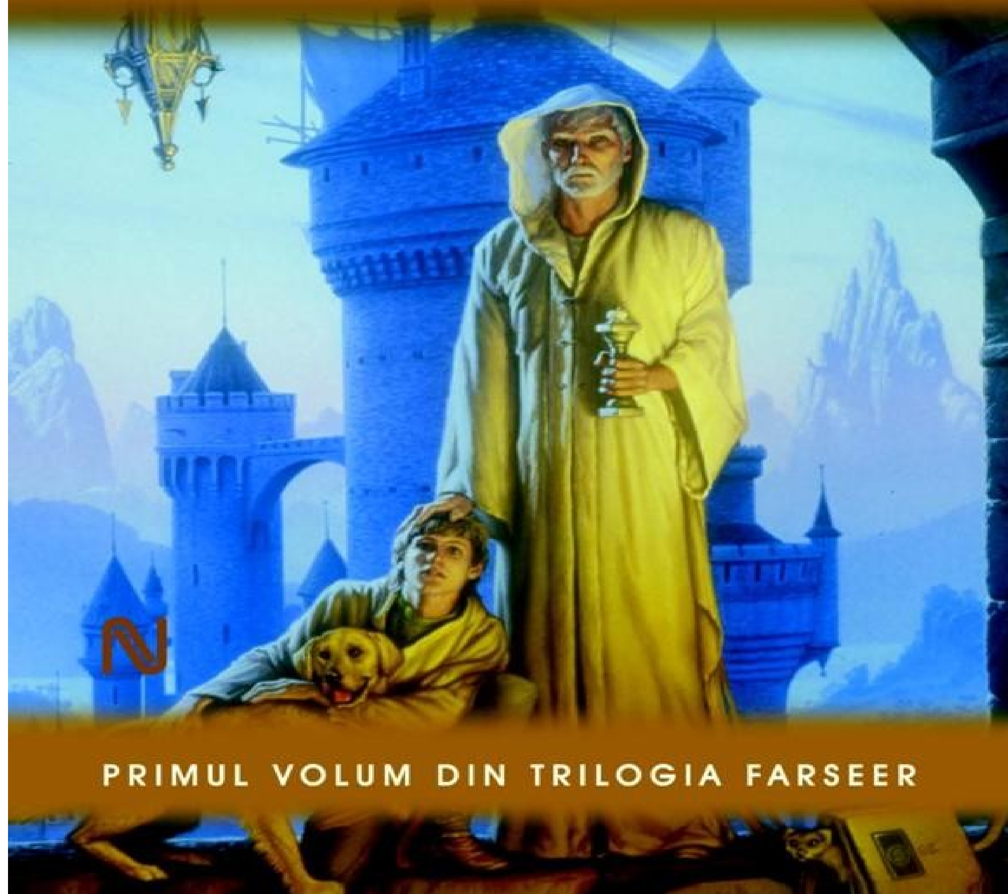
robin Hobb

ucenicul asasinului

PRIMUL VOLUM DIN TRILOGIA FARSEER

„Dacă te-ai săturat de un fantasy-clişeu plin de elfi care inundă librăriile, trebuie să citeşti Ucenicul asasinului. Merită!”

Pixel Planet

„Robin Hobb este minunat de originală, iar personajele ei sunt uluitoare! Întorsăturile intrigii sunt plauzibile, dar nu şi previzibile.”

Entertainment Weekly

„Cu siguranţă, Robin Hobb a stabilit standardul pentru romanul fantasy contemporan “

ORSON SCOTT CARD

„Călcând pe urmele lui George R.R. Martin, Hobb străluceşte în abilitatea de a crea personaje cu psihologie credibilă, manipulate şi compromise de intrigi politice.”

The Washington Post

„Un fantasy medieval cu elemente gotice sumbre.”

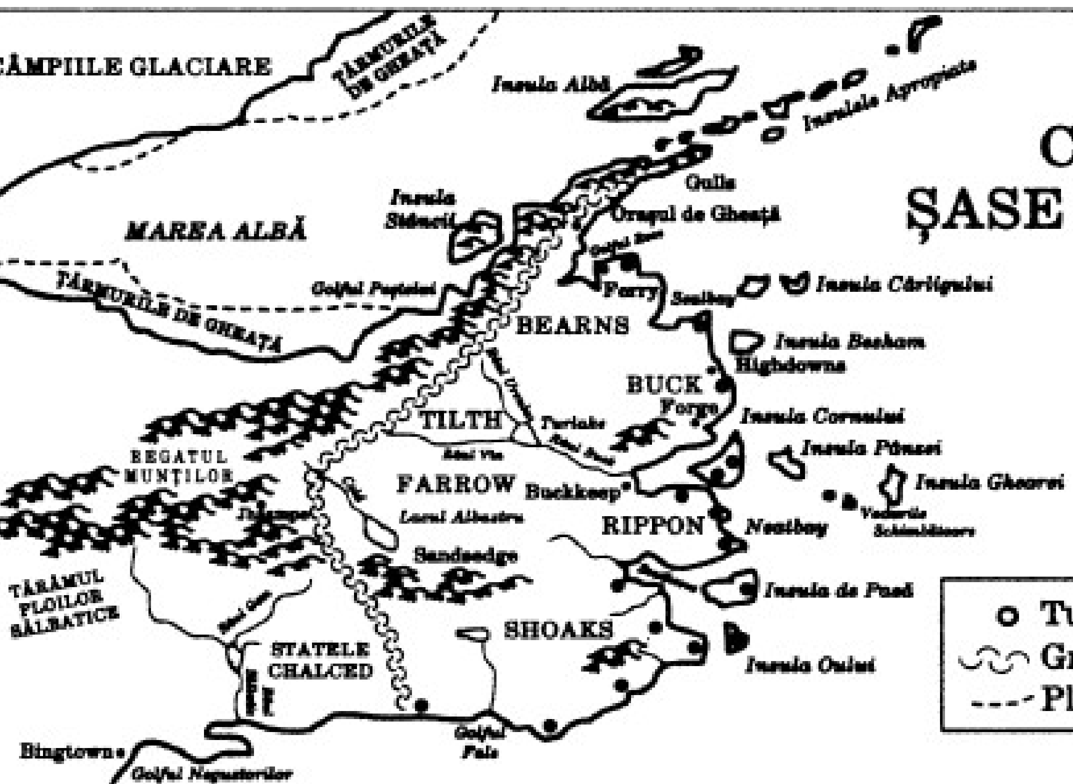
Locus

ROBIN HOBB

UCENICUL ASASINULUI

Traducere din limba engleză
Antuza Genescu
NEMIRA

Robin Hobb este al doilea pseudonim al romancierei americane Margaret Astrid LindholmOgden. Născută în 1952, în California, a crescut în Alaska şi a urmat cursurile Universităţii Denver timp de un an. La vârsta de optsprezece ani s-a măritat, a abandonat facultatea şi s-a mutat pe Insula Kodiak, în apropiere de Alaska, unde a început să scrie şi să publice în revistele pentru copii. Între 1983 şi 1992, a semnat exclusiv cu pseudonimul Megan Undholm, în majoritate lucrări de fantasy contemporan. Din 1995 a adoptat pseudonimul Robin Hobb pentru cărţi de fantasy european medieval, tradiţional. *Ucenicul asasinului,* romanul de debut sub pseudonimul Robin Hobb, a fost nominalizat pentru Brittsh Fantasy Award. Pană în 2003 cărţile ei se vânduseră în peste un milion de exemplare. În anul 2006, romanul Forest Mage a obţinut Premiul Endeavour. Următoarele două volume din trilogia Farseer, *Royal Assassin* şi *Assassin's Quest,* sunt în pregătire la Editura Nemira.

CELE
ȘASE DUCATE
CÂMPIILE GLACIARE
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
MAREA ALBĂ
ȚĂRMURILE DE GHEAȚĂ
Insula Albă
Insulele Apropiate
Gulls
Orașul de Gheață
Insula Stâncii
Golful Pești
BEARNS
Ferry
Sealbay
Insula Cârligului
Insula Besham
Highdowns
BUCK
Forge
Insula Cornului
TILTH
Turlake
REGATUL MUNȚILOR
FARROW
Buckkeep
Insula Pânzei
Insula Ghearei
Lacul Albastru
RIPPON
Neatbay
Sandsedge
ȚĂRAMUL FLOILOR SĂLBATICE
Insula de Pază
SHOAKS
STATELE CHALCED
Insula Oului
Golful Pale
Bingtown
Golful Negustorilor
Turnuri
Granițe
Platforme de gheață

CUPRINS

24

URMAREA

EPILOG

1

ÎNCEPUTURILE POVEŞTII

Istoria celor Şase Ducate este, neîndoielnic, istoria familiei conducătorilor lor, a neamului Farseer[1]*. Dacă e ca povestea lor să fie spusă în întregime, atunci ea trebuie să înceapă de demult, dinainte de întemeierea Primului Ducat, şi, dacă nu cumva li s-au uitat numele, ar trebui să pomenească pe Străinii care veneau pe mare şi, piraţi fiind, invadau un ţărm mai blând şi mai primitor decât malurile reci ale Insulelor Străine. Dar nu cunoaştem numele acestor strămoşi îndepărtaţi.*

Iar despre primul rege adevărat puţine se cunosc, în afară de numele său şi câteva legende năstruşnice. Îl chema, simplu, Taker[2]*, şi poate că aşa s-a înrădăcinat obiceiul de a-i boteza pe fiii şi pe fiicele care se trag din el cu nume care să le orânduiască viaţa şi fiinţa. Credinţa populară spune că numele erau legate de nou-născuţi prin vrajă şi că odraslele regeşti nu puteau trăda virtuţile ale căror nume le purtau.*

Erau trecute prin foc, scufundate în apă sărată şi ţinute în bătaia vântului; astfel se legau numele de acei prunci aleşi. Aşa se povesteşte. O legendă frumoasă, care poate că a fost, cândva, mai mult decât un simplu ritual, dar istoria ne arată că nu e întotdeauna destul să legi copilul de o virtute al cărei nume îl poartă...

Condeiul tremură, pe urmă îmi alunecă printre degetele îndoite, lăsând o dâră de cerneală cât un vierme pe hârtia lui Fedwren. Am

---

[1]Prevestitor (n. tr.).
[2]Acaparatorul (n. tr.).

prăpădit încă o bunătate de coală pe ceea ce presupun că se va dovedi o strădanie zadarnică. Mă întreb dacă sunt în stare să scriu povestea aceasta sau dacă în fiecare pagină a ei se va strecura o undă de amărăciune pe care am crezut-o de mult dispărută. M-am crezut vindecat de toată ranchiuna, dar de îndată ce pun mâna pe condei şi pe hârtie, din inima băiatului care am fost durerea începe să curgă în stropii de cerneală, asemenea icrelor pe fundul mării, până când fiecare literă scrisă cu măiestrie se întăreşte ca o crustă peste câte-o veche rană stacojie.

Fedwren şi Patience se arătau amândoi atât de entuziasmaţi ori de câte ori se discuta despre o istorie scrisă a celor Şase Ducate, încât m-am convins singur că merită efortul să o pun pe hârtie. M-am încredinţat că exerciţiul îmi va abate gândurile de la durere şi că va face timpul să se scurgă mai uşor, dar fiecare eveniment istoric la care mă opresc nu face decât să trezească din somn propriile fantome ale singurătăţii şi ale pierderii. Mă tem că voi fi nevoit să renunţ cu totul la aceasta îndeletnicire, altfel îi voi cădea în mreje şi voi stărui încă o dată asupra tuturor celor ce m-au transformat în omul de acum. Aşa că o iau de la capăt, iarăşi şi iarăşi, dar îmi dau seama de fiecare dată că scriu despre începuturile mele, în loc să mă aplec asupra începuturilor acestui tărâm. Nici măcar nu ştiu cui încerc să mă justific. Viaţa mea este un păienjeniş de taine, taine periculos a fi dezvăluite chiar şi acum. Să le aştern pe toate pe hârtie fină, doar ca să stârnesc prăpăd de flăcări şi scrum?

Primele amintiri le am de la vârsta de şase ani. Despre anii dinainte nu ştiu absolut nimic, parcă ar fi căzut într-o capcană adâncă, pe care mintea mea nu reuşeşte s-o străpungă, oricât s-ar strădui. Înainte de ziua aceea la Moonseye, nu-i decât un gol. Dar de atunci amintirile încep dintr-odată, de o limpezime şi amănunţime copleşitoare. Uneori mi se par prea clare şi mă întreb dacă sunt cu adevărat ale mele. Îmi amintesc ziua aceea eu însumi, sau o refac după zecile de istorisiri auzite de la puzderia de slujitoare de la bucătărie, sumedenia de servitori şi mulţimea de

grăjdari, în timp ce-şi explicau prezenţa mea unul altuia? Poate că am auzit povestea de atâtea ori şi din atâtea surse, încât acum am impresia că e propria mea amintire. Să fie oare amănunţimea rezultatul celor absorbite de un copil de şase ani din faptele petrecute în jurul lui? Să fie memoria perfectă masca strălucitoare a Meşteşugului, a leacurilor de mai târziu pe care le ia cineva ca să nu ajungă dependent de el, leacurile acelea care provoacă durere şi dorinţe noi? Mai degrabă asta. Se prea poate. Probabil, chiar. Dar să sperăm că nu e cazul.

Amintirea e aproape o senzaţie fizică: ziua cenuşie şi rece, ploaia necruţătoare care mă mura, pietrele reci ca gheaţa de pe străzile oraşului straniu, până şi asprimea uriaşei palme bătătorite care o strângea pe a mea. Grea şi aspră, prinzându-mă în ea ca într-o capcană. Cu toate acestea, caldă, nu lipsită de blândeţe. Însă fermă. Nu mă lăsa să alunec pe străzile îngheţate, dar nici să evadez din propria mea soartă. Era implacabilă ca stropii de ploaie reci şi gri care făceau să sclipească zăpada şi gheaţa bătute de pe aleea pietruită din faţa imenselor porţi de lemn ale clădirii întărite ce se înălţa ca o cetate în mijlocul oraşului.

Porţile erau înalte nu doar pentru un băieţel de şase ani, ci destul de mari încât să poată cuprinde nişte uriaşi, destul de mari încât să îl facă să pară un pitic şi pe bătrânul care mă privea de sus de tot. După mine, erau tare ciudate, deşi nu mi-aş putea aminti ce fel de porţi sau locuinţe mi s-ar fi părut familiare atunci. Ştiu doar că nu mai văzusem asemenea porţi, cioplite şi prinse în balamale negre de fier, decorate cu un cap de căprior şi inel de alamă scânteietoare. Îmi aduc aminte că lapoviţa îmi pătrunsese prin haine şi îmi era frig la picioarele ude. Totuşi, repet, nu-mi amintesc să fi înfruntat pe jos ultimele răbufniri ale iernii, nici să fi fost cărat în vreun fel. Nu, totul începe de acolo, din faţa porţilor fortăreţei, în timp ce bărbatul mă ţinea strâns de mânuţă.

Parcă e începutul unei piese de la teatrul de păpuşi. Da, aşa mi-l închipui. Cortina s-a dat la o parte şi ne-am pomenit în faţa porţilor uriaşe. Bătrânul a ridicat inelul de alamă şi a izbit cu el o

dată, de două ori, de trei ori în tabla care răsuna de lovituri. Pe urmă s-a auzit o voce din culise. Nu din spatele uşilor, ci din spatele nostru, de unde veniseră.

— Tată, te rog, implora o voce de femeie.

M-am întors s-o privesc, dar începuse din nou să ningă, un voal de fulgi dantelat care se agăţa de sprâncene şi de mânecile hainei. Nu ţin minte să fi văzut pe cineva. Sigur nu m-am luptat să scap din strânsoarea bătrânului, nici n-am strigat: „Mamă, mamă!” Am rămas pe loc, spectator, şi am auzit umblet de bocanci în turn şi încuietoarea porţii dată la o parte.

Femeia strigă pentru ultima oară. Şi acum îi aud perfect cuvintele, disperarea din vocea care astăzi ar suna tânără urechilor mele.

— Tată, te rog, te implor!

Mâna care mă ţinea tremură scurt, de mânie sau din alt motiv, nu voi şti niciodată. Iute precum corbul cel negru care se repede să înşface o firimitură de pâine, bătrânul se aplecă şi înhăţă un bulgăr murdar. Îl azvârli fără cuvinte, cu forţă, mânios, iar eu m-am făcut mic acolo unde mă aflam. N-am auzit niciun ţipăt, niciun zgomot de trup lovit, dar îmi amintesc că porţile s-au dat la o parte, astfel încât bătrânul fu nevoit să păşească înapoi degrabă, târându-mă după el.

Şi iată ce se întâmplă. Bărbatul care deschise uşa nu era servitor, cum mi-aş închipui dacă doar aş auzi povestea aceasta. Nu, amintirea îmi aduce în faţa ochilor nu un slujitor învăţat cu manierele, ci un ostaş, un războinic puţin cărunt, cu burdihanul umflat mai degrabă de grăsime decât de muşchi. Se uită şi la bătrân, şi la mine cu suspiciune de ostaş, apoi rămase pe loc în linişte, aşteptând să-i spunem noi ce voiam.

Cred că bătrânul rămase cu gura căscată şi nu se sperie, ci se înfurie. Pentru că mă lăsă de mână dintr-odată, mă apucă din spate de haină şi mă azvârli înainte, ca pe un pui de câine unui posibil viitor stăpân.

— Ţi-am adus băiatul, zise el cu glas gros.

Şi, văzând că paznicul casei se holba la el în continuare, fără să protesteze sau măcar să se arate curios, îi dădu amănunte:

— L-am hrănit la masa mea timp de şase ani. În toată vremea asta, tatăl lui nu mi-a trimis nicio vorbă, niciun ban, n-a venit în vizită, deşi am înţeles de la fiica mea că ştie că el e tatăl bastardului. Nu vreau să-l hrănesc mai departe, nici să-mi rup spatele trăgând la plug ca să aibă cu ce se îmbrăca. Să-l hrănească cine l-a făcut. Eu am destule pe cap, muierea mea îmbătrâneşte şi o am şi pe mama ăstuia de ţinut şi hrănit. Căci acuma nu vrea s-o mai ia niciun alt bărbat, cu căţelul ăsta coadă după ea. Aşa că ia-l tu şi du-l la taică-său.

Îmi dădu drumul dintr-odată. Am căzut lat pe pragul de piatră, la picioarele gărzii. M-am aşezat în fund, nu mă durea nimic, din câte ţin minte, şi am ridicat ochii ca să văd ce urma să se întâmple mai departe între cei doi bărbaţi.

Garda se uită la mine cu buzele uşor ţuguiate, nu ca să mă judece, ci ca să hotărască în ce fel să mă categorisească.

— A cui odraslă e? întrebă pe un ton nu atât curios, cât al cuiva care vrea să afle informaţii mai precise despre o situaţie, ca să ştie ce să raporteze superiorilor.

— A lui Chivalry, răspunse bătrânul, care se răsucea deja cu spatele la mine, păşind prudent pe trepte, spre aleea pietruită. A prinţului Chivalry, adăugă el titlul, fără să se întoarcă. Ăla de-are să fie rege. Ăla l-a făcut. Aşa că el să se ocupe de băiat şi să fie bucuros că a reuşit să facă un copil pe undeva.

Preţ de-o clipă, garda îl urmări pe bătrân cum se îndepărtează. Pe urmă, fără o vorbă, se aplecă, mă prinse de guler şi mă trase din drum, ca să poată închide poarta. Îmi dădu drumul în puţinele momente cât trase încuietoarea. Apoi se uită în jos, la mine. Nu cu uimire adevărată, ci cu stoicismul cu care un soldat acceptă sarcinile mai neobişnuite.

— Sus, băiete, dă-i drumul şi mergi, îmi spuse.

Aşa că l-am urmat pe un coridor slab luminat, pe lângă odăi cu mobilier puţin, cu obloanele trase la ferestre ca să nu intre frigul

iernii şi, în cele din urmă, pe lângă mai multe uşi închise, din lemn scump, moale, cioplit foarte frumos. Ostaşul se opri şi-şi aranjă scurt ţinuta. Îmi aduc aminte foarte clar cum s-a lăsat într-un genunchi ca să-mi îndrepte cămaşa şi să-mi aşeze părul, mângâindu-l stângaci de câteva ori, dar dacă o făcea pentru că era bun la inimă şi voia ca eu să fac o impresie bună ori pentru că nu-l interesa decât ca ”pachetul” să arate bine îngrijit, nu voi şti niciodată. Se ridică şi bătu o dată în uşa dublă. O împinse fără să fie chemat – cel puţin eu nu am auzit nicio invitaţie –, mă îmbrânci în faţa lui şi o închise.

Odaia era pe atât de caldă pe cât de rece fusese coridorul şi pe atât de plină de viaţă pe cât de pustii fuseseră celelalte încăperi. Gemea de mobilă, avea covoare şi draperii, rafturi şi suluri împrăştiate peste tot, într-o dezordine caracteristică oricărei camere practice şi confortabile. În căminul masiv ardea focul, răspândind căldură şi miros plăcut de răşină. Lângă foc se afla o masă imensă, iar la ea stătea aşezat un bărbat îndesat, cu sprâncenele încruntate deasupra unui maldăr de hârtii. Nu ridică privirea imediat, aşa că am avut vreme să-i studiez claia neagră, stufoasă şi nepieptănată, ca o tufă.

Când, în sfârşit, înălţă spre noi ochii negri, am avut impresia că ne cuprinde şi pe mine, şi pe ostaş, dintr-o singură privire.

— Ei, Jason? întrebă el şi chiar la vârsta aceea fragedă am simţit că se resemna cu întreruperea supărătoare. Ce-i asta?

Soldatul mă împinse uşor pe umăr şi mă apropie de el cu câţiva centimetri.

— L-o lăsat un plugar bătrân, prinţe Verity. Zice că-i pruncu' bastard a lu' prinţu' Chivalry.

Câteva momente, bărbatul chinuit din spatele mesei continuă să mă privească nedumerit. Pe urmă, trăsăturile i se luminară într-un zâmbet distrat. Se ridică, ocoli masa, îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la mine. Nu m-am simţit ameninţat de ochii săi cercetători; în schimb, am avut impresia că ceva anume din înfăţişarea mea îi plăcea în mod exagerat. Am înălţat curios privirile

spre el. Avea o barbă neagră şi scurtă, deasă şi dezordonată ca părul, iar obrajii îi erau scofâlciţi. Deasupra ochilor i se arcuiau două sprâncene dese. Avea pieptul cât ursul şi umeri laţi, de pocnea cămaşa pe ei. Pumnii colţuroşi arătau munciţi, însă pe vârfurile degetelor se vedeau pete de cerneală. În timp ce mă examina, zâmbetul i se lărgi treptat, până când, în cele din urmă, scoase un soi de pufnet.

— Să fiu al naibii, rosti el, într-un sfârşit. Băiatul chiar seamănă cu Chiv, nu-i aşa? Pe Eda cea fecundă! Cine-ar fi crezut că frate-meu cel ilustru şi virtuos e în stare de aşa ceva?

Ostaşul nu răspunse şi nici nu era de aşteptat s-o facă. Stătea mai departe în picioare, în alertă, aşteptând ordinul următor. Un adevărat ostaş.

Bărbatul mă examina cu aceeaşi curiozitate.

— Câţi ani are? vru el să ştie.

— Plugaru' zice că şase. Ostaşul ridică mâna să se scarpine pe obraz, apoi păru că îşi aminteşte brusc că dă raportul. Domnule, adăugă el.

Bărbatul îi ignoră lipsa de disciplină. Ochii negri căzură din nou asupra mea, iar zâmbetul amuzat se lăţi mai tare.

— Păi, să zicem şapte ani, ca să socotim şi cât i-a trebuit pântecelui să se umfle. La naiba. Da. A fost primul an când chyurda au încercat să închidă trecătoarea. Chivalry a petrecut acolo trei-patru luni, obligându-i s-o deschidă pentru noi. Se pare că nu e singurul lucru pe care l-a deschis. La naiba. Cine s-ar fi aşteptat la una ca asta de la el? Cine-i mama? întrebă el brusc, după o mică pauză.

Ostaşul se foi stânjenit.

— Nu ştiu, domnule. Numa' plugaru' era în prag şi nu mi-o zis decât că ăsta-i bastardu' lu' prinţu' Chivalry şi că n-are de gând să-i mai dea de mâncare ori să-l îmbrace. Zicea că cine l-o făcut să aibă de-acum grijă de el.

Bărbatul scutură din umeri, de parcă ar fi fost la mijloc o problemă de mică însemnătate.

— Băiatul pare bine îngrijit. Eu zic că nu trece nici o săptămână, hai, două, şi-o s-o vedem pe maică-sa smiorcăindu-se pe la bucătărie că-i e dor de pruncul ei. O să aflu atunci cine e, dacă nu mai repede. Hei, băiete, cum îţi zice?

Vesta bărbatului se închidea cu o cataramă cu model complicat, în formă de cap de căprior. Era când arămie, când aurie, când roşie, după cum se reflectau pe ea flăcările din cămin.

— Băiat, am răspuns.

Nu ştiu dacă repetam pur şi simplu cuvântul cu care mi se adresaseră şi el, şi ostaşul sau dacă, într-adevăr, nu aveam niciun nume în afară de cuvântul respectiv. O clipă, bărbatul păru surprins, iar pe faţă îi apăru o expresie de milă, probabil, care se şterse repede, fiind înlocuită cu una de jenă sau uşoară iritare. Se uită la harta care îl aştepta pe masă.

— Păi, rosti el, spărgând liniştea, trebuie să facem ceva cu el, cel puţin până se întoarce Chiv. Jason, ocupă-te să i se dea de mâncare şi să primească un pat pe undeva, la noapte. O să mă gândesc mâine ce-i de făcut. Nu putem lăsa bastarzii regeşti să alerge de colo-colo unul după altul, pe la ţară.

— Domnule, rosti Jason, pe un ton care nu exprima nici acordul, nici dezacordul, ci simpla acceptare a ordinului, îmi puse mâna grea pe umăr şi mă răsuci spre uşă. Am plecat oarecum şovăind, pentru că odaia era luminoasă, plăcută şi încălzită. Picioarele mele îngheţate începuseră să mă furnice şi ştiam că, dacă aş mai fi putut rămâne puţin, mi s-ar fi încălzit numai bine. Dar mâna ostaşului era de neînduplecat şi am fost scos din odaia caldă şi dus înapoi pe coridoarele posomorâte, cu lumină zgârcită şi rece.

Mi s-au părut şi mai întunecate după căldura şi lumina din odaie şi nu le puteam vedea sfârşitul în timp ce mă străduiam să ţin pasul cu garda care şerpuia prin ele. Poate că am scâncit sau poate că se săturase de pasul meu mai lent, pentru că se răsuci dintr-odată, mă apucă şi mă aşeză pe umerii lui cu atâta uşurinţă, de parcă n-aş fi cântărit mai mult decât o pană.

— Eşti un căţel plouat, observă el fără urmă de răutate, apoi mă cără pe coridoare, coti, coborî şi urcă trepte până când ajunse într-o bucătărie spaţioasă cu lumină gălbuie.

Am văzut vreo şase ostaşi aşezaţi pe banchete, mâncând şi bând la o masă zgâriată, în faţa unui foc de două ori mai mare decât cel din odaia în care fusesem înainte. În cameră mirosea a mâncare, a bere şi a transpiraţie de bărbat, a haine de lână ude, a lemn de foc şi a untură arsă. La perete stăteau aliniate butoaie şi butoiaşe, iar hălcile de carne afumată care atârnau de căpriori păreau nişte siluete negre. Pe masă, o grămadă de mâncare şi vase. O bucată de carne înfiptă pe-o frigare fu luată de pe flacără şi stropii de grăsime căzură pe căminul de piatră. Când am simţit mirosul, stomacul mi s-a lipit imediat de spate. Jason mă aşeză ferm pe colţul mesei cel mai apropiat de foc şi-i dădu un ghiont bărbatului cu faţa ascunsă după o halbă.

— Hei, Burrich, ţâncu' ăsta-i pentru tine, zise Jason fără altă introducere.

Se întoarse cu spatele la mine. M-am uitat curios cum a rupt dintr-o pâine neagră un colţ mare cât pumnul, iar pe urmă scoase cuţitul de la curea ca să taie o felie dintr-o roată de brânză. Mi le îndesă pe amândouă în palmă. După aceea, mergând lângă foc, tăie din halca atârnată o porţie de carne, mare cât pentru un bărbat. N-am stat pe gânduri şi mi-am umplut gura cu pâine şi brânză. Lângă mine, bărbatul pe nume Burrich puse halba pe masă şi se uită la Jason.

— Ce-i asta? îl întrebă el, pe un ton foarte asemănător cu al bărbatului din odaia caldă. Avea aceleaşi plete negre şi aceeaşi barbă încâlcită, dar trăsături mai aspre şi mai lunguieţe. Culoarea pielii sale spunea că era un om care petrecea mult timp în aer liber. Ochii lui erau mai degrabă căprui decât negri, iar mâinile aveau degete lungi şi iscusite. Mirosea a cal, şi a câine, şi a sânge, şi a piele tăbăcită.

— E-al tău, tre' să ai grijă de el, Burrich. Aşa o zis prinţu' Verity.

— De ce?

— Păi, eşti omu' lui Chivalry, nu? Nu tu ai grijă de calu' lui, de ogarii lui, de şoimii lui?

— Şi?

— Şi primeşti şi bastardu' ăsta mic, măcar până vine Chivalry înapoi şi face altceva cu el.

Jason îmi oferi halca din care curgea grăsimea. M-am uitat la pâine, pe urmă la brânză, nevrând să renunţ la niciuna, dar poftind şi la carnea fierbinte. El ridică din umeri văzându-mă în încurcătură şi, cu simţul practic al luptătorului, trânti carnea pe masă, lângă şoldul meu. Mi-am îndesat în gură câtă pâine am putut şi m-am întors ca să stau cu ochii pe carne.

— Bastardul lui Chivalry?

Jason ridică iar din umeri, ocupat să-şi taie şi lui pâine, carne şi brânză.

— Aşa zice plugaru' ăla bătrân care l-o adus aici. Puse carnea şi brânza pe felia de pâine, trase o muşcătură zdravănă şi vorbi cu gura plină: O zis că Chivalry ar trebui să fie bucuros c-o puiat un copil pe undeva şi-ar trebui să-l hrănească şi s-aibă grijă de el acuma.

În bucătărie se lăsă o tăcere neobişnuită. Bărbaţii rămaseră cu îmbucătura nemestecată, cu mâna pe pâine, halbă ori alte bucate. Toţi ochii se întoarseră spre Burrich. El însuşi puse halba departe de marginea mesei. Vorbi pe ton calm şi uniform, sigur de ceea ce spune:

— Daca stăpânul meu n-are moştenitori, e voia Edei, nu vina lui, că n-ar fi bărbat destul. Lady Patience a fost dintotdeauna delicată şi...

— Chiar aşa, chiar aşa, se grăbi Jason să-l aprobe. Şi iaca dovada că nu-i niciun bai cu el ca bărbat, asta ziceam. Se şterse repede cu mâneca la gură. Bucăţică ruptă din prinţu' Chivalry, cum o zis şi frate-său nu demult. Nu-i vina Prinţului Moştenitor că doamna lui, Lady Patience, nu poate duce pruncu' la soroc...

Burrich se ridică brusc în picioare. Jason se dădu iute câţiva paşi înapoi, înainte să-şi dea seama că nu pe el îl ţintea, ci pe mine.

Burrich mă prinse de umeri şi mă răsuci spre foc. Când m-a apucat zdravăn de bărbie şi mi-a ridicat faţa către el, m-am speriat şi am scăpat şi pâinea, şi brânza. El însă nici nu se sinchisi, ci îmi întoarse obrazul la lumina flăcărilor şi mă cercetă de parcă aş fi fost o hartă. Mă ţintui cu privirea. Am văzut în ochii lui un fel de sălbăticie, ca şi cum vreuna din trăsăturile mele l-ar fi rănit adânc. Am încercat să-mi întorc privirea de la el, dar, cum nu voia să-mi dea drumul, l-am fixat şi eu cu toată îndrăzneala de care am fost în stare şi am văzut cum se minunează dintr-odată, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Într-un sfârşit, îi închise o clipă, vrând parcă să-i ferească de o suferinţă.

— Când o să-l vadă, voinţa doamnei o să fie pusă la grea încercare, zise Burrich încet.

Îşi luă mâna de pe bărbia mea şi se aplecă greoi să ridice pâinea şi brânza pe care le scăpasem. Le curăţă de praf şi mi le dădu înapoi. M-am uitat lung la bandajul gros care-l împiedica să-şi îndoaie piciorul, îi învelea pulpa şi ajungea până deasupra genunchiului. Se aşeză la loc şi-şi umplu halba dintr-un ulcior de pe masă. Bău şi mă studie pe deasupra marginii halbei.

— Cu cine l-o făcut Chivalry? întrebă un bărbat de la capătul celălalt al mesei, neprevăzător.

Burrich întoarse privirea spre el şi lăsă halba pe masă. Trecură câteva secunde înainte să vorbească şi am simţit cum coboară iarăşi o linişte grea.

— Cu cine l-o făcut îi treaba lui, zic eu, nu bârfă de bucătărie, răspunse Burrich potolit.

— Chiar aşa, chiar aşa, aprobă Jason, dând din cap ca un păsăroi curtezan.

Aşa mic cum eram, tot m-am întrebat ce fel de om putea fi bărbatul care, deşi avea un picior bandajat, punea la respect o cameră plină de bădărani numai dintr-o privire sau cu o singură vorbă.

— Băiatu' n-are nume, vorbi Jason neîntrebat. Îi zice doar „băiat”.

Anunţul îi lăsă pe toţi, chiar şi pe Burrich, fără cuvinte. Liniştea se prelungi în timp ce eu mâncam pâinea, brânza şi carnea şi le clăteam cu o înghiţitură, două de bere de la Burrich. Bărbaţii plecară din odaie pe rând, câte doi sau câte trei, dar el rămase pe loc, bând şi cercetându-mă din priviri.

— Ei, zise el în cele din urmă, după cum îl ştiu pe taică-tău, o să ia lucrurile aşa cum sunt şi-o să facă exact ce trebuie. Adică ce doare mai tare, probabil. Se uită lung la mine. Te-oi săturat? mă întrebă, în cele din urmă.

Am clătinat din cap în semn de „da”. Se ridică pe neaşteptate, mai-mai să mă trântească de pe masă.

— Atunci, să mergem, Fitz[3], mă chemă el şi, după ce ieşi din bucătărie, o luă pe un alt coridor. Păşea greoi din cauza piciorului ţeapăn, dar se poate să fi avut şi berea vreo vină. Cu el sigur puteam să ţin pasul. Am ajuns la o uşă masivă, străjuită de un soldat care înclină din cap la trecerea noastră şi mă sfredeli din priviri.

Afară bătea un vânt muşcător. Gheaţa şi zăpada care se înmuiaseră în timpul zilei se întăriră odată cu lăsarea nopţii. Drumul scârţâia sub tălpi, iar vântul se încăpăţâna să găsească fiecare crăpătură şi gaură din hainele mele. Pantalonii şi picioarele mi se încălziseră la focul din bucătărie, dar nu se uscaseră bine, aşa că gerul muşca din ele. Ţin minte întunericul şi oboseala care mă doborî dintr-odată, somnolenţa care mi se scurgea prin trup în timp ce-l urmam pe bărbatul straniu cu picior bandajat prin curtea îngheţată, în beznă. Ne înconjurau ziduri înalte. Pe ele apăreau din când în când gărzi – umbre vizibile numai când se întâmpla să ajungă în lumina stelelor. Gerul mă ciupea, mă împiedicam şi alunecam pe gheaţă, dar ceva din comportamentul lui Burrich nu-mi dădea voie să mă smiorcăi sau să cerşesc îndurare. Mă ţineam după el cu încăpăţânare. Când am ajuns în dreptul unei clădiri, a deschis o uşă grea.

---

[3]Fitz – prefix cu sensul de „fiul lui...” (n. tr.).

Dinăuntru se răspândiră căldură, miros de animale şi o lumină bolnăvicioasă. Un grăjdar somnoros se ridică în capul oaselor în patul său de paie, clipind ca un pui de pasăre ciufulit. Burrich îl trimise înapoi la culcare cu un singur cuvânt. Tânărul se ghemui în paie şi închise ochii. Am trecut pe lângă el, iar Burrich a trântit uşa în spatele nostru. Luă felinarul care ardea slab lângă ea şi porni înainte, ca să-mi arate drumul.

Astfel am pătruns într-o altă lume, tărâmul nopţii, în care animalele se agitau şi fremătau în staule, în care câinii ridicau capetele de pe labele încrucişate ca să mă privească cu ochi lucind galbeni sau verzi în lumina felinarului. Caii se foiră când am trecut pe lângă boxele lor.

— Şoimii sunt în capătul celălalt, îmi spuse Burrich, în timp ce lăsam în urmă staulele.

Am luat vorbele lui ca pe un lucru pe care considera că trebuia să-l ştiu.

— Aici, zise el. O să-ţi ajungă. Măcar câtva timp. Să fiu al naibii dacă ştiu ce altceva să fac cu tine. Dacă n-ar fi Lady Patience, aş zice că zeul i-a făcut una bună stăpânului. Curiosule, dă-te mai încolo şi fă-i loc băiatului pe paie. Aşa, înghesuie-te lângă Vulpiţa. O să te adăpostească ea şi-o să facă praf pe oricine se leagă de tine.

M-am pomenit într-un staul încăpător, cu trei câini. Se deşteptaseră şi stăteau culcaţi, lovind paiele cu coada la auzul vocii lui Burrich. M-am mişcat nesigur printre ei şi, în cele din urmă, m-am culcat lângă o căţea bătrână, cu botul albicios şi o ureche ruptă. Masculul mai bătrân m-a privit bănuitor, dar al treilea animal era un căţelandru, Curiosul pe nume, care m-a primit lingându-mă pe urechi, muşcându-mă de nas şi dând întruna din labe. L-am prins în braţe ca să-l potolesc, iar după aceea m-am cuibărit printre ei, aşa cum mă sfătuise Burrich. El aruncă peste mine o pătură groasă, care mirosea a cal. Un armăsar gri, foarte mare, din staulul vecin deveni dintr-odată neliniştit, lovind cu copita grea în despărţitură şi aplecându-şi capul peste ea, ca să vadă ce-i cu agitaţia asta pe timpul nopţii. Burrich îl potoli cu o mângâiere.

— Sunt vai şi-amar adăposturile în avanpostul ăsta. O să vezi că Buckkeep e mult mai primitor, numai că în noaptea asta o să stai aici, la căldură şi în siguranţă. Mai zăbovi o clipă, cu ochii la noi, cei din staul. Cai, câini, şoimi, Chivalry. Pe toţi i-am îngrijit mulţi ani şi i-am îngrijit cum se cuvine. Dar bastardul ăsta al tău... habar n-am ce-i de făcut cu el.

Mi-am dat seama că nu vorbea cu mine. L-am urmărit peste marginea păturii cum ia felinarul din cârlig şi pleacă, bolborosind pentru sine. Îmi aduc aminte foarte bine prima noapte, căldura câinilor, paiele înţepătoare, chiar şi somnul în care m-am cufundat când căţeluşul s-a lipit de mine. M-am strecurat în mintea lui şi am visat împreună o goană nesfârşită, în urmărirea unei prăzi pe care n-am văzut-o niciodată, dar al cărei miros mă trăgea după el prin urzici, muri şi grohotiş.

Odată cu visul câinelui, amintirile încep să pâlpâie, vagi, asemenea culorilor şi sfârşiturilor viselor avute după ce iei leacuri. Cu siguranţă, zilele care au urmat nu sunt nici pe departe atât de clare ca prima mea noapte.

Îmi amintesc de zilele cu burniţă de la sfârşitul iernii, când am învăţat drumul de la staulul meu la bucătărie. Eram liber să vin şi să plec când aveam chef. Uneori dădeam peste câte-o bucătăreasă care punea carnea la frigare în cămin, frământa aluatul de pâine sau turna vin în butoiaş. De cele mai multe ori însă nu găseam pe nimeni şi atunci mă serveam din rămăşiţele de pe masă, pe care le împărţeam cu generozitate cu căţelandrul care a devenit repede prietenul meu nedespărţit. Bărbaţii veneau şi plecau, mâncau şi beau şi se uitau la mine cu o curiozitate care a ajuns să mi se pară ceva normal. Toţi arătau la fel, cu mantalele lor lungi şi cu pantalonii lor mulaţi, cu trupurile vânjoase şi mişcările uşoare, cu emblema capului de căprior săltând pe care o purtau în dreptul inimii. Pe unii îi cuprindea stânjeneala în prezenţa mea. Am început să mă obişnuiesc cu şoaptele care se auzeau în spatele meu ori de câte ori ieşeam din bucătărie.

Burrich se îngrijea de mine tot timpul, aşa cum făcea şi cu animalele lui Chivalry; îmi dădea mâncare şi apă, mă spăla şi mă punea la treabă, ceea ce în general însemna că mă ţineam scai de el în timp ce îşi ducea la capăt celelalte sarcini. Însă îmi amintesc vag de lucrurile acestea, iar amănunte ca spălatul şi schimbatul hainelor s-au disipat în presupunerile plate ale unui băiat de şase ani care considera asemenea lucruri cât se poate de normale. Foarte bine mi-l amintesc pe căţelandrul Curiosul. Blana roşcată, lucioasă, scurtă şi puţin aspră îmi dădea furnicături prin haine când mă lipeam de ea sub pătura calului, noaptea. Animalul avea ochi verzi, nasul de culoarea ficatului prăjit, iar gura şi limba erau pestriţe, roz cu negru. Când nu mâncam în bucătărie, ne hârjoneam în curte sau pe paiele din staul. Aceasta a fost lumea mea tot timpul cât am stat acolo, nu ştiu cât o fi fost. Nu prea mult, cred, pentru că nu-mi aduc aminte să se fi schimbat vremea. Toate amintirile mele din vremea aceea sunt zilele urâte şi mugetele vântului, zăpada şi gheaţa care se topeau în timpul zilei, dar pe care gerul de peste noapte le aducea la loc.

Mai am o amintire din perioada aceea, dar nu e clară ca o zi de iarnă, ci plăcută, cu nuanţe blânde, ca o tapiserie bogat colorată, pe care o admiri într-o încăpere slab luminată. M-a trezit din somn câinele care se foia şi pâlpâirea gălbuie a felinarului ridicat deasupra mea. Doi bărbaţi stăteau aplecaţi asupra mea, dar în spatele lor se afla Burrich, aşa că nu-mi era frică.

— Acuma l-ai trezit, atrase atenţia unul dintre ei, prinţul Verity, bărbatul din odaia caldă şi luminoasă în care fusesem dus în prima seară.

— Şi ce dacă? O să adoarmă la loc imediat ce plecăm. Naiba să-l ia, până şi ochii îi are de la taică-său. L-aş fi recunoscut oriunde. Nimeni nu poate nega asemănarea. Dar n-aveţi, nici tu, nici Burrich minte nici cât un purice? Bastard sau nu, nu ţii un copil în grajd, printre animale. N-ai găsit alt loc unde să-l adăposteşti?

Bărbatul care vorbea aducea foarte mult cu Verity la bărbie şi la ochi, dar asemănarea se oprea aici. Se vedea de la o poştă că

era mult mai tânăr. Nu-i crescuse încă barba, iar părul castaniu, moale, mirosea a parfum şi era mai îngrijit. Gerul nopţii îi înroşise obrajii şi fruntea, dar era un alt fel de roşeaţă decât cea de pe faţa ofilită a însoţitorului său. În plus, Verity se îmbrăca la fel ca oamenii lui, în straie de lână de toată ziua, ţesute ca să reziste, şi în culori şterse. Numai capul de căprior de pe piept strălucea, brodat cu fir de aur şi argint. Pe lângă el, tânărul care-l însoţea sclipea în veşminte liliachii şi roşu-aprins şi era acoperit de o mantie grea, croită din atâta material cât să poată învălui un om de două ori. Vesta cafeniu-închis ce se vedea pe dedesubt avea broderie deasă din dantelă. Eşarfa de la gât era legată cu o siluetă din aur a unui cerb săltând, cu un giuvaier verde, sclipitor, în loc de ochi. Felul elegant în care îmbina cuvintele suna ca un lanţ de aur în comparaţie cu zalele simple ale vorbelor lui Verity.

— Regal, nici nu m-am gândit la asta. Ce ştiu eu despre copii? I l-am dat lui Burrich. E omul lui Chivalry, aşa că de-asta s-a ocupat de...

— N-am vrut să fiu lipsit de respect faţă de sângele albastru, domnule, interveni Burrich, sincer nedumerit. Sunt omul lui Chivalry şi m-am îngrijit de băiat cum m-am priceput mai bine. Aş putea să-i fac un aşternut de paie în camera gărzilor, dar mi se pare prea mic ca să trăiască în tovărăşia unor asemenea bărbaţi, care toată ziua numai vin şi pleacă, se bat, beau şi fac hărmălaie întruna. Din vocea lui, îţi dădeai imediat seama ce dezgustat era de bărbaţii aceia. Aici are linişte, iar căţelul s-a ataşat de el. Vulpiţa mea îl păzeşte noaptea, nimeni n-ar putea să-i facă rău fără să rămână cu amintirea colţilor ei în carne. Stăpânii mei, nici eu nu mă pricep prea mult la copii, dar mi s-a părut că...

— E-n regulă, Burrich, e-n regulă, îl linişti Verity, retezându-i vorba. Dacă cineva ar fi trebuit să se gândească la asta, eu ar fi trebuit să fiu acela, dar am lăsat lucrul pe seama ta şi nu-ţi aduc nicio învinuire. Locul ăsta e mai bun decât adăpostul multor copii din sat, mi-e martoră Eda. E bun, pentru moment, iar lucrurile vor trebui schimbate când va veni la Buckkeep.

Regal nu părea prea mulţumit.

— Aşadar, tatăl nostru doreşte ca el să se întoarcă împreună cu noi la Buckkeep? întrebă Verity.

— Tatăl nostru, da. Mama noastră, nu.

— Aha, rosti Verity pe un ton din care se înţelegea clar că nu voia să continue discuţia, însă Regal se încruntă şi vorbi mai departe:

— Mama mea, regina, nu e deloc mulţumită de această situaţie. Îi dă sfaturi regelui de multă vreme, dar degeaba. Mama şi cu mine am fost amândoi de părere să scăpăm de băiat... permanent. Ar fi fost o soluţie cât se poate de practică. Nu vrem să se încurce mai tare lucrurile privitoare la succesiune.

— Eu nu văd nicio încurcătură, Regal, spuse Verity cu glas neutru. Chivalry, eu, apoi tu. Şi pe urmă verişorul nostru August. Bastardul ăsta ar fi la coada cozii, al cincilea.

— Ştiu foarte bine că vii înaintea mea; nu trebuie să-mi scoţi ochii cu asta de cate ori ai ocazia, replică Regal distant. Se uită chiorâş la mine. Eu tot cred că ar fi mai bine să nu ne stea prin preajmă. Dacă Chivalry n-o să aibă niciodată un moştenitor de la Patience? Dacă se hotărăşte să-l recunoască pe... băiatul ăsta? Ar putea să-i învrăjbească pe nobili. De ce să căutăm necazul cu lumânarea? Iată ce credem mama şi cu mine. Dar tatăl nostru, regele, nu e un om care să se pripească, după cum bine ştim. Ce zice, aia face, cum se spune în popor. A interzis să se ia orice măsură de rezolvare. „Regal”, mi-a spus el, în stilul lui, „să nu faci ceva ce nu mai poţi desface, până când nu te-ai gândit adânc la lucrul pe care nu-l mai poţi desface odată ce l-ai făcut.” Pe urmă a râs. Râse şi Regal, scurt şi amar. Simt aşa de sătul de umorul lui...

— Aha, rosti din nou Verity, iar eu, nemişcat, m-am întrebat dacă încerca să înţeleagă ce voia să spună regele sau evita să răspundă la plângerea fratelui său.

— Îţi dai seama de adevăratul lui motiv, bineînţeles, îi spuse Regal.

— Care e acesta?

— Îi ţine încă partea lui Chivalry, răspunse Regal pe un ton scârbit. În ciuda celor întâmplate. În ciuda faptului că s-a însurat ca un prost şi are o nevastă excentrică, în ciuda belelei de acum. Crede că o să atragă oamenii de partea lui. Că dovedeşte că e bărbat, că Chivalry poate face copii. Sau că e om şi poate greşi, ca toţi ceilalţi. Tonul lui lăsa clar să se înţeleagă că nu era de acord cu ce spunea.

— Şi aşa crede el că o să-i facă pe oameni să-l aprecieze mai mult, să-l sprijine în viitor ca rege? De ce? Pentru că a făcut un copil cu o femeie oarecare, înainte de a se însura cu regina lui? Pe Verity îl nedumerea lipsa de logică.

Am simţit amărăciunea din vocea lui Regal:

— Aşa crede regele. Nu se teme de ruşine? Nu cred că Chivalry va fi de acord să se folosească de bastard în felul ăsta. Mai ales în ceea ce-o priveşte pe draga de Patience. Însă regele a poruncit ca băiatul să fie adus la Buckkeep când vă întoarceţi.

Regal se uită la mine cu o expresie de nemulţumire. Verity se arătă puţin cam buimac, dar înclină din cap aprobator. Peste chipul lui Burrich trecu o umbră pe care lumina bolnavă a felinarului nu reuşi s-o alunge.

— Dar stăpânul meu nu are niciun cuvânt de spus? se aventură el să protesteze. După părerea mea, dacă vrea să ofere ceva familiei mamei copilului şi să-l dea la o parte, atunci sigur că, de dragul firii sensibile a lui Lady Patience, ar trebui să aibă libertatea să...

Prinţul Regal îl întrerupse pufnind dispreţuitor:

— A avut libertatea înainte de-a o tăvăli pe femeiuşca aia. Lady Patience nu e prima femeie al cărei bărbat are un bastard. Toată lumea de aici ştie de existenţa lui. Verity e de vină, nepriceperea lui. N-are rost să-ncercăm să-l ascundem. Şi în ce priveşte un bastard împărătesc, niciunul dintre noi nu-şi permite să aibă sensibilităţi, Burrich. A lăsa un copil într-un asemenea loc e ca şi cum ai lăsa o armă să se clatine deasupra gâtului regelui. Chiar şi

un îngrijitor de câini îşi dă seama de asta. Iar dacă tu n-o să-ţi dai seama, o să-şi dea stăpânul tău.

În glasul lui Regal se furişă un şarpe de gheaţă. L-am văzut pe Burrich cum bate în retragere la auzul vocii lui, deşi până atunci nu dăduse înapoi niciodată. Mi s-a făcut frică din cauza asta, mi-am tras pătura peste cap şi m-am cuibărit mai adânc în paie. Lângă mine, Vulpiţa mârâi încet, din gât. Cred că l-a făcut pe Regal să facă un pas înapoi, nu sunt sigur. Bărbaţii au plecat imediat după aceea. Dacă au mai vorbit despre acelaşi lucru şi altă dată, nu mai ţin minte.

Timpul trecea. Peste două sau trei săptămâni, cred, m-am pomenit agăţat de cureaua lui Burrich, încercând să-mi încolăcesc picioarele în jurul calului de sub el, în timp ce ne îndepărtam de satul friguros şi porneam spre tărâmuri mai blânde, într-o călătorie care mi s-a părut nesfârşită. Bănuiesc că, la un moment dat, Chivalry a venit să-l vadă pe bastardul pe care îl procrease şi şi-a făcut o impresie despre mine, dar eu nu-mi amintesc să mă fi întâlnit vreodată cu tatăl meu. Nu l-am văzut decât o singură dată, într-un tablou, portretul lui atârnat pe un perete din Buckkeep. Peste ani de zile, mi s-a dat de înţeles că făcuse paşi importanţi în diplomaţie, semnând un tratat şi asigurând o pace care a ţinut toată adolescenţa mea, câştigând respectul şi chiar preţuirea Chyurdei.

Ca să spun adevărul, eu am fost singurul său eşec din anul respectiv, dar unul nimicitor. A ajuns acasă la Buckkeep înaintea noastră şi a renunţat la pretenţiile sale la tron. Când am sosit şi noi, el şi Lady Patience plecaseră deja de la curte, sub numele de Lord şi Lady de Withywoods. Am fost la Withywoods[4]. Nu există nicio legătură între nume şi înfăţişarea locului. E o vale caldă, înconjurată de o apă curgătoare liniştită care sapă o câmpie întinsă, ascunsă între deluşoare unduioase. O zonă prielnică pentru cultivat viţă-de-vie şi cereale şi pentru crescut copii. Un petic de pământ prietenos, departe de hotare, departe de intrigile politice

---

[4]Withywoods – „pădure de sălcii”, în traducere aproximativă (n. tr.).

de la curte, departe de tot ceea ce fusese viaţa lui Chivalry până atunci. A fost o ieşire la ţară, un exil blând, dar luxos, al unui bărbat care ar fi ajuns rege. O reprimare blândă a unui luptător, reducerea la tăcere a unui diplomat expert, cum rar se mai găseşte.

Aşa am ajuns eu la Buckkeep, unicul copil, şi acela bastard, al unui bărbat pe care nu l-am cunoscut niciodată. Verity a devenit Prinţ Moştenitor, iar prinţul Regal a mai avansat un pas pe scara succesiunii la tron. Dacă n-aş fi făcut decât să mă nasc şi să fiu descoperit, tot mi-aş fi lăsat amprenta pe întreg pământul, pentru eternitate. Am crescut fără mamă şi fără tată, la curte, unde toţi se uitau la mine ca la un catalizator. Şi am devenit un catalizator.

2

BOBOCUL

Se cunosc multe legende despre Taker, întâiul Străin care a transformat Buckkeep in Primul Ducat şi a întemeiat neamul regesc. Una dintre ele spune că cel dintâi – şi ultimul – atac l-a dat în călătoria de pe insula neprimitoare şi friguroasă pe care s-a născut, oricare ar fi fost ea. Când a dat cu ochii de fortificaţiile de lemn din Buckkeep, se zice că a spus: „Dacă voi găsi un foc şi ceva de mâncare aici, nu voi mai pleca niciodată.” Şi aşa a fost. Nu a mai plecat niciodată.

Însă în familie se povesteşte că era un marinar prost, căruia i se făcea rău din cauza mării agitate şi a tainului de peşte sărat pe care-l devorau ceilalţi Străini. Că el şi echipajul lui rătăciseră, pierduţi, pe apă timp de patru zile şi că, dacă n-ar fi reuşit să pună mâna pe Buckkeep şi să-l ia în stăpânire, l-ar fi înecat propriul echipaj. Cu toate acestea, tapiseria cea veche din Sala Mare ni-l arată drept un viteaz bine clădit, rânjind fioros de la prova corăbiei sale, în vreme ce vâslaşii îl poartă spre străvechiul Buckkeep, locul buturugilor şi al pietrei cioplite prost.

La început, Buckkeep fusese un post care putea fi uşor apărat, aflat pe un râu navigabil, la gura unui golf cu un excelent loc de ancorare. Un conducător local mai neînsemnat, al cărui nume s-a pierdut în negura istoriei, şi-a dat seama că e numai bun pentru a controla negoţul pe apă şi a construit prima fortăreaţă acolo. Aparent, a ridicat-o ca să apere şi râul, şi golful de năvălitorii Străini care dădeau atacul în fiecare vară şi prădau tot ce puteau în susul

şi în josul râului. Însă conducătorul acela a scăpat din vedere un lucru: invadatorii care se infiltrau în fortificaţii prin trădare. Turnurile şi zidurile au devenit avantajul lor principal. Şi-au mutat ocupaţiile în amonte şi, transformând fortul de lemn într-o clădire cu turnuri şi ziduri de piatră, au făcut din Buckkeep inima Primului Ducat şi, în cele din urmă, capitala regatului celor Şase Ducate.

Dinastia conducătoare a celor Şase Ducate, Farseer, a descins chiar din Străini. Generaţii la rând au păstrat legătura cu ei, făcând călătorii pentru a peţi şi a se întoarce acasă cu mirese durdulii şi măslinii din neamul lor. Aşadar, sângele Străinilor mai curgea încă prin venele celor de neam regesc şi nobil, dând naştere unor copii cu păr şi ochi negri şi membre vânjoase, musculoase. Împreună cu acele trăsături venea şi Meşteşugul, alături de toate pericolele şi slăbiciunile inerente sângelui ce se scurgea prin venele lor. Am şi eu partea mea din această moştenire.

Prima mea experienţă la Buckkeep nu a avut nicio legătură cu istoria sau cu moştenirea. Nu ştiam despre oraş decât că e capătul călătoriei mele, o scenă veşnic schimbătoare, zgomotoasă şi aglomerată, gemând de căruţe şi câini şi clădiri şi străzi şerpuitoare care duceau, toate, la cetatea de piatră uriaşă de pe stâncile îndreptate spre oraşul adăpostit sub ea. Calul lui Burrich era obosit, copitele îi alunecau pe piatra lucioasă de pe străzi. Eu mă ţineam strâns de cureaua lui, prea stors de puteri şi durere ca să mă plâng. Mi-am lungit gâtul o dată ca să mă uit la vârfurile şi zidurile cenuşii ale turnului. Arăta friguros şi ameninţător, în ciuda brizei călduţe, neobişnuite a mării. Mi-am proptit fruntea de spatele lui Burrich şi mi s-a făcut rău din cauza mirosului sălciu al întinderii nemărginite de apă. Aşa mi-am făcut eu intrarea în Buckkeep.

Burrich locuia în nişte grajduri, nu departe de cele transformate în locuinţe. Acolo m-a dus, împreună cu câinii şi şoimul lui Chivalry. Se îngriji mai întâi de pasăre, pentru că era toată murdară, săraca, după atâta drum. Câinii se bucurară nespus că ajunseseră acasă şi aveau în ei o energie nestăvilită, foarte enervantă pentru cineva atât de vlăguit ca mine. Curiosul mă tăvăli de vreo cinci-şase ori

până când am reuşit să-i transmit minţii din craniul gros de câine că sunt istovit şi cam bolnav şi n-am chef de joacă. A reacţionat ca orice căţeluş, căutându-şi fraţii din fostul cuib şi începând să se bată pe jumătate serios cu unul dintre ei, până când Burrich strigă la ei să se potolească. O fi fost el servitorul lui Chivalry, dar la Buckkeep era stăpânul câinilor, al şoimilor şi al cailor.

După ce se ocupă şi de animalele lui, începu să se plimbe prin grajduri, inspectând cele făcute sau rămase neterminate în absenţa lui. Băieţii, grăjdarii şi îngrijitorii şoimilor apărură ca prin farmec, ca să-şi apere animalele de orice posibilă observaţie critică. Eu m-am ţinut scai de Burrich cât am fost în stare. Numai când n-am mai rezistat şi am căzut stors de vlagă pe o grămadă de paie păru să mă observe. Pe chipul său îşi făcu loc o expresie de iritare, apoi de sfârşeală.

— Hei, Cob, du-l pe tânărul Fitz la bucătărie şi vezi să primească de mâncare, pe urmă adu-l înapoi la adăpostul meu.

Cob era un puşti negricios, scund, de vreo zece ani, care tocmai fusese lăudat pentru sănătatea unor pui fătaţi în absenţa lui Burrich. Cu câteva minute înainte, nu-şi mai încăpuse în piele de bucurie de atâtea vorbe bune auzite de la Burrich. Acum zâmbetul îi pieri de pe buze şi-mi aruncă o căutătură urâtă. Ne-am uitat unul la altul în vreme ce Burrich mergea printre şirurile de staule cu alaiul lui de îngrijitori agitați. Pe urmă Cob îndoi puţin din genunchi ca să mă privească direct în faţă.

— Aşadar, ţi-e foame, Fitz? Mergem să îmbucăm ceva? mă întrebă el ademenitor, exact pe acelaşi ton cu care-şi chemase puii afară din cuib ca să-i vadă Burrich.

Am mişcat din cap aprobator, uşurat că nu se aştepta de la mine la mai multe decât de la un căţeluş, şi l-am urmat.

Se uita destul de des în spate, ca să vadă dacă reuşesc să mă ţin după el. Nici n-am ieşit bine din grajduri, că apăru vesel Curiosul, dornic să mă însoţească. Afecţiunea vădită a câinelui faţă de mine mă ridică în ochii lui Cob, care continuă să ne vorbească amândurora încurajator, spunându-ne că mai e puţin şi ajungem la

mâncare, haideţi, haideţi, lasă adulmecatul pisicii, haide, ia uite ce prieteni buni.

Grajdurile fuseseră un talmeş-balmeş; oamenii lui Verity îşi aduseseră caii şi harnaşamentele şi Burrich găsise câte un cusur treburilor nefăcute după pretenţiile lui cât lipsise. Dar, când ne-am apropiat de turnul din interiorul oraşului, am dat de o puzderie de oameni mergând pe jos. Se frecau de noi, prinşi cu tot soiul de comisioane: un băiat căra pe umeri o halcă uriaşă de şuncă grasă, un grup de fetişcane chicoteau, cu braţele pline de stuf şi de iarbă neagră, un bătrân cu căutătură mânioasă ducea un coş cu peşti săltăreți şi trei femei tinere în haine pestriţe glăsuiau la fel de vesele ca sunetul clopoţeilor lor.

Nasul îmi spuse că ne apropiam de bucătărie, dar aglomeraţia se înteţi, până când am ajuns la o uşă unde am dat peste o îngrămădeală de nedescris de oameni care intrau şi ieşeau întruna. Cob se opri, Curiosul şi cu mine am rămas în spatele lui, adulmecând amândoi cu nări fremătânde. Băiatul se uită la îmbulzeală şi se încruntă.

— E mare înghesuială. Toţi se pregătesc pentru ospăţul de bun-venit de diseară, cel în cinstea lui Verity şi a lui Regal. Oricine are cât de cât stare a venit la Buckkeep pentru el; s-a răspândit repede zvonul că Chivalry a renunţat la tron. Toţi ducii au venit sau au trimis un om să afle ce se petrece. Am auzit că şi chyurda au trimis pe cineva, ca să se asigure că tratatele lui Chivalry vor fi respectate chiar dacă el nu mai e pe-aici...

Cob se întrerupse, stânjenit dintr-odată, dar nu ştiu dacă a făcut-o pentru că vorbea de tatăl meu şi de motivul renunţării lui la tron sau pentru că se adresa unui căţeluş şi unui băiat de şase ani ca şi cum ar fi fost nişte înţelepţi. Aruncă o privire în jur, examinând situaţia.

— Staţi aici, ne spuse el, într-un sfârşit. O să mă furişez înăuntru şi-o să vă aduc câte ceva. Aşa n-o să mă calce nimeni în picioare... şi nici n-o să mă prindă. Acum aşteptaţi-mă.

Îşi întări comanda cu un gest hotărât. M-am retras lângă un zid şi m-am ghemuit la marginea mulţimii agitate, iar Curiosul se aşeză ascultător lângă mine. M-am uitat plin de admiraţie după Cob, care se apropie de uşă şi se strecură printre ciorchinii de oameni, furişându-se dibaci în bucătărie.

Imediat ce nu l-am mai văzut, mi-am îndreptat atenţia asupra populaţiei pestriţe. În general, oamenii care treceau pe lângă noi erau slugi şi bucătărese, printre care se împrăştiau menestreli, negustori şi cărăuşi. M-am uitat la ei cum vin şi pleacă întruna, cu o curiozitate înfrântă de oboseală. Văzusem deja prea multe în ziua aceea ca să mi se mai pară interesanţi. Mai mult decât mâncare, voiam un loc liniştit, izolat de toată agitaţia. M-am aşezat pe pământ, cu spatele lipit de zidul încălzit de soare al turnului, şi mi-am proptit fruntea de genunchi. Curiosul s-a lipit de mine.

M-a trezit câinele, lovind pământul cu coada. Mi-am ridicat obrazul de pe genunchi şi am văzut o pereche de bocanci maro, înalţi în faţa mea. Mi-am plimbat ochii în sus, pe pantalonii de piele scorţoasă şi pe cămaşa aspră de lână, apoi la chipul cu barbă zburlită, presărată cu fire cenuşii. Bărbatul care se holba la mine clătina un butoiaş pe umăr.

— Hei, tu eşti bastardu'?

Auzisem cuvântul destul de des ca să ştiu că se referea la mine, deşi nu prea înţelegeam ce înseamnă. Am răspuns cu o înclinare a capului. Bărbatul se lumină la faţă, foarte interesat.

— Hei, strigă el, fără să mi se mai adreseze mie, ci trecătorilor. Ăsta-i bastardu'. Tontu' de bastard al lu' Chivalry. Mi se pare că aduce un pic cu el, nu-i aşa? Cine-i mamă-ta, băiete?

Spre cinstea lor, cei mai mulţi dintre trecători îşi văzură de drum, după ce aruncară o privire curioasă către băieţelul de şase ani proptit de zid. Pe de altă parte, întrebarea pusă de omul cu butoiul era în mod evident una foarte interesantă, pentru că s-au întors mai multe capete spre mine şi nişte negustori care tocmai ieşiseră din bucătărie se apropiară ca să audă răspunsul.

Însă eu nu ştiam ce să le răspund. Mama fusese, pur şi simplu, Mama, şi începusem să uit şi puţinul pe care mi-l aminteam despre ea. Aşa că nu am spus nimic, ci m-am uitat pur şi simplu la bărbatul cu butoiul pe umăr.

— Hei, cum te cheamă, băiete? Răsucindu-se către mulţime, acesta mărturisi: Am auzit că nici n-are nume. Nici unul regesc sforăitor, ca să-i urzească viitorul, nici unul de rând, cu care să-l iei la rost. Aşa-i, băiete? Ai nume?

Mulţimea de privitori creştea. Câţiva se uitau la mine cu milă, dar niciunul nu interveni. Curiosul simţi câte ceva din ceea ce simţeam şi eu. Se trânti pe-o parte şi-şi arătă burta în semn de rugăminte, dând din coadă, zicând, cum fac câinii de cine ştie când: „Sunt doar un căţeluş. Nu mă pot apăra. Fie-vă milă de mine.” Dacă ar fi fost câini, privitorii m-ar fi adulmecat de sus până jos şi s-ar fi retras, dar oamenii nu au acest bun-simţ înnăscut. Aşa că, văzând că nu răspund, bărbatul făcu un pas spre mine şi repetă:

— Ai nume, băiete?

M-am ridicat încet, iar zidul care până atunci îmi ţinuse cald la spate deveni brusc o barieră rece în calea retragerii mele. La picioarele mele, Curiosul se tăvăli cu spatele în praf şi scoase un scheunat rugător.

— Nu, am răspuns încet, iar când bărbatul păru că vrea să se aplece spre mine ca să mă audă mai bine, am strigat „NU!” şi l-am respins, în timp ce mă retrăgeam într-o parte de-a lungul zidului. L-am văzut cum face un pas clătinat înapoi şi scapă butoiul, care căzu pe drumul de piatră şi se sparse. Nimeni din mulţime n-ar fi fost în stare să înţeleagă ce se întâmplase. Eu sigur nu am înţeles. Cei mai mulţi dintre privitori râseră de adultul care dădea înapoi în faţa unui copil. Atunci mi-am dobândit reputaţia de băiat iute la mânie şi isteţ, pentru că, înainte de lăsarea întunericului, povestea despre bastardul care l-a înfruntat pe asupritorul lui se răspândise deja în tot oraşul. Curiosul se ridică stângaci în patru labe şi o luă la fugă împreună cu mine. Am văzut cu coada ochiului şi faţa împietrită de groază a lui Cob, care tocmai ieşea din bucătărie cu

nişte plăcinte în mână şi se uita cum Curiosul şi cu mine ne luăm picioarele la spinare. Dacă ar fi fost Burrich, probabil că m-aş fi oprit şi m-aş fi lăsat în mâinile lui. Dar nu era, aşa că am luat-o la sănătoasa, condus de câine.

Am fugit printre slugile care se buluceau – încă un băiat, pe lângă atâţia alţii, gonind împreună cu câinele lui prin curte iar Curiosul m-a condus la locul pe care îl credea, bineînţeles, cel mai sigur adăpost din lume. Departe de bucătărie şi de turnul interior se afla o vizuină pe care Vulpiţa o săpase sub colţul unei dependinţe şubrede, unde se depozitau saci cu mazăre şi fasole. Acolo se născuse Curiosul, sfidându-l pe Burrich, şi acolo reuşise Vulpiţa să-şi pitească puii trei zile. Burrich însuşi o găsise. Fusese primul om pe care-l mirosise Curiosul. A fost cam greu să ne vârâm pe sub clădire, dar, odată strecuraţi, am dat peste o vizuină caldă, uscată şi prea puţin luminată. Curiosul s-a cuibărit lângă mine, iar eu l-am luat în braţe. Ascunşi acolo, ni s-au potolit bătăile inimii, ne-am liniştit şi am căzut într-un somn fără vise, caracteristic după-amiezilor de primăvară şi căţeluşilor.

M-am trezit tremurând, peste câteva ore bune. Se întunecase de-a binelea, iar căldura slabă a zilei de primăvară timpurie se stinsese. Curiosul se trezi şi el imediat şi împreună am săpat şi ne-am furişat afară din vizuină.

Deasupra oraşului se întindea cerul înalt al nopţii, cu stele scânteietoare şi reci. Mirosul din golf se simţea mai tare, de parcă mirosul de oameni, cai şi mâncare din timpul zilei era doar temporar şi trebuia să se stingă în fiecare noapte în faţa puterii mării. Am bătut uliţe pustii, am trecut pe lângă curţi de instrucţie, hambare şi teascuri de struguri. Peste tot, pustiu şi tăcere. Când ne-am apropiat de turnul din interior, am văzut torţe încă aprinse şi am auzit glasuri, dar parcă se lăsase oboseala pretutindeni, ultimele resturi ale ospăţului stingându-se înainte ca zorii să lumineze cerul. Cu toate acestea, am ocolit turnul, mergând la distanţă mare de el, pentru că eram tare scârbiţi de oameni.

M-am pomenit că îl urmez pe Curiosul la grajduri. Pe măsuri ce ne apropiam de ele, m-am întrebat cum o să intrăm, dar Curiosul începu să dea iute din coadă şi atunci şi nasul meu prostovan simţi mirosul lui Burrich pe întuneric. Se ridică de pe lada de lemn pe care stătuse lângă uşi.

— Iacătă-te, zise el blând. Haida, deci. Haida.

Se ridică, deschise uşile grele şi ne conduse înăuntru.

L-am urmat amândoi prin beznă, printre rândurile de staule, pe lângă grăjdari şi îngrijitori găzduiţi peste noapte, pe lângă câinii, caii şi băieţii noştri care dormeau printre ei, până am ajuns la o scară care urca pe zidul ce separa staulele de adăposturi. Am urcat şi noi treptele de lemn scârţâitoare după Burrich, care apoi deschise o uşă. Flacăra unei lumânări mă orbi pentru câteva clipe. Am pătruns într-o odaie cu tavan oblic, care mirosea ca el, a piele, a uleiuri, a leacuri şi ierburi şi a toate cele cu care făcea negoţ. Închise uşa bine în spatele nostru şi, când trecu pe lângă noi ca să aprindă o lumânare nouă de la cea aproape stinsă de pe masă, am simţit şi iz dulceag de vin.

Lumina se răspândi în cameră şi Burrich se aşeză la masă, pe un scaun de lemn. Arăta altfel ca de obicei: era îmbrăcat în straie fine, maro şi galbene, cu un lănţişor de argint la vestă. Puse mâna pe genunchi cu palma în sus, iar Curiosul merse imediat la el. Îi scarpină urechile lungi, pe urmă îl bătu afectuos pe coaste, strâmbându-se la praful care-i ieşi din blană.

— Sunteţi o pereche pe cinste amândoi, rosti el, vorbind mai mult cu căţeluşul decât cu mine. Uitaţi-vă la voi. Jegoşi ca doi cerşetori. Astăzi l-am minţit pe regele meu pentru voi. Pentru prima oară în viaţa mea. Se pare că dizgraţia lui Chivalry mă afectează şi pe mine. I-am spus că v-aţi spălat şi dormiţi duşi, istoviţi de atâta drum. Nu i-a plăcut că a trebuit să aştepte ca să vă vadă, dar, spre norocul nostru, avea griji mai mari pe cap. Abdicarea lui Chivalry i-a deranjat pe foarte mulţi nobili. Unii văd în asta ocazia de a obţine avantaje, alţii sunt nemulţumiţi că au rămas fără un rege pe care-l admirau. Shrewd încearcă să-i liniştească pe toţi. A răspândit

zvonul că Verity e cel care a negociat cu chyurda de data asta, şi oamenii au venit să se uite la Verity cel nou şi să se întrebe dacă şi când va ajunge el regele lor şi ce fel de rege va fi. Când a renunţat la tron şi s-a dus la Withywoods, Chivalry a stârnit agitaţie în toate Ducatele, de parcă ar fi străpuns un stup de albine cu băţul.

Burrich ridică ochii de la faţa vădit nerăbdătoare a Curiosului.

— Ei, bine, Fitz. Bănuiesc că te-ai lămurit destul şi tu astăzi. L-ai speriat de moarte pe săracul Cob când ai luat-o la goană mâncând pământul. Eşti rănit? Te-a bătut cineva? Ar fi trebuit să-mi dau seama că se vor găsi din aceia care să dea vina pe tine pentru toată tărăşenia asta. Hai la mine, aşa. Hai.

Când văzu că ezit, se mută pe un aşternut din pături încropit lângă foc şi-l bătu cu palma, ademenitor.

— Uite, ăsta e locul tău, te aşteaptă. Este pâine şi carne pe masă pentru amândoi.

M-am uitat la tava acoperită de pe masă. Carne, confirmă nasul Curiosului, şi am simţit dintr-odată mirosul de mâncare. Burrich râse văzând cum ne repezim la masă şi mă aprobă în tăcere când văzu că-i dau o porţie Curiosului înainte să-mi umplu eu gura. Am mâncat după pofta inimii, căci Burrich ştia cât de flămânzi pot fi un căţel şi un băiat după o zi plină de păţanii. După aceea, deşi dormisem destul de mult mai devreme, păturile aşezate aproape de foc mă ispitiră dintr-odată. Cu burţile pline, ne-am ghemuit cu spatele la flăcări şi am adormit.

A doua zi, când ne-am trezit, soarele răsărise de mult şi Burrich plecase. Curiosul şi cu mine am mâncat colţul de pâine rămas de cu seară şi am ros toată carnea de pe oase înainte de a coborî din odaia lui Burrich. Nimeni nu s-a legat de noi şi nici n-am fost băgaţi în seamă.

Afară începuse o nouă zi de haos şi benchetuială. În turn parcă se înghesuiau şi mai mulţi oameni. Ridicau praful şi ţipau, suprapunându-şi glasurile peste şuierul vântului şi urletul îndepărtat al valurilor. Curiosul adulmeca totul, fiecare miros, fiecare privelişte, fiecare sunet. Hărmălaia mă ameţea, în timp ce

mă plimbam, am înţeles din frânturi de discuţii că sosirea noastră a coincis cu un ritual de primăvară, când oamenii se adună şi se veselesc. Subiectul principal de discuţie era tot Chivalry şi renunţarea la tron, însă asta nu îi împiedica pe jongleri şi păpuşari să transforme fiecare ungher într-o scenă pentru caraghioslâcurile lor. Cel puţin un spectacol prezenta căderea în dizgraţie a lui Chivalry într-o comedie obscenă, iar eu stăteam, anonim, în mulţime şi ascultam nedumerit dialogul despre cum să semeni ogorul vecinului, la care adulţii se stricau de râs.

Foarte curând însă, gloata şi hărmălaia începură să ne apese prea tare pe amândoi şi l-am înştiinţat pe Curiosul că voiam să scap de acolo. Am părăsit turnul, ieşind pe poarta din zidul gros, pe lângă ostaşii de gardă dornici să se întindă la vorbă cu petrecăreţii care veneau şi plecau. Nici nu s-au uitat la băiatul şi câinele care au ieşit alipiţi de familia unui negustor de peşte. Şi, cum nu vedeam altceva mai bun de făcut, am urmărit familia care se îndepărta de turn şi-şi croia drum pe străzile şerpuitoare, către Buckkeep. Am rămas tot mai mult în urma ei, deoarece Curiosul se oprea să miroasă şi să urineze la fiecare colţ, de câte ori simţea un miros nou, până când ne-am pomenit singuri, doi hoinari prin oraş.

Buckkeep era un loc dur, bătut de vânturi, cu străzi abrupte şi încâlcite, pavate cu pietre care ieşeau de la locul lor şi se clătinau la trecerea căruţelor. Vântul îmi aduse în nări miros de alge şi de măruntaie de peşte, iar ţipetele pescăruşilor şi ale păsărilor de mare sunau ca o melodie stranie deasupra valurilor murmuitoare. Oraşul atârna pe stâncile negre, colţuroase ca melcii turtiţi şi scoicile, pe pilonii şi cheiul care pătrundeau în golf. Casele erau din piatră şi lemn, cele din piatră fiind ridicate mai sus, în zona mai stâncoasă, şi mai adâncite în ea.

Buckkeep era mai liniştit decât turnul cutremurat de ospeţe şi de gloată. Nici eu, nici Curiosul nu ştiam şi nici nu aveam destulă experienţă ca să ne dăm seama că partea oraşului din apropierea apei nu era un loc prin care să rătăcească un copil de şase ani însoţit de un căţel. O exploram nerăbdători, adulmecând drumul în

jos pe uliţa Brutarilor şi prin piaţa aproape goală, apoi de-a lungul depozitelor şi adăposturilor pentru bărci, aflate la nivelul cel mai scăzut al oraşului. Aici, apa era foarte aproape şi ne-am plimbat pe debarcaderul de lemn, dar şi pe nisip şi pietre. Treburile se desfăşurau ca de obicei, prea puţin tulburate de atmosfera de sărbătoare din turn. Navele trebuie să acosteze şi să fie descărcate după cum permite fluxul, iar cei care trăiesc din pescuit trebuie să respecte ritmul creaturilor marine, nu pe al oamenilor.

În curând ne-am întâlnit cu alţii copii, unii ocupaţi cu sarcinile mai uşoare primite de la părinţii prinşi cu ale lor, dar şi unii trândavi, ca noi. M-am împrietenit repede cu ei, fără prea multă introducere sau ceremonie, ca adulţii. Erau mai mari ca mine, dar am găsit şi câţiva de vârsta mea sau mai mici. Niciunuia nu i s-a părut ciudat că mă plimbam pe-afară de unul singur. Mi-au arătat cele mai însemnate atracţii ale oraşului, inclusiv cadavrul umflat al unei vaci, rămas de la ultimul reflux. Am vizitat un nou vas de pescuit, care tocmai se construia pe un doc încărcat cu aşchii de lemn ondulate şi acoperit cu pete de smoală puturoasă. Peştele afumat de pe grătarul lăsat nepăzit a asigurat prânzul meu şi al celor şase amici ai mei. Or fi fost băieţii cu care m-am întovărăşit mai zdrenţăroşi şi mai gălăgioşi decât cei care aveau treburi de îndeplinit, dar eu nu mi-am dat seama. Iar dacă mi-ar fi spus cineva că m-am însoţit cu o ceată de puşti cerşetori, care nu aveau voie să intre în turn pentru că te furau fără să simţi, aş fi suferit un şoc. Nu ştiam decât că petreceam o zi veselă şi plăcută, plină de locuri noi de vizitat şi de lucruri noi de făcut.

Erau câţiva tineri, mai solizi şi mai agresivi, care n-ar fi ratat ocazia să-l sperie pe nou-venit dacă nu l-aş fi avut pe Curiosul cu mine, gata să-şi arate colţii la primul ghiont primit. Dar, cum nu le-am dat niciun semn că am de gând să le pun în pericol poziţia de şefi, mi-au dat voie să merg cu ei. În consecinţă, m-am arătat foarte impresionat de toate secretele lor şi aş îndrăzni să spun că până la sfârşitul acelei după-amiezi lungi, cunoşteam zona sărăcăcioasă a oraşului mai bine decât cei ce crescuseră în ea.

Nu am fost întrebat cum mă cheamă, ci mi s-a spus Bobocul. Pe ceilalţi îi chema simplu, Dirk sau Kerry, sau, mai descriptiv, Pescarul sau Nară Spartă. Cea din urmă ar fi fost o copiliţă foarte simpatică în situaţii mai fericite. Avea cu un an sau doi mai mult ca mine, dar vorbea deschis şi era tare ageră la minte. S-a luat la harţă cu un băiat de doisprezece ani, dar nu s-a temut de pumnii lui şi remarcile ei usturătoare i-au făcut pe toţi să râdă. Nu s-a dat mare că a câştigat şi m-a uimit cât de dură putea fi. Dar vânătăile de pe faţa şi braţele ei subţiri aveau nuanţe purpurii, albastre şi galbene, iar sângele închegat de sub ureche arăta că-şi merita numele. Chiar şi aşa, Nară Spartă era plină de viaţă şi avea un glas mai ascuţit decât pescăruşii care se roteau deasupra noastră. Sfârşitul după-amiezii ne-a prins pe Kerry, pe Nară Spână şi pe mine pe un ţărm stâncos, dincolo de grătarele reparatorilor de plase. Nară Spartă mă învăţa cum să dau jos de pe pietre scoicile lipite de ele. Ea le curăţa ca o expertă, cu un băţ ascuţit. Tocmai îmi arăta cum să mă folosesc de unghii ca să scot afară locatarii gumoşi din cochilie, când o altă fată ne atrase atenţia cu un strigăt.

Mantia albastră curată care flutura în jurul ei şi pantofii de piele arătau că nu face parte din gaşca tovarăşilor mei. Nu veni la cules de scoici cu noi, ci doar se apropie atât cât să strige:

— Molly, Molly, te caută peste tot. S-a trezit din beţie acum o oră şi s-a apucat să te înjure imediat ce-a văzut c-ai plecat şi că focul s-a stins.

Pe chipul lui Nară Spartă flutură o expresie de sfidare amestecată cu teamă.

— Fugi, Kittne, dar mai întâi să ştii că-ţi mulţumesc. N-o să uit de tine data viitoare când apele scot la suprafaţă racii ascunşi printre pădurile de alge.

Kittne mişcă scurt din cap a acceptare, se întoarse imediat şi plecă în grabă înapoi de unde venise.

— Ai dat de belea? am întrebat-o pe Nară Spartă, când am văzut că nu mai răsuceşte pietrele în căutare de scoici.

— Belea? Scoase un pufnet dispreţuitor. Depinde. Dacă tata reuşeşte să rămână treaz toată vremea cât mă caută, poate c-o să am un pic de ghinion. Da' e mai mult decât probabil că diseară o să fie atât de beat, încât n-o să mă nimerească nici unul dintre lucrurile cu care-o să arunce în mine. Mai mult decât probabil! repetă ea categorică atunci când Kerry deschise gura să obiecteze. Şi cu asta se apucă iar de scormonit după scoici.

Stăteam ghemuiţi, aplecaţi deasupra unei creaturi de culoare gri pe care o găsiserăm naufragiată într-un smârc rămas după reflux, când scârţâitul unui bocanc greu pe pietrişul plin de scoici ne făcu pe toţi si ridicăm capetele. Kerry ţipă şi o luă la fugă în jos pe plajă, fără să se oprească pentru a privi înapoi. Curiosul şi cu mine am sărit în spate; câinele se împinse în mine, cu dinţii dezveliţi curajos şi cu coada mângâindu-şi burta micuţă. Molly Nară Spartă fie nu era atât de rapidă ca noi, fie se resemnase cu ce avea să urmeze. Un bărbat greoi o plesni peste cap. Era un individ slăbănog, cu nasul roşu, numai piele şi os, astfel că pumnul îi atârna ca un nod la capătul braţului osos, dar lovitura fu destul de tare ca s-o trântească pe Molly lată la pământ. Scoicile îi pătrunseră în genunchii înroşiţi de vânt şi, când se trase la o parte ca să se ferească de piciorul ridicat s-o lovească, m-am cutremurat văzând nisipul sărat care-i intrase în tăieturile proaspete.

— Mangustă nerecunoscătoare ce eşti! Nu ţi-am spus să stai acasă şi să faci lumânări? Tu te-ai apucat să scormoneşti plaja, iar seul s-a întărit în oală. Dacă o să ni se mai ceară lumânări în turn la noapte, eu ce-o să le vând?

— Cele treizeci pe care le-am făcut de dimineaţă. Numai pentru atâtea mi-ai lăsat fitil, beţivan bătrân ce eşti! Molly se ridică în picioare şi îl înfruntă curajoasă, în ciuda ochilor plini de lacrimi. Ce era să fac? Să ard tot combustibilul, ca să ţin seul moale până când îmi dai tu fitil, ca să nu mai avem cu ce încălzi ceainicul?

Vântul se dezlănţui într-o rafală, iar bărbatul se clătină uşor. O duhoare ne izbi în nări. Transpiraţie şi bere, mă anunţă Curiosul, înţelept. Preţ de-o clipă, bărbatul păru că se căieşte, dar arsurile

din stomac şi durerea de cap îl înrăiră. Se aplecă brusc şi apucă un ciot de creangă albit de atâta plutit pe apă.

— Să nu vorbeşti cu mine aşa, mucoasă obraznică ce eşti! Stai aici jos cu copiii de cerşetori şi ce faci numai El ştie! Pot să jur că iar ai furat de pe grătarul cu peşte afumat, ca să mă faci de râs şi mai tare! Să nu îndrăzneşti să fugi, că o-ncasezi îndoit când te-oi prinde.

Fata trebuie să-l fi crezut, pentru că se ghemui când tatăl ei se aplecă spre ea şi ridică braţele mici ca să-şi apere capul, iar pe urmă se gândi mai bine şi-şi feri numai faţa cu palmele. Stăteam transfigurat de groază, în vreme ce Curiosul scheuna de spaimă şi se uşura la picioarele mele. Am auzit ciotul şuierând în aer, gata să lovească. Inima mi-a sărit din piept şi *l-am împins* pe bărbat cu o forţă care ţâşni pe neaşteptate din stomacul meu.

Se prăbuşi, aşa cum se prăbuşise butoiul de pe umărul bărbatului de cu o zi înainte. Dar cel de acum căzu cu mâna dusă la piept, ciotul rostogolindu-se inofensiv la distanţă. Alunecă pe nisip, se zvârcoli din tot trupul, apoi rămase nemişcat.

În clipa următoare, Molly deschise ochii, ferindu-se de lovitura pe care încă o mai aştepta. Îl văzu pe tatăl ei leşinat pe întinderea pietroasă şi uimirea i se întinse pe chip. Sări spre el, plângând:

— Tati, tati, eşti teafăr? Te rog, nu muri, îţi promit c-o să fiu cuminte.

Fără să-i pese de genunchii însângeraţi, se lăsă lângă el, răsucindu-i faţa ca să nu respire în nisip, pe urmă încercând zadarnic să-l ridice în capul oaselor.

— Avea de gând să te omoare, i-am spus eu. Încercam să înţeleg ce se petrecea.

— Nu. Mă bate puţin când sunt rea, dar nu m-ar omorî. Şi când e treaz şi nu-l doare nimic, plânge şi mă roagă să nu fiu rea şi să nu-l supăr. Ar trebui să fiu mai atentă, să nu-l enervez. Of, Bobocule, cred că a murit.

Nu eram nici eu sigur, dar în clipa următoare bărbatul scoase un geamăt oribil şi deschise scurt ochii. Indiferent ce era atacul

care-l doborâse, acum îi trecuse. Ameţit, primi scuzele şi ajutorul lui Molly, care se învinovăţea, şi chiar sprijinul meu îndoielnic. Se propti de noi doi în timp ce ne croiam drum în jos, pe suprafaţa rugoasă a plajei. Curiosul venea după noi, când lătrând, când alergând în cerc în jur.

Oamenii care ne văzură trecând nu ne dădură atenţie. Am presupus că nu era ceva nou s-o vadă pe Molly cărându-l pe tatăl ei acasă. I-am ajutat să ajungă la uşa unei mici prăvălii de lumânări. I-am lăsat acolo, iar pe urmă m-am întors pe străzile întortocheate şi pe drumul abrupt până la turn, minunându-mă la fiecare pas de firea sucită a oamenilor.

Odată ce-am descoperit oraşul şi copiii cerşetori, m-au atras ca un magnet în toate zilele care au urmat. Burrich nu-şi vedea capul de treabă în timpul zilei, iar seara o petrecea bând şi veselindu-se la Festivalul Primăverii. Nu-l prea interesa când vin şi când plec, câtă vreme mă găsea în fiecare seară pe aşternutul din faţa vetrei. Ca să fiu sincer, cred că habar n-avea ce să facă el cu mine, altceva decât să aibă grijă să mănânc bine ca să cresc voinic şi să dorm noaptea într-un loc sigur. Trecea printr-o perioadă grea. Fusese omul lui Chivalry, iar acum, că acesta se dăduse la fund, ce avea să se aleagă de el? Probabil că asta îl apăsa. Şi mai era şi piciorul lui. Deşi se pricepea la comprese şi la bandajat, nu reuşea să se vindece pe el însuşi aşa cum făcea cu animalele. I-am văzut piciorul descoperit o dată sau de două ori şi m-am înfiorat de rana sfâşiată, care nu voia să se închidă frumos, ci era tot umflată şi supura. La început, Burrich înjura de mama focului şi strângea din dinţi în fiecare seară când o curăţa şi-o bandaja, dar, pe măsură ce trecea vremea, se uita la ea mai degrabă cu disperare cruntă. În cele din urmă, reuşi s-o închidă, dar cicatricea mizerabilă îi deforma piciorul şi-i strica mersul. Nu era de mirare că n-avea timp să-şi bată capul cu un mic bastard.

Aşa că zburdam liber, cum numai copiii mici ştiu să zburde, fără să mă ia nimeni în seamă de cele mai multe ori. Până când s-a terminat Festivalul Primăverii, gărzile de la poarta turnului se

obişnuiseră cu venirile şi plecările mele zilnice. Probabil mă credeau vreun curier, pentru că turnul avea mulţi din aceştia, însă puţin mai mari decât mine. Am învăţat să şterpelesc dimineaţa devreme destulă mâncare din bucătăria turnului, ca să ne ajungă pentru dejun. Scotocitul după de-ale gurii – coji arse de la brutărie, scoici şi alge de pe plajă, peşte afumat de pe grătare nepăzite – făcea parte din activităţile mele zilnice. Cu Molly Nară Spartă mă jucam cel mai mult. Rareori l-am mai văzut pe tatăl său lovind-o din ziua aceea; de cele mai multe ori era prea beat ca să dea de ea sau ca să-şi pună în aplicare ameninţările când o găsea. Nu m-am gândit decât foarte puţin la ceea ce făcusem în ziua aceea, recunoscător că Molly nu-şi dăduse seama că eu eram răspunzător de cele întâmplate.

Oraşul deveni lumea mea, iar turnul, locul în care mergeam să mă culc. Era vară, un anotimp minunat pentru un port. Oriunde mă duceam, Buckkeep se anima odată cu oamenii care veneau şi plecau. Mărfurile veneau pe Râul Buck din Ducatele Interioare, pe barje cu fundul plat, echipate cu barcagii transpiraţi. Aceştia vorbeau ca nişte specialişti adevăraţi despre bancuri şi aluviuni şi repere şi despre ridicarea şi coborârea apelor râului. Încărcătura barjelor era transportată la prăvăliile şi depozitele oraşului, iar de acolo la docuri şi în calele navelor mari. Acelea aveau echipaje formate din marinari care înjurau şi rânjeau batjocoritor la barcagii şi la drumurile lor pe apele interioare. Vorbeau despre valuri mari şi despre furtuni şi despre nopţi în care nici măcar stelele nu-şi arătau chipul ca să-i călăuzească. Şi pescarii trăgeau la Buckkeep şi erau cei mai simpatici dintre toţi. Cel puţin când trăgea peştele.

Kerry mi-a arătat docurile şi tavernele şi cum poate un băiat iute de picior să câştige trei sau chiar cinci bănuţi pe zi, ducând mesaje pe străzile abrupte ale oraşului. Ne credeam isteţi şi îndrăzneţi, cerând mai puţin decât băieţii mai mari, care voiau doi bănuţi, dacă nu mai mult, pentru un comision. Nu cred că am mai fost vreodată aşa de curajos ca în vremea aceea. Dacă închid ochii, simt mirosul zilelor glorioase de atunci. Calafat, catran, şpan

proaspăt de lemn de la docurile uscate, unde constructorii mânuiau cuţitele de cioplit şi maiurile. Mirosul dulceag de peşte foarte proaspăt şi duhoarea otrăvitoare a peştilor ţinuţi prea mult la aer într-o zi fierbinte. Baloturile de lână din soare, care adăugau propriul iz la damful butoaielor de stejar, pline cu coniac slab de Sandsedge. Snopii de fân aşteptând să umple ungherele calei cu mireasma împletită cu parfumul pepenilor tari din coşuri. Toate acele mirosuri vântul le purta în vârtejuri departe de golf, presărându-le cu sare şi iod. Curiosul îmi atrăgea atenţia asupra celor adulmecate de el, pentru că avea simţuri mai ascuţite decât ale mele.

Kerry şi cu mine eram trimişi după câte-un marinar plecat acasă ca să-şi ia rămas bun de la nevastă sau să ducem o mostră de condimente la un cumpărător sau la vreo prăvălie. Căpitanul portului ne trimitea câteodată în fugă să anunţăm un echipaj că un prostovan legase frânghiile greşit şi fluxul era pe cale să le ia nava. Mie cel mai mult îmi plăceau comisioanele care ne trimiteau în taverne. Acolo îşi vindeau marfa născocitorii de poveşti şi bârfitorii. Cei dintâi veneau cu istorisirile tradiţionale, despre călătorii şi descoperiri şi marinari care înfruntau furtuni teribile şi căpitani nesăbuiţi care şi-au scufundat corabia cu tot cu oameni. Pe cele tradiţionale le-am învăţat pe de rost dar poveştile care mă încântau cel mai mult nu de la povestitorii de meserie le-am auzit, ci de la marinarii înşişi. Nu erau palavre spuse la gura căminului, ca să le audă toată lumea, ci avertizări şi veşti transmise din echipaj în echipaj, în timp ce marinarii îşi treceau de la unul la altul sticla de coniac sau pâinea din polen galben.

Vorbeau despre cât peşte au prins, despre plasele pline vârf, gata să scufunde barca, sau despre peşti şi animale minunate zărite când luna lumina dâra lăsată de navă pe apă. Pomeneau de localităţile prădate de Străini, şi de cele de pe coastă, şi de cele de pe insulele Ducatului nostru, de piraţi şi bătălii pe mare şi vase cucerite prin trădarea echipajelor. Cele mai captivante vorbeau despre Piraţii Corăbiilor Roşii, Străini care prădau şi pe mare, şi pe

uscat şi atacau nu numai vasele şi oraşele noastre, dar şi pe ale altor Străini. Unii râdeau de poveştile despre navele cu pânză roşie şi-i luau în zeflemea pe cei ce vorbeau despre piraţii Străini care atacau alţi corsari ca ei.

Dar Kerry, eu şi Curiosul stăteam pe sub mese cu spatele lipit de picioarele lor, ciugulind pâini dulci la un bănuţ, şi ascultam, făcând ochii cât cepele, istorii despre navele cu pânze roşii, cu zeci de trupuri atârnând de capetele vergilor, nu cadavre, ci oameni legaţi, care se zbăteau şi urlau când pescăruşii veneau şi ciuguleau din ei. Ascultam poveşti delicios de înspăimântătoare până când şi tavernele înăbuşitoare ni se păreau friguroase, şi atunci fugeam jos, la docuri, ca să mai câştigăm un bănuţ.

Odată, Kerry, Molly şi cu mine am construit o plută din butuci care pluteau pe apă şi am împins-o cu o prăjină pe sub docuri. Am lăsat-o acolo legată şi fluxul a mişcat-o până a rupt o bucată mare din doc şi a spart două luntre. Zile întregi am stat cu frica în sân să nu afle cineva că noi am fost de vină. Odată, proprietarul unei taverne l-a pocnit pe Kerry peste urechi şi ne-a acuzat pe amândoi că am furat. Ne-am răzbunat vârând heringi împuţiţi sub suportul tăbliei de la mese. Au putrezit şi-au puţit şi-au atras muştele zile la rând până i-a descoperit proprietarul.

Am învăţat câte ceva din meşteşugurile pescăreşti în aventurile mele: cum să cumpăr peşte, cum să repar plase, cum să construiesc bărci şi cum să trândăvesc. Am învăţat mai multe despre natura omului. Am învăţat să ghicesc imediat cine îmi va plăti bănuţul promis pentru transmiterea unui mesaj şi cine îmi va râde în faţă când voi merge să i-l cer. Ştiam de la care brutar să cerşesc şi de la care prăvălii puteam şterpeli cel mai uşor. Şi prin toate aventurile acestea am trecut alături de Curiosul, atât de ataşat de mine, încât rareori îmi separam mintea complet de a lui. Mă foloseam de nasul, de ochii şi de fălcile lui ca de ale mele şi niciodată nu mi s-a părut că fac ceva neobişnuit.

Aşa s-a scurs o mare parte din vară. Dar într-o bună zi, când soarele strălucea pe un cer mai albastru decât marea, am ajuns la

capătul norocului. Molly, Kerry şi cu mine furaserăm un şir lung de cârnaţi cu ficat de la o afumătorie şi fugeam pe stradă cu proprietarul ei pe urmele noastre. Curiosul era cu noi, ca întotdeauna. Ceilalţi copii se învăţaseră cu el ca şi cum ar fi făcut parte din mine. Nu cred că le-a trecut prin cap să se mire că gândeam la fel. Eram Bobocul şi Curiosul şi probabil li se părea o şmecherie faptul că animalul ştia unde să se aşeze ca să prindă prada furată de noi înainte de a i-o arunca eu. Aşa că eram, de fapt, patru cei care fugeam prin hărmălaia de pe strada, pasând cârnaţii dintr-o mână murdară în botul umed şi apoi din nou în mână, în vreme ce proprietarul zbiera după noi şi ne fugărea zadarnic.

Brusc, Burrich ieşi dintr-o prăvălie.

Fugeam spre el. Ne-am recunoscut într-o clipă de groază reciprocă. Expresia furioasă care îi apăru pe chip îi exprima clar părerea faţă de purtarea mea. Fugi, m-am hotărât într-o secundă, şi m-am ferit de mâinile lui întinse, numai ca să descopăr, complet buimac, că am ajuns exact în braţele lui.

Nu vreau să mă opresc asupra celor ce au urmat. Am primit o păruială zdravănă, nu numai de la Burrich, dar şi de la proprietarul cârnaţilor. Tovarăşii mei de hoţii, în afară de Curiosul, se evaporară prin ascunzişurile şi crăpăturile dintre case. Curiosul veni la Burrich târâş, să fie şi el bătut şi certat. Am privit îndurerat cum Burrich scoate nişte monede din pungă şi plăteşte paguba cămătarului. Mă ţinea strâns de spatele cămăşii, aproape că mă ridica în aer. După ce cârnăţarul plecă şi mulţimea care se adunase să vadă încurcătura în care mă aflam începu să se risipească, îmi dădu drumul. Nu ştiam ce să înţeleg din privirea dispreţuitoare pe care mi-o aruncă. După ce îmi trase încă un dos de palmă după ceafă, îmi ordonă:

— Duceţi-vă acasă! Acuma.

Ne-am dus, mai iute decât am făcut-o altă dată. Ne-am găsit culcuşul în faţa căminului şi am aşteptat tremurând. Am aşteptat, am aşteptat toată după-amiaza, până la lăsarea serii. Ne era foame amândurora, dar ştiam că n-ar fi fost înţelept să plecăm. Văzusem

pe faţa lui Burrich o expresie mai ameninţătoare chiar decât supărarea tatălui lui Molly.

Când a venit în sfârşit Burrich, se întunecase de-a binelea. I-am auzit paşii pe scări şi n-am avut nevoie de nasul ascuţit al Curiosului ca să-mi dau seama că băuse. Ne-am vârât unul într-altul când a intrat în odaia slab luminată. Respira greu şi i-a trebuit mai mult ca de obicei să aprindă câteva lumânări de la singura pe care o aprinsesem eu. După ce a reuşit, s-a trântit pe o banchetă şi s-a uitat la noi. Curiosul scheună şi se trânti pe-o parte lângă el, în stilul cerşetor al câinilor. Aş fi vrut să fac şi eu la fel, dar m-am mulţumit să-l privesc cu teamă. După o clipă, Burrich începu să vorbească:

— Fitz. Ce-o să se aleagă de tine? Ce-o să se aleagă de noi amândoi? Să fugi pe stradă cu hoţii şi cu cerşetorii, tu, care ai sânge albastru în tine. Să te înhăitezi cu ei, ca animalele.

N-am scos o vorbă.

— Şi eu sunt de vină, cred, în aceeaşi măsură. Vino aici. Vino aici, băiete.

Am îndrăznit să fac un pas sau doi în faţă. Nu voiam să mă apropii prea mult de el. Văzând că ezit, Burrich se încruntă.

— Eşti rănit, băiete?

Am scuturat din cap.

— Atunci vino aici.

Am şovăit, iar Curiosul scânci, frământat de atâta nesiguranţă.

Burrich se uită la el nedumerit. Vedeam că mintea lui lucrează cu greu din cauza vinului. Îşi plimbă ochii de la căţel la mine, apoi iar la căţel, şi pe faţă i se întipări o expresie de scârbă. Scutură din cap. Se ridică încet, se depărtă de masă şi de Curiosul, ferindu-şi piciorul bolnav. În colţul camerei se afla un rastel mic, pe care atârnau diferite unelte şi obiecte prăfuite. Burrich întinse mâna încet şi luă unul dintre ele. Era din lemn şi piele, ţeapăn de ne-folosinţă. Îl scutură, iar biciul de piele scurt pocni ascuţit de piciorul lui.

— Ştii ce-i ăsta, băiete? întrebă el calm, cu glas blând.

Am răspuns scuturând iarăşi din cap.

— Un bici pentru câine.

M-am uitat la el tâmp. Nu aveam nici eu, nici Curiosul experienţa necesară ca să ştim cum să reacţionăm. Probabil că Burrich îmi sesiză buimăceala. Zâmbi prietenos şi-şi păstră blândeţea din glas, dar am simţit că-mi ascundea ceva, ceva care mă păştea mai târziu.

— E o unealtă, Fitz. Una de învăţătură. Când ai un căţel care nu vrea să asculte – când îi zici: „Vino aici” şi el nu vrea – păi, câteva lovituri zdravene cu ăsta şi-o să vezi cum învaţă să se supună imediat. Câteva plesnituri usturătoare e tot ce trebuie să înveţi un câine să asculte.

Vorbi pe ton normal când plesni biciul şi-l făcu să danseze pe podea. Nici Curiosul, nici eu nu ne puteam lua ochii de la unealtă şi când îl pocni dintr-odată spre câine, animalul scoase un schelălăit de groază şi sări înapoi, fugi şi se ascunse în spatele meu.

Iar Burrich se prăbuşi, acoperindu-şi ochii, pe o banchetă de lângă foc.

— O, Eda, murmură el, între blestem şi rugăciune. Am ghicit, am bănuit când v-am văzut alergând împreună, dar, pe ochii lui El, nu voiam să am dreptate. N-am lovit un căţeluş cu afurisitul ăla de bici în viaţa mea. Curiosul nu avea de ce să se teamă de el. Dacă nu te-ai fi băgat tu în mintea lui.

Indiferent ce pericol ne-ar fi păscut, am simţit că dispăruse. M-am aşezat jos, lângă Curiosul, care se târî în poala mea şi ridică speriat botul spre mine. L-am potolit, propunându-i să aşteptăm şi să vedem ce se întâmplă. Băiat şi căţel, stăteam amândoi şi ne uitam la Burrich, care împietrise. Când, în cele din urmă, ridică privirea, am observat cu uimire că arăta de parcă plânsese. Ca mama, îmi aduc aminte că mi-am zis, dar, ciudat, acum nu-mi amintesc de ea plângând. Numai de faţa întristată a lui Burrich.

— Fitz! Băiete! Vino aici, mă chemă el încet, de data asta pe un ton care nu admitea nesupunerea. M-am ridicat şi m-am dus la el, urmat de Curiosul. Nu, îi spuse el câinelui şi arătă spre bocancul lui,

iar pe mine mă ridică pe banchetă şi mă aşeză lângă el. Fitz, începu el, apoi se opri. Inspiră adânc şi reluă: Fitz, nu-i bine. E rău, foarte rău ce faci cu puiul ăsta de câine. Nu-i natural. E mai rău decât a fura sau a minţi. Face din om neom. Pricepi?

M-am uitat la el. Pe chipul meu nu se citea nimic. Oftă şi începu să vorbească din nou:

— Băiete, te tragi din neam regesc. Bastard sau nu, eşti fiul lui Chivalry, din neamul vechi. Lucrul ăsta pe care-l faci e greşit. Nu-i demn de tine. Înţelegi?

Am scuturat din cap fără o vorbă.

— Poftim, zi şi tu. Nici măcar nu mai deschizi gura. Vorbeşte cu mine. Cine te-a învăţat să faci asta?

Am încercat să-i răspund.

— Să fac ce? Aveam un glas aspru, răguşit.

Burrich căscă ochii. Am simţit că făcea eforturi să se stăpânească.

— Ştii ce vreau să spun. Cine te-a învăţat să fii una cu câinele, să intri în mintea lui, să vezi prin ochii lui, să-l laşi pe el să vadă cu ai tăi, să vă spuneţi lucruri unul altuia?

Am stat puţin pe gânduri. Da, aşa se întâmpla.

— Nimeni, am răspuns, într-un sfârşit. S-a întâmplat, asta-i tot. Am stat mult împreună, am adăugat, crezând că i-am explicat cât de cât.

Burrich mă privi grav.

— Nu vorbeşti ca un copil, observă el brusc. Dar am auzit că aşa erau toţi cei care aveau Harul străvechi. Că de la bun început n-au fost ca toţii copiii, întotdeauna ştiau prea multe şi, cu cât creşteau, cu atât ştiau mai multe. De-asta nu era o crimă, în vremurile de demult, să-i vânezi şi să-i arzi. Înţelegi ce-ţi spun, Fitz?

Am dat din cap în semn că nu şi, când am văzut că se încruntă la mine pentru că tăceam, am adăugat:

— Dar încerc. Ce-i Harul străvechi?

Burrich mă privi neîncrezător, apoi bănuitor:

— Băiete! mă ameninţă el, dar eu n-am făcut decât să-l privesc. După o clipă, cedă în faţa neştiinţei mele. Harul străvechi, rosti el calm. Se întunecă la obraz şi se uită în jos, la propriile mâini, de parcă şi-ar fi amintit un păcat vechi. E puterea sângelui de animal, aşa cum Meşteşugul se moşteneşte de la un rege la altul. La început e o binecuvântare, te învaţă limba animalelor, numai că apoi pune stăpânire pe tine şi te trage în jos, face din tine un animal, ca ele. Până când, la sfârşit, nu mai e nici urmă de om în tine, alergi şi lingi şi guşti sânge, de parcă ai fi trăit în haită toată viaţa. Şi nimeni nu mai poate să se uite la tine şi să spună că ai fost om vreodată. Vorbea tot mai încet, fără să mă privească, şi cu capul răsucit spre foc, cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor gata să se stingă. Unii zic că atunci omul se transformă în animal, dar omoară cu patimă de om, nu de foame, ca animalul. Omoară pentru că-i place... Asta vrei, Fitz? Să iei sângele albastru care-ţi curge în vine şi să-l îneci în sânge de sălbăticiune? Să fii animal printre animale, numai de dragul cunoştinţelor pe care o să le afli? Mai rău, gândeşte-te la ce vine înainte. Îţi va stârni patima mirosul de sânge proaspăt, îţi va întuneca gândurile vederea prăzii?

Vocea lui se auzea tot mai slab; am simţit greaţa care-l cuprinse când mă întrebă:

— Vrei să te trezeşti cu febră şi tot asudat, pentru că undeva o căţea e în călduri şi o simte tovarăşul tău? Asta vrei să ştii când te întinzi pe pat, lângă doamna ta?

M-am făcut mic lângă el.

— Nu ştiu, am zis foarte încet.

Se întoarse către mine, transfigurat.

— Nu ştii? răcni el. Eu îţi zic ce-o s-ajungi şi tu spui că nu ştii?

Mi se uscase gura. Curiosul se ghemui la picioarele mele.

— Dar nu ştiu, am protestat. De unde să ştiu ce-o să fac, dacă n-am făcut nimic încă? De unde?

— Păi, dacă tu nu poţi, lasă că pot eu! urlă Burrich şi atunci am simţit cât de tare se stăpânise, dar şi cât de mult băuse în seara aceea. Câinele pleacă, tu rămâi. Stai aici, în grija mea, ca să te pot

supraveghea. Dacă Chivalry nu vrea să fiu lângă el, măcar atât pot să fac. Să mă îngrijesc ca fiul lui să crească bărbat, nu lup. Aşa o să fac, chiar de-o fi să murim amândoi!

Se ridică de pe banchetă clătinat, ca să-l apuce pe Curiosul de ceafă. Cel puţin asta voia. Dar câinele şi cu mine am sărit departe de el. Ne-am năpustit amândoi spre uşă, dar era trasă încuietoarea şi, înainte s-o dau la o parte, Burrich se repezi la noi. Pe Curiosul îl împinse la o parte cu bocancul; pe mine mă apucă de umăr şi mă aruncă departe de uşă.

— Vino aici, cuţu, ordonă el, dar Curiosul fugi lângă mine.

Burrich gâfâia şi se holba la uşă. I-am surprins fluxul tumultuos al gândurilor ascunse, furia care-şi bătea joc de el şi-l îndemna să ne zdrobească pe amândoi şi să pună capăt tărăşeniei. Reuşi s-o controleze, dar frânturile de gânduri pe care le surprinsesem mă îngroziseră. Şi când se năpusti iar spre noi pe neaşteptate, l-am *respins* cu toată forţa groazei din mine.

Se prăbuşi la fel de brusc ca o pasăre lovită de piatră în zbor şi şezu un moment pe podea. M-am aplecat şi l-am tras pe Curiosul lângă mine. Burrich scutură uşor din cap, de parcă ar fi vrut să-şi scuture stropii de ploaie din păr. Se ridică ameninţător deasupra noastră.

— Îl are în sânge, l-am auzit bolborosind pentru sine. De la afurisita de maică-sa, şi n-ar trebui să fiu surprins. Dar băiatul trebuie să înveţe. Apoi, fixându-mă din priviri, mă preveni: Fitz. Să nu-mi mai faci aşa ceva niciodată. Niciodată. Acum dă-mi căţelul ăla.

Porni din nou spre noi şi, simţindu-i murmurul furiei ascunse, nu m-am putut controla. L-am *respins* a doua oară, însă de data asta apărarea mea s-a lovit de un zid care o azvârli înapoi spre mine, aşa că m-am împiedicat şi m-am prăbuşit, gata să leşin, cu minţile întunecate. Burrich se aplecă deasupra mea.

— Te-am preveni, zise el încet, cu glas ca un mârâit de lup.

Atunci, pentru ultima oară, i-am simţit degetele apucând ceafa Curiosului. Îl ridică şi-l cără, fără asprime, spre uşă. Dădu abil la o

parte încuietoarea care mă împiedicase pe mine să ies şi peste câteva secunde am auzit bocănitul greoi al bocancilor lui pe scări.

Mi-am revenit şi m-am ridicat într-o clipă, aruncându-mă asupra uşii. Dar Burrich o blocase cumva, pentru că degeaba m-am luptat cu ea. Îl simţeam pe Curiosul din ce în ce mai slab, pe măsură ce era dus tot mai departe de mine, lăsând în urmă o singurătate tulburătoare. M-am smiorcăit, am urlat, zgâriind uşa şi căutând să intru în legătură cu el. Am simţit o durere săgetătoare, apoi Curiosul dispăru. Părăsit de simţurile lui de câine, am ţipat şi am plâns ca un copil de şase ani şi am izbit zadarnic cu pumnii în scândurile groase de lemn.

Mi s-a părut c-au trecut ore întregi până s-a întors Burrich. I-am auzit paşii şi m-am ridicat gâfâind şi vlăguit de pe prag. A deschis uşa şi m-a prins abil de cămaşă când am încercat să ţâşnesc pe lângă el. M-a azvârlit înapoi în cameră, a trântit uşa şi a încuiat-o la loc. M-am izbit de ea fără un cuvânt, gata să mă smiorcăi. Burrich se aşeză, istovit.

— Nici să nu te gândeşti, băiete, mă avertiză el, de parcă ar fi auzit ce plănuiam să fac data viitoare când avea să mă lase afară. A plecat. S-a dus şi e mare păcat, pentru că era un animal bun. Neamul lui era aproape la fel de vechi ca al tău, dar mai bine scap de un câine decât de un om. Văzând că nu mă mişc, adăugă pe un ton aproape blând: Nu mai plânge după el. Aşa o să te doară mai puţin.

Nu m-am oprit din plâns şi din vocea lui mi-am dat seama că nici nu se aştepta. Oftă şi se urni greoi, pregătindu-se de culcare. Nu-mi spuse nimic altceva, doar stinse lumânarea şi se întinse pe pat. Dar nu dormi, şi în primele ore ale dimineţii se ridică, mă luă de pe podea şi mă aşeză pe păturile încălzite de el până atunci. Plecă şi nu se întoarse decât după câteva ore bune.

Am zăcut cu inima frântă şi cu febră zile la rând. Burrich le-a spus tuturor că sufeream de o boală a copilăriei, cred, aşa că am fost lăsat în pace. Au trecut multe zile până când am avut voie să ies afară, şi atunci întotdeauna însoţit.

Mai târziu, Burrich a făcut tot ce i-a stat în puteri ca să nu mai am prilejul de a mă lega de niciun animal. Credea c-a reuşit, sunt convins, şi într-o oarecare măsură chiar a făcut-o, adică nu m-am apropiat de niciun cal sau un câine în mod special. Ştiu că era bine intenţionat, însă nu simţeam că mă apără, ci că mă ţine prizonier. Era gardianul care mă izola cu râvna unui fanatic. Atunci s-au sădit în mine seminţele unei singurătăţi desăvârşite, care a prins rădăcini adânci în fiinţa mea.

3

ÎNVOIALA

Originea Meşteşugului va rămâne, probabil, veşnic învăluită în mister. Fără îndoială, predilecţia pentru el se manifestă foarte puternic în sânul familiei regale, însă nu este limitat doar la curtea regelui. Se pare că există totuşi un sâmbure de adevăr în proverbul popular: „Când sângele mării se scurge în sângele câmpiilor, va înflori Meşteşugul”. E interesant de observat că Străinii nu au niciun fel de înclinaţie pentru Meşteşug, după cum nu au nici cei ce se trag numai din primii locuitori ai celor Şase Ducate.

Stă oare în firea lucrurilor ca toate să aibă un ritm, iar ritmul acela să aducă un fel de pace? Mie aşa mi s-a părut dintotdeauna. Toate întâmplările, oricât de zguduitoare sau nemaipomenite, se disipează, la câteva clipe după ce s-au desfăşurat, în reluarea rutinei necesare din traiul zilnic. Bărbaţii care străbat câmpul de luptă în căutarea răniţilor printre morţi nu vor mai tuşi, nu-şi vor mai sufla nasul, dar vor ridica privirea spre un stol de gâşte în formă de V. Am văzut fermieri care-şi vedeau de arat şi semănat, ignorând cu desăvârşire oştirile care se ciocneau la doar câţiva kilometri depărtare.

Aşa stau lucrurile şi cu mine. Privesc în trecutul meu şi mă minunez. Luat de lângă mamă, târât într-un oraş nou, cu climă nouă, părăsit de tată şi lăsat în grija servitorului său, apoi lipsit de tovărăşia câinelui meu, într-o zi tot m-am ridicat din pat şi am început din nou să trăiesc ca orice băieţel. Pentru mine, asta însemna să mă scol când mă trezea Burrich şi să merg cu el la

bucătărie, unde mâncam lângă el. După aceea, deveneam umbra lui. Rareori mă scăpa din ochi. Mă ţineam de el ca un căţeluş, îl urmăream cum îşi rezolvă treburile şi, până la urmă, îl ajutam şi eu cât mă pricepeam. Seara, la cină, stăteam lângă el pe bancă şi mâncam, iar el îmi supraveghea manierele cu ochi pătrunzători. Pe urmă ne întorceam în odaia lui, unde îmi petreceam restul serii privind focul în linişte, în timp ce el bea, sau privind focul în linişte, aşteptându-l să se întoarcă. Lucra şi bea, reparând sau făcând hamuri, preparând alifii sau topind ingredientele vreunui leac pentru cai. El lucra, eu învăţam, privindu-l, deşi nu-mi aduc aminte să fi schimbat mai mult de-o vorbă, două. Greu de crezut cum s-au putut scurge în felul acesta doi ani întregi şi o bună parte din al treilea.

Am învăţat să fac ca Molly, să fur timp pentru mine când Burrich era chemat să ia parte la o vânătoare sau să ajute o iapă să fete. Foarte, foarte rar îndrăzneam să mă furişez afară când bea mai mult decât putea duce, dar astfel de ieşiri erau periculoase. Când eram liber, îmi căutam degrabă prietenii din oraş şi alergam cu ei până când mă părăsea curajul. Lipsa Curiosului mă durea atât de tare, de parcă Burrich mi-ar fi tăiat un braţ. Dar niciunul dintre noi n-a mai rostit o vorbă despre el.

Privind înapoi, mă gândesc că şi Burrich era la fel de singur ca şi mine. Chivalry nu-i dăduse voie să meargă cu el în exil. În schimb, îi lăsase în grijă un bastard fără nume, care mai era şi înclinat spre ceva ce el considera o perversiune. După ce i s-a vindecat piciorul, a descoperit că nu mai putea nici să călărească, nici să vâneze şi nici măcar să meargă la fel ca înainte; toate astea trebuie să fi apăsat greu un bărbat ca el. Nu se plângea în faţa nimănui, aşa am auzit. Dar, repet, privind înapoi, nici nu-mi închipui cui s-ar fi putut plânge. Prinşi în capcana singurătăţii eram amândoi. Seara, când ne uitam unul în ochii altuia, fiecare vedea în celălalt cauza singurătăţii sale.

Însă toate trec, mai ales timpul, iar odată cu lunile, apoi cu anii scurşi, mi-am găsit treptat un rost. Îl slujeam pe Burrich şi-i

aduceam lucrurile înainte ca el să se gândească să mi le ceară, curăţăm după ce se îngrijea el de animale, le aduceam apă proaspătă şoimilor şi scăpam câinii de căpuşe după ce veneau de la vânătoare. Oamenii se obişnuiseră cu prezenţa mea şi nu se mai holbau la mine. Unii parcă nu mă vedeau deloc. Treptat, Burrich o lăsă mai moale cu supravegheatul. Veneam şi plecam ceva mai liber, dar tot aveam grijă să nu afle de escapadele mele în oraş.

Erau şi alţi copii în turn, mulţi dintre ei de vârsta mea. Cu unii chiar mă înrudeam, ca verişori de gradul al doilea sau al treilea. Cu toate astea, nu m-am împrietenit prea tare cu niciunul dintre ei. Cei mai mici erau supravegheaţi de mamele sau de bonele lor, cei mai mari aveau îndatoriri când mai uşoare, când mai grele care să le ocupe timpul. Nu se purtau urât cu mine; pur şi simplu nu făceam parte din grupul lor. Aşa că, deşi nu-i vedeam pe Dirk, Kerry sau Molly luni la rând, au rămas cei mai buni prieteni ai mei. Când mă aventuram să explorez turnul sau în serile de iarnă, când lumea se aduna în Sala Mare pentru menestreli, teatru de păpuşi sau jocuri de interior, am învăţat repede în care loc eram bine-venit şi în care nu.

Mă feream să fiu văzut de regină, pentru că de câte ori îi cădeau ochii asupra mea, îmi găsea câte-un cusur în purtare şi i-l reproşa lui Burrich. Şi din partea lui Regal mă păşteau pericole. Era bărbat în toată firea, dar nu avea scrupule în a mă împinge când îi ieşeam în cale sau în a călca exact peste lucrurile cu care mă jucam. Era meschin şi răzbunător, spre deosebire de Verity. Nu că acesta ar fi petrecut mult timp cu mine, dar întâlnirile noastre îmi făceau plăcere. Dacă mă observa, îmi ciufulea părul sau îmi dădea un bănuţ. Odată, un servitor a adus în camera lui Burrich nişte jucării de lemn, ostaşi, cai şi o căruţă, cu vopseaua roasă pe ele, şi un mesaj de la Verity, cum că le-a găsit într-un colţ din cufărul său cu haine şi s-a gândit că mi-ar plăcea să le am. Nu-mi aduc aminte să fi preţuit mai tare un alt lucru de-al meu.

Con, băiatul de la grajduri, era şi el periculos. Dacă Burrich se afla prin preajmă, îmi vorbea frumos şi se purta prieteneşte cu

mine, dar altfel nu dădea doi bani pe mine. Mi-a dat de înţeles că nu am ce căuta în preajma lui, să-l încurc când lucrează. Până la urmă, am aflat că era invidios că Burrich mă îngrijea şi nu se mai interesa de el. Nu se purta niciodată crud cu mine pe faţă, nu mă lovea şi nu mă mustra fără motiv, dar simţeam că mă urăşte şi îl evitam.

Toţi ostaşii se arătau foarte îngăduitori cu mine. După copiii străzii din Buckkeep, probabil că erau cei mai apropiaţi prieteni ai mei. Numai că, oricât de îngăduitor e un ostaş cu un copil de nouă sau zece ani, au foarte puţine lucruri în comun. Le urmăream jocurile cu oase şi le ascultam poveştile, dar după fiecare oră petrecută cu ei veneau zile întregi în care nu stăteam deloc în preajma lor. Şi, cu toate că Burrich nu-mi interzicea să intru în sala ostaşilor, nu-mi ascundea că dezaproba timpul pe care-l petreceam acolo.

Aşa că eram şi nu eram membru al comunităţii turnului. Pe unii îi evitam, pe alţii îi studiam, iar pe alţii îi ascultam. Dar nu m-am apropiat de niciunul.

Apoi, într-o dimineaţă, înainte de a împlini zece ani, mă jucam pe sub mesele din Sala Mare, făcând tumbe şi hârjonindu-mă cu nişte căţeluşi. Era foarte devreme. Cu o zi înainte fusese un fel de sărbătoare şi banchetul durase toată ziua, prelungindu-se până târziu în noapte. Burrich se îmbătase criţă. Aproape toată lumea, nobili şi servitori, încă dormea, iar în bucătărie nu găsisem de-ale gurii pe măsură foamei din stomacul meu. Dar pe mesele din Sala Mare trona o comoară: plăcinte neterminate şi diverse feluri de mâncare cu carne, fructiere cu mere, felii de brânză; pe scurt, o pradă pe care ar fi poftit-o orice băiat. Câinii mari îşi luară oasele cele mai bune şi se retraseră în colţurile sălii, lăsându-i pe pui să scotocească după bucăţile mai mici. Eu am luat o plăcintă cu carne şi m-am dus sub masă, unde am împărţit-o cu puii preferaţi. De când îl pierdusem pe Curiosul, eram foarte atent ca Burrich să nu vadă că mă apropii prea tare de un căţel anume. Tot nu înţelegeam de ce se opunea prieteniei mele cu un singur câine, dar nu voiam

să mă cert cu el şi să risc viaţa unui alt animal. Aşa că hrăneam pe rând trei pui, când am auzit paşi uşori pe podeaua presărată cu stuf. Erau doi bărbaţi care discutau în şoaptă.

Mi-am zis că sunt slugile de la bucătărie, venite să strângă resturile. M-am târât în patru labe de sub masă ca să mai înşfac nişte rămăşiţe, cât mai aveam ce.

Dar nu un servitor fu persoana care tresări la apariţia mea neaşteptată, ci bătrânul rege, însuşi bunicul meu. Imediat după el, chiar lângă cotul lui, venea Regal. Privirea înceţoşată şi vesta şifonată dovedeau că benchetuise şi el noaptea trecută. Noul bufon al regelui, nu demult adus la curte, lipăia după ei, cu ochii spălăciţi bulbucaţi pe capul ca o coajă de ou. Era o creatură atât de ciudată, cu pielea aceea palidă şi amestecul de pete albe şi negre, încât nici nu îndrăzneam să mă uit la el. În schimb, regele Shrewd avea ochii limpezi, barba şi părul proaspăt pieptănate şi hainele fără pată. În primul moment rămase uimit, apoi remarcă:

— Vezi, Regal, e aşa cum ţi-am spus. Când se iveşte o ocazie, apare cineva care să profite de ea; adesea e cineva tânăr sau o persoană mânată de dinamismul şi poftele tinereţii. Regalitatea nu are voie să ignore asemenea ocazii sau să permită ivirea lor pentru alţii.

Regele continuă să se plimbe pe lângă mine, aprofundând subiectul discuţiei, în vreme ce Regal îmi aruncă o privire încruntată cu ochii lui injectaţi. Flutură din mână ca să-mi dea de înţeles să mă fac nevăzut. Am dat din cap iute că am priceput, dar mai întâi m-am repezit la masă. Mi-am îndesat două mere în vestă şi am înşfăcat o tartă cu agrişe aproape întreagă, când regele se întoarse brusc şi arătă spre mine. Bufonul îl imită. Am împietrit pe loc.

— Uită-te la el, ordonă bătrânul rege.

Regal se holbă la mine, dar n-am îndrăznit să mă mişc.

— Ce-o să faci din el?

Regal se arătă perplex.

— El? E Fitz. Bastardul lui Chivalry. Se strecoară şi fură, ca întotdeauna.

— Tâmpitule. Regele Shrewd zâmbi, dar privirea îi rămase de gheaţă. Bufonul, crezând că lui i se adresase, îi oferi un zâmbet dulce. Ai dopuri de ceară în urechi? N-auzi nimic din ce spun? Nu te-am întrebat cine e, ci ce-o să faci din el. Uite cum stă acolo, tânăr, puternic şi plin de resurse. Se trage din neam la fel de nobil ca noi, chiar dacă s-a născut în patul în care nu trebuia. Aşadar, ce-o să faci din el? O unealtă? O armă? Un camarad? Un duşman? Sau îl laşi să tragă mâţa de coadă, ca să-l ia altcineva şi să-l folosească împotriva ta?

Regal mă privi chiorâş, apoi ridică ochii dincolo de mine şi, văzând că nu mai e nimeni în sală, îi coborî iar asupra mea. La piciorul meu, un pui scheună, amintindu-mi că mai devreme împărţisem mâncarea cu el. L-am potolit.

— Bastardul? Nu-i decât un copil.

Bătrânul rege oftă.

— Astăzi. În dimineaţa asta şi acum e un copil. Când o să te uiţi după el data viitoare, o să vezi un tânăr sau, mai rău, un bărbat, şi atunci va fi prea târziu pentru tine să mai faci ceva din el. Ia-l acum, Regal, şi modelează-l, iar peste zece ani îţi va fi credincios. În loc de un bastard nemulţumit, care ar putea fi convins să aibă pretenţii la tron, va fi un om de încredere, unit cu familia în spirit, ca şi prin sânge. Un bastard, Regal, e ceva unic. Pune-i un inel cu sigiliu pe deget şi trimite-l în străinătate şi vei face din el un diplomat căruia niciun conducător străin nu va îndrăzni să-i întoarcă spatele. Poate fi trimis în siguranţă în locuri în care un prinţ de sânge nu poate risca. Imaginează-ţi în câte feluri te poţi folosi de cineva care este şi totuşi nu este de neam regesc. Schimburi de ostatici. Alianţe prin căsătorie. Acţiuni secrete. Diplomaţia cuţitului.

Regal făcu ochii cât cepele când auzi ultimele cuvinte rostite de rege. Câteva clipe am respirat toţi în tăcere, privindu-ne unul pe

altul. Când începu să vorbească Regal, parcă i se oprise ultima îmbucătură în gât:

— Vorbeşti de lucrurile astea în faţa băiatului. Cum o să-l foloseşti, ca pe-o unealtă, ca pe-o armă. Crezi că nu-şi va aminti de cuvintele tale când va creşte?

Regele Shrewd râse, iar râsul lui făcu să răsune pereţii de piatră din Sala Mare.

— Să şi le amintească? Bineînţeles că şi le va aminti. Contez pe asta. Uită-te la ochii lui, Regal. Se citeşte inteligenţa în ei şi, poate, Meşteşugul. Aş fi un prost să-l mint. Şi mai prost aş fi să încep să-l instruiesc şi să-l educ fără nicio explicaţie, căci aşa în mintea lui ar rămâne loc şi pentru alţii, să planteze cine ştie ce seminţe. Nu-i aşa, băiete?

Mă fixa din ochi şi mi-am dat seama dintr-odată că şi eu făceam la fel. Toată vremea cât vorbise, ne scrutaserăm reciproc din priviri. În ochii bărbatului care era bunicul meu am văzut cinste, cinstea unui om dintr-o bucată, categoric. Nici urmă de alinare, dar ştiam că puteam să mă bazez pe ea întotdeauna. Am încuviinţat din cap la întrebarea lui.

— Vino aici.

Am pornit spre el cu paşi înceţi. Când am ajuns în dreptul lui, se lăsă într-un genunchi, ca să fie la nivelul meu. Bufonul îngenunche şi el solemn lângă noi, privind serios când la mine, când la rege. Regal se uita în jos la toţi trei. Atunci nu mi-am dat seama ce ironic era ca bătrânul rege să îngenuncheze în faţa nepotului bastard. Aşa că am rămas serios când mi-a luat tarta din mână şi le-a azvârlit-o căţeilor care veniseră după mine. Scoase un ac din faldurile de mătase de la gât şi-l înfipse în lâna cămăşii mele proaste.

— Acum eşti al meu, îmi spuse, şi făcu afirmaţia să pară mai importantă decât legătura de sânge dintre noi. Nu mai trebuie să mănânci resturile lăsate de alţii. O să te îngrijesc eu şi o să te îngrijesc bine. Dacă un bărbat sau o femeie va încerca vreodată să te întoarcă împotriva mea, oferindu-ţi mai mult decât mine, atunci vii la mine, îmi spui oferta şi îţi dau tot atât. O să vezi că nu sunt

niciodată zgârcit şi nici nu vei fi tratat rău, aşa că n-o să poţi folosi asta ca scuză ca să mă trădezi. Mă crezi, băiete?

Am dat din cap în stilul meu muţesc, cum aveam obiceiul, dar ochii căprui care mă fixau voiau mai mult.

— Da, domnule.

— Bine. O să dau nişte ordine privitoare la tine. Vezi să le respecţi. Dacă ţi se pare vreunul nelalocul lui, vorbeşte cu Burrich. Sau cu mine. Vii direct la uşa camerei mele şi arăţi acul acela. Ţi se va da voie să intri.

M-am uitat la piatra roşie care scânteia într-un cuib de argint.

— Da, domnule, am îngăimat eu din nou.

— Ah, rosti regele.

Am desluşit o umbră de regret în glasul lui şi m-am întrebat după ce anume îi părea rău. Îşi luă ochii de a mine şi am revenit brusc în realitate. Am văzut căţeluşii, Sala Mare, pe Regal uitându-se la mine cu o nouă expresie de scârbă pe faţă şi bufonul mişcând din cap entuziast, în stilul lui tâmp. Apoi regele se ridică în picioare. Când se răsuci cu spatele la mine, am simţit sa val de frig, de parcă mi-aş fi dat jos o manta de pe mine. Am trăit prima experienţă a Meşteşugului în mâinile unui maestru.

— Nu eşti de acord, nu, Regal? întrebă regele pe un ton polemic.

— Regele meu face ce doreşte, veni răspunsul.

Regele Shrewd oftă.

— Nu asta te-am întrebat.

— Mama mea, regina, sigur nu va fi de acord. Dacă ţii partea băiatului, toată lumea o să creadă că-l recunoşti. O să le vină idei, şi lui, şi altora.

— Pfui! Regele chicoti, de parcă l-ar fi distrat ceva.

Regal se înfurie brusc:

— Mama mea, regina, nu va fi de acord cu tine şi nici nu va fi deloc mulţumită. Mama mea...

—... nu e de acord cu mine şi nu e deloc mulţumită de mine de ani de zile. Nici măcar n-o mai iau în seamă, Regal. O să facă

scandal şi-o să cârâie şi-o să-mi repete întruna că se întoarce la Farrow, să fie ducesă acolo, şi pe tine o să te facă duce, după ea. Şi de se va mânia foarte tare, o să mă ameninţe că, dacă ea o să plece, Tilth şi Farrow o să înceapă rebeliunea şi-o să ajungă regat independent, sub conducerea ei.

— Şi a mea, ca rege după ea! adăugă Regal sfidător.

Shrewd dădu din cap pentru sine.

— Da, m-am gândit eu că ţi-a plantat seminţele otrăvitoare ale trădării în cap. Ascultă, băiete. Poate că-i ocărăşte pe servitori şi aruncă în ei cu oale, dar niciodată n-o să facă mai mult. Pentru că ştie că e mai bine să fii regina unui regat paşnic decât ducesă rebelă. Iar Farrow nu are motiv să se revolte împotriva mea, în afară de cele pe care le inventează ea. Dintotdeauna a fost mai degrabă ambiţioasă decât capabilă. Făcu o scurtă pauză şi-l ţinti pe Regal din priviri. În regalitate, acesta este un eşec de-a dreptul lamentabil.

Am simţit cum Regal îşi domoleşte valurile de mânie, cu ochii la podea.

— Hai, îl chemă regele, iar Regal porni după el, ascultător ca un câine – nu fără să îmi arunce o căutătură veninoasă.

Am stat şi m-am uitat cum bătrânul rege ieşea din sală. Am simţit ecoul unei pierderi. Ciudat om. Deşi eram bastard, s-ar fi putut declara bunicul meu şi ar fi putut pur şi simplu să ia ceea ce tocmai promisese să plătească. La uşă, bufonul palid se uită înapoi la mine şi făcu un gest de neînţeles cu mâinile lui mici. Putea fi o insultă, putea fi o binecuvântare. Sau pur şi simplu un salut de bufon. Apoi zâmbi, scoase limba la mine şi plecă degrabă după rege.

În ciuda promisiunilor regelui, mi-am umplut vesta cu prăjituri. Le-am împărţit cu căţeluşii la umbra grajdurilor. Am mâncat pe săturate, cum nu eram obişnuiţi, iar stomacul meu a protestat câteva ore bune după aceea. Căţeluşii se încolăciră şi se culcară, dar pe mine când mă treceau apele de groază, când nu mai ştiam

de bucurie. Aproape că speram să nu se întâmple nimic, ca regele să uite ce promisese. Dar n-a uitat.

În sfârşit, la lăsarea serii, târziu, am urcat scările şi am intrat în odaia lui Burrich. Îmi petrecusem ziua cumpănind la ce-ar putea însemna pentru mine vorbele auzite de dimineaţă. Aş fi putut foarte bine face cu totul altceva, pentru că, imediat ce-am intrat, Burrich lăsă la o parte bucata de ham cu care-şi făcuse de lucru şi-şi concentră toată atenţia asupra mea. Mă cercetă în linişte câteva clipe. M-am uitat şi eu lung la el. Se schimbase ceva şi-mi era frică. De când îl omorâse pe Curiosul, credeam că are putere de viaţă şi de moarte asupra mea, că de-un bastard poţi scăpa la fel de simplu ca de-un pui de câine. Asta nu mă împiedicase să mă apropii de el; nu trebuie să iubeşti ca să depinzi de cineva. Burrich era singurul care-mi insuflase un sentiment de stabilitate în viaţă, iar acum simţeam că şi acesta se şubrezeşte.

— Aşadar, spuse Burrich într-un sfârşit, dar rosti cuvântul ca şi cum ar fi pus capăt lucrurilor. Deci. Nu te-ai lăsat până nu i-au căzut ochii pe tine, nu-i aşa? A trebuit să-i atragi atenţia. Perfect. A hotărât ce se va întâmpla cu tine.

Oftă. Liniştea se lăsă din nou, mai grea. O clipă am crezut că-i era milă de mine. Dar în scurtă vreme vorbi din nou:

— Mâine trebuie să-ţi aleg un cal. Mi-a sugerat să fie unul tânăr, ca să vă instruiesc împreună, însă eu l-am convins că-i mai bun unul mai bătrân, mai supus. Câte un învăţăcel pe rând, i-am zis. Am eu motivele mele să te sui pe un animal care-i mai... puţin sensibil. Fii atent cum te porţi. O să-mi dau seama dacă faci pe deşteptul. Ne-am înţeles?

Am scuturat iute din cap.

— Răspunde-mi, Fitz. Va trebui să-ţi foloseşti limba, dacă e să ai de-a face cu învăţători şi maeştri.

— Da, domnule.

Tipic pentru Burrich. Grija lui cea mai mare era că o să-mi dea un cal pe mână. Odată puse lucrurile la punct, îmi vorbi cât se poate de obişnuit:

— De-acum înainte o să te scoli odată cu soarele, băiete. O să facem lecţii dimineaţa. Cum să îngrijeşti un cal şi cum să-l stăpâneşti. Cum să vânezi cu câinii şi cum să-i pui să aibă grijă de tine. Cum să stăpâneşti animalele, asta o să te-nvăţ.

Accentua ultimele cuvinte mai tare şi făcu o pauză după ele, ca să fie sigur că le pricep ca lumea. Mi se făcu inima cât un purice. Am dat o dată din cap, pe urmă m-am corectat imediat:

— Da, domnule.

— După-mesele o să le petreci cu ei. Arme şi de-alde astea. Poate Meşteşugul, la sfârşit. În lunile de iarnă, o să faci lecţii în casă. Limbi străine şi semne. Scris, citit şi socotit, n-am nicio îndoială. Şi istorie. La ce-o să-ţi folosească, habar n-am, dar străduieşte-te să înveţi bine, ca să fie mulţumit regele. Nu-i un om pe care să-l iriţi, cu atât mai puţin să-l înşeli. Cel mai înţelept e să faci în aşa fel încât să nu te bage în seamă. Nu ţi-am spus lucrul ăsta la timp, iar acuma-i prea târziu.

Îşi drese brusc glasul şi trase aer adânc în piept.

— A, şi mai ai ceva de schimbat. Luă bucata de piele la care lucrase şi se aplecă din nou asupra ei. Vorbi de parcă se adresa degetelor lui. De-acum o să ai camera ta. Sus, în turn, unde dorm nobilii. Ai fi dormit acolo chiar acum, dacă ai fi catadicsit să vii acasă la timp.

— Ce? Nu pricep. O cameră?

— Aha, deci ştii să răspunzi imediat, dacă vrei. Ai auzit ce-am spus, băiete. O să ai camera ta, sus, în turn. Se opri, apoi reluă entuziasmat: în sfârşit o să mă bucur şi eu de singurătate din nou. A, şi mâine o să ţi se ia măsură pentru haine. Şi pentru bocanci. Deşi ce rost are să încalţi un picior care creşte, habar n-am...

— Nu vreau o cameră acolo.

Cât de greu îmi fusese să locuiesc cu Burrich, tot preferam să stau cu el decât într-un loc necunoscut. Îmi imaginam o încăpere mare, din piatră rece, cu umbre care te pândesc din colţuri.

— Ei, bine, o să ai una, oricum, mă anunţă Burrich neîndurător. E vremea. Demult trebuia s-o ai. Eşti odrasla lui Chivalry, chiar

dacă nu legitimă. Nu se cuvine să fii ţinut în grajd, ca un câine de pripas.

— Pe mine nu mă deranjează deloc, am îndrăznit eu, disperat.

Burrich ridică ochii şi mă privi aspru.

— Măi să fie. Avem chef de vorbă în seara asta, nu?

Am lăsat ochii în jos.

— Tu locuieşti aici, i-am zis, posac, şi nu eşti câine de pripas.

— Dar nici bastardul unui prinţ nu sunt, replică el scurt. O să locuieşti în turn de acum şi cu asta, basta.

Am îndrăznit să mă uit în ochii lui. Vorbea din nou către degete.

— Aş prefera să fiu câine de pripas, am zis, când mi-am luat inima în dinţi. Şi toate temerile mele au dispărut când am început să turui: Nu i-ai lăsa să facă aşa ceva unui câine de pripas, să schimbe totul deodată. Când i-au dat puiul de copoi Lordului Grimbsy, ţi-ai trimis cămaşa cu el, ca să aibă animalul ceva care să miroasă a acasă, până se obişnuieşte.

— Păi... N-am... Vino aici, Fitz. Vino aici, băiete.

Ca un căţel, m-am dus la el, singurul stăpân pe care l-am avut. Mă bătu pe spate şi-mi ciufuli părul, ca şi cum aş fi fost un căţel adevărat.

— Nu te teme. N-ai de ce să-ţi fie frică. Şi, oricum, zise el cu glas înmuiat, nu ne-au zis decât că o să ai o cameră în turn. N-a spus nimeni că trebuie să dormi acolo în fiecare seară. Câteodată, când e prea linişte pentru tine, poţi să cobori aici. Ce zici, Fitz? E bine aşa?

— Cred că da, am mormăit eu.

În următoarele două săptămâni, a plouat peste mine cu schimbări. Burrich m-a trezit în zori, m-a vârât în cadă şi m-a frecat pe piele, mi-a tuns bretonul, iar restul părului mi l-a prins la spate în coadă, cum îl poartă bărbaţii din turn. Mi-a spus să mă îmbrac în hainele cele mai bune, pe urmă a plescăit din limbă când a văzut că-mi rămăseseră mici. A ridicat din umeri şi a spus că n-au decât să rămână aşa.

Ne-am dus apoi la grajduri, unde mi-a arătat iapa care era de-acum a mea: sură, cu puţin alb. Coama, coada, nasul şi pulpele erau înnegrite, de parcă s-ar fi murdărit cu funingine. Aşa o şi chema. Era un animal docil, bine făcut şi bine îngrijit. Nici că s-ar fi găsit un cal mai puţin nărăvaş. În mintea mea de copil, sperasem să primesc cel puţin un cal jugănit, aprig. În schimb, mă alesesem cu Cenuşia. Am încercat să-mi ascund dezamăgirea, dar Burrich probabil că a simţit-o.

— Nu ţi se pare că-i cine ştie ce animal, nu? Păi, ia zi, Fitz, ce fel de cal ai avut tu ieri, de strâmbi din nas la un animal harnic şi sănătos ca Cenuşia? E grea cu mânz de la armăsarul ăla năvalnic al Lordului Temperance, aşa că vezi, poartă-te blând cu ea. Până acum a instruit-o Cob; a sperat să facă din ea un cal de vânătoare. Dar eu am hotărât că-i mai potrivită pentru tine. E cam supărat din cauza asta, dar i-am promis că poate s-o ia de la capăt cu mânzul.

Burrich potrivise o şa veche pentru mine, jurând că, indiferent ce-o zice regele, va trebui să mă dovedesc un călăreţ adevărat înainte de a-mi comanda una nouă. Cenuşia ieşi afară cuminte şi răspunse imediat la comenzile pe care i le dădeam din ham şi din genunchi. Cob făcuse o treabă excelentă cu ea. Firea şi mintea ei îmi aminteau de un iaz liniştit. Dacă avea vreun gând în cap, sigur nu era despre ceea ce făceam, iar Burrich mă urmărea prea atent ca să risc să-o scrutez. Aşa că am călărit-o orbeşte, din genunchi şi din hăţuri şi schimbându-mi greutatea pe spatele ei. Efortul fizic m-a extenuat mult înainte de sfârşitul primei lecţii, iar Burrich o ştia. Dar asta n-a însemnat că m-a scutit de la a o ţesăla şi hrăni pe Cenuşia, apoi de la curăţatul şeii şi al căpăstrului. I-am ţesălat bine coama, iar pielea veche a şeii lucea de ulei când mi-a dat voie să merg la bucătărie şi să mănânc.

Însă când am ţâşnit spre uşa din spate a bucătăriei, mâna lui Burrich căzu grea pe umărul meu.

— Gata cu intratul pe acolo, îmi zise el categoric. Uşa aia-i pentru ostaşi şi grădinari şi de-alde ei. Pentru nobili e o sală specială, cu servitori. De-acum încolo, în ea o să mănânci.

Şi spunând asta, mă azvârli într-o cameră cu lumină slabă, în care trona o masă lungă şi încă una, mai înaltă, la capul ei. Pe cea lungă se aflau tot felul de bunătăţi şi oamenii aşezaţi la ea fie începeau, fie terminau de mâncat. Când regele, regina şi prinţii lipseau de la masa cea înaltă, cum era cazul şi azi, nimeni nu se formaliza.

Burrich mă înghionti pe un scaun din stânga mesei, pe la mijlocul ei. Mâncă şi el de aceeaşi parte, dar mai la distanţă de mine. Îmi era foame şi nimeni nu se holba la mine ca să mă intimideze, aşa că am înghiţit repede un prânz copios. Mâncarea pe care o furasem înainte direct de la bucătărie fusese mai caldă şi mai proaspătă, dar asemenea lucruri nu contau prea mult pentru un băiat în creştere şi am mâncat pe săturate, după ce flămânzisem de dimineaţă.

Cu stomacul pus la cale, îmi veni în minte un anumit dig nisipos, încălzit de soarele după-amiezii şi plin de găuri de iepure, unde îmi petreceam multe ore somnoroase cu căţeluşii. Am vrut să mă ridic de la masă, dar imediat apăru lângă mine un băiat:

— Stăpâne?

M-am uitat în jur să văd cu cine vorbeşte, dar toată lumea era ocupată cu mâncatul. Era mai înalt decât mine şi mai mare cu câţiva ani, aşa că m-am uitat la el uluit când mă privi direct în ochi şi mă întrebă din nou:

— Stăpâne? Ai terminat de mâncat?

Am clătinat din cap afirmativ, prea surprins ca să vorbesc.

— Atunci trebuie să vii cu mine. M-a trimis Hod. Eşti aşteptat la lecţia de luptă pe terenul de instrucţie în după-masa asta. Asta dacă Burrich nu mai are treabă cu tine.

Burrich apăru brusc lângă mine şi mă lăsă cu gura căscată când îngenunche. Îmi îndreptă vesta şi-mi aranjă părul pe spate în timp ce-mi vorbea:

— Am terminat, pentru o vreme. Nu te mai mira atâta, Fitz. Nu credeai că regele se va ţine de cuvânt? Şterge-te la gură şi du-te.

Hod e un stăpân mai sever decât mine; nu permite să întârzii pe terenul de instrucţie. Acuma pleacă degrabă cu Brant.

L-am ascultat, deşi aveam inima cât un purice. În timp ce-l urmam pe băiat ieşind din sală, am încercat să-mi închipui un stăpân mai dur decât Burrich. Ideea mi se părea înfricoşătoare.

Odată ieşit, băiatul renunţă repede la maniere.

— Cum te cheamă? se interesă el în timp ce mă conducea pe drumeagul pietruit spre sala de arme şi spre terenul de instrucţie din faţa ei.

Am dat din umeri şi am întors capul, pretinzând că mă atrag tufele de la marginea drumeagului. Brant pufni, cunoscător.

— Păi, trebuie să ţi se spună cumva. Cum te strigă şontorogu' de Burrich?

Dispreţul arătat de băiat faţă de Burrich mă surprinse atât de tare, încât i-am trântit vorbele imediat:

— Fitz. Mă strigă Fitz.

— Fitz? Brant chicoti. Da, bine ales. Şchiopu’ bătrân n-o ia pe ocolite.

— Un mistreţ i-a nenorocit piciorul, i-am explicat eu. Băiatul vorbea de parcă Burrich se făcea că şchiopătează numai ca să se dea în spectacol. Nu ştiu de ce, batjocura mă jignea.

— Ştiu! exclamă el şi pufni iar, dispreţuitor. I l-a rupt până la os. Mistreţu' îl urmărea pe Chiv, noroc c-a apărut Burrich. L-a doborât pe el şi vreo şase câini, aşa am auzit. Am intrat printr-o deschizătură în zidul acoperit de iederă şi ne-am pomenit pe terenul de instrucţie. Chiv credea că nu mai are altceva de făcut decât să omoare mistreţul, când bestia a sărit şi a început să-l gonească. A frânt suliţa prinţului şi s-a luat după el, aşa am auzit.

Eu mergeam imediat în spatele lui Brant, sorbindu-i vorbele, când se întoarse brusc. M-am speriat aşa de tare, că era să cad. El se porni pe râs.

— Cred că a fost anul norocos a’ lui Burrich, a pus mâna pe norocul lui Chivalry, nu? Aşa zic oamenii. Că Burrich l-a salvat pe Chivalry de la moarte şi s-a ales cu un picior şchiop şi că a pus

mâna pe bastardu' lui Chiv şi l-a făcut „răsfăţatu’” lui. Da' eu aş vrea să ştiu cum se face de ai parte de lecţii de luptă aşa, dintr-odată? Ai şi cal, pe deasupra, din câte-am auzit.

Am simţit în glasul lui că nu era doar invidios. În timp, am ajuns să-mi dau seama că mulţi oameni consideră norocul altora drept o insultă la adresa lor. Pe Brant îl simţeam tot mai ostil, de parcă aş fi pătruns nepoftit pe teritoriul unui câine. Cu un câine aş fi putut comunica şi i-aş fi spus ce aveam de gând. La Brant însă am simţit doar ostilitate, o furtună gata de răpăială. M-am întrebat dacă o să mă lovească şi dacă se aştepta să ripostez sau să dau înapoi. Aproape că mă hotărâsem să fug, când în spatele lui apăru o siluetă impunătoare, îmbrăcată toată în cenuşiu, şi-l apucă de ceafă.

— Am auzit că regele a poruncit să fie instruit, da, şi să primească un cal, ca să înveţe să călărească. Asta e destul pentru mine şi ar trebui să fie mai mult decât suficient pentru tine, Brant. Şi iarăşi, din câte am auzit, ţi s-a spus să-l aduci aici şi pe urmă să te duci la stăpânul Tullume, că are nişte treburi pentru tine. Tu n-ai auzit aşa?

— Ba da, doamnă.

Din obraznic, Brant se făcu imediat ascultător, scuturând iute din cap în semn de încuviinţare.

— Şi, dacă tot „auzi” bârfele astea primejdioase, să ştii de la mine că un om înţelept nu spune niciodată tot ce ştie. Iar cel ce poartă vorbe nu are nimic în căpăţână. M-ai înţeles, Brant?

— Cre’ că da, doamnă.

— Crezi? Atunci să mă exprim mai clar. Nu mai fi un bârfitor băgăcios, ci vezi-ţi de treburile tale. Fii harnic şi săritor şi poate că lumea o să spună despre tine că eşti „răsfăţatu'“ meu. M-aş îngriji atunci să fii prea ocupat ca să mai ai timp de bârfe.

— Da, doamnă.

— Tu, băiete, vino după mine.

Brant o luase deja la sănătoasa când femeia se răsuci spre mine. Nu aşteptă să vadă dac-o ascultam sau nu. Porni cu paşi

hotărâţi spre terenul de instrucţie şi mă obligă să alerg ca să ţin ritmul cu ea. Ţărâna era bătătorită sub soarele fierbinte, care-mi ardea umerii. Imediat am început să transpir. Se vedea însă că pe femeie n-o deranja mersul rapid.

Purta numai haine cenuşii: o tunică lungă cenuşiu-închis, pantaloni gri uşori şi mulaţi, iar peste acestea un şorţ de piele gri, care-i venea până la genunchi. Un soi de grădinăreasă, am presupus eu, deşi m-au mirat bocancii de piele fină din picioarele ei.

— Am fost trimis să iau lecţii... cu Hod, am reuşit să îngaim, printre gâfâieli.

Femeia dădu scurt din cap. Ajunşi la umbră, în sala de arme, am deschis ochii mari, bucuros că scăpasem de fierbinţeala de pe teren.

— Urmează să fiu învăţat să lupt cu armele, i-am repetat, în caz că nu mă înţelesese bine prima oară.

Ea dădu iar din cap şi împinse o uşă a sălii auxiliare, care semăna cu un şopron. Aici se ţineau lecţiile, mi-am dat seama. Fierul şi oţelul mai bun se păstrau sus, în turn. Sala aceasta nu prea avea lumină şi era şi cam răcoroasă, pe lângă faptul că mirosea a lemn, a transpiraţie şi a stuf proaspăt presărat. Femeia nu pierdu vremea. M-am dus după ea la un rastel cu pari descojiţi.

— Alege-ţi unul, îmi spuse, adresându-mi-se direct pentru prima oară de când îmi poruncise s-o urmez.

— N-ar fi mai bine să-l aştept pe Hod? am întrebat eu, timid.

— Eu sunt Hod, îmi răspunse ea nerăbdătoare. Acum alege-ţi un par, băiete. Vreau să petrec puţin timp numai cu tine, până vin ceilalţi. Să văd din ce aluat eşti făcut şi ce ştii.

Nu-i luă mult să vadă că nu ştiam absolut nimic şi că mă speriam uşor. După numai câteva lovituri şi parări cu propria ei prăjină, îmi lovi scurt parul şi-l azvârli învârtindu-se din mâinile mele rănite.

— Hmm, făcu ea, nici aspră, nici blândă, acelaşi sunet pe care l-ar scoate un grădinar când vede un cartof de sămânţă degerat. Am

sondat-o şi am dat peste acelaşi calm ca al iepei. Nu avea nimic din prudenţa lui Burrich faţă de mine. Cred că atunci mi-am dat seama pentru prima oară că unii oameni, ca unele animale, habar n-au că îi scrutez. Poate că aş fi cercetat-o mai adânc, numai că am fost atât de uşurat că n-am descoperit nici urmă de duşmănie la ea, încât mi-a fost teamă să n-o stârnesc. Aşa că m-am făcut mic şi am stat nemişcat cât m-a inspectat.

— Băiete, cum te cheamă? întrebă ea pe neaşteptate.

Iarăşi...

— Fitz.

Se încruntă la auzul răspunsului meu moale. Mi-am îndreptat ţinuta şi am vorbit mai tare.

— Burrich îmi zice Fitz.

Tresări uşor.

— Normal. Îi zice la căţea, căţea, iar la bastard, bastard. Aşa face el. Păi, cred că înţeleg de ce. Aşa. Acum o să-ţi arăt de ce parul pe care l-ai ales e prea lung şi prea gros pentru tine. Şi pe urmă o să-ţi alegi altul.

Şi mi-a arătat, şi am ales alt par, şi m-a purtat treptat printr-un exerciţiu care atunci mi s-a părut nemaipomenit de complicat, dar pe care, la sfârşitul săptămânii, îmi era la fel de uşor să-l fac ca împletitul coamei Cenuşiei. Am terminat tocmai când în sală se buluciră ceilalţi elevi. Patru la număr, cam de vârsta mea, toţi mai pricepuţi decât mine. S-a creat o situaţie stânjenitoare, pentru că eram cinci elevi şi nimeni nu voia să exerseze cu băiatul cel nou.

Am trecut cumva şi peste ziua aceea, deşi nu ştiu cum, pentru că amintirea ei se pierde într-o ceaţă binecuvântată, îmi aduc aminte că mă dureau toate când Hod ne-a lăsat, în sfârşit, liberi; că ceilalţi băieţi au luat-o la goană pe cărare până în turn, în vreme ce eu m-am târât abătut în spatele lor, ocărându-mă singur că l-am lăsat pe rege să dea cu ochii de mine. Urcuşul în turn nu s-a mai terminat, iar sala era plină de lume şi de o hărmălaie de nedescris. Am fost prea obosit ca să mănânc bine. N-am ciugulit decât puţină

tocană şi pâine, cred, cu gândul la căldura şi liniştea din grajduri, când Brant veni iar lângă mine.

— Camera ta e gata, îmi spuse el, fără să mai adauge altceva.

Am aruncat o privire disperată spre Burrich, dar el era prins în discuţie cu bărbatul de lângă el. Nici nu mi-a observat privirea rugătoare. Aşa că m-am pomenit din nou urmându-l pe Brant, de data asta pe un şir de trepte late din piatră, spre o parte a turnului în care nu mai urcasem niciodată.

Ne-am oprit între niveluri. Brant luă un sfeşnic de pe o masă şi aprinse lumânările.

— Familia regelui locuieşte în aripa asta, mă informă el, simplu. Regele are un dormitor mare cât un grajd la capătul coridorului.

Am acceptat informaţia cu o înclinare a capului, crezând tot ce-a mi-a spus, deşi mai târziu am aflat că un băiat bun la toate, ca Brant, nu intra niciodată în aripa regală. Asta era o treabă pentru lachei mai însemnaţi Am mai urcat un şir de trepte şi iarăşi ne-am oprit.

— Aici sunt primiţi musafirii, îmi explică Brant, mişcând sfeşnicul, astfel că flăcările îşi răspândiră lumina. Vreau să zic, ăia de seamă.

Am urcat încă un şir de trepte, scările îngustându-se vizibil faţă de primele pe care păşisem. Ne-am oprit şi pe palierul următor, iar eu m-am uitat îngrozit la scările care se îngustau şi mai mult. Dar Brant nu urcă pe ele, ci coborî în aripa nouă, trecu pe lângă trei odăi, apoi trase zăvorul unei uşi din lemn şi o deschise cu umărul. Scârţâi greoaie, parcă împiedicată.

— N-a mai fost folosită de mult camera asta, observă el vesel. Dar acum e a ta, poţi să faci ce vrei în ea.

Cu aceasta, puse sfeşnicul pe un scrin, luă o lumânare din el şi plecă. La ieşire, închise uşa masivă după el, lăsându-mă în semiîntuneric, într-o încăpere mare şi străină.

M-am abţinut să fug după el sau să deschid uşa. În schimb, am luat sfeşnicul şi am aprins aplicele de pe perete. Alte două seturi de lumânări făcură umbrele să se furişeze în colţuri, zvârcolindu-se. În

cămin gemea un pui de foc. L-am aţâţat puţin, mai mult pentru lumină decât pentru căldură, şi am început să-mi explorez noua proprietate.

Era o simplă odaie pătrată, cu o singură fereastră. O singură tapiserie îndulcea răceala pietrei din care erau făcuţi şi pereţii, şi podeaua. Am ridicat lumânarea cât mai sus, ca s-o văd bine, dar lumina se dovedi insuficientă. Am desluşit vag o creatură scânteietoare înaripată şi un personaj cu înfăţişarea unui rege, care se închina în faţa ei. Mai târziu am aflat că era regele Wisdom, cu care se împrietenea Străbunul. Tapiseria mi s-a părut atunci ameninţătoare. M-a îndepărtat de ea.

Cineva dereticase niţel prin odaie. Pe podea am văzut stuf şi iarbă proaspătă, iar salteaua cu pene arăta scuturată. Păturile de pe pat erau din lână bună. Draperiile din jurul lui fuseseră date la o parte, iar scrinul şi bancheta, adică restul mobilierului, fuseseră şterse de praf. Pentru ochii mei neexperimentaţi, era o cameră cu multă mobilă. Un pat adevărat, cu o cuvertură şi draperii, banchetă cu pernă, şi un scrin în care să-mi ţin lucrurile – asta însemna mai multă mobilă decât avusesem eu vreodată. Faptul că numai eu aveam să le folosesc le făcea să pară cumva şi mai mari. În plus, aveam şi căminul, în care am aruncat, îndrăzneţ, încă un lemn, şi fereastra, cu un scaun de lemn în faţa ei, acum cu obloanele trase ca să nu intre frigul nopţii. Probabil că se deschidea spre mare.

Scrinul era simpluţ, cu monturi de aramă. Pe dinafară era negru, dar pe dinăuntru avea culori deschise şi mirosea a parfum. Înăuntru mi-am găsit garderoba limitată, mutată din grajd. Cineva îi adăugase două cămăşi de noapte, iar într-un colţ am găsit încă o pătură făcută sul. Atât. Am scos o cămaşă de noapte şi am închis scrinul.

Am pus cămaşa pe pat, apoi m-am urcat şi eu pe el. Era prea devreme ca să mă culc, dar mă durea tot trupul şi nici nu aveam altceva de făcut. Jos, în grajduri, Burrich stătea şi bea sau repara hamuri. Ardea focul în cămin şi se auzeau zgomotele înăbuşite ale cailor care se foiau în staule. În odaie mirosea a piele şi a ulei şi a

Burrich însuşi, nu a piatră mucegăită şi a praf. Mi-am tras cămaşa peste cap şi mi-am înghesuit hainele la piciorul patului. M-am ghemuit în pat; era rece şi mi s-a făcut pielea de găină. Încet, încet, m-am încălzit şi am început să mă destind. Fusese o zi plină şi istovitoare. Fiecare muşchi mă durea şi eram stors de vlagă. Ştiam că ar fi trebuit să mă ridic şi să sting lumânările, dar n-am mai găsit putere pentru asta. Nici forţa de a sufla peste ele ca să las încăperea să fie potopită de întuneric. Aşa că am moţăit, cu ochii pe jumătate închişi, lângă flăcările voioase. Îmi doream să am parte de altceva, nu de camera asta părăsită, nici de încordarea din odaia lui Burrich. Voiam o atmosferă tihnită pe care o avusesem, poate, undeva, dar nu mai ştiam unde. Aşa că am moţăit până am uitat de mine.

4

UCENICIA

O legendă ne povesteşte despre regele Victor, cuceritorul teritoriilor interioare, care au devenit, în cele din urmă, Ducatul Farrow. La foarte scurtă vreme după ce a luat pământurile din Sandsedge sub aripa sa dominatoare, a trimis după femeia care, dacă el nu ar fi cucerit ţinutul, ar fi fost regina din Sandsedge. Femeia a călătorit la Buckkeep foarte agitată, căci îi era teamă să meargă acolo, dar îi era şi mai teamă de consecinţele pe care ar fi trebuit să le îndure poporul ei dacă îl ruga s-o ascundă. Când a ajuns la Buckkeep, a fost şi uimită, dar şi oarecum mâhnită, întrucât Victor avea de gând să facă din ea nu o servitoare, ci învăţătoarea copiilor lui, pentru ca ei să înveţe şi limba, şi tradiţiile poporului ei. Când l-a întrebat de ce voia asta, regele i-a răspuns: „Conducătorul trebuie să fie al tuturor, pentru că nu îi poţi conduce decât pe cei pe care-i cunoşti.” Mai târziu, femeia a devenit soţia îndatoritoare a fiului său cel mai mare, luându-şi numele de regina Graciousness la încoronare.

M-am trezit cu soarele în faţă. Cineva intrase în cameră, deschisese obloanele ca să pătrundă lumina zilei şi lăsase un lighean, un prosop şi un ulcior cu apă pe scrin. Am fost recunoscător, dar nu m-am simţit împrospătat nici după ce m-am spălat pe faţă. Mă deşteptasem din somn amorţit şi-mi aduc aminte că nu-mi plăcea să-mi intre cineva în cameră şi să se mişte de colo-colo fără să mă trezească.

Aşa cum bănuisem, fereastra se deschidea spre mare, dar n-am avut timp să admir prea mult priveliştea. O singură privire către soare mi-a dat de înţeles că dormisem prea mult. M-am îmbrăcat în grabă şi am luat-o la fugă spre grajduri, fără să mai mănânc dejunul.

Dar Burrich nu avea timp pentru mine în dimineaţa aceea.

— Du-te înapoi în turn, mă sfătui el. Doamna Hasty l-a trimis deja pe Brant să te caute aici, jos. Trebuie să-ţi ia măsurile pentru haine. Du-te repede şi vezi pe unde e; trăieşte aşa cum îi e numele şi n-o să-i convină dacă-i dai peste cap treburile de fiecare dimineaţă.

Din cauza grabei cu care am urcat scările înapoi în turn, a început să mă doară din nou trupul vlăguit de cu o zi înainte. Pe cât de tare mă îngrozea gândul de-a o căuta pe doamna Hasty şi de-a fi măsurat pentru haine despre care eram convins că nu-mi trebuiau, pe atât de uşurat m-am simţit că nu trebuia să mă urc din nou pe cal în dimineaţa aceea.

După ce am cercetat bucătăriile, am pornit în sus pe scări şi am găsit-o pe doamna Hasty la câteva camere de odaia mea. M-am oprit sfios la uşă şi m-am uitat înăuntru. Prin trei ferestre înalte pătrundeau soarele şi o briză plăcută, sărată. Lângă un perete am văzut stive de coşuri cu fire şi lână vopsită, iar lângă altul, mai înalt, se afla un raft plin de haine viu colorate. Două femei tinere stăteau de vorbă, aplecate asupra unui război. În colţul opus, un băiat puţin mai mare decât mine se clătina în ritmul agale al unei roţi de tors. Fără îndoială că femeia lată în spate era doamna Hasty.

Cele două tinere mă observară şi se opriră din vorbă. Doamna Hasty se întoarse ca să vadă unde se uită şi în clipa următoare eram în mâinile ei. Nu pierdu vremea ca să mă întrebe de nume sau să-mi explice ce făcea. M-am pomenit căţărat pe un taburet, răsucit şi măsurat şi bombănit, fără nicio consideraţie pentru demnitatea sau umanitatea mea. A râs de hainele mele cu celelalte femei, a remarcat foarte calmă că îi aminteam de Chivalry când era

tânăr şi că măsurile şi culorile mele se potriveau perfect cu ale lui când era de vârsta mea. Pe urmă le-a cerut părerea în timp ce ridica modele diferite de pânză şi le punea pe mine.

— Aceea, zise femeia care lucra la război. Albastrul îi scoate în evidenţă pielea închisă. I-ar fi stat bine şi lui taică-său. E o adevărată binecuvântare că nu trebuie să-l vadă Patience. E bucăţică ruptă din Chivalry şi s-ar simţi lovită în mândria ei.

Stând acolo, învelit în ţoale de lână, am auzit pentru prima oară ceea ce ştia foarte bine orice om din Buckkeep. Ţesătoarele au povestit amănunţit cum vestea despre existenţa mea a ajuns la Buckkeep şi la urechile lui Patience înainte s-o afle de la tatăl meu şi câtă durere i-a provocat. Căci Patience era stearpă şi, cu toate că Chivalry nu rostise niciodată un cuvânt urât despre ea, toată lumea bănuia cât de greu îi era unui moştenitor ca el să nu aibă un copil căruia să-i lase titlul. Patience a considerat existenţa mea drept ocara cea mai grea şi sănătatea ei, şubredă după atâtea sarcini pierdute, se stingea odată cu spiritul ei. De dragul soţiei sale bolnave, dar şi al decenţei, a renunţat Chivalry la tron şi a dus-o pe meleagurile ei natale, calde şi blânde. Se zvonea că o duc foarte bine acolo, că Patience se înzdrăvenea încetul cu încetul şi că Chivalry, mult mai potolit decât înainte, învăţa treptat cum să-şi administreze valea bogată în viţă-de-vie. Păcat că Patience îl condamna pe Burrich în aceeaşi măsură ca şi pe Chivalry pentru lipsa lui de moralitate şi declarase că nu poate să-l mai vadă în faţa ochilor. Căci din momentul când se rănise la picior şi până îl abandonase Chivalry, bătrânul Burrich se schimbase foarte mult. A fost cândva o vreme când femeile din turn nu ştiau cum să stea mai mult în preajma lui; să-i atragi atenţia însemna să-ţi atragi gelozia tuturor celor destul de mari ca să poarte fustă. Acum? Îl strigau bătrânul Burrich, deşi era în floarea vârstei. Nu-i corect, ca şi cum vorba unui servitor ar conta mai mult decât vorba stăpânului. Dar toate s-au terminat cu bine, credeau femeile. La urma urmei, nu va fi Verity un rege mult mai bun decât Chivalry? Chivalry era un nobil atât de pretenţios, încât îi făcea pe cei din jur

să se simtă murdari şi zgârciţi în prezenţa lui; nu-şi găsea clipă de odihnă când venea vorba de făcut un lucru bun şi, deşi era prea manierat ca să-i batjocorească pe cei ce nu făceau la fel, îţi clădea întotdeauna senzaţia că purtarea lui impecabilă era un reproş tacit la adresa celor cu mai puţină autodisciplină. O, dar a apărut bastardul şi, după atâţia ani, iată dovada că Chivalry nu e omul care a pretins a fi atâta vreme. Verity, da, e bărbat între bărbaţi, un rege pe care poporul se poate bizui şi se spune că e un adevărat conducător. Călărea ca fulgerul şi lupta cot la cot cu ostaşii lui, iar dacă uneori se mai îmbăta sau îl lua gura pe dinainte, păi, o recunoştea deschis, spre cinstea numelui său. Oamenii înţelegeau un asemenea om şi-l urmau.

Toate acestea le-am ascultat foarte interesat, chiar dacă în tăcere, în vreme ce femeile puneau pe mine tot felul de materiale, le analizau şi alegeau dintre ele. Am înţeles mult mai bine de ce copiii din turn mă lăsau să mă joc singur. Nu ştiu dacă femeile s-au gândit că aş putea avea propriile gânduri sau sentimente despre discuţia lor, căci n-au dat niciun semn. Singura observaţie pe care ţin minte că mi-a făcut-o doamna Hasty direct a fost să mă spăl mai bine pe gât. Pe urmă m-a gonit din cameră ca pe-o găină enervantă şi am plecat, în sfârşit, la bucătărie, ca să mănânc ceva.

După-amiaza am petrecut-o cu Hod şi am exersat până când aş fi putut jura că prăjina mea se făcuse de două ori mai grea. După aceea am mâncat, m-am culcat, m-am trezit iar de dimineaţă, ca să mă pregătesc cu Burrich. Învăţatul îmi lua toată ziua şi orice clipă liberă aveam, îmi era pe dată ocupată de treburi care tot de învăţătură ţineau, fie că reparam hamuri pentru Burrich, fie că frecam armura şi o puneam la loc pentru Hod. A sosit şi clipa când am găsit, într-o după-amiază, nu unul sau două, ci trei rânduri complete de haine, inclusiv ciorapi lungi, întinse pe patul meu. Două erau mai de toată ziua, maronii, cum purtau toţi copiii de vârsta mea, dar unul era din pânză albastră, subţire, iar pe piept avea un cap de căprior cusut cu fir de argint. Emblema lui Burrich şi a celorlalţi luptători era un căprior săltând. Capul de căprior îl mai

văzusem numai pe vestele lui Verity şi ale lui Regal. Aşa că m-am uitat la el şi m-am mirat, dar m-am şi întrebat de ce avea diagonala aceea roşie peste el.

— Înseamnă că eşti bastard, mi-a explicat Burrich fără menajamente când l-am întrebat. De sânge regesc, dar bastard. Asta-i tot. O cale rapidă de a arăta că ai sânge albastru, dar nu eşti de neam regesc curat. Dacă nu-ţi place, poţi să-l schimbi. Sunt sigur că regele ţi-ar da voie. Un nume şi un blazon numai ale tale.

— Un nume?

— Bineînţeles. E o cerere foarte simplă. Bastarzii sunt rari în casele nobile, mai ales în a regelui. Dar toată lumea a auzit de ei. Pretinzând că mă învaţă cum să am grijă de şa, am trecut prin camera harnaşamentelor şi ne-am uitat la hamurile vechi şi nefolosite, întreţinerea şi recuperarea celor vechi era una dintre fixaţiile cele mai ciudate ale lui Burrich. Să-ţi găseşti un nume şi un blazon numai ale tale, pe urmă să-i ceri voie regelui...

— Ce nume?

— Păi, care-ţi place. Ăsta pare distrus; cineva l-a aruncat umed şi-a mucegăit. Să vedem ce putem face cu el.

— N-ar fi ca unul adevărat.

— Ce? Îmi întinse un braţ de piele puturoasă. I l-am luat.

— Un nume pe care mi-l dau eu mie. N-ar fi al meu de-adevărat.

— Păi, atunci ce-ai de gând?

Am inspirat adânc.

— Regele ar trebui să mă boteze. Sau tu. Mi-am luat inima în dinţi. Sau tatăl meu. Nu crezi?

Burrich se încruntă.

— Ai nişte idei tare ciudate. Gândeşte-te la asta o vreme. O să găseşti tu un nume mai potrivit.

— Mai pe măsura lui Fitz, am spus eu ironic şi l-am văzut pe Burrich cum îşi prinde bărbia în mâini.

— Hai să reparăm hamul ăsta, propuse el calm.

L-am dus la bancul de lucru şi am început să-l curăţ.

— Bastarzii nu sunt rari, am remarcat eu. Şi, în oraş, le dau nume părinţii lor.

— În oraş, nu sunt aşa de rari, încuviinţă Burrich după o clipă. Ostaşii şi marinarii îşi fac de cap. E ceva obişnuit printre oamenii obişnuiţi. Dar nu pentru casa regală. Sau pentru cineva cu un pic de mândrie. Ce-ai fi crezut despre mine, când erai mai mic, dacă aş fi plecat să curvăsăresc noaptea sau aş fi adus femei în cameră? Ce-ai crede despre femei acum? Sau despre bărbaţi? E frumos să te îndrăgosteşti, Fitz, şi nimeni nu se uită urât la un tânăr sau la o tânără pentru un sărut. Dar am văzut eu ce se întâmplă în Bingtown. Negustorii aduc la piaţă fetişcane drăguţe sau tinere proaspete, de parcă ar fi pui de găină sau cartofi. Iar copiii pe care ajung să-i nască ele au nume, dar nimic altceva. Nici dacă se însoară, negustorii tot nu renunţă la... obiceiul ăsta. Dacă oi găsi vreodată femeia potrivită, o să-i spun că niciodată n-o să mă uit la alta. Şi o să vreau să ştiu că toţi copiii mei sunt ai mei.

Burrich se lăsase prins de patimă. M-am uitat la el cu o privire jalnică.

— Ce s-a întâmplat cu tatăl meu?

Păru dintr-odată obosit.

— Nu ştiu, băiete. Nu ştiu. Era tânăr, avea doar vreo douăzeci de ani. Şi era departe de casă. Se lupta să ducă pe umeri o povară grea. Astea nu-s nici motive, nici scuze. Dar niciunul dintre noi doi nu va şti mai mult decât atât.

Şi cu asta a terminat.

Viaţa mea se desfăşura după rutina stabilită. Unele seri le petreceam cu Burrich, la grajduri, altele, mai rare, în Sala Mare, când venea câte-un menestrel călător sau vreun teatru de păpuşi. Foarte rar reuşeam să mă furişez în oraş, dar asta însemna că a doua zi muream de somn. După-amiezile le petreceam inevitabil cu vreun învăţător sau instructor. Mi s-a dat de înţeles că acestea erau lecţiile pe timp de vară şi că iarna voi învăţa să ţin condeiul în mână şi să fac literele. Aveam mai mult de lucru decât avusesem

vreodată în copilărie. Însă, în ciuda programului încărcat, eram, de cele mai multe ori, singur.

Singurătatea.

Mă găsea în fiecare noapte, când încercam zadarnic să găsesc un cotlon micuţ şi cald în patul meu cel mare. Cât dormisem deasupra grajdurilor, în camera lui Burrich, fusesem cam năuc din cauză că visam alături de animalele obosite care emanau căldură şi mulţumire, şi care, în somn, se foiau şi bocăneau pe dedesubt. Visam ca un cal sau ca un câine care scânceşte şi se zbate în somn, aşa cum bine ştie cine se uită la el cum doarme. Visele lor fuseseră asemenea mirosului îmbietor de pâine caldă. Dar acum, izolat între patru pereţi, aveam, în sfârşit, timp pentru coşmarurile acelea devoratoare, dureroase ale oamenilor. Nu mai aveam căţeluşul cald de care să mă lipesc, nici senzaţia că sunt înconjurat de fraţii sau rudele din grajdul apropiat. În schimb, stăteam treaz şi mă gândeam la mama şi la tata şi mă întrebam cum de m-au putut scoate din viaţa lor amândoi, cu atâta uşurinţă. Auzeam bârfele aruncate neglijent de la unul la altul în preajma mea şi le interpretam comentariile într-un fel care mă înfricoşa. Mă întrebam ce-o să se aleagă de capul meu când voi creşte şi regele Shrewd va muri. Câteodată mă întrebam dacă lui Molly Nară Spartă şi lui Kerry li se făcea dor de mine sau dacă se împăcaseră cu dispariţia mea la fel de uşor ca şi cu apariţia mea printre ei. Dar cel mai mult sufeream de singurătate, pentru că în tot turnul acela înalt pe nimeni nu-l simţeam ca pe-un prieten. Nimeni, în afară de animale, de care Burrich nu mă lăsa să mă apropii.

Într-o seară m-am dus la culcare frânt de oboseală, numai ca să nu mă chinuiesc singur cu temeri, până când m-a doborât somnul, ca pe-un duşman. Mă trezi o lumină în ochi, dar şi senzaţia că ceva nu era în regulă. Nu dormisem destul, iar lumina era galbenă şi tremurătoare, nu albă ca a razelor de soare care se răsfăţau de obicei pe geamul meu. M-am foit nervos şi am deschis ochii.

Stătea la piciorul patului, cu un felinar ridicat în mână. Era un lucru neobişnuit la Buckkeep, însă nu doar lumina de culoarea

untului îmi atrase atenţia. Bărbatul însuşi era neobişnuit. Purta o robă de culoarea lânii de oaie nevopsite, care părea spălată din când în când, dar nu în ultima vreme. Aceeaşi culoare şi acelaşi aspect neîngrijit le aveau părul şi barba lui. În ciuda nuanţei părului, nu-mi dădeam seama cât de bătrân era. Sunt boli care lasă urme pe faţa unui om după ce se vindecă, dar nu mai văzusem niciodată pe cineva mai pestriţ la obraz decât el, cu zeci de cicatrice micuţe de vărsat de vânt, pete roz şi roşii ca nişte arsuri uşoare, cu faţa lividă până şi în lumina gălbuie a felinarului. Mâinile sale parcă erau numai din oase şi tendoane învelite în piele albă. Mă privea insistent, cu ochi de un verde pătrunzător, cum nu mai văzusem la nimeni. Îmi aminteau de ochii unei pisici care vânează; şi ai lui străluceau la fel, într-o îmbinare de bucurie şi înverşunare. Mi-am tras plapuma până sub bărbie.

— Te-ai trezit, rosti bărbatul. Scoală-te şi vino după mine.

Se răsuci dintr-odată şi plecă de lângă pat, depărtându-se şi de uşă, către colţul umbros dintre cămin şi perete. Nu m-am mişcat. Se uită înapoi la mine şi adică felinarul mai sus.

— Grăbeşte-te, băiete, mă îndemnă enervat şi bătu în piciorul patului cu bastonul în care se proptea.

Am coborât din pat, strâmbându-mă când am atins podeaua rece cu talpa. Am întins mâna după haină şi pantofi, dar bărbatul nu stătu după mine. Se uită în spate să vadă ce mă reţine, iar privirea lui săgetătoare era destul ca să renunţ la haine şi să mă cutremur.

L-am urmat fără o vorbă, în cămaşa de noapte, dintr-un motiv pe care nu mi-l puteam explica; pur şi simplu aşa mi se poruncise. M-am dus după el către o uşă care nu fusese niciodată acolo până atunci şi am urcat un şir de trepte înguste în serpentină, luminate numai de felinarul său. Umbra lui cădea în spatele meu şi peste mine, aşa că umblam în semiîntuneric, pipăind atent cu piciorul înainte de a călca. Scările erau din piatră rece, tocite şi neaşteptat de netede. Am urcat şi am urcat, sus, tot mai sus, până când mi s-a părut că am trecut şi de vârful turnului. Pe scări şi pe sub cămaşa

mea se furişa un vânt de gheaţă, făcându-mă să tremur, dar nu numai de frig. Am urcat întruna până când, într-un sfârşit, bărbatul împinse o uşă imensă, care se deschise uşor şi fără zgomot.

Am intrat într-o odaie cu lumină caldă, răspândită de câteva felinare atârnate cu lanţuri subţiri de un tavan invizibil. Era o încăpere largă, de cel puţin trei ori cât a mea. Mi-a atras atenţia peretele dominat de un pat masiv, cu cadru de lemn, umflat de saltele şi perne decorative. Pe podea, covoarele se suprapuneau în nuanţe când aprinse, când pale de roşu, verde-crud şi albastru. Am văzut şi o masă de lemn de culoarea mierii făcute de albinele sălbatice, pe care trona un vas cu fructe atât de coapte, încât le simţeam aroma. Pretutindeni zăceau împrăştiate cărţi şi suluri de pergament, de parcă raritatea lor nici n-ar fi contat. Ceilalţi trei pereţi erau decoraţi cu tapiserii care închipuiau un tărâm unduios, cu văi şi cu dealuri împădurite în fundal. Am pornit spre el.

— Pe aici! mă îndrumă călăuza mea şi mă conduse neabătut spre capătul opus al camerei.

Aici am avut parte de un alt spectacol: o masă, de fapt o lespede de piatră cu suprafaţa foarte pătată şi arsă. Pe ea se aflau o mulţime de instrumente, cutii şi unelte, o balanţă, un mojar cu pistil şi nenumărate obiecte pe care nu le cunoşteam. Peste toate zăcea un strat subţire de praf, de parcă cineva abandonase lucrul la mijlocul lui, cu luni sau chiar ani înainte. În spatele mesei era un suport cu o colecţie dezordonată de suluri, unele cu margine albastră sau aurie. În cameră plutea un miros înţepător, mănunchiuri de ierburi stăteau la uscat pe un alt suport. Am auzit un foşnet şi am zărit o umbră de mişcare în colţul opus, dar călăuza nu mi-a dat răgaz să cercetez ce anume era. Şemineul care ar fi trebuit să încălzească locul acela din cameră stătea gol şi rece, ca o gură deschisă. Cenuşa părea umedă, veche. Am ridicat ochii de la obiectul studiat şi m-am uitat la călăuză. Bărbatul se miră surprins de panica de pe faţa mea. Se întoarse şi cercetă el însuşi încăperea pe îndelete. Stătu puţin pe gânduri, apoi mi s-a părut că-l cuprinde stânjeneala.

— E mare dezordine. Adică haos adevărat, mi se pare. Ei, asta e. A trecut ceva timp. Mult timp. Mda. O să se facă ordine. Dar mai întâi trebuie să facem prezentările. Şi cred că e cam prea răcoare ca să stai numai în cămaşă de noapte. Pe aici, băiete.

L-am urmat în capătul mai primitor al încăperii. Se aşeză într-un scaun de lemn prăpădit, tot învelit în pături. Mi-am scufundat recunoscător degetele de la picioare în preşul de lână scămoşată. Am stat în faţa lui, aşteptând în timp ce mă scruta cu privirea. S-au scurs câteva minute de linişte. Apoi mi-a vorbit:

— Mai întâi, să te prezint pe tine ţie însuţi. Scrie pe tine din cine te tragi. Shrewd a preferat s-o recunoască, pentru că, oricât ar fi negat, n-ar fi convins pe nimeni că nu e aşa. Făcu o scurtă pauză şi zâmbi, de parcă ar fi auzit o glumă. Mare păcat că Galen refuză să te înveţe Meşteşugul. Dar a fost interzis cu ani în urmă, de teamă să nu devină o unealtă la îndemâna tuturor. Fac pariu că, dacă bătrânul Galen ar încerca să te-nveţe, te-ar găsi capabil. În orice caz, nu avem timp să ne preocupăm de lucruri care nu se vor întâmpla. Oftă gânditor şi rămase tăcut o clipă, apoi reluă brusc: Burrich ţi-a arătat şi cum să lucrezi, şi cum să te supui. Două lucruri la care se pricepe de minune. Nu eşti deosebit de puternic, iute în mişcări sau ager la minte. Nici să nu crezi că eşti. Numai că te încăpăţânezi să dobori pe oricine e mai puternic, mai iute sau mai ager decât tine. Ăsta e un pericol mai mare pentru tine decât pentru altcineva. Însă nu e lucrul cel mai important. Acum eşti omul regelui. Şi trebuie să înţelegi, chiar din clipa asta, că acesta e lucrul cel mai important. El te hrăneşte, te îmbracă, se ocupă de educaţia ta. Tot ceea ce-ţi cere în schimb, pentru moment, e să-i fii credincios. Mai târziu o să aibă nevoie de serviciile tale. Acestea sunt condiţiile în care vei primi învăţătura mea. Să fii omul regelui, întru totul credincios lui. Căci, dacă nu vei fi aşa, ar fi prea periculos să te învăţ meşteşugul meu.

Făcu o pauză lungă, timp în care n-am făcut decât să ne uităm unul la altul.

— Eşti de acord?

Nu era o simplă întrebare, ci urmărea să pecetluiască o înţelegere.

— Da, am răspuns, apoi, văzând că aşteaptă, am adăugat: Îţi dau cuvântul meu.

— Bine, rosti el din inimă. Aşa. Să trecem la altceva. M-ai mai văzut înainte?

— Nu.

Preţ de-o clipă, mi-a trecut prin minte o ciudăţenie: deşi turnul găzduia deseori străini, nu încăpea îndoială că acest bărbat locuia în el de multă, foarte multă vreme. Iar eu îi ştiam din vedere sau după nume pe toţi de acolo.

— Ştii cine sunt, băiete? Sau de ce te afli aici?

I-am răspuns scuturând iute din cap în semn că nu.

— Ei, bine, nimeni nu ştie. Aşa că vezi să nici nu afle nimeni. Bagă bine la cap: nu vorbeşti cu nimeni despre ce facem noi aici sau despre ce înveţi. Ai înţeles?

Probabil că semnul meu din cap îl mulţumi, pentru că se relaxă în scaun. Îşi prinse genunchii cu degetele noduroase pe sub roba de lână.

— Bine. Bine. Aşa. Poţi să-mi spui Chade. Eu cum să-ţi spun?

Aşteptă un răspuns, dar când văzu că nu-l primeşte, vorbi tot el:

— Băiete! Astea nu sunt nume pentru niciunul dintre noi, dar o să ne mulţumim cu ele cât o să învăţăm împreună. Aşadar, eu sunt Chade, încă un învăţător pe care Shrewd l-a găsit pentru tine. I-a trebuit ceva timp să-şi aducă aminte că sunt şi eu pe-aici şi încă o vreme ca să-şi ia inima în dinţi să mă roage să-ţi fiu învăţător, iar mie mi-a luat şi mai mult să fiu de acord. Dar acum s-a terminat. Ce anume trebuie să te învăţ... ei...

Se ridică şi se duse lângă foc. Îl privi lăsând capul pe-o parte, apoi se aplecă, luă vătraiul şi aţâţă tăciunii.

— E vorba de crimă, mai mult sau mai puţin. Cum să omori oameni. Arta subtilă a asasinării diplomatice. Orbirea sau asurzirea. Mutilarea unui membru, paralizia, o tuse nimicitoare sau impotenţa.

Senilizarea timpurie, nebunia sau... Dar nu contează. Toate astea fac parte din meseria mea. Care va fi şi a ta, dacă eşti de acord. Dar să ştii de la bun început că te voi învăţa cum să omori oameni. Pentru regele tău. Nu pe faţă, cum îţi arată Hod, nu pe câmpul de luptă, sub privirile şi încurajările privitorilor. Nu. Eu te voi învăţa căile josnice, tainice şi rafinate de a ucide. O să ajungi fie să-ţi placă, fie să nu. De asta nu eu răspund. Dar o să mă asigur că vei învăţa. Şi o să mă asigur de încă un lucru, căci aşa m-am înţeles cu regele Shrewd. Că ştii exact ce înveţi, nu ca mine când eram de vârsta ta. Aşa. Urmează să fac din tine un asasin. Îţi convine, băiete?

Am dat afirmativ din cap, nesigur şi neştiind ce altceva să fac. Chade mă privi încordat.

— Poţi să vorbeşti, nu? Oi fi tu bastard, dar nu eşti şi mut, nu?

Am înghiţit în sec.

— Nu, domnule. Pot să vorbesc.

— Păi, atunci, deschide gura. Nu mai da din cap. Spune-mi ce părere ai despre toate astea. Despre cine sunt eu şi despre ceea ce tocmai ţi-am propus să facem.

Mă invita să-i vorbesc, iar eu încremenisem. Mă uitam la obrazul ciupit de vărsat, la pielea albă precum ceara şi i-am simţit scânteierea ochilor verzi asupra mea. Mi-am plimbat limba prin gură, dar n-am reuşit să scot un cuvânt. Mă invita să vorbesc, dar chipul lui mă îngrozea mai tare decât mi-am închipuit vreodată că m-ar îngrozi ceva.

— Băiete, rosti el pe un ton blând, care mă făcu să-l privesc în ochi, eu te pot învăţa chiar dacă mă vei urî, chiar dacă vei dispreţui lecţiile noastre. Te pot învăţa chiar dacă eşti plictisit, leneş sau prost, dar nu te pot învăţa dacă ţi-e frică de mine. Cel puţin, nu aşa cum doresc eu. Şi nu te pot învăţa dacă te hotărăşti că-i mai bine să nu înveţi aşa ceva. Va trebui să-mi spui. Ai învăţat să-ţi păzeşti gândurile atât de bine, încât ţi-e seamă să afli care sunt ele. Încearcă totuşi să le rosteşti cu glas tare acum, în faţa mea. N-o să te pedepsesc.

— Nu prea-mi place, am bălmăjit eu dintr-odată, să omor oameni.

— Aha. Nici mie nu mi-a plăcut când a trebuit s-o fac, adăugă Chade după o mică pauză. Nici acum nu-mi place. Oftă brusc, din rărunchi. Tu vei hotărî, de câte ori se iveşte ocazia. Prima oară va fi cel mai greu. Dar să ştii de pe acum că hotărârea va trebui s-o iei peste mulţi ani. Între timp, ai mult de învăţat. Ezită. Află un lucru, băiete. Va trebui să-l ţii minte în toate situaţiile, nu doar într-una anume. Nu e nimic rău în a învăţa. Nici măcar în a învăţa cum să omori. Nu e nici bine. Pur şi simplu înveţi ceva, un lucru pe care ţi-l arăt eu. Atât. Pentru început, crezi că poţi învăţa cum s-o faci? Mai târziu vei hotărî dacă vrei s-o faci sau nu.

Cum să pui o asemenea întrebare unui copil? Chiar şi atunci, o parte din mine scoase ghearele şi pufni dispreţuitor la ideea lui, dar, aşa necopt cum eram, n-am găsit nimic de obiectat. În plus, mă rodea curiozitatea.

— Pot să învăţ.

— Bine, rosti Chade, dar cu un zâmbet obosit, nu atât de mulţumit cum ar fi vrut. Foarte bine, atunci. Foarte bine. Se uită în jur. De ce să nu începem chiar în noaptea asta? Hai să ne apucăm de curăţenie. Este o mătură pe undeva. A, dar mai întâi schimbă-ţi cămaşa de noapte cu ceva mai... aha, uite o zdreanţă acolo. E numai bună, deocamdată. Nu putem să le lăsăm pe spălătorese să se întrebe de ce-ţi miros cămăşile de noapte a camfor şi leacuri de alinare, nu-i aşa? Acuma apucă-te de măturat podeaua, cât fac eu puţină ordine.

Aşa s-au scurs următoarele câteva ore. Am dat cu mătura, apoi am curăţat podeaua de piatră cu o cârpă. Mi-a dat indicaţii cum să fac ordine în grămada de obiecte de pe masa cea mare. Am aşezat ierburile pe suportul pentru uscare. Am hrănit cele trei şopârle din cuşca din colţ cu bucăţi de carne veche şi mucegăită, pe care le-au înghiţit pe nemestecate. Am frecat oale şi vase şi le-am aşezat la loc. Chade a lucrat cot la cot cu mine, bucuros de tovărăşia mea, şi-am pălăvrăgit de parcă eram amândoi bătrâni. Sau tineri.

— Încă n-ai învăţat să scrii? Nici să socoteşti? Pfui! Ce-o fi în capul bătrânului? Lasă că mă ocup eu de asta imediat. Ai fruntea tatălui tău, băiete, şi te încrunţi la fel ca el. Ţi-a mai spus cineva? Aha, aici mi-erai, Alunecosule, nemernicule! Ce-ai mai pus la cale de data asta?

O nevăstuică maronie se iţi de după o tapiserie şi am fost imediat prezentaţi. Chade mi-a dat voie s-o hrănesc cu ouă de prepeliţă dintr-un vas de pe masă şi a râs când a văzut că animăluţul venea după mine, să-i mai dau. Mi-a dat o brăţară de aramă pe care am găsit-o sub masă, prevenindu-mă că s-ar putea să-mi înverzească încheietura şi avertizându-mă că, dacă mă întreabă cineva de unde-o am, să spun că am găsit-o în spatele grajdurilor.

După un timp, ne-am oprit să mâncăm prăjitură cu miere şi să bem vin fiert. Am stat amândoi la o masă scundă, aşezaţi pe nişte covoraşe din faţa căminului. M-am uitat cum dansau flăcările pe obrazul brăzdat al lui Chade şi m-am întrebat de ce părea atât de înfricoşător. Chipul i se schimonosi într-un zâmbet.

— Îţi pare cunoscut, nu, băiete? Chipul meu, vreau să spun.

Nu-mi părea. Mă holbasem la cicatricele groteşti de pe pielea albă şi bolnăvicioasă. Habar n-aveam ce voia să spună Chade. L-am privit întrebător, încercând să-mi dau seama singur.

— Nu-ţi mai chinui mintea, băiete. Toţi rămânem cu urme, o să pricepi şi tu, mai devreme sau mai târziu. Dar acuma, ei, bine... Se ridică, întinzându-se, astfel că haina îi dezveli pulpele pipernicite, albe. Acum e târziu, mai degrabă. Sau devreme, depinde care parte a zilei îţi place mai mult. E timpul să te întorci în patul tău. Acum. N-o să uiţi că acesta e marele nostru secret, nu? Nu numai eu şi camera asta, ci şi trezitul noaptea şi lecţiile de omorât oameni, toate, da?

— N-o să uit, i-am promis. Apoi, simţind că ar însemna ceva pentru el, am adăugat: Ai cuvântul meu.

Chade chicoti, pe urmă înclină din cap cu tristeţe. Mi-am pus iarăşi cămaşa de noapte şi m-a condus în jos pe scări. A ţinut

felinarul slab lângă patul meu până m-am urcat în el şi-a întins păturile peste mine, cum nu mai făcuse nimeni de când plecasem de la Burrich. Cred că am adormit când el nici nu plecase de lângă mine.

A doua zi a venit Brant să mă trezească, atât de mult întârziasem. M-am deşteptat ameţit, cu capul plesnind de durere. Dar imediat ce a plecat, am sărit din pat şi m-am repezit în colţul camerei. Am pipăit peretele rece cu palmele, dar nu am găsit nicio crăpătură în piatră sau în mortar care să-mi arate uşa secretă care, eram convins, era acolo. Nicio clipă nu mi-a trecut prin cap că Chade ar fi fost doar un vis; chiar dacă m-aş fi gândit, aveam brăţara de aramă pe mână, dovadă că totul era real.

M-am îmbrăcat în grabă, am trecut pe la bucătărie cât să iau o felie de pâine şi nişte brânză, din care încă mai mâncam când am ajuns la grajduri. Burrich se enervă din cauza întârzierii mele şi-mi găsi cusur în toate, şi la călărit, şi la îngrijit caii. Îmi aduc bine aminte cum m-a dojenit:

— Să nu crezi că, dacă ai o cameră sus în castel şi un blazon pe vestă, poţi să zaci ca un derbedeu puturos până la amiază şi pe urmă să te scoli numai ca să-ţi piepteni pletele. Nu accept aşa ceva. Oi fi tu bastard, dar eşti bastardul lui Chivalry, şi-o să fac din tine un om de care să fie mândru.

M-am oprit din treabă şi am rămas cu ţesala în mâni.

— Te referi la Regal, nu-i aşa? Întrebarea mea neobişnuită îl lăsă mască.

— Ce?

— Când vorbeşti de derbedei care zac în pat toată dimineaţa şi nu fac nimic decât să se pieptene şi să se îmbrace, vorbeşti de Regal.

Burrich deschise gura, apoi o închise. Obrajii lui bătuţi de vânt se înroşiră mai tare.

— Nici tu, nici eu, mormăi într-un sfârşit, nu avem căderea să-i criticăm pe prinţi. Am vorbit doar aşa, în general, că omul, mai ales copilul, nu se cuvine să doarmă prea târziu dimineaţa.

— Şi niciodată un prinţ, l-am completat eu şi am tăcut imediat, întrebându-mă de unde îmi venise gândul în minte.

— Şi niciodată un prinţ, aprobă Burrich sever. Era în staulul vecin şi vedea de piciorul fierbinte al unui cal castrat. Animalul necheză dintr-odată şi l-am auzit pe Burrich icnind de efortul de a-l ţine pe loc. Tatăl tău n-a dormit niciodată până când se urca soarele sus pe cer numai pentru că băuse cu o seară înainte. Sigur, îi plăcea vinul cum n-am mai văzut pe altul să-i placă, dar era şi disciplinat. Şi nici n-avea pe cineva care să-l trezească. Se scula din pat şi aştepta de la cei aflaţi sub comanda lui să-i urmeze exemplul. Nu era foarte popular din cauza asta, dar soldaţii lui îl respectau. Oamenii apreciază la un conducător să facă el ceea ce le cere lor. Şi să-ţi mai spun ceva. Tatăl tău nu risipea banii împopoţonându-se ca un păun. În tinereţe, înainte de a se însura cu Lady Patience, lua cina într-o seară într-unul dintre turnurile mai mici. M-au aşezat nu prea departe de el – o mare onoare – şi am auzit din întâmplare frânturi din discuţia pe care o purta cu fiica pe care un tată o aşezase, plin de speranţă, lângă viitorul rege. Fata l-a întrebat ce părere are despre smaraldele pe care le poartă, iar el i-a făcut complimente. „M-am întrebat, sire, dacă vă plac giuvaierele, pentru că în seara asta nu purtaţi niciunul”, l-a măgulit ea, flirtând. Atunci Chivalry i-a răspuns, foarte serios, că bijuteriile lui străluceau la fel de tare ca ale ei, dar erau mult mai mari. „O! Şi unde păstraţi bijuteriile acestea, aş fi încântată să le văd?”, s-a interesat fata. Păi, i-a răspuns el, i-ar face mare plăcere să i le arate în seara aceea, dar când se mai întunecă. Am văzut-o cum se înroşeşte, în aşteptarea unui rendez-vous. Mai târziu, prinţul chiar a invitat-o pe creasta zidului, dar a luat cu el jumătate din musafirii de la cină. A arătat spre luminile turnurilor de pază de pe coastă, lucind în întuneric, şi i-a spus fetei că pe acelea le consideră cele mai frumoase şi mai dragi giuvaiere şi că a cheltuit banii daţi de tatăl ei pe taxe pentru a le menţine aşa de strălucitoare. Apoi le-a arătat musafirilor cum pâlpâiau luminiţele gărzilor tatălui ei în fortificaţiile turnului şi le-a spus că, atunci când se uită la ducele

lor, ar trebui să vadă luminiţele scânteind pe fruntea lui. A fost un compliment grozav pentru duce şi pentru ducesă, iar nobilii ceilalţi au luat aminte la el. Străinii n-au prea avut succes cu raidurile lor în vara aceea. Aşa conducea Chivalry. Prin propriul exemplu şi prin arta cu care mânuia cuvintele. Aşa ar trebui să procedeze orice prinţ.

— Eu nu sunt prinţ adevărat, ci bastard. Cuvântul suna ciudat în gura mea, acel cuvânt pe care-l auzisem atât de des, dar pe care îl rostisem atât de rar.

Burrich oftă uşor.

— Fii ce-ţi spune sângele tău, băiete, şi nu lua în seamă ce crede lumea.

— Uneori mă satur să tot fac lucruri grele.

— Şi eu.

I-am cumpănit spusele în tăcere, cât am ţesălat-o pe Cenuşia pe umeri. Tot aplecat asupra calului, Burrich vorbi pe neaşteptate:

— Nu pretind de la tine mai multe decât de la mine. Ştii, nu?

— Ştiu, i-am spus, uimit că aducea vorba de asta.

— Nu vreau decât să dau tot ce am mai bun din mine prin tine.

Era o idee cu totul nouă pentru mine.

— Pentru că, dacă l-ai face pe Chivalry mândru de mine, de omul în care m-ai transformat, atunci poate că s-ar întoarce?

Sunetul ritmic pe care-l producea ungând cu alifie piciorul calului se estompă, apoi se opri brusc. Burrich rămase aplecat asupra animalului şi vorbi încet, prin peretele staulului.

— Nu. Nu de-asta. Nu cred că l-ar mai convinge nimic să se întoarcă înapoi. Chiar dacă s-ar întoarce, n-ar mai fi omul care-a fost. Înainte, vreau să spun.

— E numai vina mea că a plecat, nu? Auzeam în minte ecoul celor rostite de ţesătoare: *De n-ar fi fost băiatul, el ar fi ajuns următorul rege.*

Burrich făcu o pauză lungă.

— Nu e vina nimănui că s-a născut, zic eu... Oftă şi vorbi mai departe, de parcă-i scotea cineva vorba cu cleştele din gură. Iar un

bebeluş nu are cum să evite să fie bastard. Nu. Chivalry e singurul vinovat de prăbuşirea lui, deşi tare greu mi-e să recunosc lucrul ăsta.

L-am auzit cum freacă iar piciorul calului.

— Şi de a ta, am adăugat eu, vorbind aproape de umărul Cenuşiei, convins că nu mă aude.

Însă peste câteva clipe l-am auzit mormăind:

— Mă descurc foarte bine, Fitz. Foarte bine.

Îşi termină treaba şi veni în staulul iepei mele.

— Îţi umblă limba azi ca bârfa pe la oraş, Fitz. Ce te-a apucat?

Veni rândul meu să mă opresc din lucru şi să mă gândesc la răspuns. Precis ceva în legătură cu Chade, am tras eu concluzia: un lucru legat de cineva care voia să înţeleg şi să am un cuvânt de spus despre ceea ce învăţam. Acel lucru îmi dezlegase limba şi am pus, în sfârşit, întrebările pe care le ţineam în mine de atâţia ani. Dar, pentru că nu mă puteam exprima direct, am scuturat din umeri şi am răspuns sincer

— Doar nişte lucruri la care m-am tot gândit.

Burrich îmi acceptă răspunsul cu un mormăit.

— Păi... Ai făcut progrese, dacă ai ajuns să pui întrebări, dar nu-ţi promit c-o să-ţi răspund la ele întotdeauna. Mă bucur că te aud vorbind ca un bărbat. N-o să-mi mai fac atâtea griji că te transformi într-un animal.

Se uită fix la mine în timp ce rosti ultimele cuvinte, apoi se îndepărtă şchiopătând. L-am privit cum pleacă şi mi-am adus aminte de seara când îl văzusem prima oară, când cu o singură vorbă potolise o cameră plină de bărbaţi. Nu mai era acelaşi om. Şi nu doar din cauză că era schilod îşi schimbase purtarea şi se uita lumea altfel la el. Era acelaşi stăpân al grajdurilor, recunoscut de toţi, nimeni nu-i punea la îndoială autoritatea acolo. Dar nu mai era mâna dreaptă a viitorului rege. Numai grija faţă de mine îl mai făcea omul lui Chivalry. Nu era de mirare că nu se putea uita la mine fără un pic de ranchiună. Nu el zămislise bastardul care-i

adusese decăderea. Pentru prima oară de când îl cunoşteam, l-am privit nu numai cu precauţie, dar şi cu milă.

5

FIDELITATE

În unele regate şi tărâmuri, se obişnuieşte ca băieţii să aibă întâietate asupra fetelor în probleme de moştenire. Aşa ceva nu s-a întâmplat niciodată în cele Şase Ducate. Titlurile se moştenesc numai prin ordinea naşterii.

Cel care moşteneşte un titlu trebuie să-l considere o datorie. Dacă un stăpân sau o stăpână a fost atât de nesăbuită, încât să taie prea mult din păduri deodată, să neglijeze viile sau să lase vitele să se împerecheze între ele prea des, locuitorii ducatului se pot revolta şi pot merge la rege să-i ceară dreptate. S-a întâmplat aşa ceva, fiecare nobil ştie că asemenea lucruri nu sunt imposibile. Bunăstarea e a oamenilor, iar ei au dreptul să protesteze dacă ducele lor o administrează prost.

Când se căsătoreşte deţinătorul unui titlu, el nu trebuie să uite acest lucru. Partenerul ales trebuie să vrea să ia şi el parte la administrarea proprietăţii. Motiv pentru care, partenerul cu titlu inferior trebuie să-l cedeze următoarei rude mai tinere. Nu poţi administra decât o singură proprietate. Ocazional, acest lucru a dus la diviziuni. Regele Shrewd s-a căsătorit cu Lady Desire, care ar fi fost ducesă de Farrow dacă n-ar fi ales să-i accepte oferta şi să devină regină. Se spune că a ajuns să-şi regrete hotărârea şi să se convingă de faptul că, dacă ar fi rămas ducesă, ar fi avut mai multă putere. S-a măritat cu Shrewd ştiind foarte bine că era a doua lui regină, că prima îi născuse deja doi moştenitori. Nu şi-a ascuns niciodată dispreţul faţă de cei doi prinţi mai mari şi sublinia deseori că, prin naştere, e de rang mult mai înalt decât prima regină; îl

considera pe fiul ei, Regal, mult mai nobil decât fraţii lui vitregi. A încercat să le insufle şi altora această idee, prin numele ales pentru fiul ei. Din păcate pentru planurile ei, cei mai mulţi au privit acest şiretlic drept prost gust. Unii chiar o luau în zeflemea şi o numeau Regina Interioară, pentru că atunci când se îmbăta susţinea categoric că avea influenţa politică necesară pentru a uni Farrow şi Tilth într-un regat nou, unul care va scăpa de conducerea lui Shrewd la porunca ei. Dar lumea îi punea pretenţiile pe seama patimii pentru beţie, şi pentru alcool, şi pentru droguri. Este adevărat totuşi că, înainte de a cădea pradă cu totul dependenţei, ea a pus la cale ruptura dintre ducatele interioare şi cele de coastă.

Ardeam de nerăbdare să fac lecţii nocturne cu Chade. Nu le ţineam niciodată după un orar fix, nici nu se desfăşurau după un plan anume. Putea să treacă o săptămână sau chiar două între ele sau puteam fi chemat în fiecare noapte timp de o săptămână, iar a doua zi să îmi duc treburile la capăt clătinându-mă. Uneori mă chema imediat ce se ducea toată suflarea din castel la culcare, alteori la orele mici ale dimineţii. Era un orar extenuant pentru un băiat în creştere, dar nu m-am gândit niciodată să mă plâng lui Chade sau să refuz o întâlnire. Dar nici lui nu cred că i-a trecut prin minte că lecţiile mele nocturne mă dădeau peste cap. Nocturn fiind, pentru el noaptea probabil că era perioada cea mai bună să se ocupe de mine. Iar lecţiile pe care le învăţam se potriveau în mod bizar cu orele întunecate.

Lecţiile lui aveau un orizont nemărginit. Petreceam câte-o seară studiind sârguincios ilustraţiile din tratatul lui uriaş despre plante, iar a doua zi trebuia să culeg şase exemplare care să se potrivească cu ele. Nu a considerat niciodată necesar să-mi spună unde să caut ierburile, în grădina de legume sau în ascunzişurile întunecoase ale pădurii, dar eu le găseam şi mai şi făceam observaţii între timp.

Ne jucam şi jocuri. De exemplu, îmi spunea că a doua zi trebuie să merg la Sara, bucătăreasa, şi s-o întreb dacă anul ăsta şunca are

mai puţină grăsime decât anul trecut. Seara următoare trebuia să-i redau lui Chade toată conversaţia cu bucătăreasa, cuvânt cu cuvânt, şi să-i răspund la zeci de întrebări: în ce poziţie stătea, dacă era stângace, dacă auzea prost, ce gătea în clipa aceea. Nu accepta ca scuză timiditatea şi reţinerea mea, aşa că am ajuns să cunosc mulţi dintre oamenii de rând ai turnului. Deşi le puneam întrebările lui Chade, fiecare dintre ei se bucura că mă interesam de el şi era mai mult decât bucuros să-şi împartă cunoştinţele cu mine. Fără să vreau, mi-am câştigat reputaţia de „tânăr ager” şi „băiat bun”. Peste ani de zile, mi-am dat seama că lecţia nu era doar un exerciţiu de memorie, ci şi un mod de a-mi face prieteni printre oamenii obişnuiţi şi de a învăţa cum gândesc. De atunci, mi s-a întâmplat de multe ori ca un zâmbet, un compliment despre cât de bine fusese îngrijit calul meu sau o întrebare pusă repede unui grăjdar să-mi aducă informaţii pe care nu le-aş fi obţinut altfel, oricâţi bani aş fi fost dispus să dau.

Alte jocuri îmi întăreau curajul şi-mi ascuţeau spiritul de observaţie. Într-o zi, Chade mi-a arătat un scul şi mi-a spus să aflu exact, fără s-o întreb pe doamna Hasty, unde ţinea stocul de fire din care era făcut şi ce ierburi s-au folosit la vopsirea lor. Peste trei zile mi s-a spus să-i fur femeii cea mai bune foarfecă de tuns şi să o ascund după un anumit rastel cu sticle de vin, pe urmă să o duc la locul ei, toate astea fără să mă vadă nici ea, nici altcineva. La început, astfel de exerciţii s-au dovedit foarte potrivite cu înclinaţia naturală a unui copil spre năzbâtii şi rareori dădeam greş. Când greşeam, suportam consecinţele pe pielea mea. Chade mă prevenise că nu mă va apăra de furia nimănui şi-mi sugerase să am întotdeauna o minciună pregătită, ca să explic de ce mă aflam unde n-ar fi trebuit să mă aflu sau de ce deţineam un lucru care nu-mi aparţinea.

Am devenit expert în minciună. Nu cred că am fost învăţat să mint întâmplător.

Acestea erau lecţiile din abecedarul meu de asasin. Pe lângă altele. Iuţeala de mână şi strecuratul pe nevăzute. Unde să loveşti

un om ca să-l laşi fără simţire. Unde să loveşti un om ca să moară fără să scoată un sunet. Unde să înjunghii un om ca să moară fără să sângereze prea mult. Pe toate le-am învăţat repede şi bine, prosperând sub îndrumarea lui Chade, care-mi aprecia agerimea minţii.

În curând a început să mă folosească la treburi mărunte prin turn. Nu-mi spunea niciodată dinainte dacă îmi testa îndemânarea sau dacă treburile respective chiar trebuiau făcute. Pentru mine era totuna. Le duceam la îndeplinire din devotament faţă de Chade şi faţă de poruncile lui. În primăvara acelui an am „dres” vinul din pocalele unor delegaţi ai negustorilor din Bingtown ca să se îmbete mai tare decât intenţionau. În aceeaşi lună, am ascuns una dintre marionetele trupei de teatru sosite la noi; păpuşarul a fost nevoit să prezinte *Întâmplarea cu ceştile surori,* o povestioară populară veselă, în loc de drama istorică interminabilă pe care o pregătise. La Festivalul Verii, am adăugat o iarbă în ceaiul de după-amiază al unei slujnice, astfel că pe ea şi pe încă trei prietene de-ale ei le-a apucat pântecăraia şi n-au putut servi la masă în seara aceea. În toamnă, am legat o aţă în jurul chişiţei calului cu care venise un nobil în vizită pentru ca animalul să şchiopăteze temporar, iar stăpânul lui să stea la Buckkeep cu două zile mai mult decât plănuia. Nu ştiam niciodată motivele misiunilor pe care le primeam de la Chade. La vârsta aceea, eram mai interesat să duc o treabă la capăt decât să mă întreb de ce. Şi ăsta, cred, era tot un lucru pe care trebuia să-l învăţ: să mă supun unui ordin fără să întreb de ce a fost dat.

Una dintre misiuni mă aduse în al nouălea cer. Am ştiut chiar şi atunci că nu era un capriciu de-al lui Chade. Mă chemă la el chiar înainte de a se crăpa de ziuă.

— Lordul Jessup şi doamna lui sunt la noi în vizită de două săptămâni. Îi cunoşti din vedere; el are o mustaţă foarte lungă, iar ea se joacă întruna cu părul ei, chiar şi la masă. Ştii de cine vorbesc?

M-am încruntat. Mai mulţi nobili se adunaseră la Buckkeep pentru un consiliu în care să discute raidurile tot mai dese ale Străinilor. Am bănuit că ducatele de coastă voiau mai multe nave de război, dar cele interioare nu voiau să contribuie şi ele la plata taxelor pentru o problemă pe care o considerau strict legată de ţărmul mării. Lordul Jessup şi Lady Dahlia trăiau într-un ducat din interior. Jessup cu mustaţa lui părea o fire schimbătoare şi mereu agitat. În schimb, pe Lady Dahlia n-o interesa absolut deloc consiliul, ci-şi petrecea mai toată vremea explorând oraşul.

— Cea cu flori în păr? Care tot cad?

— Întocmai, îmi spuse Chade ferm. Foarte bine. O cunoşti. Acum, uite ce ai de făcut. Nu am timp să pun la cale un plan cu tine. Astăzi, în orice clipă, ea va trimite un paj în camera prinţului Regal. Pajul va duce un mesaj – un bileţel, o floare, un obiect. Vei lua obiectul din camera lui Regal înainte ca el să-l vadă. Ai înţeles?

Am încuviinţat din cap şi am vrut să-i spun ceva, dar Chade rămase neclintit şi aproape că mă alungă din cameră.

— Nu mai ai timp. Se luminează imediat! hotărî el.

Am reuşit să mă ascund în camera lui Regal până când a sosit pajul. După felul în care s-a strecurat fata, am fost convins că n-o făcea prima oară. Aşeză un sul mic şi un boboc de floare pe perna lui Regal, apoi se furişă afară din odaie. În clipa următoare amândouă erau în vesta mea, iar mai târziu, sub perna mea. Cred că cel mai greu a fost să nu citesc ce scria pe sul. I l-am dat lui Chade, împreună cu floarea, în noaptea următoare.

În următoarele câteva zile am aşteptat, convins că se va stârni agitaţie şi sperând să-l văd pe Regal în mare încurcătură. Spre surprinderea mea, nu s-a întâmplat nimic. Regal se purta ca de obicei, numai că avea limba mai ascuţită şi flirta fără ruşine cu fiecare doamnă. În ceea ce-o priveşte pe Lady Dahlia, s-a arătat brusc interesată de dezbaterile din consiliu şi l-a încurcat pe soţul ei, devenind o susţinătoare fervent ă a taxelor de război. Regina şi-a exprimat nemulţumirea faţă de modificarea alianţei şi a exclus-o pe Lady Dahlia de la o degustare de vin din apartamentele ei. N-am

înţeles nimic din toată tărăşenia şi, când i-am spus lui Chade, acesta m-a dojenit:

— Nu uita că eşti omul regelui. Primeşti o sarcină, o îndeplineşti. Ar trebui să fii foarte mulţumit de tine că ţi-ai dus la capăt îndatorirea. Atât trebuie să ştii. Numai Shrewd plănuieşte mişcarea următoare şi pune la cale un plan. Tu şi cu mine poate că nu suntem decât nişte pioni, dar suntem cei mai buni dintre oamenii lui; fii convins de asta.

Însă Chade aflase limitele supunerii mele cu puţină vreme înainte. Când a fost să fac calul să şchiopăteze, mi-a sugerat să-i tai furcuţa. Nici prin cap nu mi-a trecut. I-am spus, cu priceperea cuiva crescut printre cai, că existau şi alte mijloace de a ologi calul fără a-l răni şi că ar trebui să aibă încredere în soluţia aleasă de mine. Nici astăzi nu ştiu ce părere a avut când am refuzat să-l ascult. Nu mi-a reproşat nimic pe moment, nici nu m-a aprobat. Atunci, ca de multe alte ori, şi-a ţinut poveţele pentru sine.

Regele mă chema la el tot la trei luni. De obicei, trimitea după mine dimineaţa, foarte devreme. Stăteam în faţa lui, uneori când se scălda, alteori când servitorul îi lega părul la spate, în coadă, cu fire aurii, cum numai regele avea voie să poarte, alteori când îi întindea hainele pe pat. Ritualul era întotdeauna acelaşi. Mă cerceta din cap până-n picioare, să vadă cât am crescut şi dacă eram bine îngrijit, ca pe un cal pe care voia să-l cumpere. Îmi punea câteva întrebări, de obicei cum merge cu călăritul şi cu mânuirea armelor, şi-mi asculta serios răspunsurile scurte. Pe urmă întreba, mai mult ceremonios:

— Şi consideri că îmi respect partea din învoiala noastră?

— Da, domnule, răspundeam eu.

— Atunci ai grijă să ţi-o respecţi şi tu pe a ta, îmi replica întotdeauna, apoi îmi spunea să plec.

Iar servitorul care se ocupa de el sau îmi deschidea uşa la venire şi la plecare parcă nici nu mă vedea şi nu auzea nimic din vorbele regelui.

În acelaşi an, la sfârşitul toamnei, când iarna îşi scotea deja colţii, am primit cea mai dificilă însărcinare.

Chade m-a chemat în camera lui imediat ce-am suflat în lumânare înainte de culcare. Am mâncat dulciuri şi am băut puţin vin fiert în faţa şemineului. M-a lăudat nemăsurat pentru ultima ispravă, când a trebuit să întorc pe dos, fără să fiu prins, toate cămăşile puse la uscat pe sforile din curtea spălătoriei. Cel mai greu mi-a fost să mă abţin din râs ca să nu-mi trădez ascunzătoarea – o vană pentru vopsit – când doi băieţi de la spălătorie au spus că farsa mea e lucrătura spiritelor din apă şi au refuzat să mai spele ceva în ziua aceea. Ca de obicei, Chade ştia ce se petrecuse înainte de a-i spune eu. Am fost de-a dreptul încântat când mi-a povestit că Lew, şef peste spălătorie, a hotărât să se agaţe sunătoare în toate colţurile curţii şi să fie împletită în ghirlande la fiecare fântână, ca să alunge spiritele şi să se poată lucra a doua zi.

— Ai talent la asta, băiete, chicoti Chade şi-mi ciufuli pletele. Încep să cred că nu există misiune pe care să n-o poţi duce la capăt.

El şedea în scaunul lui cu spătar drept în faţa focului, iar eu mă aşezasem pe podea, cu spatele proptit de piciorul lui. Mă bătu pe umeri, aşa cum lăuda Burrich puii de prepelicar când făceau ceva bine, apoi se aplecă în faţă şi-mi şopti:

— Dar ţi-am pregătit o provocare.

— Ce trebuie să fac? l-am întrebat nerăbdător.

— Nu va fi uşor, nici pentru cineva atât de îndemânatic, mă preveni el.

— Pune-mă la încercare! l-am provocat, la rândul meu.

— Peste o lună sau două, poate, după ce mai înveţi câte ceva. În noaptea asta vreau să te învăţ un joc care să-ţi ascută văzul şi memoria.

Scotoci într-un săculeţ şi scoase pumnul plin. Îl deschise scurt în faţa mea: pietre colorate. Apoi îl închise imediat.

— Ai văzut pietre galbene?

— Da. Chade, care e provocarea?

— Câte?

— Două. Chade, sunt sigur că pot să-i fac faţă acum.

— Se poate să fie mai multe?

— Da, dacă sunt bine ascunse sub cele de la suprafaţă. Dar nu cred. Chade, care e provocarea?

Desfăcu degetele bătrâne şi amestecă pietrele cu arătătorul lui lung.

— Ai avut dreptate. Sunt numai două galbene. Mai încercăm o dată?

— Chade, pot s-o fac.

— Aşa crezi, nu? Mai uită-te o dată la pietre. Unu, doi, trei, gata. Sunt pietre roşii?

— Da. Chade, care e misiunea?

— Mai multe roşii sau mai multe albastre? Să-mi aduci un obiect de pe noptiera regelui.

— Ce?

— Mai multe roşii sau mai multe albastre?

— Nu, adică, despre ce e vorba?

— Ai greşit, băiete! strigă Chade vesel. Deschise pumnul. Vezi, sunt trei roşii şi trei albastre. Egale ca număr. Va trebui să te uiţi mai repede, dacă vrei să faci faţă provocării.

— Şi şapte verzi. Ştiu asta, Chade. Dar... vrei să fur de la rege?

Nu-mi puteam crede urechilor.

— Nu să furi, să împrumuţi. Cum ai făcut cu foarfeca doamnei Hasty. Nu-i nimic rău să joci cuiva o festă, nu?

— Nimic rău, în afară de faptul că aş fi biciuit dacă aş fi prins. Sau şi mai şi.

— Şi ţi-e frică să nu te prindă. Vezi, ţi-am spus că e mai bine să aştepţi încă o lună sau două, până devii şi mai iscusit.

— Nu de pedeapsă mă tem. Numai că, dacă sunt prins... regele şi cu mine... am făcut o înţelegere...

Nu-mi găseam cuvintele. M-am uitat la el buimac, învăţătura primită de la Chade făcea parte din înţelegerea mea cu Shrewd. De

câte ori ne întâlneam, înainte de a începe lecţia, îmi amintea serios de ea. Mi-am dat cuvântul că voi fi credincios şi lui, şi regelui. Sigur îşi va da seama că, dacă fac ceva împotriva regelui, îmi încalc promisiunea.

— E un joc, băiete, îmi spuse Chade, răbdător. Atât. O poznă. Nu-i ceva atât de serios cum crezi tu. Ţi-o dau ca sarcină numai pentru că odaia şi lucrurile regelui sunt atât de bine păzite. Oricine poate să dispară cu o foarfecă de croitoreasă. De data asta vorbim de furt adevărat, de a pătrunde în camera regelui şi de a lua un obiect care-i aparţine. Dacă ai putea face asta, aş şti că nu mi-am pierdut timpul cu tine degeaba. Aş zice că apreciezi ce te-am învăţat.

— Ştii că apreciez tot ce m-ai învăţat, am zis eu, repede. Nu la asta mă referisem. Chade nu mă înţelegea. Aş simţi că... trădez. Ca şi cum m-aş folosi de cunoştinţele primite de la tine să-l păcălesc pe rege. Ca şi cum i-aş râde în faţă.

— O! Chade se lăsă pe spate în scaun, cu zâmbetul pe buze. Nu te lăsa tulburat de asta. Regele Shrewd ştie să râdă la o glumă bună. Orice obiect vei lua de la el, o să i-l duc chiar eu înapoi. Aşa o să vadă cât de bine te-am educat şi ce bine ai învăţat tu de la mine. Fură ceva neimportant, dacă eşti foarte îngrijorat; nu trebuie să-i iei coroana de pe cap sau inelul de pe deget! Peria de păr sau vreo hârtie... Mănuşa sau cureaua. Nimic valoros. Doar un semn.

Mi-am zis că ar trebui să iau o pauză şi să cumpănesc, dar ştiam că nu e nevoie.

— Nu pot s-o fac. Adică, nu vreau. Nu de la regele Shrewd. De la oricine altcineva, din camera oricui, da. Mai ţii minte când am luat pergamentul lui Regal? O să vezi, mă furişez oriunde şi...

— Băiete? rosti Chade încet, nedumerit. N-ai încredere în mine? Ascultă-mă, o să fie bine. E o provocare, nu înaltă trădare. De data asta, dacă eşti prins, îţi promit că ies în faţă şi explic totul. Nu vei fi pedepsit.

— Nu despre asta-i vorba, am protestat, înnebunit. Vedeam că Chade era tot mai uimit de refuzul meu. Mi-am scotocit mintea ca să găsesc o explicaţie.

— Am promis să-i fiu credincios lui Shrewd. Şi asta...

— Dar nu e vorba de necredinţă în ceea ce-ţi cer eu! se răsti el. Am ridicat ochii şi i-am văzut sclipiri furioase în privire. Speriat, m-am tras la o parte. Nu-l mai văzusem atât de pornit. Ce tot spui, băiete? Că-ţi cer să-ţi trădezi regele? Nu fi idiot. E doar un test simplu, felul meu de a te examina şi de a-i arăta lui Shrewd însuşi ce ai învăţat, iar tu te pui de-a curmezişul. Şi încerci să-ţi ascunzi laşitatea turuind despre credinţă. Băiete, mi-e ruşine cu tine. Am crezut că ai tăria necesară, altfel nu m-aş fi apucat să te învăţ.

— Chade! am strigat, îngrozit.

Mă lăsase cu gura căscată. Plecă de lângă mine. Simţeam că mica mea lume se clatină în vreme ce el rostea în continuare:

— Mai bine du-te înapoi în patul tău, băieţaş. Gândeşte-te bine cum m-ai jignit în noaptea asta. Ai insinuat că eu aş fi necredincios regelui nostru. Târăşte-te înapoi pe scări, laşule. Şi data viitoare când te chem... Dacă te mai chem, să fii gata să te supui. Altfel, să nu mai vii deloc. Acum pleacă.

Nu-mi mai vorbise aşa niciodată. Nu ţin minte să fi ridicat vreodată vocea la mine. M-am uitat încremenit, incapabil să înţeleg ceva, la braţul subţire, plin de cicatrice, care ieşea din mâneca veşmântului, la degetul lung, care arăta dispreţuitor spre uşă şi trepte. Când m-am ridicat, mi s-a făcut rău. Am ameţit şi a trebuit să mă proptesc de un scaun când am plecat. Dar m-am dus, aşa cum mi-a cerut, neştiind ce altceva să fac. Chade, care devenise stâlpul de sprijin al universului meu, care mă convinsese că însemnam şi eu ceva, îşi lua înapoi tot ce-mi oferise. Nu numai susţinerea, dar şi timpul petrecut împreună, speranţa că puteam ajunge cineva în viaţă, cândva.

Am coborât scările împiedicându-mă şi clătinându-mă. Niciodată nu fuseseră atât de multe şi de reci. Uşa din spate se trânti şi mă lăsă în beznă. Am bâjbâit până am ajuns în pat, dar

păturile nu mă încălzeau, iar somnul nu voia să vină. M-am zvârcolit în chinuri. Cel mai rău era că, în adâncul sufletului, nu eram nehotărât. Nu puteam să fac ceea ce îmi cerea Chade. Aşadar, îl voi pierde. Fără învăţătura lui, nu-i mai eram de niciun folos regelui. Dar nu asta mă chinuia, ci faptul că urma să dispară din viaţa mea. Uitasem cum mă descurcasem fără el, când fusesem singur. Mi se părea imposibil să revin la chinul de a trăi de pe o zi pe alta, să trec de la o treabă la alta.

Am încercat cu disperare să găsesc o soluţie, fără succes. Puteam să merg la Shrewd, să arăt acul şi să mi se dea voie să-l văd, să-i spun în ce încurcătură am intrat. Dar ce-ar spune el? S-ar uita oare la mine ca la un băieţel prostuţ? Ar zice că ar fi trebuit să-l ascult pe Chade? Mai rău, ar zice că am avut dreptate să nu-l ascult şi s-ar supăra pe el? Acestea erau probleme prea apăsătoare pentru mintea unui copil şi nu găseam soluţii care să mă scoată din impas.

Când, în sfârşit, a venit dimineaţa, m-am târât din pat şi m-am prezentat la Burrich, ca de obicei. Mi-am văzut de treabă într-o muţenie care mi-a atras mai întâi dojeni, apoi întrebări despre dureri de burtă. I-am spus că dormisem prost şi m-a lăsat în pace fără să-mi vâre pe gât leacul cu care mă ameninţa. Nici cu armele nu m-am descurcat prea bine. L-am lăsat pe un copil mai mic decât mine să-mi tragă o lovitură zdravănă în cap. Hod ne-a certat pe amândoi pentru nesocotinţă şi mi-a spus să stau jos puţin.

Îmi plesnea capul şi-mi tremurau picioarele când m-am întors în turn. M-am dus în cameră, pentru că n-aveam chef de prânz şi nici de conversaţia zgomotoasă de la masă. M-am trântit pe pat şi am închis ochii, spunându-mi că o să mă odihnesc o clipă, dar am căzut într-un somn adânc. M-am trezit pe la jumătatea după-amiezii şi m-am gândit la ce-o să-mi audă urechile pentru că pierdusem lecţiile din ziua aceea. Dar nici asta n-a fost suficient ca să mă trezesc de-a binelea, aşa că am adormit la loc. M-a trezit o servitoare la vremea cinei, trimisă de Burrich să vadă ce-i cu mine. Am scăpat de ea, spunându-i că mi-e greaţă şi nu mănânc până nu-mi trece. După

plecarea ei, am moţăit, dar n-am mai dormit. N-am mai putut. Noaptea se lăsa în camera mea fără nicio rază de lumină şi auzeam cum lumea din turn se pregăteşte de culcare. În beznă şi linişte de mormânt, am stat şi-am aşteptat o poruncă la care nu îndrăzneam să mă supun. Dacă se deschidea uşa? Nu mă puteam duce la Chade, pentru că nu eram în stare să mă supun lui. Ce-ar fi mai rău: să nu mă cheme deloc sau să mă cheme şi să nu îndrăznesc să merg la el? Am răsucit problema pe toate părţile şi, când zorii se furişau cenuşii, am primit răspunsul. Chade nici nu se deranjase să trimită după mine.

Nici astăzi nu mă gândesc cu plăcere la zilele care au urmat. M-am târât de la una la alta cu inima atât de grea, că n-am mâncat şi nici nu m-am odihnit bine. Nu mă puteam concentra la nicio datorie şi înghiţeam mustrările dascălilor apatic, fără să crâcnesc. M-am pomenit cu o durere de cap care nu-mi mai trecea, iar stomacul mi s-a făcut nod şi-a refuzat orice fel de mâncare. Numai gândul la bucate mă îngreţoşa. Burrich m-a suportat aşa vreo două zile, apoi m-a înghesuit într-un colţ şi m-a obligat să beau o licoare împotriva viermilor şi un leac pentru întărirea sângelui. Combinaţia m-a făcut să vomit puţinul pe care-l mâncasem în ziua aceea. M-a pus să-mi clătesc gura cu rachiu de prune. Nici în ziua de azi nu pot să beau rachiu fără să-mi vină rău. Apoi, spre mirarea mea, m-a târât pe scări în podul lui şi mi-a poruncit ţâfnos să mă odihnesc toată ziua. Seara m-a dus în turn. Sub ochii lui, a trebuit să beau o zeamă lungă şi să mănânc o bucată de pâine. M-ar fi dus înapoi la el în pod, dacă n-aş fi insistat că voiam să dorm în patul meu. De fapt, trebuia neapărat să stau în camera mea. Trebuia să ştiu dacă Chade măcar încerca să mă cheme, fie că mergeam la el, fie că nu. Am stat treaz încă o noapte, cu ochii aţintiţi la colţul mai întunecat din odaia mea. Dar nu m-a chemat.

Dimineaţa mi-a bătut cenuşie la fereastră. M-am răsucit pe-o parte şi am rămas în pat. Atât eram de mâhnit, că nu mai aveam putere să lupt. Soluţiile mele nu duceau nicăieri. De ce să mai cobor din pat? Îmi dădea târcoale o stare de somnolenţă însoţită de

o durere de cap. Orice sunet era prea tare, îmi era când prea cald, când prea frig, indiferent cum îmi aranjam păturile. Am închis ochii, dar şi visele erau strălucitoare şi enervante: două voci se certau atât de tare, încât parcă le auzeam de lângă mine, din pat; era cu atât mai frustrant, cu cât mi s-a părut că un singur om se ceartă cu sine însuşi şi ţine când partea lui, când a altuia.

— Nenoroceşte-l cum l-ai nenorocit pe celălalt! bodogănea el nervos.

— Tu şi testele tale tâmpite!

— Niciodată nu eşti destul de prudent. Nu te poţi încrede în oricine. Sângele hotărăşte. Testează-i caracterul[5], atât.

— Metal! Dacă vrei o lamă care să lovească fără cap, du-te şi fă-ţi-o singur. Dă cu barosul în ea pân-o faci lată.

Apoi, mai încet:

— Nu mai am forţă pentru asta. Nu mă mai las folosit. Dacă ai vrut să-mi pui la încercare firea, ai reuşit.

Apoi:

— Nu-mi vorbi tu mie despre sânge şi familie. Nu uita cine sunt pentru tine! Nu loialitatea lui o îngrijorează, nici a mea!

Glasurile supărate tăcură, se îmbinară, începură să se certe din nou, de data asta mai înverşunat. Am deschis puţin ochii. Camera mea se transformase într-un mic câmp de luptă. M-a trezit cearta aprinsă dintre Burrich şi doamna Hasty, care se băteau să mă îngrijească. Femeia avea un coş de nuiele din care ieşeau gâturile mai multor sticle. Mirosul de muştar şi de muşeţel dintr-o compresă pluti spre mine atât de pătrunzător, încât îmi venea să vomit. Burrich stătea neînduplecat între ea şi pat, cu braţele încrucişate la piept şi cu Vulpiţa la picioare. Cuvintele doamnei Hasty îmi răsunau în cap ca pietrele aruncate peste pietre. „În turn”, „rufăria aceea curată”, „te pricepi la băieţi”, „câinele ăla împuţit”. Nu ţin minte să fi spus şi Burrich ceva. Stătea acolo neclintit, îi simţeam prezenţa şi prin ochii închişi.

---

[5]Joc de cuvinte intraductibil. Mettle (caracter) si metal se pronunţi similar (n. red.).

Mai târziu, plecă, dar Vulpiţa rămase în pat, nu la picioare, ci lipită de mine; gâfâia din greu, dar nu voia să mă părăsească şi să se aşeze pe podeaua răcoroasă. Am deschis iarăşi ochii, dar era târziu, amurgea. Burrich îmi luase perna, o scuturase şi se chinuia stângaci să mi-o vâre la loc sub cap, cu partea rece în sus. Se aşeză greoi pe pat. Tuşi ca să-şi dreagă vocea.

— Fitz, nu te-am mai văzut aşa niciodată. Adică... orice s-ar petrece cu tine, nu-i nici de la burtă, nici în sânge. Dacă ai fi puţin mai mare, aş zice că suferi din cauza femeilor. Arăţi ca un ostaş care a băut trei zile la rând, numai că tu n-ai băut. Băiete, ce se întâmplă cu tine?

Se uită la mine sincer îngrijorat. Tot aşa se uita şi când se temea să nu piardă mânzul vreo iapă sau când vânătorii aduceau înapoi câini prinşi de mistreţ. M-a impresionat şi, fără să vreau, i-am scrutat mintea. Am dat peste veşnicul zid din ea, dar Vulpiţa scheună uşor şi mă atinse cu botul pe obraz. Am încercat să dau glas frământărilor mele fără să-l trădez pe Chade:

— Mă simt atât de singur, m-am auzit spunând, dar chiar şi mie vorbele mi-au sunat ca o plângere complet neînsemnată.

— Singur? Burrich încruntă din sprâncene. Fitz, sunt aici. Cum poţi să spui că eşti singur?

Aşa se termină dialogul nostru, cu noi privindu-ne şi neînţelegând nimic. Mai târziu mi-a adus de mâncare, dar n-a insistat să mănânc. Şi a lăsat-o pe Vulpiţa cu mine peste noapte. O mică parte din mine se întreba cum ar reacţiona căţeaua dacă s-ar deschide uşa, dar cealaltă, mai mare, ştia că nu avea motive de îngrijorare. Uşa aceea nu avea să se mai deschidă niciodată.

A venit iarăşi dimineaţa. Vulpiţa mă împunse cu nasul şi scânci să iasă afară. Prea dărâmat ca să-mi pese dacă mă prinde Burrich, i-am cercetat mintea. Era flămândă şi însetată şi-i pocnea vezica. Agitaţia ei mă cuprinse dintr-odată şi pe mine. Am tras pe mine o tunică, am coborât-o pe scări până afară, apoi am dus-o la bucătărie, să mănânce. Bucătăreasa a fost mai încântată decât mi-aş fi imaginat eu. Vulpiţei i-a oferit o porţie mare din tocana rămasă

de cu seară, iar mie a insistat să-mi pregătească şase felii groase de şuncă pe coaja caldă a primei pâini coapte în ziua aceea. Mirosul fin al Vulpiţei şi pofta ei de mâncare mi-au trezit şi mie simţurile şi m-am pomenit mâncând, nu pentru că mi-ar fi fost foame ca de obicei, ci pentru că preţuiam mâncarea ca orice fiinţă tânără.

De acolo, Vulpiţa m-a condus la grajduri şi, cu toate că am ieşit din mintea ei înainte de a intra în ele, m-am simţit înviorat de contact. Aplecat să lucreze ceva, Burrich îşi îndreptă spatele, mă cercetă din priviri, se uită lung la Vulpiţa, bodogăni ceva pentru sine, apoi îmi întinse un biberon şi un tampon.

— Orice-ar frământa mintea omului, se poate vindeca lucrând şi ocupându-se de altceva. Căţeaua de şoricar a fătat acum câteva zile şi un pui nu-i destul de voinic să se lupte cu ceilalţi. Vezi dacă poţi să-l ţii în viaţă azi.

Era un pui urât. Pielea roz i se vedea prin blana dungată. Încă nu deschisese ochii, iar pielea i se încreţea pe la bot. Avea o coadă cât a unui şobolan şi m-am minunat că mama nu-şi sfâşia puii, atât de bine semănau cu rozătoarele. Era pipernicit şi fără vlagă, dar l-am ispitit cu laptele cald şi cu tamponul până când a supt puţin, dar a vărsat şi pe el destul cât mama să se apuce să-l lingă şi să-l atingă cu nasul. Am luat-o pe una dintre surorile lui de la sfârc – avea oricum burta rotundă şi plină şi sugea din încăpăţânare – şi l-am pus în locul ei. Căţeluşa avea să fie albă, cu o pată neagră la un ochi. Mi-a prins degetul mic şi a început să-l sugă şi am simţit cât de puternic avea să-i fie maxilarul într-o zi. Burrich îmi povestise despre şoricari care sar la botul taurului şi nu-i dau drumul, indiferent ce-ar face animalul. Nu avea nevoie de oameni care să înveţe un câine să se poarte aşa, dar nu-şi putea ascunde respectul pentru curajul unui câine care se pune cu un taur. Şoricarii noştri erau ţinuţi pentru prins şobolani şi duşi să adulmece regulat prin pătule şi hambare cu grâne.

Aşa mi-am petrecut toată dimineaţa. Am plecat la prânz, mulţumit că burtica puiului se rotunjise de lapte. După-masă am curăţat bălegarul din grajd. Burrich mă ţinea ocupat, dându-mi

treabă după treabă, nelăsându-mi timp decât pentru muncă. Nu-mi vorbea şi nu-mi punea întrebări, dar întotdeauna îşi găsea de lucru la câţiva paşi de mine. Se purta de parcă m-ar fi luat în serios când m-am plâns de singurătate şi era hotărât să stea întotdeauna acolo unde îl puteam vedea. Am încheiat ziua lângă căţeluşul meu, care arăta mult mai zdravăn decât de dimineaţă. L-am legănat la piept şi mi s-a târât sub bărbie, căutând lapte cu boticul lui bont. Mă gâdila. L-am pus jos şi m-am uitat la el. O să aibă nasul roz. Se zicea că şoricarii cu nasul roz erau cei mai sălbatici în luptă. Însă în mintea acestuia erau acum numai căldură, siguranţă, lapte şi afecţiune. L-am luat în braţe protector şi l-am lăudat că s-a întremat. A dat din coadă în palmele mele. Iar Burrich s-a aplecat peste marginea staulului şi mi-a tras una peste cap, făcându-mă să scâncesc odată cu puiul.

— Destul, mă preveni el aspru. Un om nu face aşa ceva. Şi nici n-o să-ţi ajute sufletul frământat. Dă-i căţelul înapoi mamei.

M-am supus fără chef, deloc convins că Burrich avea dreptate când spunea că legătura cu un căţeluş nu rezolvă nimic. Tânjeam după lumea lui: paiele, fraţii lui, laptele şi mama lui. În clipa aceea, era singura lume bună pentru mine.

După aceea am mers cu Burrich să mâncăm. M-a dus la popota ostaşilor, unde nu contau manierele şi nu trebuia să faci conversaţie. Era o alinare să fiu ignorat, să-mi treacă mâncarea pe deasupra capului fără să se agite nimeni ca să-mi pună ceva în farfurie.

Burrich s-a îngrijit să mănânc, însă pe urmă ne-am aşezat afară, pe banca de lângă uşa din spate a bucătăriei, şi am băut. Mai băusem bere şi vin altă dată, dar niciodată în felul acela înverşunat, cum mi-a arătat Burrich. Când bucătăreasa a îndrăznit să iasă şi să-l mustre că dă tărie unui copil, i-a aruncat aceeaşi privire cruntă pe care mi-o aduceam aminte din seara în care îl văzusem prima oară, atunci când a redus la tăcere o încăpere de soldaţi, ca să apere bunul nume al lui Chivalry. Femeia pur şi simplu a plecat.

Burrich a venit cu mine în camera mea, mi-a tras tunica peste cap cât m-am clătinat eu lângă pat, apoi m-a trântit în aşternut şi a aruncat o pătură peste mine.

— Acuma o să dormi, mi-a spus, cu glas gros. Mâine o luăm de la început. Şi poimâine iarăşi. Până când o să te scoli într-o zi şi-o să vezi că ce te-a frământat atâta nu te-a omorât.

A suflat în lumânare şi-a plecat. Mi se învârtea capul şi mă dureau oasele de atâta muncă. Dar tot n-am dormit. M-am pomenit plângând. Băutura desfăcuse strânsoarea din jurul stăpânirii mele şi am vărsat lacrimi. Nu în linişte. Am suspinat, am sughiţat şi am bocit. Mi-a tremurat bărbia. Mi s-a uscat gâtul, a început să-mi curgă nasul şi am plâns atât de tare, încât n-am mai putut respira. Cred că am vărsat toate lacrimile pe care le ţinusem în mine din ziua în care bunicul a obligat-o pe mama să mă abandoneze.

— Nu mai pot! m-am auzit strigând şi deodată am simţit cum simt prins strâns în braţe.

Chade mă luă şi mă legănă ca pe-un bebeluş. Chiar şi pe întuneric i-am recunoscut braţele osoase şi mirosul de ierburi şi praf. Uluit, m-am agăţat de el şi am plâns până am răguşit, până când mi s-a uscat gura şi n-am fost în stare să mai scot niciun sunet.

— Ai avut dreptate, rosti Chade cu gura în părul meu, calm, liniştitor. Ai avut dreptate. Ţi-am cerut să faci ceva rău şi m-ai refuzat pe bună dreptate. N-o să mai fii supus la asemenea încercări niciodată. Nu de către mine.

Când m-am liniştit în cele din urmă, plecă pentru o vreme. Se întoarse cu o băutură călduţă şi insipidă, care nu era apă. Mi-a ţinut cana la gură şi am băut-o fără să întreb nimic. Apoi am căzut, doborât de somn pe neaşteptate. Nici nu-mi amintesc când a ieşit Chade din cameră.

M-am trezit în zori şi m-am prezentat la Burrich după un dejun copios. Am lucrat repede şi atent şi n-am înţeles deloc de ce se trezise Burrich mahmur şi morocănos. A mormăit ceva despre

„rezistă la băutură ca taică-său” şi m-a lăsat liber mai repede, zicându-mi să merg şi să fluier în altă parte.

Peste trei zile, regele m-a chemat la el în zori. Era deja îmbrăcat. Am văzut o tavă cu mâncare pentru mai mult de o persoană. Imediat ce am ajuns, şi-a concediat servitorul şi mi-a spus să mă aşez. Am luat un scaun de la măsuţa din cameră. Fără să mă întrebe dacă mi-e foame, m-a servit cu mâna lui şi s-a aşezat de partea cealaltă a mesei, ca să mănânce şi el. I-am înţeles gestul, dar n-am putut să mănânc prea mult.

A vorbit numai despre mâncare, n-a scos o vorbă despre înţelegeri, loialitate sau promisiuni. Când a văzut că am terminat, şi-a împins farfuria la o parte şi s-a foit stânjenit în scaun.

— A fost ideea mea, rosti el pe neaşteptate, pe un ton aproape aspru. Nu a lui. N-a fost de acord cu ea de la bun început. Eu am insistat. Când vei fi mai bătrân, vei înţelege. Nu pot să-mi asum riscuri cu nimeni. I-am promis însă că vei auzi aceste lucruri din gura mea. A fost ideea mea, nu a lui. Şi nu-i voi mai cere niciodată să-ţi pună firea la încercare în felul acesta. Ai cuvântul meu de rege.

Şi cu asta, mi-a făcut semn să plec. Când m-am ridicat, am luat de pe tava lui un cuţitaş de argint gravat, cu care tăiase fructele. M-am uitat direct în ochii lui şi, fără să mă ascund deloc, l-am lăsat să-mi alunece în mânecă. Regele Shrewd a căscat ochii cât cepele, dar n-a scos o vorbă.

Peste două nopţi, Chade m-a chemat la el şi am reluat lecţiile ca şi cum nu le-am fi întrerupt deloc. El vorbea, eu ascultam. Ne-am jucat cu pietrele şi n-am mai greşit. Mi-a dat o însărcinare şi am glumit împreună. Mi-a arătat cum dansează pentru un cârnat Alunecosul, nevăstuica. Eram din nou prieteni. Dar, înainte de a pleca de la el, m-am dus la şemineu. În linişte, am aşezat cuţitul în mijlocul poliţei. De fapt, i-am înfipt lama în lemnul poliţei. Am ieşit fără o vorbă şi fără să mă uit la el. De fapt, n-am mai vorbit despre cele petrecute niciodată.

Cred că şi astăzi cuţitul de argint e tot acolo.

6

UMBRA LUI CHIVALRY

Există două tradiţii legate de botezarea odraslelor regale cu nume ce sugerează virtuţi sau abilităţi. Cea mai respectată spune că, într-un fel, numele acestea obligă; că atunci când un asemenea nume este dat unui copil care va fi iniţiat în tainele Meşteşugului, Meşteşugul contopeşte numele cu copilul, iar acesta nu are de ales, ci va creşte practicând virtutea asociată lui sau ei prin numele primit. În această primă tradiţie cred cu încăpăţânare tocmai acei oameni care sunt înclinaţi să-şi scoată pălăria în prezenţa nobililor de rang mai puţin însemnat.

O tradiţie mai veche atribuie numele întâmplării, cel puţin la început. Se spune că regele Taker şi regele Ruler[6]*, primii doi dintre Străinii care aveau să conducă viitoarele Şase Ducate, nu purtau asemenea nume. În limba lor, numele sunau foarte asemănător cu aceleaşi cuvinte în limba Ducatelor şi astfel au ajuns să fie cunoscuţi prin omonimele lor, nu prin numele adevărate. Dar, pentru a servi regalitatea, e mai bine ca poporul să creadă că un băiat care primeşte un nume nobil trebuie să-şi dezvolte o natură nobilă când creşte.*

— Băiete!

Am ridicat capul. Dintre cei cinci-şase copii care trândăveau pe lângă foc, niciunul nu reacţionă, în afară de mine. Fetele nici nu observară când m-am mutat în capătul celălalt al mesei joase, unde stătea în genunchi Maestrul Fedwren. Avea un fel anume de a rosti

[6]Conducător (n. tr.).

cuvântul „băiete”, astfel încât toţi ştiau când vrea să spună „băiat” şi când „bastard”.

Mi-am vârât genunchii sub masa scundă şi m-am aşezat, apoi i-am prezentat lui Fedwren bucata mea de hârtie de orez. Cât şi-a plimbat el ochii pe coloanele mele de litere îngrijite, mi-am lăsat mintea să zburde.

Iarna ne adunase şi ne înghesuise pe toţi în Sala Mare. Afară, viscolul biciuia zidurile turnului, în vreme ce talazurile izbeau stâncile cu o forţă care câteodată zguduia până şi podeaua de piatră de sub picioarele noastre. Cerul acoperit de nori ne furase şi puţinele ore de lumină naturală searbădă pe care se îndurase iarna să ni le lase. Mi se părea că întunericul apasă deasupra noastră ca o ceaţă, şi afară, şi înăuntru. Semiobscuritatea mă zgâria pe ochi şi mi-era somn fără să fiu obosit. Preţ de-o clipă, mi-am lăsat simţurile libere şi am perceput lenea care cuprindea câinii moţăind sau foindu-se prin cotloane. Nici măcar acolo nu am găsit o imagine sau un gând care să-mi atragă atenţia.

Focurile ardeau în toate cele trei căminuri, iar copiii se adunaseră în grupuleţe, la căldură. În faţa unuia, făurarii de arcuri şi săgeţi îi dădeau zor cu lucrul, ca nu cumva mâine să fie o zi senină şi să nu aibă cu ce vâna. Jinduiam să stau cu ei, pentru că glasul molatic al lui Shelf se ridica şi cobora în timp ce spunea o poveste des întreruptă de râsetele apreciative ale ascultătorilor. La căminul din capătul opus, voci de copii ciripeau într-un cor de socoteli. Câteva mămici vigilente mişcau din degetele de la picioare în timp ce croşetau horbotă, iar degetele bătrâne şi zbârcite ale lui Jerdon pişcau harpa şi îndrumau vocile tinere să cânte la unison.

Lângă focul nostru stăteau copiii care erau destul de mari, încât să şadă liniştiţi şi să înveţe literele. Fedwren se ocupa de asta. Ochilor lui albaştri ageri nu le scăpa nimic.

— Aici, îmi zise el, arătând cu degetul. Ai uitat să tragi linia peste codiţe. Mai ţii minte cum ţi-am arătat? Justice, deschide ochii şi treci la exersat literele. Dacă te mai prind că picoteşti, te las să ne aduci un butuc pentru foc. Charity, tu te duci să-l ajuţi dacă mai

rânjeşti o dată. În afară de asta – îşi concentră din nou atenţia asupra muncii mele – faci literele mult mai frumos, nu numai pe cele ale Ducatelor, dar şi runele Străinilor. Deşi acelea nu se pot finisa pe hârtia asta proastă. Suprafaţa e prea poroasă şi suge cerneala prea repede. Hârtia de scoarţă bine tasată e cea mai buni pentru rune. Îşi plimbă apreciativ degetul pe hârtia pe care scria. Dacă şi mai departe lucrezi aşa de frumos, înainte de a se sfârşi iarna te las să faci o copie după *Leacurile reginei Bidewell.* Ce zici de asta?

Am încercat să zâmbesc şi să mă arăt cât se poate de măgulit. Elevii nu primeau de obicei sarcini de copiere; hârtia bună era foarte rară şi o trăsătură de condei neglijentă distrugea o coală întreagă. Ştiam că *Leacurile* era doar o carte cu proprietăţi ale ierburilor şi cu profeţii, dar activitatea de copiere era o onoare la care aspira orice elev. Ridicându-mă să mă întorc la locul meu, Fedwren înălţă braţul să mă oprească:

— Băiete?

M-am oprit. Fedwren păru stânjenit.

— Nu ştiu pe cine să întreb, în afară de tine. În mod normal, i-aş întreba pe părinţi, dar... Din fericire, se îndură şi lăsă propoziţia neterminată. Se scărpină pe cap gânditor, cu degetele pătate de cerneală. Iarna se va termina curând, iar eu voi pleca din nou la drum. Ştii ce fac eu vara, băiete? Bat toate cele Şase Ducate după ierburi şi fructe sălbatice şi rădăcini pentru cernelurile mele şi fac provizii din hârtia de care am nevoie. E o viaţă frumoasă, să străbaţi liber drumurile vara şi să stai aici în turn toată iarna. Sunt multe de spus despre ce înseamnă a trăi din munca de scrib.

Se uită la mine gânditor. M-am uitat şi eu la el, întrebându-mă ce urmăreşte.

— Tot la câţiva ani, îmi iau câte un ucenic. Unii reuşesc mai departe şi fac muncă de scrib pentru turnurile mai puţin însemnate. Alţii, nu. Unii nu au răbdare cu detaliile sau memorie pentru cerneluri. Eu cred că tu ai reuşi. Te-ai gândit vreodată să te faci scrib?

Întrebarea mă luă complet pe nepregătite şi m-am holbat la el muţeşte. Nu mă şoca doar ideea de a deveni scrib, ci şi aceea că Fedwren voia să mă facă ucenicul lui, să-l urmez şi să învăţ secretele meseriei sale. Trecuseră câţiva ani de la înţelegerea mea cu bătrânul rege. În afara nopţilor alături de Chade şi a după-amiezilor furate petrecute cu Molly şi Kerry, nu mă gândisem că i-ar plăcea altcuiva tovărăşia mea, cu atât mai puţin că ar putea să mă vrea de ucenic. Propunerea lui Fedwren m-a lăsat fără cuvinte. Probabil şi-a dat seama că eram uluit, pentru că îmi oferi zâmbetul lui vesel, de bătrân tânăr.

— Ei, gândeşte-te la asta, băiete. Scribul are o meserie bună, iar tu ce alte perspective ai? Rămâne între noi, dar cred că ţi-ar prinde bine să petreci o vreme în afara turnului.

— În afara turnului? am repetat eu, mirat. Parcă mi-ar fi tras cineva o perdea de pe ochi. Nici nu mă gândisem la aşa ceva. Dintr-odată, drumurile care plecau din Buckkeep mi-au apărut scânteietoare, iar pe hărţile enervante pe care fusesem obligat să le învăţ vedeam locuri care mă aşteptau să le vizitez. Eram siderat.

— Da. Să pleci din Buckkeep. Pe măsură ce creşti, umbra lui Chivalry se va subţia. Nu te va proteja întotdeauna. Mai bine să fii pe picioarele tale, să ai propria viaţă şi îndeletnicire înainte să pierzi protecţia lui. Dar nu trebuie să-mi răspunzi pe loc. Mai gândeşte-te. Poate stai de vorbă şi cu Burrich.

Mi-a dat înapoi hârtia de orez şi m-a trimis la loc. Am cugetat la propunerea lui, dar nu cu Burrich am stat de vorbă despre ea. În primele ore ale unei dimineţi noi, Chade şi cu mine stăteam ghemuiţi, cap la cap; eu culegeam cioburile roşii ale unui vas răsturnat de Alunecosul, iar el recupera seminţele mici şi negre împrăştiate în toate direcţiile. Alunecosul se căţărase pe marginea de sus a unei tapiserii lăsate şi chiţăia ca să se scuze, dar eu mi-am dat seama că se şi distra pe seama noastră.

— Au venit tocmai din Kalibar seminţele astea, felină slăbănoagă ce eşti! îl mustră Chade.

— Kalibar, am repetat eu şi am venit cu amănunte: la o zi de drum de hotarul nostru cu Sandsedge.

— Aşa-i, băiete, mormăi Chade aprobator.

— Ai fost vreodată acolo?

— Eu? Nu. Am vrut să zic că seminţele vin de foarte departe. Am trimis după ele la Firecrest. Au acolo o piaţă mare, care atrage neguţători din toate ducatele şi pe mulţi dintre vecinii noştri.

— Ah, Firecrest. Ai fost vreodată acolo?

Chade stătu puţin să se gândească.

— O dată sau de două ori, când eram mai tânăr. Ţin minte hărmălaia şi zăpuşeala. Aşa sunt locurile din centrul ţării, prea aride şi prea calde. M-am bucurat când m-am întors la Buckkeep.

— Ai fost în vreun loc care să-ţi placă mai mult decât Buckkeep?

Chade îşi îndreptă spatele încet, căci avea palma plină de seminţe mici şi negre.

— De ce nu mă întrebi direct ce vrei să afli, în loc s-o tot iei pe ocolite?

Aşa că i-am povestit ce ofertă îmi făcuse Fedwren, dar şi despre revelaţia mea, aceea că hărţile nu erau doar linii şi culori, ci locuri şi posibilităţi. Aş putea locui aici sau acolo, aş putea fi altcineva, un scrib sau...

— Nu, mă întrerupse Chade. Oriunde te-ai duce, tot bastardul lui Chivalry ai fi. Fedwren e mai deştept decât l-am crezut, dar tot nu înţelege. Nu vede cum stau lucrurile în general. În ochii lui, aici la curte eşti întotdeauna bastardul, urgisitul. Dar nu-şi dă seama că aici te bucuri de darurile regelui Shrewd, primeşti învăţătură sub ochii lui şi nu eşti o ameninţare pentru el. Bineînţeles, aici trăieşti sub umbra lui Chivalry. Fireşte, ea te protejează. Dacă ai pleca de aici, ai deveni un pericol pentru rege şi unul şi mai mare pentru moştenitorii lui. N-ai duce un trai liber, de scrib rătăcitor. Ai fi găsit într-o dimineaţă în patul tău dintr-un han cu gâtul tăiat sau ai fi străpuns de o săgeată pe drumul mare.

Am simţit un fior de spaimă.

— Dar de ce? am întrebat încet.

Chade oftă. Lăsă seminţele într-un vas şi-şi scutură uşor degetele de praf.

— Pentru că eşti bastard regal, ostaticul propriului tău neam. Deocamdată, aşa cum ţi-am zis, nu eşti o ameninţare pentru Shrewd. Eşti prea tânăr. Pe lângă asta, te are sub nas şi nu te poate scăpa din ochi. Trăim vremuri tulburi. Raidurile Străinilor sunt tot mai îndrăzneţe. Locuitorii de la malul mării încep să protesteze, zicând că avem nevoie de mai multe vase de patrulare, unii cer chiar să avem propriile noastre vase de război, ca să atacăm şi noi, ca răspuns la raiduri. Dar Ducatele Interioare nu vor să plătească pentru niciun vas, cu atât mai puţin pentru acelea care ne-ar arunca într-un război adevărat. Se plâng că regele nu se gândeşte decât la coastă, că nu le pasă de fermele lor. Si că muntenii sunt mai prevăzători cu hârtiile de trecere. Taxele de negoţ cresc în fiecare lună. Aşa că negustorii vorbesc pe la colţuri şi se plâng unii altora. Spre sud, în Sandsedge şi mai departe, e secetă, vremuri grele. Localnicii blestemă, de parcă regele şi Verity ar fi de vină şi pentru asta. Verity e un tovarăş plăcut la un pahar, dar nu e nici ostaşul, nici diplomatul care a fost Chivalry. Preferă să vâneze căpriori sau să-i asculte pe menestreli lângă foc decât să călătorească iarna pe drumuri, pe vreme rea, şi să ţină legătura cu celelalte ducate. Mai devreme sau mai târziu, dacă situaţia nu se îmbunătăţeşte, oamenii se vor uita în jur şi vor spune: „Ei, bine, un bastard nu merită atâta atenţie. Chivalry ar fi trebuit să urmeze la tron; ar fi pus capăt necazurilor imediat. Poate că ar fi ţinut prea mult la protocol, dar cel puţin ar fi pus lucrurile pe roate şi nu i-ar fi lăsat pe străini să ne calce în picioare.”

— Deci Chivalry ar mai putea deveni rege? Întrebarea îmi dădu un fior de plăcere. Mi-am şi închipuit intrarea lui triumfală în Buckkeep, întâlnirea noastră şi... Şi pe urmă ce?

Chade păru să-mi citească gândurile pe faţă.

— Nu, băiete. Nici o şansă. Chiar dacă l-ar cere poporul, mă îndoiesc că ar trece peste necazul în care s-a vârât singur sau

peste dorinţa regelui. Dar ar stârni murmure şi proteste, iar ele ar putea duce la răscoale şi încăierări şi, da, nu i-ar face viaţa prea uşoară bastardului. Ar trebui să se rezolve şi situaţia ta, într-un fel sau altul. Ori cadavru, ori unealta regelui.

— Unealta regelui. Înţeleg.

Am simţit o apăsare pe suflet. Imaginea bolţii senine arcuite peste drumurile gălbui pe care le străbăteam călărind pe Cenuşia dispăru într-o clipită. În schimb, mi-au venit în minte câinii de vânătoare în adăposturile lor şi şoimul cu masca pe cap şi legat, aşezat pe încheietura regelui şi eliberat numai la dorinţa lui.

— Nu e chiar aşa de rău, mă asigură Chade pe un ton calm. De cele mai multe ori, ne construim singuri o închisoare în jurul nostru, aşa cum tot singuri ne alegem libertatea.

— N-o să ajung niciodată să călătoresc, aşa-i? Deşi era o idee nouă, călătoritul deveni pe neaşteptate extrem de important pentru mine.

— N-aş zice chiar aşa. Chade scotocea după un obiect cu care să astupe vasul plin de seminţe. În cele din urmă, se mulţumi să-l acopere cu o farfurioară. O să ajungi să vizitezi multe locuri. Pe ascuns, atunci când ţi-o vor cere interesele familiei. Asta e valabil pentru orice prinţ. Crezi că Chivalry a ales singur unde să-şi dovedească diplomaţia? Crezi că lui Verity îi place să fie trimis să viziteze oraşele prădate de Străini, să asculte plângerile celor care stăruie că, dacă ar fi fost mai bine apăraţi sau dacă în cetăţile lor ar fi fost mai mulţi oameni, aşa ceva nu s-ar fi întâmplat? Un prinţ adevărat se bucură de foarte puţină libertate când e vorba să aleagă unde sau cum îşi va petrece timpul. Chivalry probabil că are acum mai multă libertate decât a avut vreodată să hotărască unde şi cum să-şi petreacă vremea.

— Numai că nu se poate întoarce la Buckkeep? Realizarea mă străfulgeră şi mă făcu să împietresc cu cioburile în mână.

— Numai că nu se poate întoarce la Buckkeep. Nu se face să tulburăm populaţia cu vizitele unui fost viitor rege. E mai bine că s-a făcut nevăzut în linişte.

Am aruncat cioburile în foc.

— Măcar el a ajuns să plece undeva, am mormăit. Eu nici în oraş n-am voie...

— Atât de mult contează asta pentru tine? Să cobori într-un port umil, murdar şi soios ca Buckkeep?

— Sunt şi alt fel de oameni acolo... Am şovăit. Nici măcar Chade nu ştia de prietenii mei. Am riscat. Îmi zic Bobocul. Şi nu se gândesc că sunt „bastard” de câte ori se uită la mine.

Nu mai dădusem glas gândurilor acestora până atunci, dar oraşul mă atrăgea dintr-odată mai mult ca oricând.

— Of, rosti Chade şi umerii i se mişcară odată cu oftatul, dar apoi tăcu. În clipa următoare, începu să-mi explice cum poţi îmbolnăvi un om dându-i rubarbă şi spanac la aceeaşi masă, ba chiar îl poţi omorî, dacă porţiile sunt suficiente, fără niciun pic de otravă. L-am întrebat cum procedezi să nu-i îmbolnăveşti pe ceilalţi meseni şi discuţia noastră a luat alt curs. De-abia mai târziu mi-am dat seama că vorbele pe care le rostise despre Chivalry fuseseră ca o profeţie.

Peste două zile, am aflat cu surprindere că Fedwren mă cerea pentru el o zi sau două. Şi mai surprins am fost când mi-a dat o listă de provizii pe care să i le aduc din oraş şi destul argint ca să le cumpăr, plus doi bănuţi pentru mine. Mi-am ţinut respiraţia, aşteptându-mă ca Burrich sau un alt dascăl de-al meu să se împotrivească, dar mi s-a spus să plec degrabă. Am ieşit pe poartă cu un coş pe braţ, ameţit de libertatea neaşteptată. Am numărat lunile scurse de la ultima mea escapadă şi-am constatat uluit că trecuse mai bine de-un an. Am plănuit imediat să mă reobişnuiesc cu oraşul. Nu-mi spusese nimeni când să mă întorc şi eram sigur că pot să fur un ceas, două pentru mine fără să-şi dea seama cineva.

Fedwren voia diverse lucruri, aşa că am bătut toate străzile. Habar n-aveam la ce-i folosesc unui scrib părul uscat de sirenă sau o grămadă de nuci. Poate că făcea din ele cerneală colorată, mi-am zis. Nu le-am găsit la prăvăliile obişnuite, aşa că m-am dus în bazarul din port, unde oricine avea o pătură şi ceva de vânzare îşi

zicea negustor. Algele le-am găsit repede şi am aflat că se pun în supă. Pentru nuci mi-a luat mai mult timp, pentru că se aduceau din centrul ţării, nu de pe mare, iar comercianţii care veneau cu ele erau mai rari.

Dar le-am găsit şi pe ele, lângă coşuri cu ţepi de porc spinos, mărgele din lemn, conuri de nucă şi material din scoarţă de copac bătută. Femeia care le vindea era bătrână, cu păr argintiu, nu alb sau gri. Avea un nas mare şi tare şi pomeţi ieşiţi în evidenţă, ca nişte rafturi. Erau trăsături moştenite şi îmi păreau atât noi, cât şi cunoscute. M-am înfiorat când mi-am dat seama că era de la munte.

— Keppet, mi se adresă femeia care vindea lângă ea, în timp ce îmi terminam cumpărăturile. Am privit-o lung, crezând că vorbea cu bătrâna căreia tocmai îi plătisem. Dar ea pe mine mă ţintea. Keppet, repetă ea, insistentă. M-am întrebat ce-o fi însemnând cuvântul în limba ei. Părea un soi de cerere, dar bătrâna nu făcea decât să privească în gol spre stradă, aşa că am ridicat din umeri în semn de scuză către vecina ei mai tânără şi am plecat, punând nucile în coş.

N-am făcut decât vreo câţiva paşi, când am auzit-o strigând din nou: „Keppet!” M-am uitat în spate şi le-am văzut pe cele două femei bătându-se. Bătrâna o prinsese pe tânără de încheieturi, iar tânăra se zbătea şi dădea din picioare să scape. Negustorii din jurul lor se ridicau în picioare alarmaţi şi-şi trăgeau marfa de lângă ele. Poate că m-aş fi întors să urmăresc bătaia, dacă n-aş fi dat cu ochii de un chip cunoscut.

— Nară Spartă! am exclamat.

Se întoarse cu faţa la mine. O clipă, am crezut că m-am înşelat. Trecuse un an de când n-o mai văzusem. Cum se putea cineva schimba atât de mult? Părul negru, împletit cuminte în spatele urechilor, acum îi cădea liber pe umeri. Nu mai purta vestă şi pantaloni largi, ci bluză şi fustă. Hainele de adult mă lăsară fără cuvinte. Probabil că m-aş întors şi-aş fi pretins că o confund, dacă

nu m-ar fi provocat din ochii negri şi nu m-ar fi întrebat cu glas distant:

— Nară Spartă?

M-am ţinut pe poziţie.

— Nu eşti Molly Nară Spartă?

Ridică mâna şi-şi dădu la o parte părul de pe obraz.

— Sunt Molly Chandler.

Mi s-a părut că mă recunoaşte, dar tot cu aceeaşi voce de gheaţă îmi vorbi:

— Nu cred că ne cunoaştem. Cum vă numiţi?

Nedumerit, am reacţionat fără să gândesc. I-am pătruns în minte. Am descoperit că e agitată şi m-am mirat că se teme. Am încercat s-o liniştesc şi cu gândul, şi cu vorba.

— Sunt Bobocul, i-am spus imediat.

Făcu ochii mari, apoi râse ca de-o glumă bună. Bariera pe care o ridicase între noi se sparse ca o bulă de săpun. Am regăsit-o dintr-odată aşa cum o ştiam. Aceeaşi apropiere dintre noi care îmi amintea de Curiosul. Stânjeneala dispăru. Gloata se strângea în jurul bătăuşelor, dar noi le-am lăsat în urmă şi am pornit să ne plimbăm pe străzile cu dale de piatră. I-am admirat fusta. Mi-a spus că purta fuste de câteva luni şi că le prefera pantalonilor. Cea de pe ea fusese a mamei sale; auzise că nu mai găseşti lână ţesută atât de fin, nici vopsită într-un roşu atât de aprins. La rândul ei, îmi admiră hainele. Atunci mi-a trecut prin cap că poate şi ea mă considera pe mine foarte schimbat. Purtam cămaşa cea mai bună, pantalonii fuseseră spălaţi nu demult, iar în picioare aveam bocanci buni, de ostaş, deşi Burrich spusese că nu merită să îmbrac haine bune, pentru că tot cresc. Molly m-a întrebat ce treabă am şi i-am răspuns că fac nişte comisioane pentru dascălul de litere din turn. I-am mai spus că aveam nevoie de două lumânări din ceară de albine, o minciună sfruntată, care mi-a permis să mă plimb cu ea mai departe pe străzile întortocheate. Ne-am ciocnit coatele din greşeală. A început să-mi povestească despre viaţa ei. Căra şi ea un coş pe braţ, cu diverse pachete şi mănunchiuri de ierburi pentru

parfumarea lumânărilor, mi-a explicat. Ceara de albine absoarbe mult mai bine aroma decât seul, credea ea. Făcea cele mai bune lumânări parfumate din Buckkeep, o recunoşteau şi ceilalţi doi meşteri de lumânări din oraş. Uite, miroase-o pe asta, e levănţică, nu-i aşa că-i minunat parfumul? Preferatul mamei sale. Şi al ei. Asta miroase a ierburi sfărâmate şi îndulcite, asta a monardă. Asta-i rădăcină de secerător, nu-i prea place, nu, dar unii zic că, dacă o pui în lumânări, alungă durerea de cap şi tristeţea de iarnă. Mavis Threadsnip îi spusese că mama lui Molly o amesteca şi cu alte ierburi şi obţinea o lumânare minunată, care potolea colicii bebeluşilor. Aşa că Molly se hotărâse să încerce şi ea, să experimenteze, să vadă dacă găseşte ierburile potrivite ca să refacă reţeta mamei ei.

Îşi arăta cunoştinţele şi îndemânările cu atâta calm, încât ardeam de nerăbdare să cresc în ochii ei:

— Ştiu rădăcina de secerător. Unii fac din ea o alifie pentru dureri de umeri şi de spate. De aici i se trage numele. Dar dacă distilezi o tinctură din ea şi o amesteci cu vin nici nu i se simte gustul şi cine o bea doarme o zi şi o noapte şi încă o zi, iar un copil moare în somn.

Căscă ochii cât cepele şi se îngrozi de ultimele mele cuvinte. Am tăcut, simţind cum iar se strecoară stinghereala între noi.

— De unde ştii lucrurile astea? mă întrebă ea, cu respiraţia tăiată.

— Am... Le-am auzit de la o moaşă care călătorea şi vorbea cu moaşa noastră din turn, am bâiguit eu o minciună. A fost... o poveste tristă, despre un bărbat rănit căruia i s-a dat o licoare ca să doarmă, dar copilul lui a băut şi el. O poveste foarte, foarte tristă. Molly se înmuie şi mă privi din nou cu căldură. Ţi-am spus asta numai ca să fii atentă cu rădăcina. Să n-o laşi prin preajma copiilor.

— Mulţumesc. O să am grijă. Te pricepi la ierburi şi rădăcini? N-am ştiu că un scrib poate fi interesat de ele.

Mi-am dat seama că mă credea ajutor de scrib. N-am văzut niciun motiv să-i spun adevărul.

— A, păi, Fedwren foloseşte multe lucruri pentru vopselele şi cernelurile sale. Unele copii le face simple, dar altele sunt mai împodobite cu păsări, pisici, ţestoase şi păsări. Mi-a arătat un tratat de ierburi cu toate frunzele şi florile desenate pe chenarul paginii.

— Tare mi-ar plăcea să-l văd, zise ea din adâncul sufletului, iar eu am şi început să mă gândesc la un mod de a-l fura pentru câteva zile.

— S-ar putea să-ţi fac rost de o copie, s-o citeşti... nu s-o păstrezi, dar s-o studiezi câteva zile, m-am oferit, cam şovăitor.

Râse, dar am simţit o undă de supărare.

— De parcă eu ştiu să citesc! Dar îmi închipui că tu ai prins ceva învăţătură tot făcând comisioane pentru scrib.

— Cât de cât, i-am spus, uimit de invidia din ochii ei când i-am arătat lista de cumpărături şi i-am mărturisit că pot să citesc toate cele şapte cuvinte de pe ea.

O cuprinse ruşinea dintr-odată. Începu să meargă mai încet şi mi-am dat seama că ne apropiam de prăvălia de lumânări. Aş fi vrut să ştiu dacă mai primea bătaie de la tatăl ei, dar n-am îndrăznit s-o întreb. Cel puţin pe faţa ei nu se vedea nicio urmă de violenţă. Am ajuns la uşa prăvăliei şi ne-am oprit acolo. Molly luă o hotărâre bruscă, pentru că mă prinse de mânecă, trase aer adânc în piept şi mă întrebă:

— Crezi c-ai putea să citeşti ceva pentru mine? Măcar o parte?

— O să încerc, m-am oferit.

— Când am... acum că port fuste, tata mi-a dat lucrurile mamei. Mama o ajuta să se îmbrace pe o doamnă din turn în copilărie şi a învăţat literele. Am nişte tăbliţe de la ea. Aş vrea să ştiu ce scrie în ele.

— O să încerc, am repetat.

— Tata e în prăvălie.

Nu mai spuse nimic, dar felul în care mi-a atras atenţia era suficient.

— Trebuie să cumpăr două lumânări de ceară pentru Fedwren, i-am amintit. Nu îndrăznesc să mă întorc în turn fără ele.

— Nu te purta prea prietenos cu mine, mă preveni ea, apoi deschise uşa.

Am urmat-o, dar încet, de parcă numai din întâmplare am intrat amândoi deodată. N-ar fi trebuit să fiu atât de circumspect. Tatăl ei dormea dus într-un scaun, lângă şemineu. M-a şocat cât de mult se schimbase. Fusese slab, dar acum era scheletic; la faţă aducea cu o plăcintă pe jumătate coaptă, trântită peste o tartă cu fructe plină de cocoloaşe. Chade mă învăţase bine. M-am uitat la unghiile şi la buzele lui, chiar şi prin cameră, şi am ştiut că nu mai avea mult de trăit. Poate că n-o mai bătea pe Molly pentru că nu mai avea putere. Fata îmi făcu semn să stăm în linişte. Dispăru în spatele draperiilor care separau prăvălia de locuinţa lor, lăsându-mă să explorez locul.

Era o încăpere plăcută, nu prea mare, dar cu tavanul mai înalt decât aveau majoritatea prăvăliilor şi locuinţelor din Buckkeep. Cred că Molly cea harnică mătura şi făcea curăţenie. Un miros plăcut şi o lumină blândă umpleau atelierul. Lumânările atârnau pe un suport, în perechi agăţate de fitilul comun. Lumânările din seu pentru vapoare umpleau un raft. Erau şi trei lămpi de ceramică smălţuită, pentru cine-şi permitea să le cumpere. Pe lângă lumânări, am văzut oale cu miere, un produs secundar al stupilor de albine pe care îi ţinea în spate şi de la care obţinea ceara pentru cele mai fine produse ale ei.

Molly reapăru şi-mi făcu semn să merg după ea. Aduse un suport de lumânări şi nişte tăbliţe şi le aşeză pe o masă. Pe urmă se dădu înapoi şi strânse din buze, parcă întrebându-se dacă se purta înţelept.

Tăbliţele erau lucrate în stil vechi. Simple plăci de lemn tăiate în lungul fibrei şi frecate cu nisip. Literele fuseseră minunat netezite şi apoi sigilate în lemn cu un strat gălbui de sacâz. Erau cinci tăbliţe la număr, lucrate desăvârşit. Patru dintre ele, reţete de ierburi pentru lumânări de leac. În timp ce le citeam pe fiecare pe rând, o vedeam pe Molly cum se străduieşte să le ţină minte. Când am ajuns la a cincea, am ezitat.

— Asta nu e o reţetă, i-am spus.

— Păi, ce este? mă întrebă ea şoptit.

Am scuturat din umeri şi am început să i-o citesc: „Astăzi s-a născut Molly Bucheţel, fata mea, dulce ca un bucheţel de flori. Pentru durerile naşterii, am ars două lumânări conice de mirt şi două rotunde, parfumate cu doi pumni de violete mărunte, care cresc lângă moara lui Dowell, şi un pumn de sorbestrea tăiată foarte fin. Să facă şi ea la fel când vine vremea să nască un copil şi naşterea va fi la fel de uşoară ca a mea, iar pruncul tot desăvârşit. Aşa cred eu."

Atât scria. Când am terminat de citit, se lăsă o linişte de mormânt. Molly îmi luă tăbliţa, o strânse în mâini şi se uită lung la ea, de parcă ar fi citit printre rânduri lucruri pe care eu nu le văzusem. M-am mişcat de pe un picior pe altul, iar foşnetul îi aduse aminte de prezenţa mea. Strânse tăbliţele în linişte şi dispăru cu ele încă o dată.

Când se întoarse, merse încet la raft şi luă două lumânări din ceară de albine, apoi încă două, rotunde şi roz, de pe alt raft.

— Nu-mi trebuie decât...

— Sst! Nu trebuie să-mi dai niciun ban. Cele cu parfum din flori de fructe dulci îţi vor trimite vise liniştite. Mie îmi plac foarte mult, cred o să-ţi placă şi ţie.

Îmi vorbea prieteneşte, dar când mi-a pus lumânările în coş, mi-am dat seama că aştepta să plec. Mă conduse totuşi până la uşă şi o deschise fără zgomot, ca să nu-l trezească pe tatăl ei.

— La revedere, Bobocule, îmi spuse, apoi îmi oferi un zâmbet larg. Bucheţel. N-am ştiut că aşa m-a botezat. Nară Spartă mi se spunea pe stradă. Cred că celor mai bătrâni, care ştiau cum m-a botezat, li s-a părut amuzant. Şi, după o vreme, au şi uitat cum mă cheamă, de fapt. Nu-i nimic. Nu mă deranjează. Acum am un nume. Un nume de la mama mea.

— Ţi se potriveşte, am zis, într-o izbucnire de curtoazie, apoi, când am văzut că se uită lung şi am simţit că mă înroşesc în obraji, am plecat în grabă. Am constatat cu uimire că se făcuse târziu

după-amiază, aproape seară. Am făcut în grabă restul cumpărăturilor, cerşind ultimul lucru de pe listă, o piele de nevăstuică, printre obloanele trase de negustor la fereastră. Mi-a deschis uşa morocănos, plângându-se că-i plăcea să mănânce mâncarea caldă, dar i-am mulţumit de atâtea ori, încât probabil m-a crezut cam ţicnit.

Mă străduiam să străbat cât mai repede porţiunea cea mai abruptă a drumului înapoi spre turn, când am auzit tropot de copite în spatele meu. Călăreţii veneau de la docurile oraşului, în mare grabă. Era ridicol. Nimeni nu ţinea cai în oraş, pentru că drumurile erau prea abrupte sau prea denivelate ca să fie de prea mare folos. În plus, oraşul se concentra într-o zonă atât de restrânsă, încât a călări era un moft, nu o necesitate. Deci caii trebuiau să fie de la grajdurile turnului. M-am retras într-o parte a drumului şi am aşteptat, curios să aflu cine risca să-l înfurie pe Burrich mânând caii pe pietrele lunecoase şi strâmbe, pe lumină slabă.

Spre uimirea mea, i-am văzut pe Regal şi Verity pe armăsarii negri, mândria lui Burrich. Verity avea o cravaşă cu pene, ca cele pe care le purtau mesagerii când veneau la turn cu veşti de cea mai mare însemnătate. Văzându-mă că stau liniştit lângă drum, opriră amândoi atât de brusc, încât calul lui Regal se răsuci într-o parte, gata să cadă în genunchi.

— Burrich o să facă o criză dacă rupi genunchii mânzului, am strigat disperat şi am alergat spre el.

Regal scoase un ţipăt nearticulat. În secunda următoare, Verity se strica de râs.

— Ai crezut că-i o stafie, cum am crezut şi eu. Puah, băiete, ne-ai tras o sperietură, cum ai stat acolo nemişcat. Şi semeni aşa de bine cu el. Hei, Regal!

— Verity, eşti un tâmpit. Ţine-ţi gura! Regal trase mânios de hăţuri şi pe urmă îşi netezi vesta. Ce cauţi pe drum la ora asta târzie, bastardule? Ce naiba pui la cale, de te strecori din turn în oraş la vremea asta?

Eram obişnuit cu dispreţul lui Regal. Însă dojana aceasta aspră era o noutate. De obicei, mă evita sau se trăgea de lângă mine, de parcă aş fi fost o grămadă de bălegar. Luat prin surprindere, am răspuns repede:

— Mă îndrept spre turn, nu dinspre el, domnule. Am făcut nişte comisioane pentru Fedwren. Am ridicat coşul drept dovadă.

— Sigur că da. Rânji. Ce minciună credibilă! E cam mult pentru o coincidenţă, bastardule, îmi aruncă el din nou cuvântul jignitor.

Probabil că m-am arătat şi jignit, şi nedumerit, pentru că Verity pufni în stilul lui şi spuse:

— Nu-l lua în seamă, băiete. Ne-ai speriat pe amândoi. Tocmai a venit o navă în oraş, arborând steagul pentru mesaje speciale. Şi când Regal şi cu mine ne-am dus să aflăm despre ce-i vorba, ce să vezi? Era de la Patience, ne anunţa că Chivalry a murit. Şi pe urmă, venind pe drum, ce ne e dat să vedem? Pe Chivalry copil, stând liniştit în faţa noastră, şi cum eram în starea aceea sufletească apăsătoare...

— Eşti un mare idiot, Verity, se răsti Regal. De ce nu strigi să te-audă tot oraşul înainte de a afla regele. Şi nu-i mai băga în cap bastardului că seamănă cu Chivalry. Din câte am auzit, are deja destule idei de-ale lui, şi pentru asta trebuie să-i mulţumim dragului nostru tată. Hai! Avem de transmis un mesaj.

Regal smuci iar hăţurile şi îmboldi calul cu pintenii. M-am uitat cum pleacă şi în prima clipă nu m-am gândit la altceva decât să merg la grajduri când ajung în turn şi să verific cât de tare e rănit calul la gură. Dar, dintr-un motiv necunoscut, am ridicat capul spre Verity şi am spus:

— A murit tata.

Stătu nemişcat pe cal. Deşi mai solid şi mai gras decât Regal, tot şedea mai bine în şa. Cred că vedeam ostaşul din el. Se uită la mine preţ de-o clipă, apoi rosti:

— Da. Fratele meu e mort.

Unchiul meu mi-a permis în clipa aceea să mă simt înrudit cu el şi de atunci încolo am început să-l privesc cu alţi ochi.

— Sari în spatele meu, băiete, te duc eu în goană la turn, se oferi el.

— Nu, mulţumesc. Burrich m-ar jupui dac-ar afla c-am călărit doi pe-un cal.

— Asta aşa e, băiete, mă aprobă Verity amabil. Atunci să ştii, îmi pare rău că ai aflat vestea în felul ăsta. Nu ştiu unde mi-a fost capul. Încă nu-mi vine să cred.

I-am surprins frântura de suferinţă din glas. Se aplecă în faţă, şopti ceva calului şi ţâşni. Am rămas din nou singur pe drum.

Începu să cadă o ploaie fină, ca o ceaţă, alungând şi ultimul strop de lumină, iar eu tot în acelaşi loc stăteam. M-am uitat în sus, la turnul care se profila negru pe cerul înstelat; ici-colo sclipea câte-o luminiţă risipită. Mi-a venit să las coşul jos şi s-o iau la goană, să fug prin întuneric şi să nu mă mai întorc. Ar veni cineva să mă caute? Mă îndoiam. Mi-am mutat coşul pe braţul celălalt şi am început urcuşul istovitor în susul dealului.

7

ÎNSĂRCINAREA

Când a murit regina Desire, unele buze au murmurau „otravă”. Am ales să scriu aici numai ceea ce ştiu că e purul adevăr. Regina Desire a murit otrăvită, dar s-a otrăvit singură, ani la rând, n-a fost mâna regelui. De nenumărate ori a încercat s-o convingă să renunţe la otrăvurile pe care le înghiţea fără măsură. A consultat doctori şi specialişti în ierburi, dar nici n-o convingeau bine să renunţe la una, că ea descoperea imediat una nouă pe care s-o încerce.

Spre sfârşitul ultimei veri din viaţa sa, a devenit tot mai nesocotită, luând mai multe feluri de otravă deodată. Nici măcar nu mai încerca să-şi ascundă năravul. Purtarea ei îl punea pe Shrewd la grea încercare, pentru că, atunci când se ameţea cu vin sau fum, arunca acuzaţii grave şi făcea afirmaţii revoltătoare, fără s-o intereseze cine era prin preajmă sau ce ocazie se sărbătorea. Ai fi crezut că excesele de la sfârşitul vieţii ei i-au dezamăgit pe urmaşii ei. Dimpotrivă, aceştia au declarat că Shrewd a făcut-o să se autodistrugă sau chiar a otrăvit-o cu mâna lui. Dar eu pot să spun foarte sigur că nu regele e vinovat de moartea ei.

Burrich mi-a tăiat părul, în semn de doliu. Mi-a lăsat firul numai cât lăţimea degetului. S-a ras şi el pe cap, ba şi-a dat jos şi barba şi sprâncenele, atât de îndurerat era. Porţiunile palide ale corpului său contrastau puternic cu nasul şi obrajii roşcovani; îi dădeau o înfăţişare foarte stranie, mai stranie decât a oamenilor pădurii, care veneau în oraş cu părul lipit de cap cu smoală şi cu dinţii vopsiţi în

roşu şi negru. Copiii se uitau la creaturile acelea sălbatice şi şuşoteau pe la spatele lor, însă ştiau de frica lui Burrich. Cred că din cauza ochilor lui. Am văzut orbite în cranii care arătau mai pline de viaţă decât ochii lui în zilele acelea de doliu.

Regal şi-a trimis un om să-l ia la rost pe Burrich că s-a ras în cap şi că m-a tuns pe mine. Aşa se purta doliu după un cap încoronat, nu după unul care a renunţat la tron. Burrich s-a uitat fix în ochii bărbatului până când acesta a plecat. Verity şi-a tăiat câţiva centimetri din păr şi din barbă, aşa se jelea după un frate. Unele gărzi din turn şi-au scurtat cozile împletite, cum fac războinicii când le moare un camarad. Dar ceea ce făcuse Burrich cu el şi cu mine era o exagerare. Oamenii se holbau la noi. Am vrut să-l întreb de ce trebuie să plâng după un tată pe care nici nu l-am cunoscut, care nu a venit niciodată să mă vadă, dar a fost destul să mă uit o dată în ochii lui îngheţaţi şi la gura lui aspră, ca să-mi piară îndrăzneala.

Nimeni nu-l informase pe Regal că Burrich tăiase câte-o şuviţă din coama fiecărui cal, nici despre duhoarea răspândită de focul în care a ars tot părul sacrificat. Aveam o idee vagă despre ce însemna asta: Burrich trimitea o parte din spiritele noastre să fie împreună cu Chivalry, un obicei moştenit de la naţia bunicii sale.

Parcă murise chiar el. O forţă de gheaţă îi anima trupul; îşi ducea toate treburile la capăt fără cusur, dar şi fără suflet sau mulţumire. Slugile lui, care înainte se întreceau care să primească şi o mişcare din cap în semn de laudă de la el acum îi întorceau capul, de parcă le era ruşine cu el. Numai Vulpiţa nu l-a părăsit. Căţeaua cea bătrână se ţinea scai de el oriunde mergea, deşi stăpânul n-o răsplătea nici măcar cu o privire sau o mângâiere. O dată am luat-o în braţe, de milă, şi chiar am îndrăznit să-i sondez mintea, dar m-am lovit de o amorţeală şi-o spaimă de-a intra în legătură cu alte minţi. Suferea împreună cu stăpânul ei.

Viscolul biciuia şi urla printre stânci. Ziua se lăsa un ger care alunga orice gând de primăvară. Chivalry a fost îngropat la Withywoods. S-a ţinut post în turn, dar scurt şi discret. A fost mai degrabă un semn de respect al tradiţiei decât un doliu adevărat.

Cei care-l jeleau sincer erau consideraţi de prost gust. Viaţa lui publică ar fi trebuit să i se încheie odată cu abdicarea; ce lipsă de tact din partea lui să atragă atenţia asupra sa murind!

Exact la o săptămână de la moartea tatălui meu m-a trezit curentul familiar de pe scara secretă şi lumina galbenă care mă chema. M-am sculat şi am urcat degrabă treptele către refugiul meu. Mi-ar fi prins bine să scap de atmosfera stranie din jur, să amestec ierburi şi să miros fumuri ciudate alături de Chade. Nu mai aveam nevoie de senzaţia că sufletul mi-e suspendat, ca atunci când am auzit de moartea lui Chivalry.

Dar masa de lucru nu era luminată, iar căminul din partea aceea a camerei era rece. Chade stătea în faţa propriului foc. Îmi făcu semn să mă aşez lângă scaunul lui. M-am aşezat şi m-am uitat la el, dar privirea lui scruta flăcările. Ridică braţul plin de cicatrice şi îl odihni pe părul meu ţepos. Am stat aşa o vreme, amândoi cu ochii la foc

— Ei, băiete, asta ne mai lipsea, rosti el în cele din urmă, apoi tăcu, de parcă altceva nu mai era de spus. Îmi ciufuli părul scurt.

— Burrich m-a tuns, i-am zis eu, dintr-odată.

— Am văzut.

— Nu-mi place. Mă înţeapă când pun capul pe pernă şi nu pot să dorm. Gluga îmi alunecă. Şi arăt groaznic.

— Arăţi ca un băiat în doliu după tatăl său. N-am mai spus nimic. Crezusem că părul meu era doar puţin mai lung decât al lui Burrich, dar Chade avea dreptate. Avea lungimea impusă de doliul unui băiat după tatăl său, nu pe aceea a unui supus plângându-şi regele. Asta mă deranja şi mai tare.

— Totuşi de ce să port doliu după el? I-am întrebat pe Chade ce nu îndrăznisem să-l întreb pe Burrich. Nici măcar nu l-am cunoscut.

— A fost tatăl tău.

— A lăsat o femeie grea. Când a aflat, a plecat. Halal tată. Nu i-a păsat niciodată de mine.

Spusesem în sfârşit ce aveam de spus, cu glas tare, sfidător. Mă înfuriau şi Burrich cu jelitul lui, şi durerea tăcută de acum a lui Chade.

— N-ai de unde să ştii. Nu auzi decât bârfe. Eşti prea tânăr ca să înţelegi anumite lucruri. N-ai văzut niciodată o pasăre care atrage prădătorii spre ea, prefăcându-se rănită, ca să-şi salveze puii.

— Nu cred în aşa ceva, am ripostat, dar pe neaşteptate mai puţin convins. N-a făcut nimic care să mă facă să cred că ţine la mine.

Chade întoarse către mine privirea bătrână, ochii roşii şi scufundaţi în orbite.

— Dacă ai fi ştiut tu că ţine la tine, ar fi ştiut şi alţii. Când o să devii bărbat, o să înţelegi cât l-a costat asta. Să nu te cunoască, numai pentru a te şti în siguranţă. Să-i facă pe duşmanii lui să te ignore.

— Ei, bine, acum n-o să-l mai „cunosc” până la sfârşitul zilelor mele, am zis, bosumflat.

Chade oftă.

— Iar sfârşitul zilelor tale o să vină mult mai târziu decât s-ar fi întâmplat dacă tatăl tău te-ar fi recunoscut drept moştenitorul lui. Se opri, apoi mă întrebă precaut: ce vrei să afli despre el, băiete?

— Totul. Dar tu de unde ştii?

Cu cât mai tolerant se arăta Chade, cu atât mai arogant mă făceam eu.

— L-am cunoscut toată viaţa. Am... lucrat cu el. De multe ori. Ne potriveam cum se potriveşte mănuşa pe mână, ca să zic aşa.

— Şi tu erai mâna sau mănuşa?

Oricât de obraznic i-am vorbit, Chade nu s-a enervat deloc.

— Mâna, răspunse el, după ce stătu puţin pe gânduri. Mâna care se mişcă nevăzută, învelită de mănuşa de catifea a diplomaţiei.

— Ce vrei să spui? Eram intrigat, în ciuda supărării.

— Că se pot face anumite lucruri. Chade îşi drese glasul. Se pot întâmpla lucruri care uşurează calea diplomaţiei. Sau îndeamnă una dintre părţi să fie mai dornică să negocieze. Se pot întâmpla anumite lucruri...

În clipa aceea, se dărâmă lumea pentru mine. Adevărul îmi apăru brusc în faţa ochilor, ca o viziune a ceea ce era Chade şi a ceea ce aveam eu să devin.

— Vrei să spui că, dacă un om moare, atunci e mai uşor de negociat cu urmaşul lui. E mai devotat cauzei noastre, de frică sau...

— Din recunoştinţă. Da.

Un fior de groază îmi scutură trupul când toate piesele jocului se aşezară la locul lor. Atâtea lecţii şi învăţătură, iată pentru ce. Am vrut să mă ridic, dar Chade mă prinse imediat de umăr.

— Sau un om rămâne în viaţă, trăieşte cu doi sau cu cinci sau cu zece ani mai mult decât a crezut că poate şi, când va negocia, o va face cu înţelepciunea şi toleranţa vârstei. Sau un bebeluş poate fi vindecat de o tuse care-l îneacă şi mama va înţelege dintr-odată, recunoscătoare, că ceea ce oferim noi va fi în avantajul tuturor. Mâna nu e întotdeauna aducătoare de moarte, băiete. Nu întotdeauna.

— Dar de suficiente ori.

— Nu te-am minţit niciodată în legătură cu asta. Două lucruri am sesizat în glasul lui Chade pe care nu le remarcasem până atunci: se apăra şi se simţea rănit. Dar tinereţea e nemiloasă.

— Nu cred că vreau să mai învăţ ceva de la tine. Cred c-o să merg la Shrewd şi-o să-i spun să găsească pe altcineva care să omoare oamenii pentru el.

— Asta numai tu hotărăşti. Însă te sfătuiesc să n-o faci, deocamdată.

Calmul lui mă luă pe nepregătite.

— De ce? Mi-am dat seama că vorbeam în şoaptă.

— Pentru că unii vor vrea să pună capăt poveştii ăsteia cu Chivalry. Şi asta se poate realiza cel mai bine prin eliminarea ta. Te

vor urmări, ca să vadă cum reacţionezi la moartea tatălui tău. Îţi dă idei şi te agită? Vei deveni o problemă, aşa cum a fost el?

— Poftim?

— Băiatul meu, spuse Chade şi mă trase lângă el. Am simţit pentru prima oară posesiunea în vorbele lui. Trebuie să fii potolit şi prudent în perioada asta. Am înţeles de ce te-a tuns Burrich, dar, sincer să fiu, aş fi preferat să n-o facă. Aş vrea să nu îşi amintească nimeni că eşti fiul lui Chivalry. Eşti încă un pui ieşit din ou... dar ascultă-mă. Nu schimba nimic deocamdată. Aşteaptă jumătate de an sau un an. Apoi ia o hotărâre. Dar acum...

— Cum a murit tata?

Chade mă scrută din priviri.

— N-ai auzit că a căzut de pe cal?

— Ba da. Şi l-am auzit pe Burrich înjurându-l pe bărbatul care a spus asta, zicând că Chivalry n-a căzut de pe cal şi nici calul nu l-a trântit pe el.

— Burrich trebuie să-şi pună frâu limbii.

— Atunci, cum a murit tata?

— Nu ştiu. Dar nici eu nu cred că a căzut de pe cal. Chade rămase tăcut. M-am ghemuit la picioarele lui ciolănoase şi desculţe şi m-am întors să privesc spre flăcări.

— O să mă omoare şi pe mine?

— Nu ştiu, veni răspunsul după o pauză lungă. Nu şi dacă intervin eu. Cred că mai întâi trebuie să-l convingă pe regele Shrewd că e necesar. Şi dacă reuşesc asta, eu sigur voi şti.

— Deci crezi că ameninţarea vine din turn.

— Da.

Chade aşteptă multă vreme întrebarea mea, care nu mai veni. Îi răspunse oricum:

— N-am ştiut nimic până nu s-a întâmplat ce s-a întâmplat. N-a fost mâna mea la mijloc. Nici măcar n-au apelat la mine. Poate pentru că ştiau că nu m-aş fi limitat doar să-i refuz. Aş fi avut grijă să nu se întâmple nimic.

— Aha. M-am relaxat puţin. Dar Chade mă învăţase prea bine cum gândeşte curtea. Atunci probabil că n-o să vină la tine dacă se hotărăsc să mă elimine. O să se teamă că mă avertizezi.

Îmi prinse bărbia şi îmi întoarse faţa spre el.

— Moartea tatălui tău trebuie să fie singura avertizare de care ai nevoie, acum sau oricând. Eşti bastard, băiete. Întotdeauna vom fi un risc, întotdeauna vom fi vulnerabili. Întotdeauna se pot lipsi de noi, dacă nu suntem absolut necesari pentru propria lor siguranţă. Ai învăţat multişor de la mine în ultimii ani. Ţine învăţătura foarte aproape de tine şi călăuzeşte-te întotdeauna după ea. Dacă vreodată faci în aşa fel încât ei să nu aibă nevoie de tine, te vor ucide.

L-am privit cu ochi mari.

— Acum nu au nevoie de mine.

— Zău? Eu îmbătrânesc. Tu eşti tânăr şi docil, semeni cu un membru al familiei regale şi ai înfăţişare nobilă. Câtă vreme nu ai ambiţii nepotrivite, vei fi în siguranţă. Făcu o pauză, apoi rosti cu glas apăsat: noi suntem oamenii regelui, băiete. Ai lui şi numai ai lui, într-un fel care poate nici nu ţi-a trecut prin cap. Nimeni nu ştie ce ştiu eu şi majoritatea au şi uitat cine sunt. Sau cine am fost. Cine ştie adevărul despre noi l-a aflat de la rege.

Am stat să pun lucrurile cap la cap.

— Atunci... Ziceai că ameninţarea vine din turn. Dacă n-a fost mâna ta, n-a fost nici a regelui... Regina! am strigat, deodată sigur pe mine.

Chade îşi ascunse gândurile în spatele pleoapelor.

— Asta e o presupunere periculoasă. Şi mai periculoasă dacă ai impresia că trebuie să acţionezi bazându-te pe ea.

— De ce?

Oftă.

— Când îţi vine o idee şi te-ai decis că e adevărată fără să ai dovezi, nu mai vezi celelalte posibilităţi. Trebuie să te gândeşti la toate, băiete. Poate că a fost un accident. Poate că Chivalry a fost omorât de cineva pe care l-a jignit la Withywoods. Poate că n-a

avut nimic de-a face cu faptul că era prinţ. Sau poate că regele mai are un asasin, despre care eu nu ştiu nimic, şi chiar el a adus moartea fiului său.

— Nu crezi nimic din toate astea, i-am spus eu, sigur pe mine.

— Nu. Nu cred. Pentru că nu am nicio dovadă că sunt adevărate. Aşa cum nu am nicio dovadă că tatăl tău a murit din ordinul reginei.

Atât mai ţin minte din conversaţia noastră de atunci. Dar sunt convins că Chade m-a făcut intenţionat să mă gândesc la cine l-a omorât pe tata, că a semănat în mine seminţele prudenţei faţă de regină. Mi-am ţinut gândul pentru mine, nu doar în zilele care au urmat. Mi-am văzut de treabă ca de obicei. Treptat, părul mi-a crescut la loc şi, până la începutul verii, lucrurile au revenit la normal. Tot la câteva săptămâni eram trimis cu comisioane în oraş. Mi-am dat curând seama că, indiferent cine mă trimitea cu ele, unul sau două obiecte de pe listă ajungeau în camera lui Chade, aşa că am ghicit cine avea grijă să mă bucur de scurte clipe de libertate. Nu reuşeam să vorbesc cu Molly de fiecare dată când ieşeam, dar îmi era destul să stau în faţa vitrinei prăvăliei sale până mă vedea şi schimbam măcar un salut cu capul. Odată am auzit pe cineva în piaţă lăudându-i lumânările parfumate şi zicând că doar mama ei le mai făcuse atât de plăcute. Am zâmbit şi m-am bucurat pentru ea.

A venit vara şi a adus vreme călduroasă pe coasta noastră, iar, odată cu ea, pe Străini. Unii se dădeau negustori cinstiţi, aduceau mărfuri din ţinuturi reci – blănuri şi chihlimbar, fildeş şi butoiaşe cu ulei – şi spuneau poveşti de necrezut, care îmi făceau părul măciucă, aşa cum păţeam când eram mic. Marinarii noştri nu aveau încredere în ei, îi numeau spioni sau alte lucruri, mai urâte, dar Străinii aveau mărfuri de calitate, iar aurul cu care cumpărau de la noi vin şi cereale era tare şi greu şi negustorii noştri îl primeau.

Şi alţi Străini ne vizitau ţărmurile, deşi nu se apropiau de turnul din Buckkeep. Aveau cuţite şi torţe, arcuri şi berbeci, şi veneau să prade şi să distrugă oraşele pe care le prădau şi le distrugeau de ani de zile. Uneori invazia lor semăna cu o întrecere complicată şi

sângeroasă: ei trebuiau să găsească oraşele nepregătite şi neînarmate suficient, noi trebuia să-i atragem cu ţinte aparent vulnerabile şi apoi să-i ucidem şi să-i măcelărim. Dar, dacă era un concurs, atunci, în vara aceea noi l-am pierdut ruşinos. De câte ori mergeam în oraş, auzeam noi veşti despre distrugeri şi noi proteste ale locuitorilor.

Sus, în turn, printre războinici, aveam cu toţii senzaţia că suntem mărginiţi. Străinii scăpau navelor noastre de patrulare cu uşurinţă şi nu cădeau niciodată în cursă. Loveau acolo unde nu aveam destui oameni şi când ne aşteptam mai puţin. Cel mai stânjenit era Verity, pentru că pe umerii lui căzuse sarcina de a apăra regatul când Chivalry renunţase la tron. Prin cârciumi se zvonea că, de când nu mai primea sfaturile înţelepte ale fratelui său mai mare, toate se duceau de râpă. Nimeni nu protesta împotriva lui încă, dar mă tulbura gândul că nici nu-l susţinea nimeni cu tărie.

În mintea mea de copil, consideram că raidurile n-au cum să mă afecteze. Sigur, nu era bine că aveau loc şi îmi părea rău de cei ale căror case erau arse sau prădate. Dar, fiind în siguranţă în turn, nu-mi păsa aproape deloc de teama şi de vigilenţa permanente din alte porturi, nici de chinul celor care îşi construiau casele în fiecare an, numai ca să le vadă arzând anul viitor. Ignoranţa mea nu avea să mai dureze mult.

Am coborât la Burrich pentru „lecţie” într-o dimineaţă, deşi petreceam la fel de mult timp doftoricind animale şi antrenând mânji şi mânze cât petreceam învăţând. Luasem locul lui Cob la grajduri, căci el se ocupa acum de caii şi câinii lui Regal. Dar în ziua aceea, spre surprinderea mea, Burrich mă duse sus, în odaia lui, şi îmi spuse să mă aşez la masă. Mă îngrozea perspectiva unei dimineţi plicticoase petrecute reparând hamuri.

— Astăzi o să te învăţ cum să te porţi, mă anunţă el brusc. Am sesizat o umbră de îndoială în vocea lui, ca şi cum nu mă credea în stare să învăţ un asemenea lucru.

— Cu caii? am făcut eu pe neştiutorul.

— Nu. Asta ştii deja. Cu lumea. La masă, după masă, când oamenii stau şi discută unii cu alţii. Astfel de maniere.

— De ce?

Burrich se încruntă.

— Pentru că, din motive pe care eu nu le pricep, o să-l însoţeşti pe Verity când merge la Neatbay ca să se întâlnească cu ducele Kelvar de Rippon. Ducele Kelvar nu cooperează cu ducele Shemshy la întărirea cu oameni a turnurilor de pe coastă. Shemshy îl acuză că lasă turnurile complet nepăzite, aşa că Străinii navighează şi chiar ancorează lângă Insula de Pază, iar de acolo atacă localităţile lui Shemshy din Ducatul Shoaks. Prinţul Verity se va consulta cu Kelvar despre aceste afirmaţii încă nedovedite.

Înţelegeam perfect situaţia. Toată lumea bârfea despre ea. Ducele Kelvar de Rippon răspundea de trei turnuri de pază. Cele două care păzeau punctele din Neatbay aveau întotdeauna oameni suficienţi, pentru că apărau cel mai bun port din Ducatul Rippon, însă turnul de pe Insula de Pază nu proteja decât puţin din ceea ce era valoros pentru ducele Kelvar; linia de coastă înaltă şi stâncoasă apăra puţine oraşe, iar aşa-zişilor invadatori, chipurile, le-ar veni greu să-şi ţină vasele departe de stânci în timpul raidurilor. Ţărmul de la miazăzi era lăsat în pace. Insula de Pază era mai mult casa pescăruşilor, a caprelor şi a unei populaţii dense de moluşte. Însă turnul de pe ea era vital pentru a apăra Southcove din Ducatul Shoaks. Din el se vedeau atât canalele interioare, cât şi cele exterioare, fiind plasat pe o creastă naturală, care permitea focurilor să fie observate uşor de pe uscat. Shemshy însuşi avea un turn de pază pe Insula Oului, dar aceasta nu era decât o mică întindere de nisip care se ridica deasupra valurilor când fluxul era puternic. Din turn nu se vedea bine apa şi trebuia mereu reparat din cauza plajei nesigure şi a mareelor de furtună ocazionale. Dar se vedeau flăcările de avertizare ale unui foc de pe Insula de Pază şi mesajul putea fi trimis mai departe. Asta dacă pe insulă se aprindea un asemenea foc.

Prin tradiţie, locurile de pescuit şi de cules moluşte de pe Insula de Pază aparţineau Ducatului Rippon, aşa că întărirea turnului de pază de acolo cu oameni era responsabilitatea acestui ducat. Numai că menţinerea unei garnizoane acolo însemna aducerea de oameni cu tot cu alimente, provizii de lemne şi ulei pentru focurile de semnalizare şi apărarea turnului însuşi de furtunile care măturau mica insulă stearpă. Era un post urât de ostaşi şi se zvonea că a fi trimis acolo era un fel de pedeapsă pentru garnizoanele indisciplinate sau apolitice. Kelvar a declarat nu o dată, când era beat, că, dacă a aduce oameni în turn era un lucru atât de important pentru Ducatul Shoaks, atunci să se ocupe ducele Shemshy de el. Nu că Ducatul Rippon ar fi vrut să cedeze locurile de pescuit de pe insulă sau bancurile dense de crustacee.

Aşa că, atunci când oraşele din Shoaks au fost prădate pe neaşteptate, de un grup de Străini care au distrus orice speranţă de a însămânţa ogoarele la timp şi au ucis, au furat sau au risipit oile gestante, ducele Shemshy a venit cu gura mare la rege, protestând că Kelvar nu-şi aprovizionase turnurile cu destui luptători. Kelvar a negat acuzaţia şi a susţinut că numărul mic de oameni instalaţi acolo era suficient pentru o poziţie care numai rareori trebuia apărată. „De paznici, nu de ostaşi e nevoie pe Insula de Pază”, a declarat el. Şi, în acest scop, a adunat în turn bărbaţi şi femei bătrâne. O parte din ei fuseseră cândva soldaţi, dar cei mai mulţi erau refugiaţi din Neatbay; datornici, hoţi de buzunare şi prostituate ofilite, pretindeau unii, în vreme ce susţinătorii lui Kelvar spuneau că sunt cetăţeni în vârstă care au nevoie de o slujbă sigură.

Toate acestea le ştiam mai bine decât credea Burrich, mulţumită bârfelor auzite prin cârciumi şi lecţiilor politice pe care mi le ţinea Chade. Dar mi-am muşcat limba şi i-am ascultat explicaţiile amănunţite şi interminabile. Nu era prima oară când vedeam că mă crede încet la minte. Îmi lua tăcerea drept prostie, nu se gândea că pur şi simplu nu simt nevoia să vorbesc.

Aşa că acum începu să mă înveţe cu trudă manierele pe care ceilalţi băieţi le prindeau din zbor, stând în preajma bătrânilor. Trebuie să-i salut pe oameni când mă întâlnesc cu ei prima oară într-o zi sau dacă intru în cameră şi e cineva în ea; nu se face s-o şterg discret. Trebuie să le spun oamenilor pe nume, iar dacă sunt mai bătrâni decât mine sau de rang mai înalt decât mine, cum vor fi toţi cei pe care-i voi întâlni în călătorie, îmi reaminti Burrich, trebuie să le menţionez şi titlul. Pe urmă, m-a asasinat cu detalii despre protocol; cine poate ieşi din cameră înaintea mea şi în ce situaţii (aproape oricine, în aproape orice situaţie, avea voie să iasă înaintea mea). Apoi a trecut la manierele de la masă. Să fiu atent unde sunt aşezat; să fiu atent cine stă pe scaunul mai înalt şi să mănânc odată cu el; cum să beau la un toast sau la mai multe, fără să mă ameţesc. Şi cum să mă fac plăcut când vorbesc, adică să ascult atent ce spune persoana de lângă mine, oricine ar fi ea. Şi cum să fac asta. Şi asta. Până când am început să visez cu ochii deschişi, dorindu-mi din tot sufletul să repar hamuri la nesfârşit.

Burrich îmi trase un ghiont şi mă aduse cu picioarele pe pământ.

— Şi nici asta n-ai voie să faci. Arăţi ca un imbecil, aşa cum stai acolo şi dai din cap, iar mintea ţi-o ia razna. Să nu crezi că nu se observă. Şi nu te mai holba aşa când îţi fac observaţie. Stai cu spatele drept şi zâmbeşte frumos. Nu tâmp, neghiobule. Of, Fitz, ce să mă fac cu tine? Cum să te apăr, când tu cauţi belelele cu lumânarea? Şi de ce vor să te îndepărteze în felul ăsta?

Ultimele două întrebări, pe care şi le-a pus sieşi, îi trădară grijile. Poate că eram cam neghiob că nu-mi dădeam seama de ele. Nu el trebuia să plece, ci eu, dintr-un motiv pe care nu-l cunoştea. Burrich trăia de destulă vreme la curte ca să fie prudent. Pentru prima oară de când îi fusesem dat în grijă, eram luat de sub supravegherea lui. Nu demult fusese îngropat tatăl meu. Aşa că se întreba, deşi n-o spunea, dacă voi mai veni înapoi sau dacă va profita cineva de ocazie ca să mă elimine. Am înţeles cât ar fi avut de suferit mândria şi reputaţia lui dacă eu „dispăream”. Am oftat şi

pe urmă am zis şi eu câteva vorbe: poate că le trebuia o mână de ajutor cu caii şi câinii. Verity nu pleca nicăieri fără Leon, câinele lui lup. Nu trecuseră două zile de când mă lăudase pentru felul în care mă ocupam de el. I-am spus toate astea lui Burrich şi am fost extrem de satisfăcut să constat că micul meu subterfugiu funcţiona. I-am citit uşurarea pe chip, apoi mândria că era un dascăl atât de priceput. A trecut imediat de la maniere la îngrijirea corectă a câinelui-lup. Dacă polilogia despre maniere mă plictisise, de repetarea cunoştinţelor despre câini mi s-a făcut lehamite de-a dreptul. Când mi-a dat voie să mă duc la celelalte lecţii, am simţit că-mi cresc aripi la picioare.

Am fost ameţit tot restul zilei. Hod m-a ameninţat că mă bate cu biciul dacă nu mă adun. Pe urmă a scuturat din cap, a oftat şi mi-a spus s-o şterg şi să mă întorc când sunt în stare să mă concentrez. Am fost încântat s-o aud. Nu aveam altceva în cap decât gândul că voi pleca din Buckkeep şi voi călători, voi străbate tot drumul până la Neatbay. Ştiam că ar fi trebuit să mă întreb de ce plec, dar eram sigur că mă va lămuri Chade în curând. O să mergem pe mare sau pe uscat? Trebuia să-l fi întrebat pe Burrich. Căile către Neatbay nu erau cele mai bune, auzisem eu, dar nu mă deranja. Cenuşia şi cu mine nu mai făcuserăm niciun drum lung împreună. Dar o călătorie pe mare, pe un vas adevărat...

Am ales drumul mai lung spre turn, o cărare care urca printr-o porţiune împădurită de pe dealurile stâncoase. Acolo se străduiau să crească mesteceni şi anini, dar mai ales tufe amestecate. Razele soarelui şi o adiere uşoară se jucau cu crengile mai înalte şi-mi creau impresia că sunt personaj într-o pictură stranie, pestriţă. Am ridicat ochii printre crengi spre soarele orbitor şi, când i-am coborât, l-am văzut pe bufonul regelui.

M-am oprit în loc, uluit. M-am uitat din reflex după rege, deşi ar fi fost de-a dreptul ridicol să-l găsesc acolo. Însă bufonul era singur. Afară, în lumina zilei! Am simţit cum mi se ridică părul pe braţe şi la ceafă. Toată lumea din turn ştia că bufonul nu suporta lumina zilei. Toată lumea. Dar, în ciuda celor şuşotite de atotştiutorii paji şi

slujitoare de la bucătărie, iată bufonul în faţa mea, cu pletele fluturând în vânt. Jacheta de mătase pestriţă, albastru cu roşu, şi pantalonii îi sclipeau, contrastând cu paloarea lui. Însă ochii nu mai erau şterşi, ca pe coridoarele slab luminate ale turnului. Văzându-i cum mă urmăresc de la numai câţiva metri în lumina zilei, mi-am dat seama că sunt de un albastru foarte deschis, ca şi cum un singur strop de ceară albăstruie căzuse pe o farfurie albă. Şi albeaţa pielii era o iluzie, pentru că în lumina jucăuşă a soarelui am văzut-o inundată pe dedesubt de o nuanţă roz. Sânge, mi-am zis imediat şi m-am cutremurat. Sângele roşu se vedea prin straturile de piele.

Bufonul nu-mi luă în seamă comentariile tăcute. În schimb, ridică un deget, vrând parcă să pună capăt nu numai gândurilor, ci şi zilei. Eu însă nu mă puteam concentra decât asupra lui şi, când observă satisfăcut acest lucru, îşi lăţi gura într-un zâmbet, dezvelindu-şi dinţii mici şi albi, de bebeluş cu gura cât a unui băiat mai mare.

— Fitz! ciripi el. Fitz fitz scăpat sufocat. Uns fitz.

Tăcu brusc şi-mi zâmbi din nou. M-am uitat la el şovăitor, fără să vorbesc sau să mă mişc. Degetul se ridică iarăşi, de data asta scuturat către mine.

— Fitz! Fitz scăpat sufocat. Uns cuunt. Lăsă capul pe-o parte, scuturându-şi pletele ca puful de păpădie în altă direcţie.

Am început să prind curaj.

— Fitz, am spus prudent şi m-am bătut cu degetul în piept. Fitz, eu sunt ăsta. Da. Mă cheamă Fitz. Te-ai rătăcit?

Am încercat să-i vorbesc cât mai blând şi mai mângâietor, ca să nu sperii sărmana creatură. Sigur plecase din turn şi se rătăcise şi de aceea se bucura atât de tare să vadă o faţă cunoscută.

Inspiră pe nas şi scutură din cap atât de tare, încât părul i se depărta de scalp ca o flacără suflată de vânt.

— Fitz! rosti el apăsat, cu glas spart. Fitz scapă sufocat fitz. Unscuunt.

— Nu te speria, l-am rugat. Mi-am îndoit genunchii, deşi nu eram cu mult mai înalt decât el. Am făcut un gest de apropiere cu palma deschisă. Hai, să mergem. Vino. Îţi arăt eu drumul spre casă. Vrei? Nu-ţi fie frică.

Bufonul lăsă brusc mâinile pe lângă corp. Înălţă capul şi-şi dădu ochii peste cap, spre cer. Apoi se uită la mine şi ţuguie buzele de parcă voia să scuipe.

— Vino încetişor, l-am îndemnat din nou.

— Nu, rosti el de-a dreptul, pe un ton exasperat. Ascultă-mă, idiotule. Fitz scapă sufocare fitz. Unsunt.

— Ce-ai zis? l-am întrebat uluit.

— Am zis, repetă el sacadat. Fitz scapă sufocare spaimă. Uns unt.

Se înclină, se răsuci şi porni pe cărare, îndepărtându-se de mine.

— Stai! i-am ordonat. Mi se înroşiră urechile de ruşine. Cum să-i explici cuiva politicos că ani de zile l-ai crezut un imbecil, nu numai bufon? N-am găsit răspunsul. Ce înseamnă încurcătura asta de limbă, uns cuunt-unsunt?? Îţi baţi joc de mine?

— Nici vorbă. Se opri cât să se întoarcă spre mine şi să-mi spună: Fitz scapă sufocat. Uns cu unt. Cred că e un mesaj. O chemare pentru o faptă importantă. Cum tu eşti singurul pe care-l cunosc şi suportă să fie strigat Fitz, cred că e pentru tine. Ce înseamnă, de unde să ştiu? Sunt bufon, nu interpret de vise. O zi bună.

Se răsuci din nou. De data asta nu mai merse pe cărare, ci se abătu de la ea şi se ascunse într-o tufă de caprifoi. Am fugit după el, dar, când am ajuns în locul în care părăsise drumeagul, dispăruse. Am rămas pe loc, cu ochii holbaţi în păduricea deschisă, pictată de soare, aşteptând să văd o tufă clătinându-se în urma trecerii lui sau să-i văd un colţ din jacheta pestriţă. Nici urmă de el.

Iar mesajul lui nu avea niciun înţeles. Am meditat asupra bizarei întâlniri tot drumul spre turn, dar până la urmă mi-am scos-o din minte ca pe-o simplă întâmplare.

Chade nu m-a chemat în noaptea aceea, ci în următoarea. Arzând de curiozitate, am urcat scările ca vântul. Dar când am ajuns în vârful lor m-am oprit, ştiind că va trebui să mai aştept până să primesc răspuns la întrebările mele, pentru că Chade stătea la masa de piatră, cu Alunecosul cocoţat pe umăr, şi un nou sul pe jumătate desfăcut în faţa lui. Un pahar de vin fixa un colţ, iar degetul lui încovoiat urmărea o listă. I-am aruncat o privire în trecere. Erau nume de oraşe şi informaţii. Sub fiecare nume de loc se întindea un răboj – atâţia războinici, atâţia negustori, atâtea oi sau butoaie de bere sau măsuri de grâu şi aşa mai departe. M-am aşezat de cealaltă parte a mesei şi am aşteptat. Ştiam că nu e bine să-l întrerup pe Chade.

— Băiete dragă, începu el cu glas moale, fără să ridice privirea de pe sulul de pergament, ce te-ai face dacă un tâlhar ar veni pe la spate şi te-ar lovi uşor în cap? Dar numai când eşti cu spatele. Cum ai proceda?

N-am stat prea mult pe gânduri.

— M-aş întoarce şi m-aş face că mă uit la altceva. Numai că aş avea un băţ lung şi gros în mână. Când m-ar lovi, m-aş răsuci şi i-aş sparge capul.

— Hmm... Da. Ei, am încercat şi asta. Indiferent cât de nepăsători ne prefacem, Străinii întotdeauna ştiu când le pregătim o momeală şi nu atacă atunci. De fapt, am reuşit să-i păcălim pe unul sau doi dintre tâlharii mai neînsemnaţi. Dar niciodată pe Piraţii Corăbiilor Roşii. Şi lor vrem noi să le venim de hac.

— De ce?

— Pentru că ei sunt cei care ne fac cel mai mare rău. Vezi tu, băiete, ne-am obişnuit cu raidurile. Ba poţi chiar spune că ne-am adaptat la ele. Însămânţăm un acru în plus, mai ţesem nişte pânză, mai creştem un boulean. Ţăranii şi orăşenii noştri încearcă tot timpul să pună câte ceva deoparte şi când arde hambarul unuia sau se dă foc unui depozit în iureşul unui raid, toată lumea pune umărul să-l ridice la loc. Doar că Piraţii nu numai că fură şi distrug câte ceva întâmplător. Distrug pur şi simplu, iar ceea ce duc cu ei

pare luat accidental. Chade tăcu şi se uită fix la perete, de parcă vedea prin el. Nu are sens, rosti el nedumerit, mai mult pentru sine decât pentru mine. Sau cel puţin nu unul pe care să-l văd eu. Piraţii dau foc la grâne şi la fânul încă necules de pe câmp. Omoară vitele pe care nu le pot fura. Acum trei săptămâni, la Tornsby, au dat foc morii şi au spintecat sacii cu grâne şi făină. Ce fel de profit e ăsta pentru ei? De ce-şi riscă viaţa numai pentru a distruge? Nu fac niciun efort să pună mâna pe teritoriu, nu au venit cu nicio plângere împotriva noastră. De un hoţ te poţi păzi, dar aceştia ucid şi nimicesc la întâmplare. Tornsby nu va mai fi reconstruit; supravieţuitorii nu mai au nici voinţă, nici resurse. S-au mutat, unii s-au dus la familiile din alte oraşe, alţii cerşesc în alte părţi. De prea multe ori s-a întâmplat aşa.

Oftă şi scutură din cap, ca să se limpezească la minte. Când ridică ochii, se concentra numai asupra mea. Era un obicei de-al lui. Lăsa la o parte o problemă ca şi cum ar fi uitat complet că există. Acum mă anunţă, de parcă nu avea altă grijă:

— O să-l însoţeşti pe Verity când merge să discute cu ducele Kelvar la Neatbay.

— Mi-a spus Burrich. Dar tare s-a mirat şi mă mir şi eu. De ce?

Chade rămase perplex.

— Nu te-ai plâns tu acum câteva luni că te-ai săturat de Buckkeep şi vrei să vizitezi Ducatele?

— Ba da. Dar mă îndoiesc că de asta mă ia Verity cu el.

Chade pufni.

— De parcă pe Verity îl interesează cine-i în suita lui. Nu are răbdare pentru amănunte, deci nici geniul lui Chivalry de a trata cu oamenii. Totuşi e un soldat bun şi, pe termen lung, poate va deveni cel de care aveam nevoie. Nu, ai dreptate. Verity habar nu are de ce mergi şi tu... încă. Shrewd îi va spune că eşti pregătit ca spion. Asta e tot, deocamdată. Regele şi cu mine ne-am consultat. Eşti gata să începi să-l răsplăteşti pentru tot ce a făcut pentru tine? Eşti gata să începi să lucrezi pentru familie?

Vorbea atât de blând şi mă privea atât de sincer, încât eram aproape calm când l-am întrebat:

— Va trebui să omor pe cineva?

— Poate. Se foi în scaun. Tu va trebui să hotărăşti asta. Să hotărăşti şi pe urmă să treci la fapte... e altceva decât să ţi se spună direct „Acela e omul şi trebuie ucis.” E mult mai greu şi nu sunt deloc sigur că eşti pregătit.

— Voi fi pregătit vreodată?

Am încercat să zâmbesc, dar mi-a ieşit un rânjet spasmodic. Am încercat să-l şterg, dar n-am reuşit. Mă străbătu un fior necunoscut.

— Probabil că nu.

Chade tăcu, apoi decise că acceptasem misiunea.

— Vei merge ca îngrijitor al unei nobile în vârstă, care se duce să-şi viziteze rudele de la Neatbay. Nu va fi o treabă prea grea pentru tine. E foarte bătrână şi are sănătatea şubredă. Lady Thyme circulă într-o lectică închisă. Tu vei călări lângă ea, ca să ai grijă să nu fie scuturată prea tare, să-i aduci apă dacă-ţi cere şi să-i îndeplineşti micile dorinţe.

— Nu mi se pare prea diferit de a îngriji câinele lui Verity.

Chade zâmbi.

— Excelent. Şi de el tot tu te vei ocupa. Trebuie să devii indispensabil pentru toată lumea în această călătorie. Aşa vei avea motive să mergi pretutindeni şi să auzi totul şi nimeni nu te va întreba ce cauţi acolo.

— Dar misiunea mea adevărată?

— Să asculţi şi să înveţi. Şi lui Shrewd, şi mie ni se pare că Piraţii Corăbiilor Roşii cunosc prea bine strategiile şi punctele noastre tari. Kelvar a refuzat de două ori să dea bani pentru a aduce oameni în turnul de pe Insula de Pază. De două ori l-a neglijat, şi de două ori au plătit oraşele de pe coastă din Ducatul Shoaks din cauza neglijenţei lui. A trecut oare de la neglijenţă la trădare? Lucrează cu duşmanul, pentru profitul lui? Vrem să tragi cu urechea şi să vezi ce descoperi. Dacă nu afli nimic grav sau dacă

nu ai decât bănuieli serioase, vii cu vestea la noi. Dar dacă descoperi trădare şi eşti sigur pe tine, atunci moartea lui nu va veni niciodată prea curând.

— Prin ce mijloace? Parcă nu eu eram cel care vorbea. Vocea mea suna atât de calmă, de reţinută.

— Am preparat un praf, care nu are gust în mâncare şi nici nu colorează vinul. Ne bazăm pe inventivitatea şi pe discreţia ta când îl vei folosi. Dădu la o parte capacul unui vas de pământ de pe masă. În el era un pachet din hârtie foarte fină, mai subţire decât hârtia cea mai subţire a lui Fedwren. În mod ciudat, primul meu gând a fost cât de mult i-ar plăcea dascălului meu să lucreze cu asemenea material. În pachet se afla un praf alb extrem de fin. Se lipea de hârtie şi plutea în aer. Chade îşi acoperi nasul şi gura când vărsă o măsură într-un con de hârtie uleiată. Mi-l întinse. Am luat praful morţii în palmă.

— Cum acţionează?

— Nu prea repede. Persoana nu va cădea moartă la masă, dacă la asta te gândeşti. Dar dacă stă mult cu cana în faţă, se va îmbolnăvi. După cum îl ştiu eu pe Kelvar, bănuiesc că se va culca cu stomacul umflat şi nu se va mai trezi dimineaţa.

Am vârât praful în buzunar.

— Verity ştie ceva despre asta?

— Verity[7] e la fel cinstit ca numele lui. N-ar putea sta la masă cu un om pe care vrea să-l otrăvească fără să i-o spună. Nu, în această misiune minciuna ne va servi mai bine decât adevărul. Se uită fix în ochii mei. Vei lucra singur, fără să primeşti sfaturi de la nimeni decât de la tine.

— Înţeleg. M-am foit neliniştit pe taburetul meu de lemn. Chade?

— Da?

— Aşa a fost şi pentru tine? Prima oară?

Se uită la mâinile lui şi pipăi cicatricele roşii urâte care-i pătau dosul palmei stângi. Liniştea se prelungi, dar am aşteptat.

---

[7]Adevăr, cinste (n. tr.).

— Aveam un an mai mult decât tine, vorbi el, într-un sfârşit. Şi n-a trebuit decât s-o fac, nu să hotărăsc dacă trebuie s-o fac sau nu. Îţi ajunge?

Mă cuprinse dintr-odată stânjeneala, fără să ştiu de ce.

— Cred că da, am şoptit.

— Bine. Ştiu că n-ai avut niciun gând rău, băiete. Dar bărbaţii nu vorbesc despre timpul petrecut în patul unei doamne. Iar asasinii nu vorbesc despre... treburile noastre.

— Nici măcar dascălul cu elevul?

Chade întoarse privirea de la mine către un colţ din tavan.

— Nu. După o clipă, adăugă: peste două săptămâni, poate vei înţelege de ce.

Şi asta a fost tot.

După socoteala mea, aveam treisprezece ani.

8

LADY THYME

Istoria Ducatelor este un studiu al geografiei lor. Scribului de la curtea regelui Shrewd, un anume Fedwren, îi plăcea foarte mult această vorbă. Nu pot spune că nu e adevărată. Poate că toate istoriile sunt relatări ale hotarelor naturale. Apele şi gheaţa care ne-au despărţit de Străini ne-au transformat în popoare separate, iar păşunile bogate şi luncile fertile ale Ducatelor au dat naştere avuţiilor care ne-au făcut duşmani; poate acesta ar fi primul capitol al unei istorii a Ducatelor. Râurile Ursului şi Vin sunt cele care au creat viile şi livezile roditoare din Tilth, aşa cum Munţii cu Crestele Vopsite, care se înalţă în Sandsedge, i-au adăpostit şi i-au izolat în aceeaşi măsură pe locuitori şi i-au lăsat vulnerabili în faţa oştirilor noastre organizate.

Am sărit din somn înainte ca luna să se închine luminii zorilor, mirat că reuşisem să dorm. Burrich îmi supraveghease pregătirile de călătorie cu atâta stricteţe încât, dacă ar fi fost după mine, aş fi plecat în secunda în care am terminat de mâncat terciul de ovăz.

Dar nu aşa procedează un grup de oameni care pleacă împreună. Soarele se ridicase bine peste linia orizontului înainte de a ne aduna.

„Un membru al familiei regale nu călătoreşte niciodată cu bagaje puţine”, mă avertizase Chade. „Verity pleacă la drum trăgând după el povara sabiei regeşti. Oricine îl vede trecând ştie lucrul ăsta. Vestea trebuie să ajungă înaintea lui la Kelvar şi la Shemshy. Mâna împărătească e pe cale să le aducă împăcarea.

După plecarea lui, amândoi trebuie să rămână cu dorinţa de a nu se fi certat niciodată. Asta este arta conducerii. A-i face pe oameni să dorească să trăiască fără a fi nevoie să intervină cineva între ei."

Aşa că Verity călătorea cu tot alaiul, lucru care îl scotea din sărite pe ostaşul din el. Trupa de ostaşi aleşi de el purta culorile şi emblema cu căprior ale neamului Farseer şi călărea în faţa celorlalţi ostaşi. Pentru ochii mei tineri, era foarte impresionant. Pentru a nu părea prea războinic, Verity luase cu el nobili cu care să facă conversaţie şi să se distreze la sfârşitul zilei; şoimi şi câini cu îngrijitorii lor; muzicieni şi barzi şi un păpuşar; servitorii nobililor şi ai soţiilor lor; cei ce se ocupau de hainele şi părul lor şi le găteau bucatele preferate; animale mici – toate veneau în urma nobililor călare şi alcătuiau coada alaiului nostru.

Eu eram pe la mijlocul lui. Am aşezat-o pe Cenuşia cea nărăvaşă lângă o lectică împopoţonată, între doi cai suri castraţi, mai potoliţi. Hands, unul dintre băieţii mai isteţi de la grajd, primise sarcina de a îngriji un ponei şi de a mâna caii de la lectică. Eu aveam grijă de asinul care ne căra bagajele şi de ocupanta lecticii, foarte bătrâna Lady Thyme, pe care nu o mai văzusem până atunci. Când, în cele din urmă, a venit să urce în lectică, era atât de îmbrobodită în mantii, voaluri şi eşarfe, încât mi s-a părut bătrână mai mult din cauză că era sfrijită, nu grasă, şi că parfumul ei o făcea pe Cenuşia să strănute. S-a aşezat într-un cuib de perne, pături, blănuri şi cuverturi, apoi a poruncit imediat să se tragă şi să se lege perdelele lecticii, deşi era o dimineaţă frumoasă. Cele două tinere care se ocupaseră de ea au plecat fericite în mare grabă, lăsându-mă pe mine singurul ei servitor. Mi s-a făcut inima cât un purice. Crezusem că măcar una dintre ele va călători cu ea în lectică. Cine o să se ocupe de nevoile ei personale când i se va înălţa cortul? Habar n-aveam cum să slujesc o femeie, cu atât mai puţin una bătrână. M-am hotărât să urmez sfatul lui Burrich pentru un tânăr care are de-a face cu femei bătrâne: fii amabil şi politicos, vesel şi îngrijit la obraz. Un tânăr chipeş cucereşte imediat o bătrână. Aşa zicea Burrich. M-am apropiat de lectică.

— Lady Thyme? V-aţi instalat comod? am întrebat. Trecu mai mult timp şi n-am primit răspuns.

Poate nu auzea bine.

— V-aţi instalat comod? am repetat, de data asta mai tare.

— Nu mă mai bate la cap, tinere! veni răspunsul, surprinzător de vehement. Ţăran necioplit, adăugă apoi în şoaptă.

Auzind-o, sigur că am tăcut, deşi spaima mi-a crescut de zece ori. Halal tovarăş de călătorie, vesel şi sociabil... În sfârşit, am auzit cornii sunând şi am văzut steagul lui Verity ridicându-se departe, în faţa noastră. Praful înălţat îmi spunea că avangarda pornise deja. S-au scurs multe minute până s-au mişcat caii din faţa noastră. Hands urni caii lecticii, iar eu am îmboldit-o pe Cenuşia. Iapa tropăi veselă, iar asinul o urmă resemnat.

Îmi aduc bine aminte ziua aceea: cum se ridica praful gros în aer în faţa noastră, cum am stat de vorbă cu Hands, cu glas scăzut, iar când am râs tare, cum ne-a ocărât Lady Thyme: „Terminaţi cu hărmălaia!”. Mai ţin minte şi cerul albastru strălucitor arcuindu-se de la o creastă de deal la alta, pe măsură ce înaintam pe unduirile drumului de coastă. Din vârfurile dealurilor, marea ne lua graiul cu priveliştea ei minunată, iar în vale ne îmbăta parfumul stăruitor al florilor. Am văzut şi ciobăniţe aliniate într-un şir pe un zid de piatră; chicoteau şi arătau spre noi cu degetul, roşind. Turmele de oi grele de lână pătau pantele dealurilor în spatele lor, iar Hands şi cu mine ne-am mirat, în şoaptă, de felul în care îşi legau fustele într-o parte şi le făceau nod, lăsându-şi genunchii şi pulpele goale, în bătaia soarelui şi-a vântului. Nărăvaşă, Cenuşia se plictisea de ritmul lent, iar bietul Hands trebuia să-l îmboldească întruna în coaste pe bietul lui ponei bătrân ca să nu rămână în urmă.

Ne-am oprit de două ori în ziua aceea, ca să descalece călăreţii să-şi întindă oasele şi să adăpăm caii.

Lady Thyme nu a ieşit din lectică, dar o dată mi-a amintit, acră, că ar fi trebuit să-i aduc deja apă. Mi-am muşcat limba şi i-am dat să bea. La atât s-a rezumat conversaţia noastră.

Am oprit pentru noapte când soarele nu coborâse încă la apus. Hands şi cu mine am ridicat cortul lui Lady Thyme, care a mâncat în lectică, dintr-un coş de nuiele: carne rece, brânză şi vin, hrană pe care şi-a adus-o singură, prevăzătoare. Noi doi am ciugulit câte ceva, raţii de soldaţi: pâine tare, brânză şi mai tare şi carne uscată. La mijlocul mesei, Lady Thyme mi-a cerut s-o însoţesc din lectică în cort. S-a ridicat învelită toată în mantii şi voaluri, de parcă era viscol afară. Hainele ei fine, în multe culori şi diverse grade de vechime, fuseseră cândva scumpe şi foarte frumos croite. Acum, în timp ce se lăsa grea pe mine şi mergea clătinându-se, am simţit un miros oribil, o amestecătură de praf, mucegai şi parfum, peste care apăsa un iz de urină. La uşa cortului, m-a concediat ţâfnoasă şi m-a avertizat că avea un cuţit şi că-l va folosi dacă încercam să intru şi s-o deranjez în vreun fel.

— Şi să ştii că mă pricep să-l folosesc, tinere! m-a ameninţat ea.

Am dormit aşa cum am mâncat, ca nişte ostaşi: pe pământ, acoperiţi cu mantalele. Noaptea era blândă şi am aprins şi un foc mic. Hands mă tachina şi glumea despre aşa-zisa mea poftă după Lady Thyme şi despre cuţitul ei care mă aştepta dacă încercam să mi-o satisfac cu ea. Până la urmă am ajuns să ne luăm la trântă, până când Lady Thyme a început să zbiere că nu poate dormi din cauza noastră. Pe urmă am stat de vorbă în şoaptă, iar Hands mi-a spus că nimeni nu mă invidia pentru însărcinarea mea, că oricine călătorise odată cu ea o evita după aceea. M-a prevenit şi că partea cea mai grea a datoriei mele încă nu venise, dar a refuzat categoric, deşi a râs cu lacrimi, să-mi spună care era aceasta. Am adormit repede, întrucât, copil fiind, mi-am scos din cap adevărata misiune până când ajungeam să mă ocup de ea.

M-am trezit în zori, în ciripit de păsărele şi în duhoarea pe care o împrăştia oala de noapte plină din faţa cortului. Deşi eram obişnuit să curăţ grajduri şi adăposturile câinilor, de-abia mi-am calmat stomacul când am golit-o şi-am curăţat-o şi i-am dat-o înapoi. Când am terminat, Lady Thyme striga deja că nu i-am adus

apă, nici caldă, nici rece, nici nu i-am pregătit fiertura de ovăz, ale cărei ingrediente le trimisese ea înainte. Hands o ştersese la ostaşi, lângă foc şi mâncare, lăsându-mă cu tiranul meu. După ce am servit-o pe o tavă despre care m-a asigurat că era urât aranjată, după ce am spălat vasele şi oala şi i le-am dat înapoi, restul procesiunii era aproape gata de plecare. Dar Lady Thyme nu mi-a dat voie să-i strâng cortul până nu s-a văzut în siguranţă, în lectică. Am împachetat totul în mare grabă şi m-am pomenit pe cal fără să fi dus nimic în gură la dejun.

Eram hămesit după treburile dimineţii. Hands se uită la chipul meu posac cu milă şi-mi făcu semn să călăresc mai aproape de el. Se aplecă şi-mi şopti la ureche.

— În afară de noi, toţi au auzit de ea înainte, începu el, făcând un semn discret din cap către lectică. Duhoarea ei de fiecare dimineaţă a ajuns de poveste. Whitelock zice că mergea în toate călătoriile lui Chivalry. Are rude în toate cele Şase Ducate şi nu prea are cu ce să-şi omoare vremea, decât să le viziteze. Toţi ostaşii zic că au învăţat de mult să stea departe de ea, altfel îi pune la tot soiul de treburi zadarnice. A, şi Whitelock ţi-a trimis asta. A zis să nu te aştepţi să te odihneşti sau să mănânci cât ai grijă de ea, dar că o să-ţi pună câte ceva deoparte în fiecare dimineaţă.

Îmi dădu un colţ de pâine cu trei felioare de slănină rece în el. Avea un gust nemaipomenit. Am muşcat din el şi am înghiţit lacom primele îmbucături.

— Ţărane! zbieră Lady Thyme din lectică. Ce tot faci acolo? Bârfeşti nobilii, sunt sigură! Treci înapoi la locul tău. Cum vrei să te ocupi de nevoile mele dacă umbli aiurea?

Am strunit-o iute pe Cenuşia şi am revenit lângă lectică. Am înghiţit o îmbucătură zdravănă de pâine şi slănină şi am reuşit să întreb:

— Doamna are nevoie de ceva?

— Nu vorbi cu gura plină, se răsti ea. Şi nu mă mai bate la cap, tâmpitule.

Şi tot aşa mai departe. Drumul urma ţărmul mării. În ritmul nostru lent, ne-au trebuit cinci zile să ajungem la Neatbay. Am văzut vreo două sătucuri, dar în rest numai stânci bătute de vânt, pescăruşi, pajişti şi, din când în când, cioturi şi copaci răsuciţi. Însă pentru mine totul era numai frumuseţe şi minunăţie, pentru că după fiecare cotitură ajungeam într-un loc pe care nu-l mai văzusem niciodată.

Pe măsură ce călătoria noastră se apropia de sfârşit, lady Thyme se făcea tot mai afurisită. În a patra zi n-a mai terminat cu plângerile, iar eu am reuşit să-i fac pe plac doar de câteva ori. Lectica se clătina prea tare, îi venea rău. Apa pe care i-am adus-o dintr-un pârâu era prea rece, cea din sacii mei, prea caldă. Oamenii şi caii din faţa noastră ridicau prea mult praf; o făceau intenţionat, era convinsă. „Şi spune-le să nu mai cânte cântecele alea deşucheate.” Cu ea pe cap, n-am mai avut timp să mă gândesc dacă să-l omor sau nu pe ducele Kelvar, nici dacă aş fi vrut.

La începutul celei de-a cincea zile, am zărit fum înălțându-se din Neatbay. Pe la prânz, am desluşit clădirile mai mari şi turnul de pază de pe stâncile de deasupra oraşului. Neatbay avea un relief mult mai blând decât Buckkeep. Drumul şerpuia printr-o vale largă. Apele albastre ale râului Neatbay se întindeau nemărginite în faţa noastră. Plaja era nisipoasă, iar flota lor de pescuit era formată din vase cu pescaj mic şi fundul plat şi ambarcaţiuni mici şi iuţi, care navigau pe valuri ca nişte pescăruşi. Neatbay nu avea locul larg de ancoraj din Buckkeep, deci nu era port de navigare şi comerţ însemnat, ca Buckkeep, dar mie mi s-a părut un loc foarte frumos în care să trăieşti.

Kelvar a trimis o gardă de onoare în întâmpinarea noastră, aşa că s-a produs o întârziere, din cauza schimbului de formalităţi cu trupele lui Verity. „Ca doi câini care se amuşină pe la fund”, remarcă Hands cu amărăciune. Din scara şeii, băteam cu privirea destul de departe ca să văd ceremonia oficială şi l-am aprobat din cap în silă. Într-un sfârşit, ne-am pornit iar la drum şi în scurtă vreme străbăteam străzile din Neatbay.

Toată lumea s-a dus direct la turnul lui Kelvar, numai Hands şi cu mine am fost obligaţi s-o însoţim pe Lady Thyme pe nişte străduţe dosnice, până la hanul la care insista ea să tragă. După privirea de pe chipul cameristei, mai stătuse acolo şi altă dată. Hands a dus caii şi lectica la grajduri, dar eu a trebuit să-i suport greutatea pe braţ până la odaia ei. M-am întrebat ce mâncase atât de condimentat, ca să mă doboare cu fiecare răsuflare. M-a concediat la uşă, cu un pomelnic de pedepse care m-ar fi aşteptat dacă nu m-aş fi întors exact după şapte zile. La plecare, m-a cuprins mila faţă de cameristă, pentru că Lady Thyme începu să pomenească cu glas piţigăiat despre servitoarele hoaţe de care avusese parte în trecut şi să comande cum voia aranjat aşternutul pe pat.

Cu inima uşoară, am încălecat pe Cenuşia şi i-am strigat lui Hands să se grăbească. Am mers la trap pe străzile din Neatbay şi am reuşit să ajungem din urmă alaiul lui Verity chiar când intra în turn. Bayguard fusese construit pe teren plat, cu puţine posibilităţi de apărare naturală, dar era păzit de ziduri şi tranşee pe care inamicul ar fi trebuit să se caţere înainte de a ajunge la celelalte ziduri ale turnului, cele de piatră solidă. Hands mi-a spus că invadatorii nu trecuseră niciodată de a doua tranşee şi l-am crezut.

Am trecut pe lângă muncitori care reparau zidurile şi tranşeele şi care s-au oprit să se holbeze miraţi la intrarea viitorului rege în Bayguard.

Odată porţile turnului închise în spatele nostru, a mai urmat o ceremonie de primire interminabilă. Bărbaţii, caii şi tot calabalâcul au stat în soarele amiezii câtă vreme Kelvar şi Bayguard l-au întâmpinat pe Verity. Am auzit sunet de corn şi cuvintele oficialităţilor, înăbuşite de forfota de cai şi oameni. Când s-a terminat, într-un sfârşit, alaiul de oameni şi animale a început să freamăte şi să se împrăştie.

Bărbaţii descălecară, iar slugile lui Kelvar apărură brusc printre noi, arătându-ne unde să ne adăpăm caii, unde să ne odihnim peste noapte şi, lucrul cel mai important pentru un ostaş, unde să

ne spălăm şi să mâncăm. M-am alăturat lui Hands şi i-am condus pe Cenuşia şi poneiul lui la grajduri. M-am auzit strigat şi, când m-am întors, l-am văzut pe Sig de la Buckkeep arătând spre mine cuiva îmbrăcat în culorile lui Kelvar.

— Iacătă-l, ăla-i Fitz. Hei, Fitz! Sitswell zice că eşti chemat. Verity vrea să mergi în odaia lui. Leon e bolnav. Hands, du-o tu pe Cenuşia în locul lui Fitz.

Parcă îmi smulgea cineva mâncarea din gură. Am tras aer adânc în piept şi m-am prezentat lui Sitswell numai un zâmbet, cum mă sfătuise Burrich. Mă îndoiesc că bărbatul cel posac a observat. Pentru el, nu eram decât una dintre slugile de călcat în picioare într-o zi agitată. M-a dus la camera lui Verity şi m-a lăsat acolo, evident uşurat că se poate întoarce la grajduri. Am bătut încet la uşă şi mi-a deschis imediat servitorul lui Verity.

— Aha. Mulţumesc Edei că eşti tu. Hai, intră! Animalul nu vrea să mănânce şi Verity e convins că-i ceva grav. Grăbeşte-te, Fitz.

Bărbatul purta emblema lui Verity, dar nu-mi aminteam să-l mai fi văzut. Uneori mă stânjenea să constat câţi oameni ştiau cine sunt, când eu habar n-aveam cine sunt ei. În odaia vecină, Verity se stropşea şi dădea cuiva indicaţii despre ce haine voia să poarte în seara aceea. Dar nu el era treaba mea, ci Leon.

I-am pătruns în minte, pentru că, fără Burrich prin preajmă, nu aveam niciun fel de remuşcări. Leon înălţă capul osos şi mă privi cu ochi de martir. Zăcea pe cămaşa transpirată a lui Verity într-un colţ, lângă şemineu. Îi era prea cald, murea de plictiseală şi, dacă nu plecam la vânătoare, voia să meargă acasă.

Am făcut un mic spectacol pipăindu-i corpul şi desfăcându-i buzele ca să-i examinez gingia, pe urmă l-am apăsat tare pe burtă. La sfârşit l-am scărpinat după urechi şi i-am spus celui care-l slujea pe Verity:

— Nu are nimic, pur şi simplu nu-i e foame. Hai să-i dăm apă rece şi să aşteptăm. Când o să vrea să mănânce, o să ne anunţe. Şi hai să luăm astea de aici până nu se acresc de căldură şi nu le mănâncă Leon numai aşa, ca să se îmbolnăvească de-adevărat. Mă

refeream la un vas cu resturi de plăcinte trimise pentru Verity. Niciuna nu era bună pentru câine, dar mie îmi era aşa de foame, că nu m-ar fi deranjat să le mănânc la cină; chiar au început să-mi chiorăie maţele la vederea lor. Oare n-au la bucătărie, pe unde-o fi, un os de vită proaspăt pentru el? Acum i-ar plăcea mai mult să se joace cu el decât să-l mănânce...

— Fitz? Tu eşti, băiete? Ce are Leon?

— Mă duc după os, mă asigură servitorul, iar eu m-am ridicat şi m-am dus în pragul odăii vecine.

Verity se ridică din cadă şi luă prosopul întins de slugă. Se frecă viguros pe cap, apoi, în timp ce se ştergea pe cop, mă întrebă din nou:

— Ce are Leon?

Aşa era Verity. Nu mai vorbisem de nişte săptămâni bune, dar nu pierdea vremea cu salutul. Chade zicea că ăsta e un cusur, nu le arăta oamenilor lui că sunt importanţi pentru el. Probabil se gândea că, dacă mi s-ar fi întâmplat ceva important, ar fi fost anunţat. Era foarte deschis la suflet şi îmi plăcea lucrul ăsta. Pentru el, toate mergeau bine dacă nu-i spunea cineva că mergeau prost.

— Nu are nimic, domnule. E indispus de căldură şi de atâta drum. O noapte de odihnă la răcoare o să-l învioreze; dar eu nu l-aş îndopa cu plăcintă şi grăsimi; nu pe arşiţa asta.

— Păi... Verity se apleacă să-şi şteargă genunchii. E foarte probabil să ai dreptate, băiete. Burrich zice că te pricepi de minune la câini, aşa că o să ţin seama de ce-ai spus. Numai că părea cam apatic şi de obicei are poftă de mâncare, orice-i dai, mai ales din farfuria mea.

Părea jenat, de parcă l-ar fi prins cineva drăgălind un sugar. Nu ştiam ce să-i mai spun.

— Dacă nu mai doriţi altceva, domnule, pot să mă întorc la grajduri?

Se uită la mine peste umăr, nedumerit.

— Mie mi se pare o pierdere de timp. Hands se ocupă de calul tău, nu? Trebuie să faci baie şi să te îmbraci, dacă vrei să nu întârzii la cină. Charim? Ai apă pregătită pentru el?

Servitorul lăsă hainele pe care le aranja pe pat pentru Verity.

— Imediat, domnule. Îi pregătesc şi hainele.

În următoarea oră, universul meu s-a rotit cu susu-n jos. Ştiam că se va întâmpla cândva, mă preveniseră şi Burrich, şi Chade, dar să devin brusc dintr-un coate-goale de la Buckkeep un om din suita lui Verity era cam stânjenitor. Toată lumea credea că bănuiesc ce se întâmplă.

Verity se îmbrăcă şi ieşi din cameră înainte să intru eu în cadă. Charim îmi spuse că plecase să discute cu căpitanul gărzii lui. M-am bucurat că era pus pe bârfe. Nu mă considera de rang atât de însemnat încât să se reţină de la pălăvrăgeală şi plângeri în faţa mea.

— Îţi pregătesc un aşternut aici pentru la noapte. N-o să-ţi fie rece. Verity a spus că vrea să fii adăpostit pe lângă el, nu doar să te ocupi de câine. Mai are şi alte treburi pentru tine?

Charim se întrerupse, sperând un răspuns. L-am evitat, vârându-mi capul în apa călduţă şi săpunindu-mă ca să mă curăţ de transpiraţia şi praful din păr. Pe urmă am tras aer în piept.

Charim oftă.

— Îţi pregătesc imediat hainele. Lasă-mi-le pe cele murdare. O să ţi le duc la spălat.

Era ciudat să fiu slugărit în timp ce mă spălam, şi era şi mai ciudat să se ocupe cineva de hainele mele. Charim a insistat să-mi îndrepte cutele vestei şi a întins mânecile oricum prea lungi ale cămăşii mele celei mai bune la lungimea cea mai enervantă. Părul îmi crescuse destul ca să mi se încâlcească şuviţele pe care le pieptănă, trăgându-mă tare de ele. Pentru un băiat învăţat să se îmbrace singur, părea că dichisitul şi inspectatul nu se mai terminau.

— Nu-ţi poţi ascunde originea, se auzi o voce gravă de la uşă.

M-am întors şi l-am văzut pe Verity cercetându-mă cu o expresie îndurerată şi amuzată.

— E leit Chivalry la vârsta lui, nu-i aşa, domnule?

Charim părea nespus de mulţumit de sine.

— Este. Verity se opri să-şi dreagă vocea. Oricine îşi dă seama cine e tatăl tău, Fitz. Oare ce-o fi fost în mintea tatălui meu când mi-a spus să te scot în lume tot dichisit. Shrewd[8] îl cheamă, aşa cum îi e firea. Ce s-o fi aşteptând să câştige? Păi, mai vedem noi. Oftă. Aşa ştie el să fie rege şi îl las să-şi vadă de datoria lui. A mea e să-l întreb pe un bătrân dichisit de ce nu-şi duce destui oameni în turnurile de pază. Hai, băiete. E vremea să coborâm.

Se întoarse şi plecă fără să mă aştepte. Când m-am grăbit să plec după el, Charim mă prinse de braţ.

— Trei paşi în urmă, în partea stângă. Nu uita.

Aşa m-am ţinut după el. În timp ce înainta pe coridor, alţii din anturajul nostru ieşiră din odăi şi-şi urmară prinţul. Toţi purtau cele mai fine veşminte, ca să profite de ocazia de a fi admiraţi şi invidiaţi în afara Buckkeepului. Mânecile mele lungi erau perfecte în comparaţie cu ale altora. Cel puţin eu nu aveam clopoţei sau mărgele de chihlimbar sunătoare la pantofi.

Verity se opri în capul scărilor şi peste alaiul său se lăsă liniştea. M-am uitat la feţele răsucite spre prinţ şi am avut timp citesc pe ele toată galeria de emoţii a omenirii. Unele femei zâmbeau prosteşte, altele parcă rânjeau. Tinerii îşi căutau postura care să le scoată cel mai bine hainele în evidenţă; alţii, mai simplu îmbrăcaţi, se îndreptară de spate în poziţia de gardă. Am citit invidie şi dragoste, dispreţ, teamă şi, pe câteva chipuri, ură. Dar Verity nu aruncă fiecăruia decât o privire trecătoare înainte de a coborî. Mulţimea se dădu la o parte în faţa noastră, făcând loc ducelui Kelvar să ne conducă în sala de mese.

Kelvar era altfel decât mă aşteptasem. Verity îl numea filfizon, dar eu am văzut un om care îmbătrânea repede, slab şi hărţuit, care îşi purta straiele extravagante ca pe o armură împotriva

---

[8]Şiret, viclean (n. tr.).

timpului. Părul grizonant era strâns la spate într-o coadă subţire; ca şi cum ar fi fost încă războinic, şi avea mersul tipic al celor mai buni spadasini.

L-am privit aşa cum mă învăţase Chade să-i privesc pe oameni şi am crezut că-l înţeleg foarte bine înainte de a ne aşeza, însă numai după ce ne-am luat locurile la masă (spre surprinderea mea, am stat nu departe de rangurile înalte) am reuşit să-i pătrund cu privirea în suflet. Şi nu prin faptele lui, ci prin înfăţişarea doamnei sale, care veni să ni se alăture.

Nu cred că Lady Grace avea mult mai mulţi ani decât mine, dar se împopoţonase ca păunul. Nu mai văzusem niciodată o persoană care să facă atâta risipă de lux, dar să fie atât de zgârcită cu bunul gust. Se aşeză pe scaun într-un spectacol de gesturi somptuoase şi mişcări fastuoase care-mi amintiră de un păsăroi făcând curte perechii. Parfumul ei năvăli spre mine în valuri – mai degrabă mirosea a bani decât a flori. Adusese cu ea un căţeluş, o corcitură cu blană mătăsoasă şi ochi mari. Se apucă să-i gângurească cât şi-l aşeză în poală. Animăluţul se cuibări comod şi se propti cu capul pe masă. Lady Grace nu-şi mai luă privirea de la Verity, încercând să vadă dacă o remarcase şi dacă era impresionat. L-am urmărit pe Kelvar privind cum soţia lui îi aruncă ocheade prinţului şi mi-am zis: iată de ce avem turnuri de pază fără destui oameni.

Cina a fost un chin pentru mine. Eram lihnit, dar manierele mă obligau să mă reţin. Am mâncat cum fusesem instruit, ridicând lingura odată cu Verity şi dând la o parte un fel de mâncare dacă lui nu-i plăcea. Jinduiam după o porţie bună de carne caldă şi pâine cu care să iau grăsimea, dar ni s-au oferit bucăţele de carne cu condimente stranii, compot de fructe exotice, pâine albă şi legume prea fierte şi pe urmă asezonate. O expoziţie impresionantă de mâncare bună, stricată pentru a fi gătită cum cere eticheta. Verity nu se îndemna nici el să guste şi m-am întrebat dacă mesenii vedeau că nu e prea impresionat.

Nici nu ştiam cât de bine învăţasem manierele de la Chade. Am înclinat din cap politicos către comeseana mea, o tânără pistruiată,

şi am discutat cu ea despre cât de greu găseai pânză de in bună la Rippon zilele astea, în vreme ce trăgeam cu urechea la frânturile de conversaţie de la masă. Nimeni nu vorbea despre subiectul care ne adusese pe toţi aici. Verity şi Kelvar aveau să se întâlnească singuri a doua zi. Dar multe dintre cele auzite de mine pomeneau de turnul nepăzit de pe Insula de Pază şi aruncau o lumină stranie asupra problemei.

Am auzit lumea mormăind despre drumurile mai prost întreţinute decât înainte. O femeie şi-a exprimat bucuria că s-au reluat reparaţiile fortificaţiilor din Bayguard. Un bărbat s-a plâns că se înmulţiseră tâlharii de drumul mare şi nu mai spera să ajungă la el nici două treimi din marfa care trecea prin Farrow. De asta se plângea tânăra de lângă mine că nu se mai găsea in de calitate. M-am uitat la ducele Kelvar cum aprecia fiecare gest al tinerei sale soţii. Am auzit observaţia lui Chade de parcă mi-ar fi şoptit-o la ureche: „Iată un duce căruia nu-i stă mintea la cum să-şi conducă ducatul.” Bănuiam că Lady Grace purta hainele în care intraseră banii pentru repararea drumurilor şi soldele ostaşilor care le-ar fi păzit de tâlhari. Poate că cerceii ar fi putut plăti oamenii care să păzească turnurile de pe Insula de Pază.

În cele din urmă, cina se termină. Aveam stomacul plin, dar nu eram sătul, atât de subţire fusese masa. Doi menestreli şi un poet au venit să ne distreze, dar eu am ciulit urechile la ce se vorbea, nu la expresiile frumoase ale poetului sau la baladele menestrelilor. Kelvar stătea în dreapta prinţului; Lady Grace, la stânga lui, împărţea scaunul cu câinele.

Grace poza în faţa prinţului. Ducea mâna când la cercei, când la brăţări. Nu era obişnuită să poarte atâtea bijuterii deodată. O bănuiam că se trage dintr-o familie de rând şi acum o copleşea poziţia. Un menestrel a cântat, cu ochii la ea, „Un trandafir alb în lanul de trifoi” şi a fost răsplătit de roşeaţa din obrajii ei. Spre sfârşitul serii, când m-a cuprins şi pe mine oboseala, am văzut că Lady Grace se plictisea. Odată a căscat şi şi-a dus prea târziu mâna la gură. Căţeluşul care îi adormise în braţe tresărea şi scheuna în

somn, visând ce-i permitea creierul cât un bob. Pe măsură ce o cuprindea somnul, Grace semăna tot mai mult cu un copil; se juca cu animalul ca şi cu o păpuşă şi se lăsa pe spate în colţul scaunului. Aţipi de două ori. Se arătă evident uşurată când Kelvar chemă menestrelii şi poetul ca să-i răsplătească pentru interpretare. Luă braţul soţului ei să-l urmeze în dormitor, fără să dea drumul căţelului pe care-l strângea la piept.

Am fost încântat să urc în anticamera lui Verity. Charim îmi găsise o saltea de pene şi nişte pături. Salteaua era la fel de confortabilă ca patul de acasă. Mi se închideau ochii, dar Charim mi-a făcut semn să merg în dormitorul lui Verity. Adevărat soldat, acesta nu avea nevoie de lachei să-i tragă bocancii din picioare. Numai Charim şi cu mine ne îngrijeam de el. Charim cloncănea şi bolborosea ţinându-se în spatele prinţului, ridicând şi aranjând hainele pe care acesta la arunca la întâmplare. Îi luă imediat bocancii şi începu să le lustruiască pielea cu ceară. Verity îşi trase o cămaşă de noapte peste cap şi se întoarse spre mine.

— Ei? Ce-ai să-mi spui?

I-am raportat cum îi raportam lui Chade, tot ce auzisem, repetând, pe cât ţineam minte, aceleaşi cuvinte şi precizând cine cu cine vorbea. Am încheiat cu bănuielile mele.

— Kelvar e un bărbat care şi-a luat nevastă tânără, una pe care o impresionezi imediat cu avuţii şi daruri, am făcut eu un rezumat. Habar n-are de responsabilităţile poziţiei ei, cu atât mai puţin de ale lui. Kelvar risipeşte bani, vreme şi timp de gândire ca s-o cucerească. Dacă n-aş dovedi lipsă de respect, aş zice că-l lasă bărbăţia şi caută s-o satisfacă pe tânăra lui mireasă cu daruri în schimb.

Verity oftă din străfunduri. Se aruncase pe pat cât încă mai vorbeam. Acum bătea o pernă prea moale, împăturind-o ca să-şi sprijine capul mai bine pe ea.

— Afurisitul de Chivalry, rosti el absent. Treburi de-astea el ştia să le desfacă, nu eu. Fitz, vorbeşti ca taică-tău. Dacă ar fi aici, ar găsi el o metodă să descurce iţele. Le-ar fi descâlcit deja, cu unul

dintre zâmbetele alea ale lui şi o sărutare pe mâna care trebuie. Dar eu nu mă pricep la aşa ceva şi nici nu pretind că mă pricep. Se foi în pat, nemulţumit de poziţie, de parcă se aştepta să fac o remarcă despre datoria sa. Kelvar e bărbat şi e duce. Şi are o datorie de împlinit. Să ducă oameni în turn ca să-l păzească. E simplu ca bună ziua şi am de gând să i-o spun în faţă. Instalează nişte soldaţi bine instruiţi în turnul ăla, ţine-i acolo, plăteşte-i să-şi facă treaba. Ce-i aşa de complicat? N-am de gând să fac pe diplomatul cu el.

Se răsuci iar greoi în pat, pe urmă se întoarse brusc cu spatele la mine.

— Stinge lumânarea, Charim.

Sluga se supuse atât de repede, încât am rămas pe întuneric şi am mers pe bâjbâite până la salteaua mea. Întins pe ea, m-am mirat că Verity nu vedea cum stau lucrurile în ansamblu. Da, îl putea obliga pe Kelvar să păzească turnul. Dar nu-l putea obliga să ducă destui oameni în el sau să fie mândru de asta. Era o chestiune de diplomaţie. Şi nu-i păsa deloc de starea drumurilor, de repararea fortificaţiilor şi de hoţii de drumul mare? Toate trebuiau rezolvate acum şi în aşa fel încât mândria lui Kelvar să nu fie rănită, iar poziţia lui faţă de ducele Shemshy să fie corectată şi reafirmată. Iar cineva trebuia s-o înveţe pe Lady Grace ce responsabilităţi are. Atâtea probleme. Dar nici n-am pus bine capul pe pernă, că am şi adormit.

9

UNS UNT

Bufonul a sosit la Buckkeep în al şaptelea an de domnie a regelui Shrewd. E unul dintre puţinele lucruri sigure despre el. Cică ar fi fost un dar de la negustorii din Bingtown, dar originea lui nu se cunoaşte exact. Circulă mai multe poveşti. Una zice că a fost luat prizonier de Piraţii Corăbiilor Roşii şi că negustorii din Bingtown l-au furat pentru ei. Alta zice că a fost găsit pe când era bebeluş, plutind într-o bărcuţă, ferit de soare de o umbrelă din piele de rechin, pe un pat din buruieni şi levănţică. Putem s-o lăsăm la o parte, pentru că e o invenţie. Nu ştim nimic despre viaţa bufonului înainte de a veni la curtea lui Shrewd.

Bufonul e sigur om, chiar dacă nu i-au fost ambii părinţi oameni. Poveştile care spun că s-a născut din Ceilalţi sunt sigur minciuni, pentru că degetele de la mâini şi de la picioare nu-i sunt lipite şi nici nu se teme de pisici. Caracteristicile lui fizice neobişnuite (lipsa de culoare, de exemplu) sunt moştenite de la celălalt părinte, nefiind aberaţii individuale, deşi e foarte posibil să mă înşel.

În privinţa bufonului, ceea ce nu ştim e mai important decât ceea ce ştim. Când a venit la Buckkeep, lumea doar i-a ghicit vârsta. Din experienţă personală, vă spun cu mâna pe inimă că arăta mult mai tânăr şi mai copilăros decât acum. Dar, cum bufonul nu dă semne de îmbătrânire, poate că nu era chiar atât de tânăr când a venit, ci la sfârşitul unei copilării prelungite.

Sexul bufonului a fost, şi el, subiect de dezbatere. Când o persoană mai tânără şi mai directă decât mine l-a întrebat fără

menajamente dacă e bărbat sau femeie, a răspuns că nu e treaba nimănui, ci numai a lui. Aşa că mă dau bătut.

În ce priveşte puterea lui de prezicător şi faptele viitoare prezentate enervant de vag, nu s-a ajuns la un consens: e un talent individual sau al rasei? Unii cred că bufonul ştie totul dinainte, chiar şi dacă cineva vorbeşte despre el şi unde. Alţii zic că la mijloc nu e decât marea lui plăcere de a-ţi arunca acel „ Ţi-am zis eu”, pentru că se foloseşte de cele mai obscure fapte pe care ţi le-a înşirat şi susţine că au fost profeţii. Poate că a fost aşa, poate că nu, dar în multe cazuri cu martori de încredere a prezis, oricât de vag, evenimente care aveau să se petreacă mai târziu.

Foamea m-a trezit la scurtă vreme după miezul nopţii. Am stat treaz, ascultând cum îmi chiorăie maţele. Am închis ochii, dar foamea îmi făcea greaţă. M-am sculat şi m-am dus la masa pe care văzusem resturile de plăcintă, dar le luaseră servitorii. Am stat pe gânduri, dar maţele mă mânau din spate.

Am deschis încet uşa şi am ieşit pe coridorul fără lumină prea multă. Cei doi paznici puşi acolo de Verity se uitară la mine întrebători:

— Mor de foame, le-am explicat. Nu ştiţi unde e bucătăria?

Nu cunosc soldat care să nu ştie unde se află bucătăria. Le-am mulţumit şi le-am promis să le aduc şi lor ce găsesc de mâncare. M-am furişat pe coridorul locuit de umbre. Coborând treptele, mi s-a părut să simt sub tălpi lemn, şi nu piatră. Păşeam cum mă învăţase Chade, lăsând talpa jos încet, în zonele cele mai întunecate, pe margine, unde scările nu scârţâiau. Parcă aşa călcam eu dintotdeauna.

Lumea din turn dormea. Puţinele gărzi pe lângă care am trecut moţăiau; nimeni nu s-a legat de mine. Atunci mi-am zis că m-am mişcat atât de agil încât n-am fost văzut, dar acum bănuiesc că, de m-a zărit cineva, n-a crezut că un ţânc slăbănog şi ciufulit merită să fie luat la întrebări.

Am găsit bucătăria de îndată. Era o încăpere largă, cu lespezi şi pereţi din piatră, ca protecţie împotriva focului. Am văzut trei căminuri mari, cu focurile bine apărate pe timp de noapte. Deşi era târziu, sau devreme, cum vreţi, locul era foarte bine luminat.

Am ochit tigăile acoperite şi am simţit aluat de pâine crescând. O oală mare cu tocană stătea la cald pe marginea unuia din căminuri. Când m-am uitat sub capac, mi-am dat seama că pot lua o farfurie sau două. Am scotocit prin preajmă şi m-am servit. Am rupt un coltuc dintr-una dintre franzelele învelite de pe un raft, iar într-un colţ am găsit un vas cu unt pus la rece într-un butoi cu apă. Nu cine ştie ce, dar era mâncarea simplă după care tânjisem toată ziua.

Golisem deja pe jumătate a doua porţie, când am auzit târşâit de picioare. Am ridicat capul şi am oferit cel mai dezarmant zâmbet posibil, sperând ca şi bucătăreasa de aici să fie la fel de bună la suflet ca aceea din Buckkeep, însă nu era decât o servitoare cu o pătură aruncată peste cămaşa de noapte şi cu un bebeluş în braţe. Plângea. Jenat, am întors privirea.

Nici măcar nu se uită la mine. Aşeză bebeluşul învelit pe masă şi aduse un vas şi-l umplu cu apă rece, bolborosind întruna. Se aplecă deasupra bebeluşului.

— Uite, mieluşelul meu drag. Uite, dragul meu. O să-ţi facă bine. Bea puţin. O, dragul meu, nici să lipăi nu poţi? Deschide gura, atunci. Hai, deschide gura.

Nu m-am putut abţine să nu privesc. Ţinea vasul stângaci şi încerca să-l ducă la gura sugarului. Cu cealaltă mână îi deschise gura, folosind mai multă forţă decât era normal la o mamă cu un copil de ţâţă. Lovi uşor vasul şi stropi cu apă. Am auzit un gâlgâit straniu, apoi un soi de râgâit. Când am sărit s-o opresc, din legături ieşi un cap de câine.

— Vai de mine, iar se sufocă! Moare! Micul meu Arţăgos moare şi numai mie îmi pasă. Începe să horcăie şi eu nu ştiu ce să fac şi micuţul meu moare.

Strânse la piept căţelul care se sufoca şi horcăia. Scutură tare din căpşor, pe urmă se linişti. Dacă nu i-aş fi auzit respiraţia grea, aş fi jurat că-i murise în braţe. Se uită la mine cu ochi mari şi bulbucaţi. Am simţit panica şi durerea micului animal.

Linişteşte-te.

— Încet, m-am auzit vorbind. Nu-i face bine dacă-l ţii aşa. Nu poate respira. Lasă-l jos. Dezveleşte-l. Lasă-l pe el să stea cum îi e mai bine. Cu atâtea zdrenţe îi e prea cald, încearcă să respire şi se sufocă. Lasă-l jos.

Fata era cu un cap mai înaltă decât mine şi m-am temut că va trebui să mă lupt cu ea. Dar m-a lăsat să iau câinele înfăşat din braţele ei şi să dau la o parte câteva rânduri de cârpe. L-am aşezat pe masă.

Animalul suferea cumplit. Capul îi cădea între labele din faţă. Pe bot şi pe piept era plin de salivă, burta îi era umflată şi tare. Începu să regurgiteze şi să se înece din nou. Deschise botul larg, cu buzele depărtate strâmb de dinţii ascuţiţi. Făcea eforturi mari, se vedea după cât de roşie i se făcuse limba. Fata ţipă şi sări în faţă, încercând să-l apuce din nou, dar am împins-o hotărât.

— Nu-l lua în braţe, i-am spus agitat, încearcă să dea ceva afară şi nu poate dacă-l strângi de burtă.

Fata se opri.

— Să dea ceva afară?

— Arată şi se poartă de parcă i-a rămas ceva în gât. A scăpat cumva la oase sau pene?

— Peştele avea oase. Dar foarte mici.

— Peşte? Ce idiot i-a dat voie să mănânce peşte? Era proaspăt sau putred? Văzusem ce păţeşte un câine când mănâncă peşte putred de pe mal. Dacă asta înghiţise câinele, nu mai avea nicio şansă.

— Era păstrăv proaspăt şi gătit. Am mâncat şi eu la cină.

— Bine, cel puţin nu-i otrăvitor. Acum e numai osul care-l îneacă. Şi dacă-l înghite, tot îl poate omorî.

Fata rămase cu respiraţia tăiată.

— Nu, nu se poate! Nu se poate să moară. O să se facă bine. Îl doare puţin stomacul. I-am dat prea mult să mănânce. O să-i treacă. Şi ce ştii tu despre câini, dacă eşti slugă la bucătărie?

Animalul se convulsionă din nou. Nu vomă decât fiere galbenă.

— Nu sunt slugă la bucătărie. Mă pricep la câini. Chiar de câinele lui Verity mă ocup, dacă vrei să ştii. Şi dacă nu ajutăm căţelul ăsta, o să moară. Cât de curând.

Fata se uită cu groază şi respect cum prind câinele în mâini. I-am deschis gura şi i-am vârât degetele în gât. Animalul râgâi mai puternic şi mă lovi speriat cu labele din faţă. Avea unghiile prea mari, trebuiau tăiate. Am atins osul cu vârful degetelor. L-am pipăit cu degetele şi l-am simţit cum se mişcă, dar era aşezat oblic în gât. Câinele scoase un urlet sugrumat şi se zvârcoli turbat în mâinile mele.

— N-o să poată scăpa de el fără ajutor, am spus eu.

Am lăsat-o suspinând şi ştergându-şi mucii. Măcar nu mi l-a mai luat în braţe să-l strângă. Am luat unt în palmă din butoi şi l-am aruncat în vasul meu cu tocană. Acum îmi trebuie un cârlig sau un obiect foarte curbat, dar nu prea mare. Am răscolit prin coşuri până am găsit un cârlig de metal cu mâner. Poate că era folosit la ridicatul oalelor fierbinţi de pe foc.

— Aşează-te, i-am cerut fetei.

Ea se uită la mine cu gura căscată, apoi se aşeză ascultătoare pe bancă, unde i-am arătat.

— Acuma ţine-l bine între genunchi. Să nu-i dai drumul, oricât dă din labe sau se zbate sau scheaunădă. Şi ţine-l de labele din faţă ca să nu mă zgârie la coaste cât lucrez. Ai priceput?

Fata inspiră adânc, înghiţi în sec şi dădu din cap aprobator. Lacrimile îi curgeau întruna pe obraji. I-am pus câinele în poală şi l-am cuprins cu braţele ei.

— Ţine-l bine, i-am zis. Am scobit o bucată de unt. O să ung obiectele. Pe urmă o să-i deschid gura cu forţa şi-o să agăţ osul cu cârligul, ca să-l scot. Eşti gata?

Îmi făcu iar semn din cap. Nu mai plângea şi nu mai tremura din buze. M-am bucurat că prinsese un pic de curaj. I-am făcut şi eu semn cu capul.

Cel mai uşor a fost să bag untul pe gâtul câinelui. Rămase blocat acolo. Câinele se sperie mai tare. Am fost gata-gata să mă pierd şi eu cu firea din cauza panicii lui. Nu aveam timp să lucrez cu blândeţe. I-am deschis botul cu forţa şi i-am vârât cârligul pe gât, sperând să nu-l tai în carne. Dacă-l tăiam, murea. Altfel, murea oricum. Am răsucit unealta în gât, în timp ce animalul se zvârcolea, schelălăia şi urina pe stăpâna lui. Cârligul apucă osul. L-am tras brusc, cu putere.

Osul ieşi, plin de spumă, fiere şi sânge. Unul mic şi afurisit. Nu era de peşte, ci de pasăre mică, o parte din osul pieptului. L-am trântit pe masă.

— Şi nici oase de pasăre nu are voie, să ştii, i-am spus fetei cu asprime.

Nici nu cred că m-a auzit. Căţeluşul gâfâia recunoscător în poala ei. Am luat vasul cu apă şi i-am dat să bea. Adulmecă, lipăi de câteva ori, pe urmă se făcu ghem, vlăguit. Fata îl ridică în braţe şi-l legănă, aplecând capul deasupra lui.

— Vreau ceva de la tine, i-am cerut eu.

— Orice, vorbi fata, cu gura în blana câinelui. Îţi dau orice-mi ceri.

— Mai întâi, nu-i mai da să mănânce din mâncarea ta. Dă-i numai carne roşie şi boabe fierte o vreme. Pentru un câine de mărimea lui, ajunge o porţie cât încape în palmă. Nu-l mai căra în braţe peste tot. Lasă-l să fugă, să facă muşchi şi să-şi tocească unghiile. Spală-l. Îi put blana şi respiraţia de la mâncarea prea bogată. Altfel, nu trăieşte mai mult de un an sau doi.

Se uită la mine îngrozită. Duse mâna la gură. Ceva în gestul ei, acelaşi cu care îşi mângâiase giuvaierele la cină, îmi arătă pe cine muştruluiam: pe Lady Grace. Iar eu făcusem câinele să urineze pe cămaşa ei de noapte.

Probabil că m-a dat de gol expresia feţei, pentru că zâmbi încântată şi strânse câinele mai tare la piept.

— O să fac ce mi-ai spus, băiete. Dar tu? Tu nu vrei nicio răsplată?

Se gândi c-o să-i cer bani, un inel sau chiar o slujbă în gospodăria ei. În schimb, m-am uitat la ea şi i-am sus, cât de hotărât am putut:

— Vă rog, Lady Grace, să-i cereţi soţului dumneavoastră să ducă în turnul de pe Insula de Pază cei mai buni oameni ai lui, ca să pună capăt neînţelegerii dintre ducatele Rippon şi Shoaks.

— Ce?

Întrebarea aceea, dintr-un singur cuvânt, îmi spuse totul despre ea. Accentul şi intonaţia nu erau ale unei doamne.

— Cereţi-i soţului dumneavoastră să instaleze oameni destui în turn. Vă rog.

— De ce i-ar păsa unui băiat doctor de câini de asemenea lucruri?

Întrebarea veni prea direct. Nu ştiu unde-o fi găsit-o Kelvar, dar nu era de stirpe aleasă şi nici bogată nu fusese. Încântarea de pe chipul ei când am recunoscut-o, faptul că venise cu câinele în ambianţa familiară a bucătăriei, de una singură, numai cu pături peste cămaşa de noapte, dădea de gol o fată de rând ajunsă prea repede printre nobili şi prea departe de starea ei anterioară. Era singură, nehotărâtă şi needucată şi nu ştia la ce se aşteaptă lumea de la ea. Mai rău, ştia că era ignorantă şi asta o rodea şi-i amăra traiul plăcut. Dacă nu învăţa cum să fie ducesă înainte să îmbătrânească şi să-şi piardă frumuseţea, n-o aştepta decât ani de singurătate şi ironie. Avea nevoie de un mentor, unul secret, ca Chade. Avea nevoie de poveţele pe care i le puteam da eu acum. Însă trebuia să fiu prudent, pentru că nu ar fi primit sfaturi de la un băiat priceput la câini. Numai o fată simplă le-ar fi ascultat, iar ea nu ştia altceva despre ea decât că nu mai era o fată simplă, ci ducesă.

— Am avut un vis, i-am spus, inspirat pe neaşteptate. Atât de clar. Ca o viziune. Sau o avertizare. M-am trezit şi am simţit că trebuie să vin în bucătărie.

Mi-am luat privirea de la ea. Am văzut cum se uită la mine cu ochi mari. Reuşisem s-o atrag.

— Am visat o femeie care rostea vorbe înţelepte şi care a transformat trei bărbaţi puternici într-un zid pe care Piraţii Corăbiilor Roşii nu l-au putut sparge. Stătea în faţa lor cu bijuteriile în mână şi le spunea: „Fie ca turnurile de pază să strălucească mai tare decât pietrele din inelele acestea. Fie ca ostaşii cu ochii-n patru din turnuri să înconjoare coasta noastră, aşa cum perlele acestea îmi înconjoară gâtul. Fie ca turnurile principale să fie întărite din nou împotriva celor care ne ameninţă poporul. Pentru că bucuroasă aş umbla fără giuvaiere în faţa regelui şi-a oamenilor simpli şi-aş lăsa apărarea poporului să fie bijuteria pământului nostru. Iar regele şi ducii au rămas uimiţi de inima ei generoasă şi de căile ei nobile. Dar poporul a iubit-o cel mai mult, pentru că ştia că şi ea îl iubeşte mai mult decât aurul sau argintul."

M-am exprimat cam stângaci, nici pe departe atât de clar cum sperasem, şi totuşi am captivat-o. O vedeam cum se imaginează dreaptă, impunătoare în faţa viitorului rege şi-l uimea cu sacrificiul ei. Am simţit cum ardea să se distingă, s-o preamărească neamul din care se trăgea. Poate că fusese mulgătoare sau ajutor la bucătărie şi tot aşa o vedea familia ei. Aşa le va arăta că acum era ducesă nu doar cu numele. Ducele Shemshy şi anturajul lui vor duce vorba despre fapta ei în Ducatul Shoaks. Menestrelii îi vor cânta vorbele în cântece. Iar soţul ei se va arăta şi el o dată mirat de purtarea ei. Să vadă în ea o fiinţă căreia îi păsa de ţară şi de popor, nu o frumuseţe pe care-o cucerise cu titlul său. Aproape că-i vedeam gândurile defilându-i în minte. Se uita în gol şi zâmbea pierdută.

— Noapte bună, băiete, rosti ea cu glas calm şi se strecură alunecând din bucătărie, cu câinele lipit de piept. Purta pătura pe umeri de parcă era o blană de hermină. Mâine îşi va juca perfect

rolul. Am zâmbit, întrebându-mă dacă-mi îndeplinisem misiunea fără să fac rău. Nu că aş fi încercat să aflu dacă Kelvar era sau nu trădător; dar aveam senzaţia că am tăiat răul de la rădăcină. Puteam să pun rămăşag că turnurile vor fi bine păzite înainte de sfârşitul săptămânii.

M-am întors în pat. Furasem din bucătărie o franzelă pe care le-am dat-o gărzilor care m-au lăsat să intru înapoi în camera lui Verity. Undeva departe, în Bayguard, cineva anunţa ora fixă. Nu i-am dat atenţie. M-am cuibărit în pat, cu burta plină şi bucurându-mă de pe acum de spectacolul pe care îl va oferi Lady Grace a doua zi. În timp ce moţăiam, am pus rămăşag cu mine că va purta un veşmânt alb, simplu, şi că îşi va lăsa părul liber.

N-am mai apucat s-o văd. Parcă nu trecură decât câteva clipe, când cineva mă scutură să mă trezesc. Am deschis ochii şi l-am văzut pe Charim aplecat deasupra mea. Flacăra palidă a lumânării alungea umbrele de pe pereţi.

— Scoală, Fitz, şopti el răguşit. A venit un curier la turn din partea lui Lady Thyme. Are nevoie de tine imediat. Acum ţi se pregăteşte calul.

— De mine? am întrebat prosteşte.

— Bineînţeles. Ţi-am pregătit hainele, îmbracă-te în linişte. Verity încă doarme.

— De ce are nevoie de mine?

— Păi, nu ştiu. Mesajul n-a fost prea clar. Poate că s-a îmbolnăvit. Curierul n-a spus decât că are nevoie de tine imediat. O să afli de ce când ajungi acolo.

Ce mai alinare... Dar mi-a stârnit curiozitatea. Nu ştiam precis ce rudă era Lady Thyme cu regele, dar mă depăşea ca însemnătate pe mine. N-am îndrăznit să-i încalc ordinul. M-am îmbrăcat repede la lumina lumânării şi am ieşit din cameră a doua oară în noaptea aceea. Hands o înşeuase deja pe Cenuşia şi-mi aruncă o înţepătură porcoasă legată de ordinul primit. Eu i-am sugerat cum să-şi petreacă noaptea mai departe şi am plecat. Am fost lăsat să ies din turn şi din fortificaţie de gărzile înştiinţate de sosirea mea.

Ajuns în oraş, am cotit de două ori greşit. Arăta altfel noaptea, iar la venire nu fusesem prea atent. În cele din urmă, am nimerit curtea hanului. Hangiţa, îngrijorată, se trezise şi ţinea o lumânare la fereastră.

— Geme şi vă cheamă de peste-un ceas, domnule, mă anunţă ea agitată. Mă tem că e grav, dar nu vrea să lase pe nimeni înăuntru, decât pe dumneavoastră.

Am străbătut degrabă holul până la uşa ei. Am bătut încet la uşă, aşteptând să aud cum mă trimite la plimbare cu glasul ei piţigăiat. În schimb, am auzit o voce tremurată:

— Fitz, băiete, tu eşti? În sfârşit. Intră repede. Am nevoie de tine.

Am tras aer în piept şi am tras încuietoarea. Am pătruns în semiîntunericul camerei cu aer închis şi mi-am ţinut respiraţia, ca să nu mă doboare duhorile. Nici moartea nu miroase mai urât, mi-am zis.

Draperii grele ascundeau patul. Singura lumină venea de la o lumânare aproape stinsă într-un sfeşnic Am luat-o şi m-am apropiat de pat.

— Lady Thyme, am întrebat şoptit, ce s-a întâmplat?

— Băiete. Vocea veni dintr-un ungher tainic al odăii.

— Chade, am spus. Niciodată nu m-am simţit mai idiot.

— N-avem timp de explicaţii. Să nu te simţi prost, băiete. Lady Thyme i-a păcălit pe mulţi la vremea ei şi îi va păcăli în continuare. Cel puţin aşa sper. Ai încredere în mine şi nu pune întrebări. Fă ce-ţi spun. Mai întâi, du-te la hangiţă şi spune-i că Lady Thyme a făcut o criza de-a ei şi trebuie să se odihnească în linişte câteva zile. Să n-o deranjeze cu niciun chip. Strănepoata ei va veni s-o îngrijească.

— Cine...

— S-a aranjat deja. Iar strănepoata ei îi va aduce mâncare şi tot ce are nevoie. Tu insistă numai că Lady Thyme are nevoie de linişte şi nu trebuie deranjată. Acum du-te.

M-am dus şi am părut destul de zguduit ca să fiu foarte convingător. Hangiţa mi-a promis că n-o să lase pe nimeni nici să

bată la uşă, pentru că nu i-ar plăcea ca Lady Thyme să-şi schimbe părerea bună despre hanul şi negoţul ei. De aici am dedus că Lady Thyme o plătea generos.

Am intrat din nou în odaie fără zgomot şi am închis uşa cât se poate de încet. Chade trase zăvorul şi aprinse o altă lumânare de la cea gata să se stingă. Întinse o hartă mică pe masa de lângă ea. Am observat că era îmbrăcat de călătorie: mantie, bocanci, vestă, pantaloni – toate negre. Dintr-odată, îmi păru alt om, în formă foarte bună şi viguros. M-am întrebat dacă bătrânul cu robă nu era tot o mască. Când se uită la mine, aş fi jurat că soldatul din faţa mea e Verity. Nu-mi lăsă timp de gândire.

— Cum o să decurgă lucrurile aici, rămâne treaba lui Verity şi a lui Kelvar. Noi doi avem de lucru în altă parte. Am primit un mesaj în noaptea asta. Piraţii de pe Corăbiile Roşii au dat năvală aici, la Forge. Atât de aproape de Buckkeep, că nu-i o jignire obişnuită; e o ameninţare. Şi asta cât Verity e la Neatbay. Să nu-mi spui că nu ştiau că-i plecat din Buckkeep. Şi asta nu-i tot. Au luat ostatici, i-au târât pe corabie. Şi i-au trimis vorbă regelui Shrewd însuşi. Vor aur, grămezi de aur, altfel eliberează ostaticii.

— Nu vrei să spui că o să-i omoare dacă nu primesc aurul?

— Nu. Chade scutură din cap furios, un urs tulburat de albine. Nu. Mesajul a fost foarte clar. Dacă primesc aurul, îi vor omorî. Dacă nu, le dau drumul. Mesagerul era din Forge. Soţia şi fiul lui au fost luaţi de piraţi. A stăruit că a înţeles bine ameninţarea.

— Nu văd ce problemă avem, am pufnit eu.

— La suprafaţă, nici eu. Dar mesagerul care a venit cu ameninţarea la Shrewd încă tremura, deşi străbătuse drum lung călare. N-a putut să explice mesajul, nici să spună dacă, după părerea lui, aurul trebuia plătit sau nu. N-a fost în stare decât să repete întruna cum căpitanul corăbiei i-a zâmbit când i-a transmis ultimatumul şi cum au râs ceilalţi piraţi la cuvintele lui. Aşa că mergem să vedem cum stau lucrurile, eu şi cu tine. Acum, înainte ca regele să dea un răspuns oficial, înainte să afle Verity. Fii atent. Ăsta e drumul pe care am venit. Vezi cum urmează curba coastei?

Şi ăsta e cel pe care vom pleca. Mai drept, dar mult mai abrupt şi mai mlăştinos pe alocuri, aşa că n-a fost folosit niciodată de căruţe, însă e mai rapid călare. Aici ne aşteaptă o mică ambarcaţiune; traversând golful, vom scuti drum şi timp. Acostăm aici, şi pe urmă o luăm spre Forge.

Am studiat harta. Forge era la nord de Buckkeep; m-am întrebat cât îi trebuise mesagerului să ajungă la noi şi dacă până ajungeam noi acolo piraţii îşi puteau pune în aplicare ameninţarea. Dar nu avea rost să irosesc timpul cu presupuneri.

— Tu ai cal?

— S-a aranjat. De către cel care a venit cu mesajul. Afară e un murg cu trei picioare albe. E pentru mine. Mesagerul va face rost de o strănepoată pentru Lady Thyme, iar barca ne aşteaptă. Să mergem.

— Încă un lucru, am zis, ignorându-i sprâncenele încruntate. Trebuie să te întreb, Chade. Ai venit aici pentru că n-ai avut încredere în mine?

— O întrebare corectă, aş zice. Nu. Am venit aici să spionez oraşul, să ascult bârfele femeilor, să trag cu urechea în turn. Femeile care fac bonete şi vânzătoarele de nasturi ar putea şti mai multe decât sfătuitorul de rang înalt al regelui, chiar fără să-şi dea seama. Acum plecăm?

Am plecat. Am ieşit prin poarta laterală. Murgul era priponit imediat la ieşire. Cenuşia nu se arătă prea interesată de el, dar se purtă frumos. Am simţit nerăbdarea lui Chade, dar a ţinut caii în ritm moderat până când am lăsat în urmă străzile pietruite din Neatbay. Odată luminile caselor rămase în spatele nostru, am mânat caii la galop. Chade deschidea drumul. M-am mirat cât de bine călăreşte şi cât de uşor găsea drumul pe întuneric. Cenuşiei nu-i plăcea să meargă aşa de repede noaptea. Dacă n-ar fi fost lună plină, nu cred c-aş fi reuşit s-o conving să ţină pasul murgului.

Nu voi uita niciodată noaptea aceea. Nu pentru că am galopat sălbatic până în ultimul moment, pentru că nu aşa s-a întâmplat. Chade mă călăuzea şi se purta cu caii de parcă erau piese pe o

tablă de joc. Nu juca rapid, ci ca să câştige. Aşa că uneori lăsam animalele să-şi tragă sufletul, alteori descălecam şi le conduceam în siguranţă prin locurile periculoase.

Spre dimineaţă, când cerul s-a făcut cenuşiu, ne-am oprit să mâncăm din desagii lui Chade. Ne aflam pe un vârf de deal ascuns de copaci atât de deşi, încât de-abia se vedea cerul prin coroana lor. Auzeam oceanul şi-i simţeam boarea, dar nu-l vedeam. Cărarea, lată numai cât îi trebuia unei căprioare, devenise întortocheată. Acum, că ne liniştiserăm, auzeam şi simţeam mirosul vieţii din jur. Păsările ciripeau, vietăţile mici mişunau pe sub tufişuri şi prin crengi. Chade îşi întinse oasele, apoi se aşeză pe muşchiul pufos, cu spatele proptit de un copac. Bău apă multă dintr-o ploscă, apoi trase câteva înghiţituri cumpătate de coniac. Arăta obosit, iar lumina zilei îi trăda vârsta mai mult decât flacăra lumânării. M-am întrebat dacă va rezista drumului sau va ceda.

— O să-mi revin, zise el, când îmi surprinse privirea asupra lui. Am avut eu sarcini şi mai grele decât asta, când am dormit şi mai puţin. În plus, o să ne odihnim în barcă cinci, şase ore, dacă va aluneca lin. Aşa că nu trebuie să tânjim după somn. Să mergem, băiete.

După două ore, cărarea se bifurca. Am luat-o din nou pe drumul mai ascuns de crengi. N-a trecut mult şi a trebuit să mă aplec pe gâtul Cenuşiei ca să nu mă lovesc de crengile joase. Aerul era înăbuşitor sub crengi şi ne-am procopsit cu roiuri de musculiţe care înţepau caii şi îmi pătrundeau pe sub haine, ca să ajungă la carnea mea şi să se înfrupte din ea. Erau atât de dese, încât atunci când mi-am făcut curaj să-l întreb pe Chade dacă nu cumva ne rătăciserăm, era să mă înec cu cele care mi-au intrat în gură.

Pe la prânz am ajuns pe o pantă de deal în bătaia vântului. Am văzut din nou oceanul. Vântul răcori caii transpiraţi şi alungă musculiţele. Era o adevărată plăcere să stai drept în şa din nou. Drumul era destul de larg ca să călăresc lângă Chade. Petele livide ieşeau în evidenţă pe pielea albă; arăta mai palid decât bufonul. Mă surprinse cercetându-l şi se încruntă.

— Mai bine spune-mi ce-ai făcut, în loc să te holbezi la mine ca un prostovan, îmi ordonă el sever, aşa că l-am ascultat.

Era greu să mă uit şi la drum, şi la faţa lui în acelaşi timp, dar când s-a răţoit la mine a doua oară, avea pe chip o expresie de amuzament prefăcut. Când am terminat de raportat, scutură din cap.

— Noroc chior. Ca taică-tău. Poate că diplomaţia ta de bucătărie o să rezolve singură problema, dacă nu mai există şi altele. Bârfele pe care le-am auzit sunt de acord cu tine. Bine. Kelvar a fost un duce bun înainte, dar a luat-o razna din cauza miresei tinere. Oftă dintr-odată. Dar nu e chiar aşa de bine când e Verity pe capul lui, tot mustrându-l că nu are destui oameni în turnuri, care Verity are şi el pe cap un raid la Buckkeep. La naiba! Mai aveam atâtea de aflat. Cum au trecut năvălitorii de turnurile noastre fără să fie văzuţi? De unde au ştiut că Verity e plecat la Neatbay? Au ştiut? Sau au avut doar noroc? Şi ce înseamnă ultimatumul acela straniu? E o ameninţare sau o bătaie de joc?

Câteva clipe am călărit în tăcere.

— Aş vrea să ştiu ce măsuri a luat Shrewd. Când mi-a trimis mesagerul, încă nu se hotărâse. Poate că ajungem la Forge şi aflăm că s-au rezolvat toate. Şi aş vrea să ştiu exact ce mesaj i-a trimis lui Verity cu ajutorul Meşteşugului. Se zice că mai demult, când Meşteşugul era cunoscut de mai mulţi, un om ştia la ce se gândeşte comandantul lui dacă pur şi simplu tăcea o vreme şi asculta. Poate că e doar o poveste. Astăzi, puţini mai sunt iniţiaţi în taina Meşteşugului. Cred că regele Bounty a hotărât aşa. Să transforme Meşteşugul într-un mister, o unealtă pentru elită, şi astfel să-l facă mai valoros. Ăsta a fost planul pe atunci. Eu nu l-am prea înţeles. Dacă spuneau asta despre arcaşi ori lupi de mare destoinici? Totuşi, cred că un conducător cu aură de mister impune mai mult oamenilor lui... Un om ca Shrewd, lui i-ar plăcea ca supuşii lui să se întrebe dacă poate să le citească gândurile fără ca ei să scoată un cuvânt. Da, asta i-ar plăcea lui Shrewd, tare i-ar mai plăcea.

La început am crezut că Chade era foarte îngrijorat, chiar furios. Nu îl auzisem niciodată să turuie atâta pe marginea unui subiect. Dar când calul sări în lături din cauza unei veveriţe care traversă cărarea, fu gata să cadă din şa. M-am întins şi am prins hăţurile.

— Eşti teafăr? Ce s-a întâmplat?

Clătină încet din cap.

— Nimic. Când ajungem la barcă, o să mă simt mai bine. Trebuie să mergem înainte. Nu mai avem mult.

Se făcuse cenuşiu la piele şi se clătina tot mai tare în şa, la fiecare pas al calului.

— Hai să ne odihnim puţin, am propus eu.

— Fluxul nu aşteaptă. Iar odihna nu mi-ar fi de folos, nu şi dacă aş sta cu teama că barca noastră o ia razna. Nu. Trebuie să mergem mai departe. Ai încredere în mine, băiete, adăugă el. Ştiu ce pot să fac şi nu sunt atât de prost, încât să încerc ceea ce nu sunt în stare.

Aşa că nu ne-am oprit. Nu prea aveam ce face. Dar am călărit alături de el, ca să prind hăţurile murgului, la nevoie. Oceanul vuia tot mai aproape, cărarea se făcea tot mai abruptă. În scurtă vreme, eu am ajuns călăuza, fie că voiam, fie că nu.

Am ieşit dintre tufe pe un mal abrupt şi înalt, sub care se vedea întinderea de nisip.

— Am ajuns, slavă Edei, şopti Chade în spatele meu. Am văzut barca cu fundul plat. Un bărbat de pază striga şi ne făcea semn cu şapca. Am ridicat braţul ca să-i răspund la salut.

Am coborât, mai mult alunecând. Chade s-a urcat imediat în barcă. Eu am rămas să mă îngrijesc de cai. Niciunul nu ardea de nerăbdare să intre în apă, cu atât mai puţin să se ridice peste balustradă şi să sară pe punte. Am încercat să le pătrund în minte şi să-i conving, dar pentru prima oară în viaţă am descoperit că eram prea obosit pentru asta. Nu mă puteam concentra. Aşa că a fost nevoie de trei marinari şi a trebuit să mă scufund de două ori ca să-i îmbarcăm şi pe ei. Erau plini de apă sărată pe hamuri şi

catarame. Cum o să-i explic asta lui Burrich? Cu aşa ceva mi-am frământat mintea când mi-am găsit un loc comod la prova şi m-am uitat la vâslaşii care se aplecau asupra vâslelor şi ne purtau spre ape mai adânci.

10

REVELAŢII

Timpul şi fluxul nu aşteaptă pe nimeni. Iată o zicătoare străveche. Pentru marinari şi pescari, ea înseamnă că orarul bărcii depinde de ocean, nu de cheful omului. Însă uneori, când ceaiul îmi calmează cât de cât durerea, zac aici şi gândurile mi-o iau razna. Fluxul nu aşteaptă după nimeni, ştiu că e adevărat. Dar timpul? Oare vremurile în care m-am născut aşteptau naşterea mea? Oare evenimentele se rostogoleau în loc, ca mecanismul mare din lemn al ceasornicului din Sayntanns, jucându-se cu conceperea mea şi dând impuls vieţii mele? Nu am pretenţii la măreţie. Cu toate acestea, dacă nu m-aş fi născut, dacă părinţii mei nu ar fi căzut în braţele poftei trupeşti, câte s-ar fi desfăşurat altfel... Câte... Ar fi fost mai bine? Nu cred. Pe urmă clipesc şi încerc să-mi concentrez privirea într-un loc, întrebându-mă dacă aceste gânduri sunt ale mele sau mi le aduce leacul din sângele meu. Ce bine ar fi să mă sfătuiesc cu Chade, pentru ultima oară...

Soarele străbătuse cerul până la mijlocul amiezii, când cineva mă trezi cu ghionturi.

— Te cheamă stăpânul tău.

Atât mi-a spus. Am sărit ca ars. Pescăruşii care se roteau deasupra noastră, aerul proaspăt al mării şi clătinatul bărcii îmi amintiră imediat unde mă aflam. M-am ridicat, ruşinat că adormisem fără să mă întreb dacă Chade stătea confortabil. M-am grăbit spre cabina din barcă.

L-am găsit pe Chade instalat la masa mică din bucătărie. Era absorbit de o hartă întinsă pe ea, dar mie mi-a atras atenţia un castron mare cu ciorbă de peşte. Îmi făcu semn spre el fără să-şi ridice ochii de pe hartă, iar eu m-am bucurat că mă lăsa în voia mea. Am găsit şi nişte pesmeţi marinăreşti şi o sticlă de vin roşu acru. Nu mi-am dat seama cât de foame îmi era până când nu m-am văzut cu mâncarea în faţă. Ştergeam farfuria cu un rest de pesmet când Chade mă întrebă:

— E mai bine acum?

— Mult mai bine. Tu cum te simţi?

— Mai bine, rosti el şi îmi aruncă obişnuita căutătură de vultur. Spre uşurarea mea, părea că îşi revenise complet. Împinse vasele la o parte şi făcu harta să alunece în faţa mea. Până diseară, vom ajunge aici. O să fie mai grea acostarea decât îmbarcarea. Dacă avem noroc, o să avem vânt potrivit. Dacă nu, o să pierdem fluxul şi curentul va fi mai puternic. Caii s-ar putea să înoate până la ţărm, iar noi să călătorim în barcă. Sper să nu fie aşa, dar pregăteşte-te şi pentru varianta asta, în orice caz. Odată ajunşi la ţărm...

— Miroşi a seminţe de carris.

Nu-mi venea să-mi cred propriile cuvinte, dar simţisem izul dulceag al seminţelor şi al uleiului în respiraţia lui Chade. Mâncasem prăjituri cu seminţe de carris la Festivalul Primăverii, când mănâncă toată lumea, deci ştiam că şi fărâma de sămânţă de pe vârful prăjiturii e destul cât să-ţi dea aripi. Toţi sărbătoreau aşa Venirea Primăverii. O dată pe an nu făcea rău nimănui, însă Burrich mă avertizase să nu cumpăr niciodată un cal care mirosea a carris şi, pe lângă asta, mă prevenise că dacă prinde pe cineva că toarnă ulei de carris în nutreţul cailor, îi vine de hac. Cu mâinile lui.

— Serios? Nu mai spune. Acum îţi propun ca, dacă e nevoie să înoţi cu caii prin apă, să-ţi pui cămaşa şi mantaua într-un sac de piele pentru păstrat ulei şi să mi-l dai mie în barcă. Aşa o să ai haine de schimb când ajungem la mal. De pe plajă, drumul nostru...

— Burrich zice că, dacă-i dai carris unui animal, nu mai e la fel. Îl strică. Zice că poţi să-i dai ca să câştige o cursă ori să întreacă un cerb, dar după aceea n-o să mai fie niciodată cum a fost. Zice că negustorii de cai necinstiţi dau carris animalelor ca să arate bine la vânzare; îi face vioi şi le lucesc ochii, dar le trece repede. Burrich zice că nu-şi mai dau seama când sunt obosiţi şi trag mai departe, deşi de mult ar fi trebuit să cadă laţi. Mi-a spus Burrich că uneori, după ce elimină uleiul, calul pur şi simplu se prăbuşeşte.

Cuvintele îmi ieşiră din gură ca stropii de apă pe piatra rece. Chade ridică ochii de pe hartă.

— Măi, să fie, câte ştie Burrich despre seminţele de carris. Mă bucur că l-ai ascultat cu atâta atenţie. Acum, dacă eşti drăguţ să fii la fel de atent şi la mine, ca să plănuim următorul pas în călătoria noastră...

— Dar, Chade...

Mă săgeta din ochi.

— Burrich se pricepe foarte bine la cai. De mic promitea. Rareori se înşală... când vine vorba de cal. Acum fii atent la mine. O să avem nevoie de lumină ca să ajungem de pe plajă pe stâncile de deasupra. Drumul e foarte prost. Poate va trebui să urcăm cu un singur cal odată, însă nu înseamnă că e imposibil. De acolo, mergem pe uscat la Forge. Nu există niciun drum care să ne ducă acolo mai repede. E un tărâm deluros, dar neîmpădurit. Şi o să-l străbatem noaptea, deci o să ne călăuzim după stele. Sper să ajungem la Forge pe la mijlocul după-amiezii. O să ne deghizăm în călători tu şi cu mine. Asta am hotărât până acum; restul o să-l planificăm pe parcurs.

Din cauza planurilor lui prevăzătoare şi a detaliilor precise, ratasem momentul de a-l întreba cum de lua carris şi nu murea. Mi-a mai ţinut o predică despre detalii încă jumătate de oră şi pe urmă m-a scos din cabină, zicând că mai are şi alte pregătiri de făcut, iar eu trebuia să văd de cai şi să mă odihnesc cât mai pot.

Caii se aflau în partea din faţă a punţii, într-o îngrăditură improvizată din funii. Paiele fereau puntea de copite şi excremente.

Un mus acru repara balustrada ruptă de Cenuşia la îmbarcare. Nu avea chef de vorbă, iar caii stăteau în linişte şi confortabil. Am tras o tură rapidă pe punte. Ne aflam pe o mică ambarcaţiune curată, o navă de curse regulate între insule, mai mult lată decât adâncă. Din această cauză, naviga uşor pe râuri şi urca uşor pe mal fără să se distrugă, dar în ape mai adânci nu s-ar fi descurcat prea bine. Se înclina când într-o parte, când în alta, ca o ţărancă încărcată de snopi într-o piaţă aglomerată. Noi eram singura încărcătură de la bord, se pare. Un marinar mi-a dat nişte mere pe care să le împart cu caii, dar nu s-a înghesuit la vorbă. Aşa că, după ce am porţionat fructele, m-am aşezat pe paie, lângă animale, şi am ascultat de sfatul lui Chade, odihnindu-mă.

Vântul ne-a fost prielnic, iar căpitanul ne-a apropiat mai mult decât am crezut că e posibil de stâncile care se înălţau ameninţător la orizont, însă coborâtul cailor de pe vas a fost o treabă extrem de neplăcută. În ciuda predicilor şi a avertizărilor lui Chade, tot n-am fost destul de pregătit să mă măsor cu apa în beznă. Lămpile de pe punte nu foloseau la nimic, mai mult mă încurcau decât mă ajutau, din cauza umbrelor pe care le arunca lumina lor slabă. La sfârşit, un marinar l-a dus pe Chade la mal în barca vasului. Am coborât de pe navă cu caii şovăielnici, ştiind că Cenuşia s-ar opune unei funii legate de ham şi probabil ar scufunda ambarcaţiunea. M-am agăţat de ea şi am încurajat-o, bazându-mă pe simţul ei de a ne conduce către lumina slabă de pe mal. Aveam o funie lungă legată de calul lui Chade, pentru că nu voiam să se zbată prea aproape de noi în apă. Apa era rece, noaptea, neagră ca smoala şi, dacă aş fi avut un pic de minte, mi-aş fi dorit să fiu în altă parte. Dar băieţii au în ei ceva care transformă greutăţile şi neplăcerile lumeşti într-o provocare personală şi o aventură.

Am ieşit din apă îngheţat şi plin de energie. O ţineam pe Cenuşia de hăţuri şi îndemnam murgul lui Chade să vină după noi. Când am reuşit să-i controlez pe amândoi, Chade era deja lângă mine, cu lampa în mână, şi râdea din tot sufletul. Barcagiul se

înapoia deja la vas. Chade mi-a dat hainele uscate, dar nu prea mi-au folosit aşa, trase peste cele ude leoarcă.

— Unde-i cărarea? l-am întrebat, tremurând de frig.

Chade râse scurt, în bătaie de joc.

— Cărare? Am aruncat o privire cât mi-ai adus tu calul. Nu-i nicio cărare, numai vadul apei care coboară de pe stânci. Dar va trebui să ne descurcăm.

Lucrurile nu stăteau chiar aşa de rău cum le descrisese el, dar nici foarte bine. Drumul era îngust şi abrupt şi ne alunecau pietrele sub picioare. Chade mergea înainte cu lampa, apoi veneam eu şi caii. La un moment dat, murgul o luă razna, se smuci înapoi şi mă dezechilibră, mai-mai s-o îngenuncheze pe Cenuşia, care se străduia să meargă în direcţia opusă. Am stat cu inima cât un purice până am ajuns în vârful stâncilor.

De sus, noaptea şi panta dealului se întindeau în faţa noastră sub lumina lunii şi a stelelor răspândite deasupra capului. Spiritul provocării puse din nou stăpânire pe mine. Poate că şi atitudinea lui Chade mă stimula. Din cauza seminţelor de carris, îi luceau ochii mari luminaţi doar de felinar, iar vioiciunea lui, deşi nenaturală, era contagioasă. Caii erau şi ei afectaţi, pufneau şi dădeau din cap. Chade şi cu mine am râs ca doi smintiţi când am reglat hamurile şi am sărit în şa. El se uită la stele, apoi studie panta dealului care cobora sub ochii noştri. Cu dispreţ de nebun, aruncă felinarul într-o parte:

— La naiba cu el! Strigă în beznă şi dădu pinteni murgului, care ţâşni înainte. Cenuşia nu era un cal care să rămână mai prejos, aşa că am făcut ceea ce nu mai făcusem niciodată, am galopat pe teren necunoscut, în pantă, pe întuneric. Mă mir şi acum că nu ne-am lăsat oasele pe-acolo. Dar ne-am văzut scăpaţi; câteodată, norocul îi ocroteşte pe copii şi pe cei cu mintea dusă. În noaptea aceea, amândoi am fost şi una, şi alta.

Mergeam în urma lui Chade. În clipele acelea am dezlegat încă o părticică din misterul care-l înconjura pe Burrich. Te cuprinde o uşurare neobişnuită când îi laşi pe alţii să judece în locul tău,

spunându-le: „Voi conduceţi, eu mă iau după voi şi am toată încrederea că nu mă veţi duce la moarte sau la suferinţă.” În noaptea aceea, când am mânat caii ca turbaţii, iar Chade se că-lăuzea numai după stele, nu m-am gândit ce-am putea păţi dacă ne abatem de la drum sau dacă unul dintre cai alunecă şi se răneşte. Nu mă simţeam deloc responsabil de acţiunile mele. Totul se limpezise. Făceam pur şi simplu ce-mi spunea Chade, convins că o vom scoate la capăt. Spiritul meu călărea pe valurile înalte ale încrederii. La un moment dat, mi-am zis: asta avusese Burrich de la Chivalry, asta îi lipsea atât de mult.

Am călărit toată noaptea. Chade lăsa caii să se odihnească, dar nu atât de des pe cât i-ar fi lăsat Burrich. Se opri nu o dată să cerceteze cerul şi orizontul, ca să se asigure că mergeam pe drumul bun.

— Vezi dealul de acolo? Nu se zăreşte prea clar, dar eu îl ştiu. La lumină, arată ca o căpiţă de untar. Keeffashaw îi zice. Trebuie să-l vedem mereu la apus. Să mergem.

A doua oară se opri pe un vârf de colină. Mi-am tras iapa lângă el. Stătea liniştit, cu spatele foarte drept. Parcă era sculptat în piatră. Apoi ridică un braţ şi arătă, clătinând uşor din cap:

— Vezi viroaga de acolo? Am luat-o prea mult spre răsărit. Va trebui să ne corectăm din mers.

Eu nu vedeam nicio viroagă, doar o crestătură neagră în peisajul luminat de stele. De unde ştia Chade că e acolo? Peste vreo jumătate de oră, arătă spre stânga, unde pâlpâia o singură lumină pe o ridicătură de pământ.

— Cineva e treaz în Woolcot, remarcă el. Poate brutarul pune la copt cornurile pentru dimineaţă. Se răsuci pe jumătate în şa. Nu i-am văzut zâmbetul de pe buze, dar i l-am ghicit. M-am născut foarte aproape de locul ăsta. Hai, băiete, să mergem mai departe. Nu-mi place să-i ştiu pe năvălitori aşa de aproape de Woolcot.

Aşa că am pornit din nou pe o pantă atât de abruptă, încât am simţit-o pe Cenuşia cum îşi încordează muşchii pulpelor şi mai mult alunecă decât merge.

Zorile colorau deja cerul în gri când am simţit iar mirosul mării. Era încă devreme când am ajuns în vârful unei ridicături şi am privit în jos, la orăşelul numit Forge. Era destul de sărăcăcios; puteai ancora în condiţii bune numai dacă te ajuta fluxul. În restul timpului, navele trebuiau să rămână mai departe să lase bărcile să circule la mal şi înapoi. Forge apărea pe hărţi datorită minereului de fier. Nu mă aşteptasem la un oraş înfloritor, dar nici la fuioare de fum înălţându-se din clădiri cu acoperişuri înnegrite. O vacă mugea, cerând să fie mulsă. Câteva bărci scufundate pluteau aproape de mal, cu catargele ţepene, ca nişte copaci morţi.

Dimineaţa se furişa pe străzile pustii.

— Unde sunt localnicii? m-am întrebat eu, cu glas tare.

— Morţi, luaţi ostatici sau ascunşi prin pădure. Încordarea din glasul lui Chade îmi atrase atenţia.

Spre surprinderea mea, am citit multă durere pe chipul lui. Văzu că mă holbez la el şi scutură din umeri.

— Senzaţia că oamenii sunt ai tăi, că nenorocirea lor e eşecul tău... o să înţelegi când mai creşti. E în sânge.

Mă lăsă cu gândurile mele şi îndemnă la pas murgul obosit. Am coborât cu greu panta şi am intrat în oraş.

Mersul la pas era singura măsură de precauţie luată de Chade. Noi doi, neînarmaţi, pe cai obosiţi, călărind printr-un oraş în care...

— Corabia a dispărut, băiete. O navă de piraţi nu se mişcă fără toţi vâslaşii. Mai ales nu în curentul din jurul porţiunii ăsteia de coastă. Încă un lucru de mirare. Cum de ne cunosc atât de bine fluxul şi curenţii, încât să atace aici? Şi de ce să atace chiar aici? Ca să fure minereu de fier? Le-ar fi fost mult mai uşor să ia cu asalt o navă comercială. N-are logică, băiete. Niciun pic de logică.

Se lăsase o ceaţă groasă peste noapte. Prin oraş se târa duhoarea de case umede arse. Ici, colo, mai vedeai câte una arzând mocnit. În faţa unora zăceau împrăştiate diverse obiecte. Încercaseră locuitorii să-şi salveze o parte din bunuri sau le scoseseră piraţii ca să le fure şi apoi se răzgândiseră? O ladă cu sare fără capac, câţiva metri de lână verde, un pantof, un scaun

rupt. Grămada amintea, mut dar grăitor, de ceea ce fusese cândva familiar, iar acum zăcea rupt şi mânjit de noroi. Mă cuprinse groaza.

— Am ajuns prea târziu, zise Chade cu glas stins. Struni calul şi Cenuşia se opri lângă el.

— Ce? am întrebat tresărind, scos din gândurile mele.

— Ostaticii. I-au eliberat.

— Unde?

Chade se uită la mine ca la un nebun sau prost.

— Acolo. În ruinele clădirii de acolo.

Mi-e greu să explic ce mi s-a întâmplat în clipa următoare. S-au petrecut prea multe deodată. Am ridicat ochii spre un grup de oameni, bărbaţi şi femei de toate vârstele, care stăteau în scheletul unei foste prăvălii. Vorbeau între ei în şoaptă şi scotoceau prin resturi. Erau uzi şi murdari, dar nu le păsa. Două femei apucară deodată un ceainic, unul mare, şi începură să se pălmuiască una pe alta, fiecare încercând să tragă prada din mâna celeilalte. Semănau cu două ciori care se bat pentru un rest de brânză. Ţipau şi se pocneau şi se jigneau în timp ce trăgeau de mânere. Ceilalţi nu le băgau în seamă, continuau să scormonească după alte trofee.

Se purtau foarte ciudat pentru nişte ţărani. Auzisem de multe ori că, după un raid, locuitorii se adunau şi făceau toţi curăţenie, reparau clădirile care se mai puteau repara, se ajutau unii pe alţii să recupereze bunurile dragi, împărţindu-le între ei, şi se descurcau cum puteau până construiau alte colibe şi prăvălii. Însă oamenii aceştia se arătau absolut nepăsători că pierduseră totul, că le muriseră familiile şi prietenii de mâna năvălitorilor. Se adunau ca să se dondănească pe puţinele rămăşiţe.

Priveliştea mă îngrozea.

Nici cu mintea nu-i puteam pătrunde.

Nu-i văzusem şi nu-i auzisem până nu mi-i arătase Chade. Aş fi trecut pe lângă ei. Celălalt lucru care mi s-a întâmplat a fost că mi-am dat seama că eram diferit. Imaginaţi-vă un copil văzător într-un sat de orbi cărora nici prin cap nu le trece că există simţul văzului.

Copilul nu ar şti cum se numesc culorile, nici nuanţele luminoase. Orbii n-ar şti cum vede el lumea. Aceea a fost clipa în care ne-am oprit caii şi ne-am uitat lung la gloată. Chade gândea cu glas tare, plin de amărăciune:

— Ce s-a întâmplat cu ei? Ce i-a apucat?

Ştiam răspunsul.

Toate relaţiile dintre oameni, legăturile dintre mamă şi copil, bărbat şi femeie, ataşamentul faţă de rude şi vecini, câini şi vite, peştii mării şi păsările cerului – toate dispăruseră.

Toată viaţa, fără s-o ştiu, fusesem dependent de aceste legături spirituale care îmi spuneau dacă în preajma mea se aflau fiinţe vii. Câinii, caii, până şi găinile, la fel ca oamenii, aveau asemenea legături. Mă uitam la uşă înainte de a intra Burrich pe ea, ştiam dacă se născuseră căţei în grajd, îngropaţi pe sub paie. Mă trezeam când Chade deschidea drumul spre scară. Pentru că îi simţeam pe oameni. Iar acest simţ era cel ce mă alerta mai întâi, mă avertiza să-mi folosesc ochii, urechile şi nasul, ca să văd despre ce e vorba.

Fiinţele din faţa mea nu aveau niciun sentiment.

Imaginaţi-vă apă care să nu aibă greutate şi să nu fie udă. Aşa îmi păreau ele. Dezbrăcate de ceea ce le făcea să fie nu doar oameni, ci creaturi vii. Parcă mă uitam la pietre care se ridică de jos, se ceartă şi bombăne. O fetiţă găsi un borcan cu gem, îşi vârî pumnul în el, apoi şi-l linse. Un bărbat se întoarse de la grămada de ţoale pârjolite în care scormonea şi merse la ea. Îi smulse borcanul şi o împinse, ignorându-i ţipetele furioase.

Nimeni nu comunica.

M-am aplecat şi am prins hăţurile murgului când Chade vru să descalece. Am strigat la Cenuşia. Deşi era obosită, teama din vocea mea îi dădu puteri noi. Sări în faţă. Când am smucit de hăţurile murgului, l-am adus lângă mine, gata să-l dobor pe Chade – noroc că se ţinu bine în şa. Ne-am dus, cai şi oameni, cât mai departe de localitatea moartă. Am auzit strigăte în urma noastră, înspăimântătoare ca urletele lupilor, reci ca viscolul strecurat prin coş, dar noi călăream şi pe mine mă cuprinsese groaza. N-am oprit

şi nu i-am dat lui Chade hăţurile murgului până când nu ne-am depărtat foarte mult de casele arse. Drumul şerpuia. Am oprit lângă o pădurice. De-abia atunci l-am auzit pe Chade, care îmi cerea furios explicaţii

N-am reuşit să fiu prea coerent. M-am aplecat şi am îmbrăţişat gâtul Cenuşiei. Tremura de oboseală, ca mine. Mi s-a părut că desluşesc nelinişte şi la ea. M-am gândit la oamenii pustii din Forge şi am îmboldit-o pe Cenuşia cu genunchii. Porni fără chef, urmată de Chade, care voia să ştie ce se întâmpla. Nu m-am uitat la el în timp ce, printre gâfâituri, încercam să-i spun ce simţeam.

Când am terminat, caii noştri mergeau la pas pe pământul bătătorit. Mi-am luat inima în dinţi şi m-am uitat la Chade. Mă privea de parcă îmi crescuseră coarne. Odată conştient de simţul meu special, nu-l mai puteam ignora. Mi-am dat seama că nu mă credea. Dar l-am simţit şi cum se distanţa de mine, puţin câte puţin, şi se izola de cineva devenit dintr-odată un pic cam ciudat. Mă durea cu atât mai tare, cu cât nu se purtase la fel cu locuitorii din Forge. Şi ei erau de-o sută de ori mai ciudaţi decât mine.

— Parcă erau nişte marionete, i-am spus. Păpuşi de lemn care prind viaţă într-o piesă diavolească. Dacă ne-ar fi văzut, n-ar fi ezitat să ne omoare pentru cai sau haine sau un colţ de pâine. Sunt... Nu-mi găseam cuvintele. Nici animale nu mai sunt. Nu mai au nimic în ei. Nimic. Sunt nişte obiecte. Un rând de cărţi, de pietre sau...

— Băiete, rosti Chade, pe un ton calm, dar nervos, trebuie să te aduni. Am călătorit toată noaptea şi suntem amândoi obosiţi. N-am dormit de mult şi mintea ne joacă feste, visăm cu ochii deschişi şi...

— Nu. Încercam să-l conving cu disperare. Nu-i asta. Nu e din cauză că n-am dormit.

— Ne întoarcem acolo, spuse el chibzuit.

Vântul de dimineaţă îi ridică mantia şi i-o răsuci în jurul trupului. Un lucru atât de obişnuit, încât mi-a frânt inima. Cum era posibil să existe în aceeaşi lume fiinţe ca acelea din Forge şi vântul? Cum putea Chade să vorbească atât de calm, de normal?

— Sunt oameni ca toţi oamenii, băiete, dar au trecut prin momente grele, aşa că se poartă ciudat. Cunosc o fată care şi-a văzut tatăl omorât de urs. Aşa era şi ea; o lună s-a holbat în gol şi-a bolborosit pentru sine, fără să-i pese de nimic. Oamenii o să-şi revină când o să ducă iarăşi traiul obişnuit.

— E cineva în faţa noastră! I-am avertizat.

Nu auzisem nimic, nu văzusem nimic. Vibrase doar colţul pânzei de păianjen ţesute de simţul meu. Însă când ne-am uitat amândoi în faţă, am văzut că ne apropiam de coada unei procesiuni de zdrenţăroşi. Unii mânau cai cu poveri, alţi împingeau sau trăgeau după ei cărute cu lucruri murdare. Se uitară peste umăr şi ne văzură călare, ca pe nişte demoni ieşiţi din pământ să-i hărţuiască.

— Omul Însemnat! strigă un bărbat din coadă şi arătă spre noi cu braţul. Avea o expresie obosită şi era alb ca ceara. Apoi, cu alt glas: E adevărată legenda, îi avertiză pe ceilalţi, care se opriră şi ne aruncară priviri îngrozite. Stafii fără suflet iau formă de om printre ruinele oraşului nostru şi Omul Însemnat, cu mantie neagră, aduce boala asupra noastră. Am trăit prea bine şi vechii zei ne pedepsesc. Traiul nostru bogat ne va aduce moartea.

— La dracu'! N-am vrut să fiu văzut aşa, murmură Chade. Apucă hamul cu degete palide şi-şi întoarse murgul. Vino după mine, băiete. Nu se uită la bărbatul care încă arăta spre noi cu degetul tremurând. Porni încet, tărăgănat, abătând calul de la drum către o pantă ierboasă. Se mişca neprovocator, la fel ca Burrich când avea de-a face cu un cal sau un câine temător. Murgul istovit părăsi şovăitor drumul. Îl duse pe Chade într-un mestecăniş de pe vârful dealului. M-am uitat la el nedumerit.

— Vino după mine, băiete, îmi ordonă peste umăr când văzu că ezit. Vrei să arunce cu pietre în tine în mijlocul drumului? Nu-i o experienţă prea plăcută.

Am înaintat prudent, abătând-o pe Cenuşia de la drum, de parcă nici n-aş fi văzut gloata furibundă din faţa noastră. Oamenii şovăiau între furie şi teamă. Senzaţia păta negru-roşiatic aerul

proaspăt al zilei. O femeie se aplecă şi un bărbat îşi abandonă roaba.

— Vin! l-am prevenit pe Chade când mulţimea se repezi spre noi. Unii apucau pietre, alţii rupeau crengi verzi din pădure. Toţi arătau jegoşi, ca nişte orăşeni obligaţi să trăiască în aer liber. Erau locuitorii din Forge care nu fuseseră luaţi ostatici de piraţi, mi-am dat seama în clipa când i-am dat pinteni Cenuşiei şi a a ţâşnit înainte. Caii noştri erau epuizaţi, nu mai puteau goni, în ciuda ploii de pietre care lovea făgaşul din faţa noastră. Dacă locuitorii din Forge ar fi fost odihniţi sau mai curajoşi, ne-ar fi prins cu uşurinţă, dar cred că s-au simţit uşuraţi să ne vadă fugind. Se gândeau mai mult la cine se plimba pe străzile oraşului decât să-i alunge pe nişte străini, oricât de mult rău ar fi prevestit ei.

Au stat în drum, zbierând şi ameninţându-ne cu crengile, până când ne-am pierdut printre copaci. Chade mergea în faţă. Nu i-am pus nicio întrebare când o luă pe o cărare paralelă, care ne ferea de ochii celor care plecau din Forge. Caii mergeau greoi, în ciudă. Am fost recunoscător terenului unduios şi copacilor risipiţi care ne ascundeau de urmăritori. Când am văzut sclipirea unui pârâu, am făcut semn spre ei fără o vorbă. Ne-am adăpat caii în linişte şi le-am dat grăunţe din proviziile lui Chade. Am slăbit hamurile şi le-am şters pielea murdară cu iarbă. Noi am băut apă rece şi am mâncat pâine tare. M-am îngrijit de cai cât de bine am putut. Chade părea adâncit în gânduri. O vreme destul de lungă le-am respectat profunzimea. Dar la un moment dat nu mi-am mai putut stăpâni curiozitatea şi l-am întrebat:

— Chiar eşti Omul Însemnat?

Chade tresări şi se uită la mine şi uimit, şi mâhnit.

— Omul Însemnat? Legendarul prevestitor de boli şi dezastre? Hai, băiete, doar nu eşti prost! Legenda are sute de ani. Aşa de bătrân mă crezi?

Am scuturat din umeri. Aş fi vrut să-i spun „Eşti însemnat şi aduci moartea”, dar am tăcut. Chade arăta uneori foarte bătrân, alteori însă era plin de energie, un tânăr în corpul unui bătrân.

— Nu, nu sunt Omul Însemnat, continuă el, mai mult pentru sine, însă după ziua de azi, zvonul despre apariţia lui se va răspândi în cele Şase Ducate ca polenul risipit de vânt. Se va vorbi de boli şi molime şi pedepse divine pentru păcate închipuite. Aş vrea să nu fi fost văzut aşa. Locuitorii regatului sunt deja destul de înspăimântaţi. Dar acum avem alte griji, mai apăsătoare decât superstiţiile. Nu-mi dau seama de unde ai ştiut, dar ai avut dreptate. M-am gândit foarte bine la tot ce am văzut în Forge. Şi mi-am adus aminte vorbele celor care au vrut să ne omoare cu pietre. Şi de privirile lor. I-am cunoscut pe locuitorii din Forge cu mult timp în urmă. Erau îndrăzneţi, nu-i puneau pe fugă superstiţiile. Dar oamenii aceia de pe drum exact asta făceau. Plecau din Forge pentru totdeauna, cel puţin aşa aveau de gând. Au luat ce le-a mai rămas, tot ce puteau duce cu ei. Şi-au abandonat casele în care s-au născut bunicii lor. Şi-au lăsat în urmă rudele care scotocesc prin ruine ca nişte idioţi. Ameninţările Corăbiilor Roşii n-au fost vorbe goale. Mă gândesc la oamenii aceia şi mă ia cu fiori. Ceva sigur nu e bine, băiete, şi mă tem de ce va urma. Căci dacă piraţii iau prizonieri şi pe urmă ne cer să-i plătim ca să-i omoare, de teamă că o să ni-i dea înapoi ca aceia pe care i-am văzut... ce alternativă amară! Şi încă o dată au lovit când eram mai nepregătiţi să le facem faţă.

Se întoarse către mine să mai spună ceva, dar începu să se clatine brusc. Se aşeză, cenuşiu la obraz, lăsă capul în jos şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Chade! am strigat speriat şi am sărit lângă el, dar mă împinse la o parte.

— Seminţe de carris, rosti înăbuşit, printre degete. Te lasă brusc, asta-i cel mai rău. Burrich a avut dreptate să te prevină, băiete. Dar câteodată nu ai de ales decât dintre rele. Câteodată, în momente esenţiale, ca acum.

Ridică spre mine o pereche de ochi goi şi o gură flască.

— Trebuie să mă odihnesc acum, zise cu glas de copil bolnav, vrednic de milă.

L-am prins când a căzut şi l-am culcat uşor pe pământ. I-am pus sub cap desagii mei drept pernă şi l-am acoperit cu mantalele noastre. Stătea liniştit. Avea pulsul slab şi respira greu. A zăcut aşa până a doua zi după-masă. Peste noapte am dormit cu spatele lipit de el, sperând să-i ţin de cald, şi când s-a trezit l-am hrănit cu ce mai rămăsese din provizii.

Seara şi-a revenit suficient cât să plece la drum şi am pornit într-o călătorie tragică. Înaintam greoi, mergeam numai noaptea. Chade spunea pe unde s-o luăm, dar eu conduceam. De multe ori stătea ca un sac de povară pe cal. Ne-au trebuit două zile ca să străbatem din nou distanţa pe care o traversaserăm în noaptea aceea sălbatică. Nu prea mai aveam ce mânca şi nici nu mai vorbeam. Până şi gânditul îl obosea pe Chade. Nu ştiu ce-i trecea prin cap, dar era prea trist ca să deschidă gura.

Mi-a arătat cu degetul locul unde să aprind focul cu care să chem barca. Au trimis una după el şi s-a urcat fără un cuvânt, atât de vlăguit era. Pur şi simplu lua drept sigur faptul că eu voi fi în stare să urc caii istoviţi în barcă. Mândria m-a obligat să duc treaba la capăt. Odată îmbarcaţi, am dormit cum nu mai dormisem de zile întregi. Pe urmă am coborât iar pe malul celălalt şi am pornit în călătoria istovitoare către Neatbay. Am ajuns în primele ore ale dimineţii, iar Lady Thyme a redevenit musafira hanului.

A doua zi după-amiază i-am putut spune hangiţei că se simţea mult mai bine şi i-ar plăcea să mănânce din bunătăţile de la bucătăria ei, dacă îi trimite o tavă în cameră. Chade era într-adevăr mai bine, deşi transpira mult uneori şi atunci mirosea tare a seminţe de carris. A devorat mâncarea şi a băut mari cantităţi de apă. Peste două zile m-a pus să-i spun hangiţei că Lady Thyme pleca a doua zi.

Eu mi-am revenit mult mai repede şi am avut la dispoziţie câteva după-amiezi de hoinărit prin Neatbay. Am căscat gura la prăvălii şi vânzători şi am ciulit urechile la bârfele pe care Chade le preţuia aşa de tare. Astfel am auzit ceea ce ne aşteptaserăm să aflăm. Verity fusese foarte diplomat, iar Lady Grace devenise

mândria oraşului. Am văzut că se lucra deja mai intens la drumuri şi la fortificaţii. Kelvar trimisese în turnul de pe Insula de Pază cei mai buni oameni ai săi, iar lumea îi spunea acum Turnul Grace. Dar se şi bârfea că Piraţii Corăbiilor Roşii trecuseră de turnurile lui Verity şi circulau zvonuri despre întâmplările neobişnuite din Forge. Nu o dată am auzit că a fost văzut Omul Însemnat. Iar poveştile pe care le-am auzit despre focul din hanul locuitorilor din Forge îmi dădeau coşmaruri.

Cei plecaţi din Forge spuneau poveşti care-ţi sfâșiau inima, despre rude cu sufletul de piatră. Acestea locuiau tot acolo, ca şi cum ar fi fost tot oameni obişnuiţi, dar cei care le cunoşteau îndeaproape nu puteau fi păcăliţi. Se petreceau lucruri nemaiauzite în Buckkeep. Relele care-mi treceau pe la ureche depăşeau orice imaginaţie. Vasele nu mai acostau la Forge. Luau fierul din altă parte. Nimeni nu voia să-i primească pe cei plecaţi din Forge, cine ştie ce boală aveau; la urma urmei, li se arătase Omul Însemnat. Dar mai greu mi-era când auzeam că în curând totul se va termina, întrucât creaturile se vor ucide una pe alta, mulţumim cerului pentru asta. Cetăţenii din Neatbay le doreau moartea celor ce fuseseră cândva locuitorii cumsecade din Forge, de parcă era singurul lucru bun care li se mai putea întâmpla. Aşa şi era.

Cu o noapte înainte ca eu şi Lady Thyme să ne alăturăm alaiului lui Verity pe drumul înapoi spre Buckkeep, m-am trezit că ardea o singură lumânare, iar Chade, în capul oaselor, se holba la pereţi. N-am scos un cuvânt.

— Trebuie să înveţi Meşteşugul, băiete, mi-a spus el de parcă luase o hotărâre dureroasă. Au venit vremuri rele peste noi şi altele mai bune nu vor veni prea repede. E timpul ca oamenii buni să născocească orice arme le trec prin cap. Mă voi duce din nou la Shrewd şi de data asta i-o voi cere ferm. Grele vremuri, băiete. Oare vor apune vreodată?

În anii care au venit, deseori mi-am pus şi eu aceeaşi întrebare.

11

CUM AJUNGI DIN OM NEOM

Omul Însemnat este o figură celebră în folclorul şi istoria celor Şase Ducate. O trupă de păpuşari nu poate fi luată în serios dacă nu are o marionetă a Omului Însemnat atât pentru rolurile tradiţionale, cât şi pentru a fi folosit drept prevestitor de dezastre în alte piese. Câteodată, Omul Însemnat e desenat în fundal, ca să dea o notă de groază scenelor. În cele Şase Ducate, este un simbol universal.

Se zice că legenda sa a apărut pe vremea primilor locuitori ai Ducatelor – nu a Străinilor Farseer, ci a coloniei străvechi de imigranţi. Până şi Străinii au o versiune a legendei de la care a pornit totul. E o poveste în care se prevesteşte cum se va mânia El, zeul mării, dacă va fi uitat.

Când marea era tânără, El, primul Străbun, credea în oamenii insulei. Lor le-a dat marea şi tot ce înota în ea şi toate pământurile pe care le mângâia. Mulţi ani la rând, oamenii s-au arătat recunoscători. Pescuiau în mare, locuiau pe orice ţărm al ei doreau şi îi izgoneau în luptă pe cei ce îndrăzneau să se aşeze pe meleagurile pe care El îi făcuse stăpâni. Cine se aventura să navigheze pe apele lor le devenea pradă pe bună dreptate. Oamenii prosperau, se întăreau şi se înăspreau, căci marea lui El îi alegea pe cei mai buni. Duceau un trai aspru şi periculos, dar aşa creşteau băieţii lor bărbaţi zdraveni şi aşa ajungeau fecioarele lor femei neînfricate şi acasă, şi pe puntea navelor. El era respectat şi lui i se aduceau ofrande şi tot pe El îl pomeneau când blestemau. Iar El se mândrea cu poporul lui

Dar, în mărinimia lui, El l-a binecuvântat prea mult. Iernile aspre nu făceau destule victime, furtunile pe care le trimitea erau prea blânde pentru destoinicii lupi de mare. Aşa că oamenii s-au înmulţit. La fel şi cirezile şi turmele lor. În ani buni, copiii slăbuţi nu mureau, ci creşteau şi rămâneau acasă şi arau pământul ca să hrănească turmele şi cirezile umflate şi alte fiinţe slabe ca ei. Plugarii nu-l slăveau pe El pentru că trimitea vânturi şi curenţi puternici. În schimb, o proslăveau pe Eda, Străbuna zeiţă a plugarilor şi a celor ce însămânţează ogoarele şi îngrijesc animalele. Aşadar, Eda şi-a binecuvântat odraslele slabe cu o bogăţie de plante şi animale. Acest lucru nu i-a plăcut lui El, dar nu l-a luat în seamă, pentru că îi rămâneau oamenii cei robuşti şi temerari de pe nave şi valuri. Ei îl binecuvântau şi îl pomeneau în blesteme, iar El, ca să-i întărească, le trimitea furtuni şi ierni cumplite.

Însă, cu trecerea timpului, cei credincioşi lui El au început să se împuţineze. Lucrătorii blânzi ai pământului îi seduceau pe marinari şi le făceau copii buni numai la lucrat ogorul. Iar oamenii au părăsit ţărmurile cu ierni aspre şi păşunile îngheţate şi s-au mutat în sud, pe terenuri cu struguri şi grâne. Tot mai puţini veneau în fiecare an să brăzdeze valurile şi să culeagă peştele oferit de El. Tot mai rar îşi auzea El numit într-o binecuvântare sau într-un blestem. Până când, în cele din urmă, a venit ziua în care un singur om a rămas să binecuvânteze sau să blesteme în numele lui. Un bătrân slăbănog, prea bătrân pentru mare, umflat, cu încheieturi dureroase şi numai câţiva dinţi în gură. Binecuvântările şi blestemele lui erau firave şi mai mult îl jigneau decât îl bucurau pe El, căruia nu-i erau de niciun folos bătrânii piperniciţi.

Până la urmă, a venit o furtună care ar fi trebuit să sfârşească şi cu bătrânul, şi cu bărcuţa lui. Dar când valurile reci au năvălit asupră-i, s-a prins de barca lui ruptă şi a îndrăznit să cerşească îndurarea lui El, deşi toţi ştiu că el nu cunoaşte milă. Atât de tare s-a mâniat El de această blasfemie, încât nu a vrut să-l primească pe bătrân în marea lui, ci l-a azvârli pe ţărm şi l-a blestemat să nu mai

poată naviga niciodată, dar să nici nu poată muri. Iar după ce bătrânul s-a târât dintre valurile sărate, faţa şi trupul i s-au umplut de pete de parcă s-ar fi lipit scoici de el. S-a ridicat în picioare clătinându-se şi a pornit pe pământul moale. Oriunde mergea, vedea numai plugari blânzi. Le-a spus că făceau o nebunie şi că El va ridica un neam nou, mai puternic, şi îi va da lui moştenirea lor. Dar oamenii nu au vrut să-l asculte, atât de blânzi şi potoliţi deveniseră. Însă în orice loc ajungea bătrânul, lăsa boală în urma lui. Şi a răspândit toate bolile cu bube pe piele, care nu ţin seama că omul e slab sau viguros, aspru sau blajin, dar seceră tot ce întâlnesc în cale. Se potriveşte, pentru că toată lumea ştie că astfel de boli sunt aduse de praf şi se răspândesc când se trage brazdă în pământ.

Aşa spune legenda. Şi aşa a ajuns Omul Însemnat prevestitor de moarte şi de boală, pedeapsa pentru cei ce duc un trai paşnic şi uşor pentru că au ogoare mănoase.

Întoarcerea lui Verity la Buckkeep a fost tulburată de evenimentele din Forge. Nestrămutat, Verity plecase de la Bayguard de îndată ce ducii Kelvar şi Shemshy căzuseră de acord în ceea ce priveşte Insula de Pază. De fapt, el şi ostaşii lui aleşi plecaseră înainte de a mă întoarce la han cu Chade. Aşa că drumul înapoi a fost cam deprimant. În timpul zilei şi al nopţii în jurul focurilor se vorbea de Forge şi chiar în caravana noastră poveştile se înmulţeau, tot mai înflorite.

Pentru mine, călătoria a fost neplăcută din cauza lui Chade, care şi-a reluat şarada şi a devenit iarăşi bătrâna afurisită. A trebuit să-i aduc de toate şi s-o servesc până în clipa în care au apărut servitorii de la Buckkeep şi au dus-o în apartamentele sale. „Ea” locuia în aripa femeilor. Deşi în zilele următoare m-am străduit să aud bârfe pe seama ei, n-am aflat decât că era retrasă şi dificilă. Nu am reuşit să descopăr niciodată cum a creat-o Chade şi cum le-a dat tuturor impresia că exista cu adevărat.

În lipsa noastră, la Buckkeep se petrecuseră o mulţime de lucruri. Parcă fusesem plecat zece ani, nu câteva săptămâni. Nici Forge nu reuşise să eclipseze spectacolul dat de Lady Grace. Povestea era spusă la nesfârşit de menestrelii care se întreceau să vadă a cui variantă devenea clasică. Am auzit că ducele Kelvar a îngenuncheat şi i-a sărutat soţiei vârfurile degetelor când ea a anunţat, cât se poate de poetic, că va face din turnuri cele mai mari bijuterii ale ducatului lor. O sursă mi-a dezvăluit că ducele Shemshy i-a mulţumit personal doamnei şi că a dansat cu ea de mai multe ori în aceeaşi seară, gata să stârnească astfel un conflict cu totul diferit între cele două ducate vecine.

M-a bucurat reuşita lui Lady Grace. Nu o dată am auzit glasuri şoptind că prinţul Verity ar trebui să-şi găsească o doamnă cu sentimente asemănătoare. Cum era mereu plecat să rezolve probleme interne şi să-i gonească pe năvălitori, oamenii au început să simtă nevoia unui conducător puternic acasă. Bătrânul rege, Shrewd, era încă suveranul nostru, măcar cu numele. Dar, aşa cum remarcase Burrich, oamenii se gândeau la viitor. „Ştiu”, adăugase el, „le place să ştie că viitorul rege are pe cineva să-i încălzească patul când vine acasă. Au ce să bârfească. Puţini îşi mai permit să trăiască iubirea adevărată, aşa că îşi imaginează ce pot despre rege. Sau despre prinţesă.”

Verity însă, ştiam eu, nu avea timp să se gândească la paturi calde, de fapt la niciun fel de pat. Forge fuse un exemplu, dar şi o ameninţare. Auzise de încă trei raiduri, unul după altul. Croft, puţin mai sus de Insulele Apropiate, fusese „ras ca Forge” (o expresie ce se încetăţenea) cu câteva săptămâni înainte. De pe malurile îngheţate ajungeau veşti mai greu şi, când veneau, erau proaste. Şi locuitorii din Croft fuseseră luaţi ostatici. Consiliul oraşului, la fel ca Shrewd, fusese nedumerit de ultimatumul dat de Piraţii Corăbiilor Roşii: plătiţi, altfel ostaticii vor fi eliberaţi. Aurul nu fusese dat. Ostaticii fuseseră eliberaţi nevătămaţi, dar fără niciun fel de sentiment omenesc. Se zicea că cei din Croft fuseseră mai direcţi. Clima aspră de pe Insulele Apropiate năştea un neam de oameni

duri, dar până şi ei au socotit că dăduseră dovadă de blândeţe când îşi scoseseră săbiile şi îşi uciseră rudele lipsite de inimi.

Alte două sate au fost pustiite după Forge. La Rockgate s-a plătit răscumpărarea. O parte din cadavre au fost pescuite a doua zi, iar locuitorii s-au adunat să le îngroape. Vestea a sosit la Buckkeep fără scuze, doar cu bănuiala nerostită că, dacă regele ar fi fost mai vigilent, satul măcar ar fi fost avertizat despre raid.

Cetăţenii din Sheepmire au primit provocarea categoric. Au refuzat să plătească, dar, cum pe la ei zvonurile despre Forge circulau fierbinţi, s-au pregătit dinainte. Şi-au întâmpinat neoamenii cu funii şi lanţuri. I-au luat înapoi, i-au ciomăgit bine în unele cazuri, apoi i-au legat şi i-au dus în casele lor. Oraşul era unit în încercarea de a-i face să-şi revină. Poveştile de la Sheepmire erau repetate cel mai des: o mamă care s-a răstit la sugarul ei, adus ca să fie hrănit, zicând, printre înjurături, că nu avea nevoie de creatura aia scheunătoare şi udă; un copilaş care a plâns şi a urlat să fie dezlegat, doar ca să se repeadă la tatăl lui cu o furculiţă, imediat ce acesta s-a milostivit şi l-a eliberat. Unii îşi înjurau rudele, se băteau cu ele şi le scuipau. Alţii se complăceau să trăiască legaţi şi să nu facă nimic, mâncând şi bând ce li se punea în faţă, fără să ofere mulţumiri sau afecţiune în schimb. Eliberaţi din lanţuri, nu-şi atacau familia, dar nici nu munceau şi nu i se alăturau la distracţia de seară. Furau fără nicio remuşcare chiar de la propriii copii, aruncau cu banii şi mâncau cât un urs. Nu aduceau nicio bucurie nimănui, nu rosteau niciun cuvânt bun. Se zvonea însă că cei din Sheepmire nu aveau de gând să se dea bătuţi până nu trecea „boala corăbiei roşii”. Asta le-a dat speranţe nobililor din Buckkeep. Lăudau curajul localnicilor şi se jurau că şi ei ar fi făcut la fel dacă rudele lor ar fi ajuns neoameni.

Sheepmire şi bravii lui cetăţeni au ajuns la punctul în care îşi concentrau eforturile pe cele Şase Ducate. Regele Shrewd strângea mai multe taxe în numele lor. Unii le duceau grâne celor prea ocupaţi cu rudele înlănţuite ca să-şi refacă turmele risipite sau să-şi

însămânţeze ogoare încă o dată, iar alţii construiau mai multe nave şi angajau mai mulţi oameni să patruleze pe linia de coastă.

La început, oamenii s-au mândrit cu faptele lor. Locuitorii de pe faleze au stat de pază voluntar. Curierii şi păsările-mesager stăteau gata de plecare, iar focurile semnalizatoare erau gata să fie aprinse. Câteva sate au trimis oi şi provizii la Sheepmire pentru cei care aveau nevoie de ajutor cel mai mult. Dar, pe măsură ce treceau săptămânile şi neoamenii nu dădeau semne de revenire, speranţa şi devotamentul păreau mai degrabă jalnice decât nobile. Foştii susţinători fervenţi ai acestor strădanii declarau acum că, dacă ei ar fi fost luaţi ostatici, ar fi preferat să fie tăiaţi în bucăţi şi aruncaţi în mare decât să fie daţi înapoi rudelor şi să le aducă numai greutăţi şi suferinţă.

Mai rău, zic eu, era că regele habar nu avea ce trebuie făcut. Dacă ar fi emis un edict în care să se spună clar dacă răscumpărarea trebuie plătită sau nu, ar fi fost mai bine. Orice ar fi hotărât edictul, unii tot n-ar fi fost de acord cu el, dar cel puţin regele ar fi luat atitudine şi oamenii ar fi trăit cu impresia că luptă cu ameninţarea. În schimb, numărul crescând de patrule şi gărzi îţi dădea senzaţia că însuşi Buckkeep era îngrozit de noua ameninţare, dar că nu avea nicio strategie de a i se opune. În lipsa unui edict regal, oraşele de la ţărmul mării au luat ele taurul de coarne. S-au întrunit consiliile, ca să hotărască ce să facă în cazul unui raid ca la Forge. Unele au decis într-un fel, altele, în altul.

— Dar în fiecare caz, mi-a spus Chade obosit, hotărârea, indiferent care e, le scade devotamentul faţă de regat. Fie că se plăteşte răscumpărarea, fie că nu, năvălitorii îşi râd în pumni de noi. Pentru că, atunci când iau hotărârea, cetăţenii noştri nu se gândesc „dacă vom fi prădaţi”, ci „când vom fi prădaţi”. Aşa au fost deja agresaţi spiritual, dacă nu trupeşte. Se uită la rudele lor, mamele la copii, copiii la părinţi, şi deja îi văd ori morţi, ori neoameni. Iar regatul decade, pentru că fiecare oraş trebuie să decidă singur, altfel e separat de întreg. Ne vom sparge într-o mie de orăşele, fiecare numai cu grijile lui despre ce să facă dacă vin

invadatorii. Dacă Shrewd şi Verity nu iau măsuri repede, regatul va rămâne regat numai cu numele şi în minţile foştilor lui conducători.

— Şi ce pot face? am întrebat. Orice edict ar da, tot greşit ar fi. Am luat cleştele şi am împins creuzetul mai adânc în flăcări.

— Câteodată, mormăi Chade, e mai bine să greşeşti decât să taci. Uite, dacă tu, un băieţandru, îţi dai seama că oricare decizie dintre cele două e greşită, atunci îşi dă seama tot poporul. Dar măcar un edict ne-ar face să reacţionăm la fel. Nu e ca şi cum ai lăsa fiecare oraş să-şi lingă propriile răni. Şi, pe lângă edict, Shrewd şi Verity ar trebui să ia şi alte măsuri. Se aplecă să vadă bulbucii. Trebuie căldură mai mare.

Am luat nişte foale mici şi le-am manevrat cu grijă.

— De exemplu?

— Să pună la cale raiduri la Străini. Să dea nave şi provizii oricui e gata să execute un asemenea raid. Să interzică păscutul pe ţărm, pentru ca turmele şi cirezile să nu atragă. Să dea mai multe arme localnicilor, dacă nu avem ostaşi destui ca să apere fiecare sat. Pe plugul Edei, să le dea boabe din seminţe de carris şi zârnă, să le care în săculeţul agăţat la încheietură, pentru ca, dacă sunt prinşi, să-şi ia viaţa, nu să ajungă neoameni. Orice, băiete. Orice ar face regele în acest moment ar fi mai bine decât nehotărârea lui afurisită.

Am stat şi m-am uitat lung la el. Nu-l mai auzisem vorbind cu atâta înverşunare, nici criticându-l pe Shrewd pe faţă. Eram şocat. Mi-am ţinut respiraţia, sperând să mai aud ceva de la el, dar şi speriat de ce-aş putea auzi. Păru să nu fie conştient de starea mea.

— Împinge creuzetul puţin mai departe. Dar ai grijă. Dacă explodează, regele se va pomeni cu doi oameni însemnaţi, în loc de unul. Da, aşa m-am ales cu petele. Deşi puteam foarte bine să fi rămas cu ele după o boală de piele, la cât de puţin mă ascultă Shrewd în ultima vreme. „Eşti plin de semne rele, avertismente şi grozăvii”, mi-a spus. „Cred că vrei ca băiatul să înveţe Meşteşugul numai pentru că tu nu l-ai învăţat. E o ambiţie prostească, Chade.

Nu te încăpăţâna, las-o.” Aşa vorbeşte stafia reginei prin gura regelui. Amărăciunea lui Chade mă îndemnă la tăcere.

— Chivalry. De el aveam nevoie acum, continuă el după o mică pauză. Shrewd dă înapoi, Verity e un ostaş bun, dar ascultă prea mult de tatăl lui. N-a fost crescut să fie cel dintâi. Nu ia iniţiativa. Aveam nevoie de Chivalry. El s-ar duce prin oraşe, ar sta de vorbă cu oamenii ale căror rude au fost luate de piraţi. La dracu’, ar sta de vorbă şi cu neoamenii...

— Crezi c-ar folosi la ceva? am întrebat încet. Nu îndrăzneam să mă mişc. Mi-am dat seama că Chade vorbea mai mult cu sine decât cu mine.

— Nu, la nimic. Dar poporul ar simţi că regele lui acţionează. Uneori nici nu e nevoie de mai mult, băiete. Verity nu face altceva decât să-şi mărşăluiască soldaţii lui de jucărie şi să cântărească strategii. Iar Shrewd stă şi se uită şi nu se gândeşte la poporul lui, ci la cum să facă să-l ştie pe Regal în siguranţă şi pregătit să preia puterea, în caz că Verity reuşeşte să fie omorât.

— Regal? mi-a scăpat întrebarea, uluit.

Regal, cocoşelul ăla caraghios în haine frumoase? Se ţinea întotdeauna scai de Shrewd, dar nu mi l-am imaginat niciodată un prinţ adevărat. Am fost şocat să-i aud numele într-o asemenea discuţie.

— A devenit favoritul tatălui său, mormăi Chade. De când a murit regina, Shrewd îl răsfaţă mereu, încearcă să-i cucerească inima cu cadouri, acum că mama lui nu mai e prin preajmă, să-i ceară supunere. Iar Regal profită de orice ocazie. Nu spune decât ceea ce-i place bătrânului să audă. Iar Shrewd îi dă prea mult frâu liber. Îl lasă să umble hai-hui, să risipească banii pe vizite fără rost la Farrow şi Tilth, unde oamenii mamei lui îi spun întruna cât de important e. Băiatul ar trebui ţinut acasă, ca să dea socoteală cum își petrece timpul. Şi ce face cu banii regelui. Cât cheltuieşte el cu hoinăritul ar fi ajuns să echipeze un vas de război. E prea fierbinte! strigă brusc. O să-l pierzi, scoate-l afară repede.

Mă avertiză prea târziu. Creuzetul pocni ca gheaţa când crapă şi conţinutul lui umplu odaia lui Chade cu fum înecăcios, care puse capăt discuţiei şi lecţiilor noastre din noaptea aceea.

Nu m-a mai chemat la el prea curând. Lecţiile celelalte mergeau înainte, dar, pe măsură ce treceau săptămânile şi nu mă chema, mi se făcea dor de el. Ştiam că nu e supărat pe mine, ci doar îngrijorat. Într-o zi, neavând ce face, am încercat să mă apropii de el cu mintea, dar am simţit numai mister şi discordie. Şi o lovitură pe ceafă, căci mă prinsese Burrich.

— Încetează, rosti el printre dinţi, ignorând expresia mea studiată de inocenţă prefăcută. Se uită în grajdul pe care-l curăţăm, aşteptând să dea peste un câine sau o pisică ascunsă.

— Nu-i nimic aici! exclamă el.

— Numai bălegar şi paie, am adăugat eu, frecându-mi ceafa.

— Atunci ce faci?

— Visez cu ochii deschişi, am şoptit. Atât.

— Nu mă poţi păcăli, Fitz, mârâi el. Nu accept aşa ceva. Nu în grajdurile mele. Nu te las să-mi perverteşti animalele. Sau să înjoseşti sângele lui Chivalry. Ţine minte ce-ţi spun.

Am strâns din dinţi, am lăsat ochii în jos şi mi-am văzut de treabă. După o vreme, l-am auzit oftând, apoi plecând. Am dat cu grebla mai departe, dar clocoteam de furie pe dinăuntru şi mi-am promis să nu-l mai las niciodată pe Burrich să mă prindă cu garda jos.

S-au petrecut atâtea evenimente în vara aceea, încât nu mai ştiu nici în ce ordine. Peste noapte, s-a schimbat până şi aerul. Când am ieşit în oraş, lumea vorbea numai de fortificaţii şi de a fi gata de atac. Doar două oraşe au mai fost jefuite, deşi mie mi s-au părut mult mai multe, din cauza poveştilor repetate şi înflorite din gură în gură.

— Nimeni nu mai vorbeşte de altceva, mi se plânse Molly.

Ne plimbam pe plajă, sub soarele serii de vară. Vântul care bătea dinspre apă venea ca o binecuvântare după o zi de zăduf. Burrich fusese chemat la Springmouth ca să vadă dacă poate afla

de ce se îmbolnăveau vitele de o boală de piele dureroasă. Asta însemna că nu mai învăţam dimineaţa, dar aveam multă, foarte multă treabă cu caii şi câinii în lipsa lui, mai ales că şi Cob plecase la Turlake cu Regal, ca să se ocupe de animale la o vânătoare de vară.

Însă aveam şi avantajul că seara eram mai liber şi aveam timp să vizitez oraşul.

Plimbările mele cu Molly deveniseră un obicei. Tatăl ei era tot mai bolnav şi nu mai era nevoie să bea ca să cadă într-un somn adânc seara, devreme. Molly ne împacheta puţină brânză şi cârnaţi sau o pâine mică şi peşte afumat, luam un coş şi o sticlă de vin ieftin şi ne plimbam pe plajă, până la dig. Acolo ne aşezam pe stâncile calde, iar Molly îmi povestea ce a lucrat şi mă punea la curent cu ultimele bârfe. Uneori ne atingeam coatele din greşeală când mergeam.

— Sara, fata măcelarului, mi-a spus că de-abia aşteaptă să vină iarna. Vântul şi gheaţa îi va trimite pe Piraţii Corăbiilor Roşii înapoi la ţărmurile lor o vreme şi o să scăpăm de teamă, zice ea. Dar Kelty a sărit imediat şi a zis că degeaba scăpăm de frica de raiduri, că tot trebuie să ne temem de neoamenii lăsaţi liberi pe pământul nostru. Se zvoneşte că, fiindcă nu mai au ce fura la Forge, au plecat spre noi şi s-au făcut bandiţi la drumul mare.

— Mă îndoiesc. Mai mult ca sigur că alţii jefuiesc, dar se dau drept neoameni, ca să nu se răzbune lumea pe ei. Neoamenii nu au niciun sentiment de înrudire în ei ca să se adune într-o bandă, am contrazis-o eu leneş.

Priveam golful printre pleoapele aproape închise din cauza strălucirii soarelui pe apă. Nu trebuia să mă uit la Molly ca să ştiu că stă lângă mine. Era o încordare plăcută, pe care n-o înţelegeam prea bine. Ea avea şaisprezece ani, eu în jur de paisprezece, iar cei doi ani se ridicau între noi ca un zid imposibil de escaladat. Totuşi îşi făcea întotdeauna timp pentru mine şi-i plăcea tovărăşia mea. Eram la fel de conştienţi unul de altul, însă dacă încercam s-o scrutez se retrăgea, oprindu-se să-şi scuture câte o piatră din

pantofi sau aducând imediat vorba de boala tatălui ei şi amintindu-mi câtă nevoie avea de ea. Dar dacă îmi retrăgeam simţurile şi dispărea încordarea, devenea nesigură şi timidă în vorbe şi încerca să se uite la mine, la trăsăturile ochilor şi ale gurii. Nu prea înţelegeam, dar parcă trăgeam amândoi de capetele unei corzi şi o întindeam la maximum. Acum am sesizat o undă de supărare în glasul ei.

— Aha, înţeleg. Ştii atât de multe despre neoameni, nu-i aşa, mai mult decât cei jefuiţi de ei?

Mă luă prin surprindere cu vorbele ei aspre şi nu i-am putut răspunde imediat. Molly nu ştia nimic despre Chade şi despre mine, cu atât mai puţin despre călătoria noastră la Forge. Pentru ea, eram un simplu băiat bun la toate din turn, care lucra pentru şeful grajdurilor când nu făcea cumpărături pentru scrib. Nu-mi puteam trăda cunoştinţele şi sursa lor, nici cum am aflat ce însemna să ajungi neom.

— Am auzit gărzile discutând când fac rondul pe la grajduri şi trec pe la bucătărie seara. Ostaşii ca ei au văzut mulţi neoameni şi ei sunt cei care spun că nu au prieteni, familie sau rude. Totuşi cred că, dacă un neom s-ar apuca de tâlhărit, alţii s-ar lua după el şi ar fi ca o bandă de tâlhari.

— Poate. Păru îmbunată de remarcile mele. Hai să ne urcăm acolo sus şi să mâncăm.

„Acolo sus” era mai degrabă pe o ieşitură a stâncii decât pe dig. Am încuviinţat din cap şi în următoarele minute ne-am căţărat cu coş cu tot. Ne-am chinuit mai mult decât în alte daţi. M-am surprins privind-o cum îşi ridică fustele şi am profitat de ocazie ca s-o prind de braţ când era să îşi piardă echilibrul şi ca s-o iau de mână când am trecut peste o porţiune mai abruptă. Am străfulgerat-o scurt cu mintea şi am aflat că îmi propusese să urcăm tocmai ca să apară asemenea ocazii. Am ajuns în sfârşit pe ieşitură şi ne-am aşezat, privind apa, cu coşul între noi. Eu savuram gândul că Molly era conştientă de mine. Îmi amintea de măciucile pe care le aruncau jonglerii înainte şi înapoi, înainte şi înapoi,

repede, tot mai repede. La un moment dat, unul dintre noi trebuia să spargă gheaţa. M-am uitat la ea, dar şi-a întors privirea. Se uită în coş şi spuse:

— Vin de păpădie? Am crezut că e bun doar după ce trece iarna.

— E de anul trecut... a avut timp să îmbătrânească o iarnă, i-am zis şi i-am luat sticla ca să scot dopul cu cuţitul. Se uită puţin cum mă chinui cu ea, apoi mi-o luă şi, scoţând propriul ei cuţitaş cu teacă, înţepă dopul şi-l scoase răsucindu-l cu o mişcare de invidiat.

Îmi surprinse mirarea şi scutură din umeri.

— Scot la dopuri pentru tata de când mă ştiu. Înainte, pentru că era prea beat. Acum, pentru că nu mai are putere în mâini nici când e treaz.

În vorbele ei, durerea se împletea cu amărăciunea.

— Aha. Am căutat un subiect mai plăcut. Uite, se vede *Fecioara Ploii.* I-am arătat nava cu carena lucioasă, care venea în port împinsă de vâsle. Întotdeauna am zis că e cea mai frumoasă navă din port.

— A fost în patrulare. Negustorii de pânzeturi au făcut o colectă. A contribuit aproape fiecare negustor din oraş. Chiar şi eu, deşi numai cu lumânări pentru lămpi. Acum e echipată cu luptători şi însoţeşte navele de aici la Highdowns. Acolo se întâlnesc cu *Strop Verde,* care le conduce în sus, pe coastă.

— Nu ştiam.

M-am mirat că nu auzisem despre asta în turn. Mi s-a strâns inima. Până şi la Buckkeep se luau măsuri fără sfatul sau aprobarea regelui.

— Păi, oamenii fac şi ei ce pot, dacă regele Shrewd nu ştie decât să plescăie din limbă şi să se încrunte. Lui îi convine să ne îndemne să fim puternici, el stă în siguranţă în castelul lui. Nu ai lui sunt fiul, fratele sau fetiţa care o să fie luaţi de piraţi.

Îmi era ruşine că nu-mi venea în minte nimic de spus în apărarea regelui. Şi tocmai ruşinea m-a îndemnat să rostesc:

— Păi, şi tu, ca şi regele, eşti în siguranţă aici, în Buckkeep.

Molly mă privi netulburată.

— Am avut un verişor ucenic în Forge. Se opri scurt, apoi reluă: O să mă crezi lipsită de inimă dacă-ţi spun că ne-am simţit uşuraţi că a fost omorât? O săptămână n-am ştiut sigur ce-i cu el, dar până la urmă am aflat adevărul de la cineva care l-a văzut murind. Tata şi cu mine am fost amândoi uşuraţi. Îl puteam plânge, ştiind că nu mai trăieşte şi că ne va fi dor de el. Nu mai trebuia să ne întrebăm dacă e viu şi se poartă ca un animal, nenorocindu-i pe alţii şi ruşinându-se pe sine.

— Îmi pare rău, am spus, după o mică pauză. Nu părea destul, aşa că m-am întins s-o mângâi pe mâna nemişcată. O secundă nici n-am simţit-o acolo, de parcă durerea îi paralizase sentimentele, ca unui neom. Dar a oftat şi am simţit-o din nou lângă mine.

— Ştii, am îndrăznit, poate că nici regele nu ştie ce să facă. Poate că nu găseşte o soluţie, cum nici noi nu găsim.

— E regele! protestă Molly. Îl cheamă Shrewd ca să fie viclean. Lumea zice că dă înapoi ca să strângă baierele pungii. De ce să plătească din tezaurul lui, când negustorii disperaţi angajează mercenari pe cheltuiala lor? Dar destul cu asta... Ridică mâna ca să mă oprească. Nu am venit aici, unde e pace şi răcoare, ca să vorbim de politică şi temeri. Spune-mi ce-ai mai făcut tu. A fătat căţeaua pătată?

Aşa am început să povestim despre altele. Eu, despre puii Pestriţei şi despre iapa în călduri care s-a împerecheat cu armăsarul care nu trebuia; ea, despre conurile pentru parfumat lumânările şi despre culesul de mure, despre cât de ocupată va fi toată săptămâna viitoare pentru că trebuia să pregătească provizii de mure pentru iarnă, să lucreze în prăvălie şi să facă lumânări.

Am pălăvrăgit, am mâncat şi am băut şi ne-am uitat cum soarele de vară târzie cobora la orizont, şovăind să apună. Încordarea dintre noi o simţeam plăcută, o amânare şi un miracol deopotrivă. O vedeam ca pe-o prelungire a simţului meu proaspăt descoperit şi m-am minunat că Molly o simţea şi reacţiona şi ea. Am vrut să-i vorbesc despre simţul meu, s-o întreb dacă îi percepea

pe ceilalţi oameni cum îi percepeam eu. Dar m-am temut să nu mă dau de gol, cum păţisem cu Chade, sau să nu fie dezgustată de mine, ca Burrich. Aşa că i-am zâmbit şi am flecărit în continuare, ţinându-mi gândurile pentru mine.

Am condus-o acasă pe străzile tăcute şi i-am urat noapte bună în uşa prăvăliei. Ea stătu în loc, parcă vrând să-mi spună ceva, dar se uită la mine întrebătoare şi murmură „Noapte bună, Bobocule”.

Am plecat spre casă sub un cer de un albastru profund, presărat de stele fierbinţi. Am trecut pe lângă santinelele care jucau eternul lor joc de zaruri şi m-am oprit la grajduri. Am tras iute o tură prin staule, dar era linişte peste tot, chiar şi la căţeluşii proaspăt fătaţi. Am observat doi cai necunoscuţi într-unul dintre padocuri şi un buiestraş în grajd. O fi venit în vizită la curte vreo doamnă nobilă. Ce-o fi adus-o aici la sfârşitul verii? Avea cai frumoşi. Am plecat de la grajduri spre turn.

Din obicei, m-am oprit la bucătărie. Bucătăreasa ştia ce flămânzi pot fi grăjdarii şi războinicii şi că mesele obişnuite nu le umpleau suficient burţile. Mai ales în ultima vreme mi se făcea foame tot timpul, iar doamna Hasty anunţase nu demult că, dacă mai creşteam mult, va trebui să mă învelesc în scoarţă de copac, ca sălbaticii, pentru că nu mai ştia cum să facă să mi se potrivească hainele. Mă şi gândeam la castronul mare de pământ, acoperit cu o cârpă, pe care bucătăreasa îl umplea cu biscuiţi moi, şi la o roată de brânză cam mirositoare, care mergea foarte bine cu berea.

La masă stătea o femeie. Mâncase mere cu brânză, dar când mă văzu intrând sări ca arsă şi-şi duse mâna la inimă, de parcă l-ar fi văzut chiar pe Omul Însemnat. M-am oprit în loc.

— Nu am vrut să vă sperii, doamnă. Mi-era foame şi am venit să mănânc ceva. Vă deranjează dacă rămân?

Doamna se lăsă încet înapoi în scaun. M-am întrebat ce căuta cineva de rangul ei singură în bucătărie, seara. Rochia de culoare crem, simplă, şi oboseala de pe faţă nu-i puteau ascunde originea nobilă. Fără îndoială că ea călărea buiestraşul din grajd, nu era vreo

servitoare. Dacă s-a trezit că-i e foame în toiul nopţii, de ce n-a trimis un servitor să-i aducă ceva?

Luă mâna de la piept şi-o duse la buze, vrând parcă să-şi domolească respiraţia. Când vorbi, o făcu cu glas melodios, ca un cântec:

— Ai intrat brusc.

— Mulţumesc, doamnă.

M-am plimbat prin bucătăria mare, de la butoiul cu bere la brânză şi la pâine, dar mă urmărea din priviri oriunde mă duceam. Nu se atinse de mâncare, o lăsă acolo unde era când am intrat. După ce mi-am turnat berea, m-am întors spre ea. Am surprins-o cu ochii mari asupra mea. Îi coborî imediat. Mişcă din buze, dar nu spuse nimic.

— Pot să vă ajut cu ceva? am întrebat-o, politicos. Căutaţi ceva? Doriţi puţină bere?

— Dacă eşti drăguţ, spuse ea moale.

Am luat cana pe care tocmai o umplusem şi am pus-o pe masă, în faţa ei. Când m-am apropiat, se trase înapoi, de parcă aş fi avut o boală contagioasă. Oare miroseam urât de la grajduri? Nu, Molly mi-ar fi atras atenţia. Era întotdeauna foarte sinceră când venea vorba de curăţenie.

Mi-am umplut şi mie o cană. Privind în jur, mi-am zis că mai bine mănânc în camera mea. Atitudinea doamnei îi trăda stânjeneala în prezenţa mea. Dar în timp ce mă străduiam să ţin în mâini biscuiţii, brânza şi cana cu bere, arătă spre banca din faţa ei.

— Stai jos, îmi spuse, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Nu-i drept ca eu să te sperii şi să nu mai mănânci.

Vorbea pe un ton care nu sugera nici o invitaţie, nici o comandă. M-am aşezat unde mi-a arătat, scăpând câţiva stropi de bere când am pus cana şi mâncarea pe masă. Am simţit cum mă priveşte când mă aşez. Tot nu puse gura pe mâncare. Am lăsat capul în jos şi am mâncat repede, ca un şobolan înghesuit într-un colţ care bănuieşte că pisica îl pândeşte de după uşă. Doamna nu se holba la mine nepoliticos, ci mă studia deschis, stânjenindu-mi

gesturile şi făcându-mă să-mi dau seama că tocmai m-am şters la gură cu mâneca.

Nu ştiam ce să spun, dar liniştea mă tulbura. Am tuşit din cauza biscuiţilor prea seci şi m-am înecat când am vrut să-mi clătesc gâtul cu bere. Doamna mişcă din sprâncene, strânse din buze. Chiar cu ochii în farfurie, tot îi simţeam privirea. Am mâncat cât de repede am putut, vrând să scap de ochii căprui şi de buzele înţepenite, tăcute. Am băgat în gură ultima bucată de pâine cu brânză şi m-am ridicat repede. Am lovit masa şi aproape am răsturnat banca. Am pornit spre uşă, apoi mi-am amintit de sfatul lui Burrich, acela de a saluta doamnele. Am înghiţit îmbucătura numai pe jumătate mestecată.

— Noapte bună, doamnă, am murmurat. Ştiam că erau vorbele nepotrivite, dar altele mai bune nu-mi veneau în minte. M-am îndreptat stângaci spre uşă.

— Stai, mă opri ea. Dormi sus sau în grajduri?

— Şi acolo, şi acolo. Câteodată. Vreau să zic, când sus, când în grajd. Ăăă, noapte bună, doamnă.

M-am întors, mai s-o iau la fugă. Pe la jumătatea scărilor, mi-am dat seama că îmi pusese o întrebare neobişnuită. Numai când am vrut să mă dezbrac am observat că ţineam încă în mână cana goală. M-am culcat cu sentimentul că sunt un prostovan, fără să ştiu de ce.

12

PATIENCE

Piraţii de pe Corăbiile Roşii au adus nenorociri şi suferinţă însuşi neamului lor cu mult înainte de a tulbura ţărmurile celor Şase Ducate. Deşi au pornit drept un cult obscur, au ajuns la putere politică şi religioasă prin mijloace şi tactici necruţătoare. Căpeteniile care nu voiau să adere la credinţa lor descopereau deseori că soţiile şi copiii lor deveneam neoameni. Oricât de reci la suflet şi de cruzi îi considerăm noi pe Străini, trebuie să ştim că tradiţia lor se bazează pe onoare şi prevede pedepse înfiorătoare pentru cei ce încalcă legile familiei. Imaginaţi-vă chinul îndurat de tatăl Străin care îşi vedea fiul neom. Fie ascundea faptele mârşave ale fiului său, care îl minţea, fura de la el şi siluia femeile din gospodărie, fie îl vedea jupuit de viu pentru ticăloşiile lui şi suferea pentru că-şi pierdea nu doar moştenitorul, ci şi respectul altor familii. Ameninţarea transformării era un obstacol serios pentru cei ce se opuneau puterii politice a piraţilor.

Când piraţii au început să se năpustească necontenit asupra ţărmurilor noastre, înfrânseseră orice tentativă de nesupunere din Insulele Exterioare. Cei care li se opuneau făţiş mureau sau fugeau. Alţii plăteau tributul bolborosind mânioşi şi-şi muşcau limba ca să nu protesteze împotriva ticăloşiilor celor ce controlau cultul. Dar mulţi se alăturau bucuroşi piraţilor, îşi vopseau navele în roşu şi nu se întrebau dacă faptele lor erau bune sau rele. E posibil ca aceşti convertiţi să fi aparţinut unor familii de rang inferior, care nu avuseseră niciodată ocazia să ajungă influente. Şefului piraţilor nu-i

păsa cine le fuseseră strămoşii, câte vreme se bucura de devotamentul lor nestrămutat.

Pe doamna aceea am mai văzut-o de două ori înainte de a afla cine era. A doua oară, chiar în ziua următoare, pe la aceeaşi oră. Molly era ocupată cu murele, aşa că am plecat cu Kerry şi cu Dirk să ascultăm muzică prin taverne. Poate am băut una sau două căni de bere în plus. Nu eram ameţit şi nu-mi era nici rău, dar călcam cu grijă, pentru că luasem deja o trântă într-o groapă de pe drumul colbuit.

Separat de bucătărie, dar vecină cu ea, este o zonă îngrădită. I se spune Grădina Femeilor, nu pentru că ar fi numai a lor, ci pentru că ele o îngrijesc şi o cunosc mai bine. E un loc plăcut, cu un iaz în mijloc şi multe straturi joase de iarbă printre plante cu flori, lujeri cu fructe şi alei cu pietriş verde. Ştiam că nu e bine să mă culc chiar acum. Dacă m-aş fi întins în pat, aş fi început să simt cum se învârteşte cu mine şi se clatină şi într-un ceas m-aş fi răstit la pantofi. Fusese o seară frumoasă şi nu voiam s-o închei urât, aşa că m-am dus în Grădina Femeilor.

Într-un colţ, între zidul încălzit de soare şi un iaz mai mic, creşteau mai multe soiuri de cimbru. Te ameţeau cu mirosul într-o zi fierbinte, dar în amurg, când se pregătea de înnoptat, armonia parfumurilor îmi limpezea capul. M-am spălat pe faţă cu apă din iaz şi m-am proptit cu spatele de zidul care încă păstra căldura soarelui. Broaştele îşi trimiteau una alteia orăcăieli. M-am uitat la apa calmă din iaz cu ochi întredeschişi, ca să nu mă apuce ameţeala.

Paşi. Apoi o voce aspră de femeie:

— Eşti beat?

— Nu chiar, am răspuns frumos, crezând că e Tilly, îngrijitoarea livezii. N-am avut nici timp, nici bani destui, am adăugat în glumă.

— Probabil ai învăţat de la Burrich. E-un beţivan şi-un desfrânat şi pe tine tot aşa te-a crescut. Pe toţi din jurul lui îi înjoseşte.

Asprimea din vocea femeii mă făcu să ridic privirea. Am mijit ochii în lumina slabă, ca să-i văd faţa. Era doamna de seara trecută. Stătea pe alee, într-un veşmânt simplu, şi am mi s-a părut la început că e foarte tânără. Era zveltă, mai scundă decât mine, deşi nu eram prea înalt pentru paisprezece ani. Avea chip de femeie totuşi şi acum mă privea mustrător, strângând din buze, şi îşi încrunta sprâncenele deasupra ochilor căprui. Părul negru îi cădea în bucle şi, deşi încercase să-l lege, şuviţele ondulate evadau pe frunte şi pe ceafă.

Nu mă simţeam obligat să-l apăr pe Burrich, dar starea mea nu avea nimic de-a face cu el. Aşa că am răspuns cam vag, zicând că e la kilometri depărtare de oraş şi nu poate fi de vină pentru ce-am băut şi-am înghiţit astăzi.

Doamna se apropie mai mult.

— Dar nici nu te-a învăţat mai bine, nu-i aşa? Nu te-a sfătuit niciodată să nu bei, nu?

În sud se zice că adevărul e în vin. Trebuie să fie un sâmbure din el şi în bere. L-am rostit în seara aceea:

— De fapt, doamnă, să ştiţi că ar fi foarte nemulţumit să mă vadă aşa. Întâi de toate, m-ar ocărî că nu mă ridic în picioare când îmi vorbeşte o doamnă. Şi aici m-am ridicat, clătinându-mă. Pe urmă, mi-ar face morală câteva ceasuri bune, amintindu-mi cum trebuie să se poarte cineva cu sânge de prinţ în vine, chiar dacă nu e prinţ. Am reuşit să fac o reverenţă şi, în vreme ce îmi îndreptam spatele, am rostit un salut preţios: O seară blândă, frumoasă doamnă a grădinii. Acum vă spun noapte bună, ca să vă scutesc de prezenţa unui nerod.

În timp ce mă îndreptam spre intrarea boltită din zid, mă strigă:

— Stai!

Stomacul meu începu să protesteze în linişte, aşa că m-am făcut că n-o aud. Nu veni după mine, dar ştiam sigur că mă urmărea cu privirea, aşa că mi-am ţinut capul semeţ şi am mers drept până când am ieşit din curtea bucătăriei. Am coborât la grajduri, am vomitat pe o grămadă de bălegar şi am adormit într-un

staul curat, pentru că treptele până la odaia lui Burrich mi s-au părut mult prea abrupte.

Dar tinereţea e uimitor de viguroasă, mai ales sub ameninţare. M-am trezit în zori, ştiind că Burrich trebuia să vină după-amiază. M-am spălat la grajduri şi m-am hotărât să schimb tunica pe care o purtam de trei zile. Am devenit şi mai conştient de murdăria de pe ea când doamna mă acostă pe coridorul din faţa camerei mele. Mă măsură de sus până jos şi-mi spuse:

— Schimbă-ţi cămaşa. Cu pantalonii ăia scurţi, parcă eşti o barză. Spune-i doamnei Hasty să ţi-i înlocuiască.

— Bună dimineaţa, doamnă, am spus eu.

Nu era un răspuns, dar, buimac cum eram, alte cuvinte nu mi-au venit în cap. Mi-am zis că era foarte excentrică, mai excentrică decât Lady Thyme. Mai bine să-i fac pe plac. M-am aşteptat să-mi întoarcă spatele şi să-şi vadă de drum. În schimb, ea continua să mă ţintuiască din priviri.

— Cânţi la vreun instrument? vru să afle.

Am negat scuturând din cap.

— Atunci, cânţi cu vocea?

— Nu, doamnă.

Păru nedumerită şi întrebă mai departe:

— Atunci poate că ai fost învăţat să reciţi Poemele sau versuri despre ierburi, vindecare şi navigare... aşa ceva?

— Numai pe cele despre îngrijirea cailor, a şoimilor şi a câinilor, i-am răspuns, sincer numai pe jumătate. Burrich mă obligase să le învăţ pe acelea. Chade mă învăţase câteva despre otrăvuri şi antidoturi, dar mă prevenise că nu le ştia oricine şi că nu se recitau de obicei.

— Dar ştii să dansezi, desigur. Şi ai fost învăţat cum se fac versurile.

Nu mai înţelegeam nimic

— Doamnă, cred că mă confundaţi cu altcineva. Poate cu August, nepotul regelui. E cu un an sau doi mai mic decât mine şi...

— Nu te confund. Răspunde-mi la întrebare! îmi ceru ea, aproape ţipând.

— Nu, doamnă. Învăţăturile despre care pomeniţi sunt pentru cei... de origine aleasă. Eu nu le-am primit.

Fiecare răspuns negativ al meu o nedumerea şi mai tare.

— Aşa ceva e inadmisibil, declară ea. Se răsuci fluturându-şi poalele şi se depărtă grabnic pe coridor.

Am intrat în cameră, mi-am schimbat cămaşa şi-am îmbrăcat cea mai lungă pereche de pantaloni pe care o aveam. Mi-am scos-o pe doamnă din minte şi mi-am văzut de lecţii şi de treburi.

După-masă, când a venit Burrich, ploua. L-am întâmpinat în faţa grajdurilor, ţinând capul calului în timp ce stăpânul lui cobora din şa.

— Ai crescut, Fitz, remarcă el şi mă cercetă cu un ochi critic, ca pe-un cal sau câine care dovedea însuşiri nemaipomenite. Deschise gura ca să mai spună ceva, apoi scutură din cap şi pufni. Ei? întrebă, invitându-mă să-i dau raportul.

Nu fusese plecat decât o lună, dar îi plăcea să ştie cele mai mici detalii. A mers pe lângă mine şi m-a ascultat cât i-am dus iapa în staul şi am început s-o îngrijesc.

Câteodată mă uimea cât de mult semăna Burrich cu Chade. Amândoi voiau să-mi amintesc exact fiecare amănunt, să fiu în stare să povestesc în ordine întâmplările de acum o săptămână sau o lună. Nu-mi fusese greu să învăţ cum să-i raportez lui Chade; nu făcuse decât să dea formă oficială cerinţelor lui Burrich. Peste ani de zile, aveam să-mi dau seama că tot aşa raporta un ostaş superiorului său.

Altul ar fi plecat la bucătărie sau să se spele după ce ar fi auzit versiunea mea prescurtată a celor petrecute în absenţa lui. Dar Burrich insistă să inspecteze grajdurile, oprindu-se când să pălăvrăgească cu un grăjdar, când să şoptească dulce unui cal. Când ajunse la buiestraşul bătrân al doamnei, se opri. Îl studie în tăcere câteva minute.

— Eu am dresat calul ăsta, zise dintr-odată. Auzindu-i vocea, calul se întoarse cu faţa la el şi necheză încet. Mătase, rosti Burrich în şoaptă şi-l mângâie pe nas. Oftă. Deci Lady Patience e aici. Te-a văzut?

Greu de dat răspuns la aşa o întrebare. Mii de gânduri mi se ciocneau în cap. Lady Patience, soţia tatălui meu şi, după spusele multor oameni, cea care îl făcuse să renunţe la curte şi la mine. Cu ea stătusem de vorbă în bucătărie, pe ea o salutasem cu berea în cap. Ea se interesase azi-dimineaţă de educaţia mea.

— Nu oficial. Dar ne-am întâlnit, am murmurat către Burrich.

Mă surprinse cu râsul lui.

— Eşti ca o carte deschisă, Fitz. Îmi dau seama că nu s-a schimbat prea mult, după reacţia ta. Prima oară când am văzut-o era în livada tatălui ei. Se cocoţase într-un pom. Mi-a cerut să-i scot o aşchie din picior. Şi-a scos pantoful şi ciorapul. Chiar acolo, în faţa mea. Şi habar n-avea cine sunt. Nici eu nu ştiam cine e ea. Mi-am zis c-o fi vreo servitoare. Asta a fost cu ani în urmă, bineînţeles, înainte de a o cunoaşte prinţul meu. Cred că nu era cu mult mai mare decât eşti tu acum. Se opri şi se îmblânzi la chip. Şi avea un căţel nenorocit, pe care-l căra întotdeauna într-un coş după ea. Scâncea mereu şi scuipa ghemotoace din blana proprie. Îl chema Pămătuf. Mai făcu o pauză şi zâmbi aproape drăgăstos. Ce amintiri, după atâţia ani...

— I-a plăcut de tine când te-a văzut prima oară? l-am întrebat eu lipsit de tact.

Îndreptă spre mine o pereche de ochi imposibil de citit, în spatele cărora îşi ascunse sentimentele.

— Mai mult decât îi place acum. Dar nu contează. Să te-aud, Fitz. Ce părere are despre tine?

Încă o întrebare încuietoare. M-am repezit să-i povestesc întâlnirile noastre, înflorind amănuntele în avantajul meu, cât am îndrăznit. Când am ajuns la întâlnirea din grădină, Burrich ridică braţul şi mă întrerupse:

— Opreşte-te.

Am tăcut.

— Când nu spui tot adevărul ca să nu pari un prostovan, până la urmă să ştii că pari tâmpit de-a dreptul. Ia-o de la capăt.

Aşa că am luat-o cu povestitul de la început, pomenind şi purtarea mea, şi remarcile doamnei. La sfârşit, am aşteptat verdictul. Dar Burrich întinse mâna şi mângâie botul buiestrașului.

— Timpul schimbă unele lucruri, rosti el, în cele din urmă. Nu pe toate. Oftă. Ei, Fitz, ai darul de a ieşi exact în calea oamenilor pe care ar trebui să-i ocoleşti. Sunt sigur că lucrurile nu se vor opri aici, dar n-am idee ce-o să urmeze. Aşa stând treaba, n-are rost să ne facem griji. Hai să vedem puii de şoricar. Zici că a fătat şase?

— Şi trăiesc toţi, am zis eu mândru, întrucât căţeaua avusese probleme la fătare.

— Să sperăm că şi noi o să ne descurcăm la fel de bine, murmură Burrich în timp ce traversam grajdul.

Când m-am uitat la el, mirat, am observat că nici măcar nu mi se adresase mie.

— Am crezut că eşti suficient de deştept ca s-o eviţi, mormăi Chade către mine.

Nu aşa mă aşteptasem să mă primească după ce nu mai fusesem în camera lui vreo două luni.

— N-am ştiut că-i Lady Patience. Mă mir că n-am auzit bârfe despre sosirea ei.

— Nu suportă deloc bârfele, mă informă Chade. Se aşeză în scaunul din faţa căminului. Odaia era friguroasă şi bărbatul suferea din această cauză. Arăta şi obosit în noaptea aceea, extenuat de ceea ce făcuse în săptămânile în care nu ne văzuserăm. Mâinile suferiseră cel mai tare, îmbătrânite, noduroase şi umflate pe la încheieturi. Sorbi din vin şi continuă: Şi are un fel ciudat de a se purta cu cei care vorbesc de ea pe la spate. Întotdeauna i-a plăcut izolarea. De-asta ar fi fost un dezastru ca regină. Nu că lui Chivalry i-ar fi păsat. S-a căsătorit cu ea pentru el, nu din raţiuni politice. Cred că a fost prima mare dezamăgire pe care i-a provocat-o

tatălui său. După aceea, orice ar fi făcut, nu-l mai mulţumea pe Shrewd.

Tăceam ca peştele pe uscat. Alunecosul veni şi mi se caţără pe genunchi. Rareori vorbea Chade aşa de mult, mai ales despre familia regală. Nici nu respiram, de teamă să nu-l întrerup.

— Uneori cred că Chivalry a găsit în Patience ceva ce a ştiut din instinct că îi trebuie. Era un om atent şi ordonat, cu maniere impecabile, ştia exact ce se întâmplă în jurul lui. Era un cavaler, băiete, în adevăratul sens al cuvântului. Nu ceda impulsurilor murdare sau meschine. Adică avea un aer reţinut tot timpul. Cine nu-l cunoştea foarte bine îl considera distant sau trufaş. Pe urmă a cunoscut-o pe fata asta... şi nu era decât o fată. Nu era mai multă vigoare în ea decât în pânza de păianjen sau în spuma mării. Gândurile îi zburau, ca şi vorbele, de la una la alta, cirip aici, cirip acolo, fără oprire şi fără înţeles. Mă obosea numai s-o ascult. Pe de altă parte, Chivalry zâmbea şi se minuna. Poate pentru că nu avea faţă de el niciun fel de teamă sau de respect. Poate pentru că nu voia neapărat să-l cucerească. Dar din zecile de domniţe mai potrivite, de stirpe mai aleasă sau mai iscusite la minte care se ţineau după el, Chivalry a ales-o pe ea. Şi nici nu era vremea potrivită pentru ca el să se însoare; când a luat-o de nevastă, a pus capăt nenumăratelor alianţe posibile pe care i le-ar fi adus o altă soţie. Nu avea niciun motiv să se însoare atunci. Niciunul.

— Doar acela că a vrut, am intervenit eu. Mai bine mi-aş fi muşcat limba, pentru că Chade înclină din cap şi se scutură să se învioreze. Îşi mută privirea de la foc asupra mea.

— Aşa. Destul cu asta. Nu te întreb cum de ai reuşit s-o impresionezi sau de ce şi-a schimbat sentimentele faţă de tine, dar săptămâna trecută a venit la Shrewd şi i-a cerut să fii recunoscut ca fiu şi moştenitor al lui Chivalry şi să primeşti educaţia care se cuvine unui prinţ.

Mă cuprinse ameţeala. Se mişcau tapiseriile sau ochii îmi jucau o festă?

— Bineînţeles că regele a refuzat-o, continuă Chade necruţător. A încercat să-i explice de ce e imposibil. Ea nu spunea decât: „Dar eşti regele. Cum să fie imposibil pentru tine?” „Nobilii nu l-ar accepta niciodată. S-ar ajunge la război civil. Gândeşte-te ce ar însemna pentru un băiat luat pe nepregătite să-l arunci cu capul înainte în aşa ceva.” Aşa i-a spus regele.

— O, am zis eu încet.

Ce simţisem oare, preţ de-o clipă? Exaltare? Furie? Teamă? Nu ştiam decât că sentimentul dispăruse, că mă simţeam ciudat de frustrat şi de umilit că simţisem ceva.

— Bineînţeles, Patience nu s-a lăsat convinsă. „Pregăteşte-l pe băiat”, i-a spus regelui. „Şi când e pregătit, judecă singur.” Numai Patience e în stare să ceară aşa ceva, şi în faţa lui Verity şi a lui Regal. Verity a ascultat-o în linişte, ştiind cum se va încheia totul, dar Regal s-a făcut livid la faţă. Se enervează prea repede. Şi un idiot îşi dă seama că Shrewd nu va îndeplini cererea lui Patience niciodată. Numai că ştie când să facă compromisuri. I-a cedat în toate celelalte cereri, probabil mai mult ca să-i închidă gura.

— În toate celelalte cereri? am repetat prosteşte.

— Unele în avantajul, altele în dezavantajul nostru. Cel puţin extrem de inconvenabile. Chade părea şi iritat, şi încântat. Sper să-ţi găseşti mai multe ore libere în timpul zilei, băiete, că eu n-am de gând să-mi sacrific planurile pentru ea. Patience a cerut să fi educat aşa cum o cere originea ta. Şi a jurat să se ocupe chiar ea de asta. Muzică, poezie, dans, cântece, maniere... Sper c-o să-ţi placă mai mult decât mie. Deşi lui Chivalry nu i-a stricat. Uneori se folosea foarte bine de asemenea cunoştinţe. Dar o să-ţi ocupe o mare parte din zi. O să fii şi pajul lui Patience. Eşti prea mare pentru asta, dar ea a stăruit. Personal, cred că o rod remuşcările şi vrea să recupereze timpul pierdut, lucru întotdeauna de nerealizat. Va trebui să te antrenezi mai puţin cu armele. Iar Burrich să-şi găsească alt grăjdar.

Nu-mi păsa de arme nici cât negru sub unghie. Aşa cum îmi tot sublinia Chade, un asasin cu adevărat iscusit lucrează în linişte.

Dacă învăţam meseria bine, au trebuia să flutur săbii lungi în faţa nimănui. Dar vremea petrecută cu Burrich... mă cuprinse din nou senzaţia aceea stranie că nu ştiu ce simt. Îl uram pe Burrich. Câteodată. Era poruncitor, tiranic şi lipsit de sensibilitate. Aştepta de la mine să fiu perfect, deşi îmi spunea verde-n faţă că nu mi se va ridica statuie pentru asta. Însă era şi sincer, deschis şi credea că pot să fac ce-mi cerea...

— Te întrebi, probabil, ce avantaje ne-a adus nouă, continuă Chade, orb la frământările mele. Încerca să-şi ascundă încântarea din voce. E vorba de un lucru pe care l-am încercat deja de două ori pentru tine şi de două ori am fost refuzat. Dar Patience atât l-a tocat pe Shrewd, încât a cedat. Meşteşugul, băiete. O să înveţi Meşteşugul.

— Meşteşugul, am repetat fără să îmi dau seama. Lucrurile se desfăşurau prea repede pentru mine.

— Da.

Mă străduiam să-mi fac ordine în gânduri.

— Burrich mi-a vorbit despre el odată. Demult de tot.

Mi-am adus aminte dintr-odată cum decursese discuţia aceea. După ce Curiosul ne trădase fără să vrea. Vorbise despre el ca despre opusul simţului meu comun cu al animalelor. Acelaşi care îmi dezvăluise transformarea suferită de locuitorii din Forge. Oare dacă îl învăţam pe unul dintre ei, scăpam de celălalt? Sau era o pierdere? M-am gândit la legătura mea cu caii şi cu câinii când Burrich nu stătea prin preajmă. Mi-am adus aminte de Curiosul, într-un amestec de afecţiune şi durere. Nu mă mai apropiasem niciodată atât de mult de o altă fiinţă vie. Oare Meşteşugul îmi va tăia această legătură?

— Ce s-a întâmplat, băiete? mă întrebă Chade blând, dar îngrijorat.

— Nu ştiu. Ezitam. Nici lui nu îndrăzneam să-i dezvălui temerile mele. Sau simţul meu întinat. Nimic, am răspuns.

— Ai auzit poveşti vechi despre cum se învaţă Meşteşugul, încercă el zadarnic să ghicească. Ascultă-mă, nu e chiar atât de

rău. Chivalry a trecut prin asta. Şi Verity. Iar din cauza ameninţării din partea Piraţilor de pe Corăbiile Roşii, Shrewd s-a decis să apeleze la metodele vechi şi să-i înveţe Meşteşugul şi pe alţii. Vrea să formeze un grup, sau chiar două, ca să suplinească ceea ce pot face el şi Verity cu Meşteşugul. Galen nu e prea entuziasmat, dar eu zic că-i o idee excelentă. Deşi eu, ca bastard, nu am avut voie să-l învăţ. Aşa că habar n-am cum poate fi folosit pentru apărarea teritoriului.

— Eşti bastard? Cuvintele îmi scăpară pe gură necontrolate. Revelaţia îmi spulberă gândurile încâlcite. Chade se holbă la mine, la fel de şocat.

— Bineînţeles. Am crezut că ţi-ai dat seama de mult. Băiete, pentru cineva atât de perspicace ca tine, eşti cam orb câteodată.

M-am uitat la el de parcă atunci îl vedeam prima oară. Poate nu-mi dădusem seama din cauza cicatricelor. Dar asemănarea era clară. Fruntea, poziţia urechilor, linia buzei de jos.

— Eşti fiul lui Shrewd, am ghicit eu, luându-mă numai după înfăţişare. Am înţeles că m-am înşelat chiar înainte de a-i auzi răspunsul.

— Fiul lui? Chade râse cu asprime. Ce s-ar mai încrunta să te audă! Dar adevărul îl făcu să se strâmbe şi mai tare. E fratele meu vitreg mai tânăr, băiete, deşi el a fost conceput în pat sfinţit de cununie, iar eu într-o campanie militară, lângă Sandsedge. Adăugă pe un ton mai potolit: Mama era soldat când m-a conceput. A venit acasă ca să mă nască şi mai târziu s-a măritat cu un olar. Când a murit, soţul ei m-a urcat pe un măgar, mi-a dat un colier de-al ei şi mi-a spus să i-l duc regelui, la Buckkeep. Aveam zece ani. Pe vremea aceea, drumul era lung, foarte lung de la Woolcot până la Buckkeep.

Nu ştiam ce să spun.

— Destul cu asta. Chade îşi îndreptă spatele hotărât. Galen te va învăţa Meşteşugul. L-a obligat Shrewd. A acceptat în cele din urmă, dar cu mari rezerve. Nimeni nu are voie să se amestece cu

învăţăceii lui cât timp îi instruieşte. Aş vrea să nu fie aşa, dar nu am ce face. Va trebui să fii foarte atent. Ai auzit de Galen, nu?

— Puţine. Numai din gura altora.

— Dar tu ce ştii despre el?

Am tras aer în piept şi am răspuns:

— Mănâncă singur. Nu l-am văzut niciodată la masă, nici cu soldaţii, nici în sala comună. Nu l-am văzut niciodată stând pur şi simplu şi vorbind cu cineva, nici pe terenul de instrucţie, nici la spălătorie, nici în vreo grădină. Întotdeauna merge undeva, în mare grabă. Se poartă urât cu animalele. Câinii nu-l suportă şi ţine caii în frâu atât de tare, încât le rupe gura şi le nenoroceşte firea. Cred că e de vârsta lui Burrich. Se îmbracă frumos, aproape la fel de frumos ca Regal. Am auzit că lumea îl numeşte omul reginei.

— De ce? veni repede întrebarea.

— Păi, a fost cam demult. Gage. Un ostaş. A venit la Burrich într-o seară, cam băut, cam ciopârţit. Se bătuse cu Galen şi Galen îl pocnise peste faţă cu un bici mic sau cu un obiect asemănător. Gage l-a rugat pe Burrich să-l dreagă, pentru că era târziu şi n-ar fi avut voie să bea în seara aia. I-a spus că-l auzise pe Galen spunând că Regal e de două ori mai rege decât Chivalry sau Verity şi că era o prostie tradiţia care-l ţinea departe de tron. Tot Galen a spus că mama lui Regal era de neam mai ales decât prima regină a lui Shrewd. Asta ştie toată lumea. Dar ce l-a mâniat mai tare pe Gage şi l-a făcut să sară la bătaie a fost că Galen i-a zis că regina era mai nobilă decât Shrewd însuşi, pentru că ea avea sângele neamului Farseer de la ambii părinţi, pe când Shrewd numai de la tatăl lui. Aşa că Gage s-a năpustit asupra lui, dar Galen s-a dat la o parte şi l-a lovit cu ceva în obraz.

Am tăcut.

— Şi? mă încurajă Chade.

— Aşa că Galen ţine cu Regal, în detrimentul lui Verity şi chiar al regelui. Iar Regal, ei, bine, îl acceptă. E mai prietenos cu el decât cu servitorii sau ostaşii. Pare să asculte de sfaturile lui. E amuzant

să-i vezi la un loc. Ai zice că Galen îl imită pe Regal, se îmbracă şi merge în stilul prinţului. Uneori chiar seamănă foarte bine.

— Serios? Chade se aplecă mai aproape, nerăbdător. Ce altceva ai mai observat?

Mi-am scotocit memoria după lucruri pe care le observasem singur la Galen.

— Atât, cred.

— Ţi-a vorbit vreodată?

— Nu.

— Înţeleg. Chade înclină din cap pentru sine. Şi ce-ai auzit despre el de la alţii? Ce bănuieşti? Încerca să mă ajute să trag o concluzie, dar nu-mi dădeam seama care.

— E din Farrow. Un insular. Familia lui a venit la Buckkeep cu a doua regină a lui Shrewd. Am auzit că-i e frică de apă, că se teme să navigheze şi să înoate. Burrich îl respectă, dar nu-i place de el. Zice că e un om care ştie ce treabă are, şi-o face ca lumea, dar Burrich nu se înţelege cu niciun om care asupreşte animalele, chiar dacă o face din prostie. Nici servitorii de la bucătărie nu-l suportă. Întotdeauna îi face să plângă pe cei mai mici. Le acuză pe fete că scapă fire de păr în mâncarea lui sau că au mâinile murdare, iar pe băieţi îi face bătăuşi şi se plânge că nu-l servesc cum se cuvine. Aşa că nici bucătăreselor nu le e drag de el, pentru că, dacă ajutoarele lor sunt supărate, nu-şi văd de treabă.

Chade se uita la mine curios, aşteptând să-i spun ceva important. Am căutat să-mi amintesc alte bârfe.

— Poartă un lanţ cu trei pietre preţioase. I l-a dat regina Desire, pentru o favoare specială. Ăăă... Bufonul îl urăşte. Mi-a povestit odată că, dacă rămâne singur cu Galen, acesta îi zice monstru şi aruncă în el cu obiecte.

Chade ridică din sprâncene.

— Bufonul vorbeşte cu tine?

Părea mai mult decât neîncrezător. Îşi îndreptă spatele atât de brusc, încât azvârli câţiva stropi de vin din cupă pe genunchi. Îi şterse nepăsător cu mâneca.

— Câteodată, am recunoscut prudent. Nu prea des. Numai când are chef. Apare dintr-odată şi-mi spune tot soiul de lucruri.

— Lucruri? Ce fel de lucruri?

Mi-am dat seama că nu-i povestisem niciodată lui Chade despre ghicitoarea aceea cu unscuunt. Era prea complicată ca să pomenesc atunci de ea.

— Ciudăţenii. Acum două luni m-a oprit şi mi-a spus că a doua zi nu va fi bună pentru vânătoare. Dar a fost senină şi frumoasă. Burrich a prins căpriorul acela mare. Mai ţii minte. Atunci când am dat peste jderul care a sfâşiat doi câini.

— Din câte ştiu eu, era gata să te sfâşie şi pe tine.

Chade se aplecă în faţă, cu o expresie ciudată de plăcere pe chip. Eu am înălţat din umeri.

— Burrich l-a urmărit călare. Şi pe urmă m-a mustrat pe mine, de parcă ar fi fost vina mea, şi mi-a zis că mi-ar fi pus pielea-n băţ dacă animalul ar fi rănit-o pe Cenuşia. De parcă aveam de unde să ştiu că o să mă atace pe mine. Am ezitat. Chade, ştiu că bufonul e ciudat, dar îmi place că vine să stea de vorbă cu mine. Se exprimă în ghicitori, mă jigneşte, mă ia în zeflemea şi îşi permite să-mi spună lucruri pe care crede că ar trebui să le fac, să mă spăl pe cap sau să nu port galben. Dar...

— Dar? mă îndemnă Chade, de parcă-i povesteam cine ştie ce fapte însemnate.

— Îmi place de el, am zis, neconvingător. Îşi bate joc de mine, dar la el insulta e bunătate. Mă face să mă simt... ei, bine, important. Că a ales să stea de vorbă cu mine.

Chade se propti iar de spătar. Îşi acoperi zâmbetul cu mâna, dar eu nu spusesem nicio glumă.

— Ai încredere în instinctele tale, îmi zise el scurt. Şi ascultă sfaturile bufonului. Şi, ca până acum, nu spune nimănui că vine să vorbească cu tine. Unii ar putea înţelege altceva.

— Cine?

— Regele Shrewd, poate. La urma urmei, bufonul e al lui. Cumpărat cu bani.

Zeci de întrebări mi se învârteau în minte. Chade îmi ghici intenţia, pentru că ridică imediat un braţ să mă oprească.

— Nu acum. Deocamdată, atât trebuie să ştii. De fapt, ştii chiar prea multe. Dar am fost uimit de ce mi-ai spus. Nu-mi stă în fire să dezvălui secretele altora. Dacă bufonul vrea să afli mai multe, să-ţi spună singur. În orice caz, mi se pare că vorbeam despre Galen.

M-am lăsat în scaun cu un oftat.

— Galen. Aşadar, e urâcios cu cei ce nu i se pot opune, se îmbracă bine şi mănâncă singur. Ce altceva mai trebuie să ştiu, Chade? Am avut profesori severi şi profesori antipatici. Cred că voi învăţa şi cum să mă port cu el.

— Aşa să faci, mă sfătui Chade, cât se poate de sincer. Pentru că te urăşte. Te urăşte la fel de mult cât l-a iubit pe tatăl tău. Mă tulburau sentimentele lui adânci faţă de Chivalry. Niciun om, fie el şi prinţ, nu merită atâta devotament orb, şi mai ales nu dintr-odată. Iar pe tine te urăşte şi mai profund. Mă sperie.

La auzul tonului său, am simţit un nod de greaţă în stomac. Eram atât de tulburat, încât aproape mi-a venit rău.

— De unde ştii?

— Pentru că i-a spus-o lui Shrewd când i-a poruncit să te includă printre elevii lui. „Bastardul ăsta nu-şi cunoaşte lungul nasului? Nu trebuie să se mulţumească cu ce i-ai dat?” Pe urmă a refuzat să te înveţe.

— A refuzat?

— Ţi-am spus. Dar Shrewd a fost de neclintit. Iar el e regele şi Galen trebuie să i se supună, cât o fi fost el de devotat reginei. Aşa că s-a înmuiat şi a spus că va încerca să te înveţe. Te vei întâlni cu el în fiecare zi. De azi într-o lună. Până atunci, eşti al lui Patience.

— Unde?

— În vârful unui turn numit Grădina Reginei. Vei fi ţinut acolo.

Chade tăcu, vrând parcă să mă avertizeze, dar nu să mă sperie.

— Ai mare grijă, spuse el, în cele din urmă, pentru că eu nu am nicio influenţă între zidurile acelei grădini. Sunt ca un orb.

Era un avertisment neobişnuit, pe care l-am pus la inimă.

13

FAUR

Lady Patience a fost de mică o fire excentrică în copilărie. Doicile au descoperit că e încăpăţânată şi independentă, dar că nu se putea îngriji singură. Cineva a observat: „Umblă toată ziua cu şireturile desfăcute, pentru că nu ştie să şi le lege, dar nu dă voie nimănui s-o facă în locul ei.” Înainte de a împlini zece ani, a hotărât că nu vrea să primească învăţătura cuvenită unei fete de rangul ei şi s-a preocupat cu meşteşuguri care, probabil, nu aveau să se dovedească prea folositoare: olăritul, tatuajele, obţinerea parfumurilor, cultivarea şi răspândirea plantelor, mai ales a celor din alte părţi.

Nu se jena să scape ore întregi de sub supraveghere. Prefera pădurile şi livezile, nu curtea şi grădina mamei sale. Ai fi zis c-o să ajungă un copil robust şi practic. Nimic mai greşit. Era mereu plină de urticarii, zgârieturi şi înţepături, se rătăcea deseori şi nu a învăţat niciodată să fie prudentă cu oamenii sau animalele.

S-a educat mai mult singură. Ştia să citească şi să socotească de la o vârstă fragedă, şi tot de atunci a studiat, a devorat cu interes nediscriminat orice pergament, carte sau tabletă care i-a căzut în mână. Tutorii se simţeau jigniţi de neatenţia ei şi de faptul că absenţele ei nenumărate nu-i afectau capacitatea de a învăţa aproape totul repede şi bine. Însă nu era deloc interesată să-şi aplice cunoştinţele. Avea capul plin de fantezii şi închipuiri, se ocupa de poezie şi muzică în loc de logică şi maniere şi nici nu voia să audă de comportamentul corect în societate şi de deprinderi cochete.

Cu toate acestea, s-a căsătorit cu un prinţ, unul care a tratat-o cu un entuziasm orb, ceea ce avea să dea naştere primului scandal căzut pe capul lui.

— Stai drept!

Am înţepenit.

— Nu aşa. Parcă eşti un curcan plouat care aşteaptă toporul să-i taie gâtul. Fii mai relaxat. Nu! Trage-ţi ambii umeri în spate, nu te cocoşa. Întotdeauna stai cu picioarele întinse aşa?

— Doamnă, e doar un copil. Toţi sunt aşa, deşiraţi şi osoşi. Lăsaţi-l să intre şi să se liniştească.

— Bine, bine. Intră, atunci.

Am înclinat din cap recunoscător unei slujnice rotunde în obraji, care-mi răspunse cu un zâmbet. Îmi făcu semn spre o bancă, atât de ascunsă sub perne şi şaluri, încât nu aveai unde să te aşezi. M-am cocoţat pe marginea ei şi am cercetat din ochi camera lui Lady Patience.

Era un talmeş-balmeş mai rău decât în a lui Chade. Aş fi dat vina pe trecerea anilor, dacă n-aş fi ştiut că de-abia sosise. N-aş putea s-o descriu nici dacă aş lua pe rând fiecare obiect, pentru că alăturarea lor era nemaipomenită. Un evantai din pene, o mănuşă de scrimă şi un mănunchi de papură zăceau înfipte într-un bocanc vechi. Un terier mic şi negru şi doi pui graşi dormeau într-un coş căptuşit cu o glugă de blană şi o pereche de ciorapi de lână. O familie de morse sculptate în fildeş se cocoţase pe o tăbliţă despre potcovirea cailor. Dar peste tot domneau plante. Frunze verzi grase curgeau din ghivece de lut, flori tăiate şi verdeaţă şi butaşi ieşeau din ceşti de ceai, pocale şi găleţi, lujeri se rostogoleau din căni fără mâner şi ceşti sparte. Nereuşitele se vedeau în beţele uscate ieşind din vasele cu pământ. Plantele se îmbrăţişau şi se încâlceau în orice loc ajungea soarele după-masa ori dimineaţa. Aveam impresia că mă aflu într-o grădină care se întindea spre ferestre şi în jurul haosului din odaie.

— Probabil că-i şi flămând, nu-i aşa, Lacey? Am auzit că băieţilor li se face mereu foame. Cred că mai e ceva brânză cu biscuiţi pe suportul de lângă pat. Vrei să i le aduci, draga mea?

Lady Patience stătea la un braţ distanţă şi i se adresă slujnicei peste capul meu.

— Nu mi-e foame, mulţumesc, am spus repede, înainte ca Lacey să se ridice. Am venit pentru că mi s-a spus să-mi fac timp de petrecut cu dumneavoastră dimineaţa, câtă vreme aveţi nevoie de mine.

De fapt, am reformulat mai prudent vorbele lui Shrewd: „Du-te la ea în fiecare dimineaţă şi fă ce crede ea că trebuie să faci, numai să mă lase în pace. Şi nu te opri până când nu s-a săturat de tine măcar cât m-am săturat eu de ea." Mă şocase cu sinceritatea lui şi nu-l mai văzusem niciodată atât de hăituit. Verity intrase în cameră tocmai când eu voiam s-o şterg grabnic. Şi el arăta rău din cauza oboselii. Cei doi vorbiseră şi se mişcaseră de parcă erau mahmuri, deşi îi văzusem pe amândoi la masă cu o seară înainte, iar cina suferise mult din lipsă de voie bună şi de vin. Verity îmi ciufulise părul când trecusem pe lângă el:

— Bucăţică ruptă din taică-său pe zi ce trece, remarcase către un Regal încruntat, aflat în spatele lui.

Regal îmi aruncase o căutătură cruntă şi trântise uşa.

Aşa că iată-mă în camera doamnei care mă ocolea şi vorbea pe deasupra capului meu, de parcă eram un animal gata s-o atace ori să-i mânjească preţioasele covoare. O vedeam pe Lacey cum se amuză.

— Da, ştiu asta, pentru că, vezi tu, eu l-am rugat pe rege să te trimită aici, îmi explică răbdătoare Lady Patience.

— Da, doamnă.

M-am foit pe spaţiul îngust pe care stăteam şi am încercat să par inteligent şi bine crescut. Dacă mă gândesc la primele noastre întâlniri, nu-i de mirare că mă trata ca pe-un neghiob.

Se lăsă liniştea. Am studiat cu privirea lucrurile din cameră. Lady Patience se uita la fereastră. Lacey stătea jos şi rânjea, prefăcându-se preocupată de croşetatul dantelei.

— Aha, aici era. Iute ca un şoim plonjând după pradă, Lady Patience se aplecă şi prinse puiul de terier de ceafă. Animalul schelălăi speriat, iar mama lui se uită supărată cum mi-l aruncă în poală. Ăsta-i pentru tine. E-al tău de-acum. Orice băiat trebuie să aibă un animal.

Am prins puiul care se zvârcolea, înainte ca doamna să-i dea drumul.

— Sau vrei mai bine o pasăre? Am o colivie cu cinteze în dormitor. Poţi să iei una, dacă preferi.

— Ăăă, nu. Îmi place căţeluşul. E grozav.

Ultimele cuvinte le rostisem către puiul de animal. Reacţia mea instinctivă la scheunatul lui ascuţit a fost să-i pătrund în minte cu calm. Mama simţi legătura mea cu el şi-o aprobă. Se aşeză la loc în coş, lângă puiul alb, fără nicio grijă. Căţeluşul înălţă capul şi se uită fix la mine. Un lucru neobişnuit, din experienţa mea. Majoritatea câinilor evitau contactul prelungit cu ochii. Tot neobişnuită era şi vigilenţa lui. Din experimentele clandestine făcute de mine în grajd, aflasem că, la vârsta lui, căţeii nu prea ştiau ce e cu ei, se gândeau numai la mamă, lapte şi nevoile imediate. Micuţul din poala mea îşi găsise deja identitatea şi era foarte interesat de ce se petrecea în jurul lui. Îi plăcea de Lacey, care îi dădea bucăţi de carne, dar se ferea de Patience, nu pentru că era crudă, ci pentru că se împiedica de el şi îl punea înapoi în coş de câte ori se căţăra cu greu afară din el. I se părea că miros atrăgător, iar izul de cai, păsări şi alţi câini prindeau culoare în mintea lui, erau lucruri încă fără formă, ireale, dar le găsea fascinante. Le-am dat chip mirosurilor pentru el şi începu să se caţere pe pieptul meu, zvârcolindu-se, adulmecând şi lingându-mă de bucurie. *Ia-mă, arată-mi, ia-mă.*

—... asculţi?

M-am înfiorat, aşteptând palma lui Burrich, apoi mi-am adus aminte unde sunt şi ce era cu femeia aceea micuţă din faţa mea care stătea cu mâinile pe şolduri.

— Cred că ceva nu-i regulă cu el, îi spuse ea repede lui Lacey. Ai văzut cum stătea şi se holba la căţel? Am crezut că-i gata să facă o criză.

Lacey scoase un zâmbet blajin şi-şi văzu de croşetat.

— Seamănă cu dumneavoastră când începeţi să vă jucaţi cu frunzele şi plăntuţele şi rămâneţi cu privirea ţintită în praf.

— Nu chiar, spuse Patience, evident deranjată. Una e să cadă pe gânduri un adult, remarcă ea categoric, şi alta e s-o facă un copil cu privirea tâmpă.

Mai târziu, i-am promis căţeluşului.

— Îmi pare rău, am spus şi am încercat să pretind că regret. Mi-a distras atenţia puiul.

Se cuibărise la îndoitura braţului meu şi-mi rodea marginea vestei. E greu de spus ce simţeam. Trebuia să fiu atent la Lady Patience, dar fiinţa aceea mică lipită de mine radia de încântare şi mulţumire. Începi să ameţeşti dacă devii dintr-odată centrul universului cuiva, chiar dacă e numai un căţel de opt săptămâni. Mi-am dat seama cât de singur mă simţeam şi de câtă vreme.

— Mulţumesc, am spus, uimindu-mă pe mine însumi de glasul meu recunoscător. Mulţumesc foarte mult.

— Nu-i decât un căţel, zise doamna şi, spre surprinderea mea, se arătă aproape stânjenită. Se întoarse şi privi spre fereastră. *Cald. Somn.* Vorbeşte-mi despre tine, îmi ceru ea, pe neaşteptate.

Mă luă pe nepregătite.

— Ce anume doriţi să ştiţi, doamnă?

Făcu un gest mic, frustrat.

— Ce faci în fiecare zi? Ce ai fost învăţat?

Am început să-i spun, dar vedeam că nu era mulţumită. Plescăia din buze de câte ori rosteam numele lui Burrich. Nu se arătă impresionată de antrenamentul meu de războinic. Despre

Chade nu-i puteam povesti nimic. Înclină din cap aprobator, dar înciudată, când auzi că învăţ limbile străine, scrisul şi socotitul.

— Ei, mă întrerupse brusc, măcar nu eşti complet ignorant. Dacă ştii să citeşti, poţi învăţa orice. Vrei să înveţi?

— Cred că da. I-am dat un răspuns în doi peri, dar începeam să mă enervez. Nici măcar căţeluşul primit în dar nu putea să compenseze faptul că-mi ridiculiza cunoştinţele.

— Atunci cred că o să înveţi. Pentru că eu vreau să vrei, chiar dacă nu vrei acum. Categorică dintr-odată, schimbarea ei de atitudine mă lăsă buimac. Cum te cheamă, băiete?

Iar întrebarea asta.

— „Băiete” e bine, am şoptit.

Căţeluşul se agită şi scânci. M-am forţat să-mi păstrez calmul. Am avut satisfacţia de a vedea o scurtă expresie siderată pe faţa lui Patience.

— O să-ţi spun... Thomas. Tom. Îţi place?

— Cred că da, am zis rar.

Burrich se pricepea mai bine la botezat câinii decât ştia ea s-o facă pentru oameni. Nu aveam niciun Negrilă sau Picăţel în grajduri. Le dădea nume nobile, care descriau calităţile pe care spera să le aibă. Până şi numele Cenuşiei ascundea o pasiune blândă, pe care am ajuns să o respect. Dar femeia asta m-a botezat Tom fără să clipească. Am lăsat capul în jos, ca să nu-mi vadă ochii.

— Bine, deci, zise ea, puţin cam aspru. Vino mâine la aceeaşi oră. Voi pregăti câte ceva pentru tine. Te previn, mă aştept să faci eforturi de bunăvoie. La revedere, Tom.

— La revedere, doamnă.

M-am răsucit şi am plecat. Lacey mă urmări cu privirea, pe urmă întoarse iute ochii spre stăpâna ei. I-am simţit dezamăgirea, dar n-am descoperit cauza ei.

Ziua era de-abia la început. Prima întâlnire nu durase nici o oră. Nu mă aştepta nimeni; aveam timp la dispoziţie. Am plecat spre bucătărie ca să mă linguşesc pe lângă bucătăreasă după nişte resturi pentru căţeluş. Ar fi fost mai uşor să-l duc la grajduri, dar

atunci ar fi aflat Burrich despre el. Ştiam bine ce i s-ar fi întâmplat. Ar fi stat în grajd, ar fi fost, chipurile, al meu, iar Burrich ar fi tăiat orice legătură dintre noi. Nu aveam de gând să permit aşa ceva.

Mi-am făcut planuri. Un coş de la spălătorese, o cămaşă veche peste paie, pe care să doarmă. N-o să facă prea multă murdărie, iar pe măsură ce va creşte, prin legătura dintre noi îl voi dresa. Acum va trebui să stea singur în cea mai mare parte a zilei. Până la urmă, Burrich va afla despre el. Am alungat hotărât gândul. O să mă ocup de asta mai târziu. Deocamdată, trebuia să-i dau un nume. M-am uitat la el. Nu era un terier pisălog, cu blană ondulată. O să-i crească o blană scurtă, o să aibă gâtul gros şi botul negru-cărbune. Adult, o să-mi ajungă până la genunchi, deci îmi trebuia un nume de câine uşor. Nu voiam să-l fac agresiv. Deci nu-i puteam spune Spintecătorul sau Luptătorul. O să fie tenace şi alert. Poate Iute-de-Picior. Sau Scut.

— Sau Nicovală. Sau Forjă.

Am ridicat privirea. Bufonul ieşi dintr-un alcov şi veni după mine pe coridor.

— De ce? am spus. Nu mă mai întrebam de unde ştia bufonul ce gândesc.

— Pentru că inima ta va bate pe a lui şi te vei căli în focul său.

— Mi se pare cam artificial, am obiectat eu. Forjă nu e un cuvânt prea apreciat acum. Nu vreau să-mi botez aşa câinele. Zilele trecute, în oraş, am auzit un beţivan înjurând un hoţ de buzunare: „Să-ţi ajungi nevasta ca ăia din Forge[9]”. Toată lumea de pe stradă s-a oprit şi s-a uitat lung la el.

Bufonul scutură din umeri.

— Bine că s-a uitat. Veni după mine în cameră. Atunci Făurel. Sau Faur. Mi-l arăţi?

I-am dat câinele fără tragere de inimă. Se foi, se trezi, apoi dădu din coadă în mâinile Bufonului. *Nu miros, nu miros.* Uluit, am fost de acord cu animalul. Nici nasul lui, care mirosea pentru mine, nu simţea niciun iz de la Bufon.

---

[9]Numele oraşului Forge se traduce prin „forjă” (n. red).

— Ai grijă să nu-l scapi.

— Sunt bufon, nu idiot, protestă, dar se aşeză pe patul meu şi puse căţelul lângă el. Faur începu imediat să adulmece şi să scormonească patul. M-am dus pe partea cealaltă, ca nu cumva să se aventureze prea aproape de margine.

— Deci, întrebă bufonul ca din întâmplare, o s-o laşi să-ţi cumpere cadouri?

— De ce nu? Am încercat să fiu dispreţuitor.

— Ar fi o greşeală pentru amândoi. Îl ciupi de codiţă pe Faur, care se răsuci scâncind. O să vrea să-ţi dea lucruri. Tu va trebui să le accepţi, căci nu există un mod politicos de a le refuza. Dar va trebui să te hotărăşti dacă acele cadouri o să clădească o punte între voi doi sau un zid.

— Îl cunoşti pe Chade? am întrebat brusc, pentru că bufonul vorbea într-un stil atât de asemănător cu ai lui, încât trebuia să ştiu. Nu mai pomenisem de Chade nimănui în afară de Shrewd, nici nu auzisem pe alţii din turn vorbind despre el.

— Umbră sau soare, ştiu când să-mi pun frâu la gură. Ar fi bine să înveţi şi tu lucrul ăsta.

Bufonul se ridică dintr-odată şi se îndreptă spre uşă. Apoi rămase puţin pe loc.

— Nu te-a urât decât în primele luni. Şi n-a fost chiar ură; mai mult o gelozie oarbă pe mama ta, că a putut să-i dea un copil lui Chivalry, iar ea, nu. Pe urmă inima i s-a înmuiat. A vrut să trimită după tine, să te crească precum pe copilul ei. Unii zic că nu voia decât să aibă ceva ce atinsese Chivalry. Mie nu mi se pare.

Îl priveam cu ochi mari.

— Arăţi ca un peşte, aşa cum stai cu gura deschisă. Sigur că tatăl tău a refuzat. A zis că ar părea că-şi recunoaşte oficial bastardul. Dar eu cred că altceva era în mintea lui. Cred că ar fi fost periculos pentru tine.

Făcu o pasă bizară cu mâna şi apăru un ciot de carne uscată între degetele lui. Ştiam că ţinea bucăţile în mânecă, dar n-am

reuşit să observ cum făcea şmecheria. Azvârli carnea pe pat, iar căţeluşul se repezi lacom la ea.

— Poţi să-i faci rău, dacă vrei, zise bufonul. Se simte foarte vinovată că ai fost atâta vreme singur. Şi semeni aşa de bine cu Chivalry, de parcă buzele tale rostesc cuvintele lui. E ca un giuvaier puţin crăpat. O lovitură precisă din partea ta, şi se va face bucăţi. E pe jumătate nebună, ştii. Ei n-ar fi reuşit niciodată să-l omoare pe Chivalry, dacă ea nu ar fi fost de acord cu abdicarea. Nu fără să ignore consecinţele. Ea ştie asta.

— Cine este „ei”?

— Cine *sunt* „ei”, mă corectă bufonul şi se făcu nevăzut. Când am ajuns la uşă, nu mai era. Mi-am îndreptat mintea spre el, dar nu l-am găsit. Parcă ar fi fost neom. Gândul mi-a dat fiori şi m-am întors la Faur. Fărâmiţase carnea şi împrăştiase bucăţile pe pat.

— Bufonul a plecat, i-am spus.

Dădu din coadă a înţelegere şi se ocupă în continuate de carne.

Era al meu, îl primisem. Nu era un câine din grajd pe care-l îngrijeam, ci al meu, departe de autoritatea lui Burrich, care nu ştia de el. În afară de haine şi de brăţara de la Chade, nu prea aveam bunuri numai ale mele. Dar Faur compensa tot ceea ce nu avusesem până atunci.

Un căţel sănătos, cu blana linsă şi moale acum, dar care se va înăspri când va mai creşte. Când l-am dus lângă fereastră, am văzut pete discrete de culoare pe piele. O să fie cenuşiu tărcat, aşadar. Pe bărbie i-am descoperit o pată albă şi încă una pe laba stângă din spate. Se agăţă cu dinţii de mâneca mea şi o scutură violent, mârâind cât de sălbatic putea un pui. M-am hârjonit cu el pe pat până când a căzut frânt într-un somn adânc. Pe urmă l-am mutat pe aşternutul lui de paie şi am plecat, fără nici un chef, la lecţiile şi treburile după-amiezii.

Prima săptămână cu Patience ne-a pus la grele încercări pe amândoi. M-am străduit să-l fac pe Faur să mă simtă cât de cât prezent în mintea lui, ca să nu urle de singurătate. Dar pentru asta îmi trebuia antrenament, aşa că lăsam impresia că sunt cam

distrat. Burrich s-a cam încruntat, dar l-am convins că de vină erau lecţiile cu Patience.

— Nu ştiu ce vrea de la mine femeia asta, i-am spus în a treia zi. Ieri am făcut muzică. În numai două ore, a încercat să mă înveţe să cânt la harpă, la cimpoi şi la flaut. De câte ori reuşeam să pricep ceva din note, îmi smulgea instrumentul şi-mi ordona să încerc altul. A terminat lecţia zicând că nu am talent la muzică. Astăzi am făcut poezie. S-a apucat să mă înveţe una despre regina Healsall şi grădina ei. E cam lungă, numai despre ierburile pe care le cultiva ea şi la ce folosea fiecare. Lady Patience s-a tot încurcat şi s-a supărat când am repetat după ea. Ar trebui să ştiu că iarba-mâţelor nu se foloseşte la comprese, mi-a zis, de ce-mi bat joc de ea? Am fost de-a dreptul uşurat când s-a plâns că i-am dat o durere de cap şi a trebuit să ne oprim. Când m-am oferit să-i aduc muguri împotriva durerii de cap, a sărit ca arsă, strigând: „Poftim! Ştiam eu că-ţi râzi de mine.” Nu mai ştiu cum să-i fac pe plac, Burrich.

— De ce i-ai face pe plac? mormăi el, aşa că am abandonat subiectul.

În seara aceea veni la mine în cameră Lacey. Bătu, intră şi strâmbă din nas.

— Ar trebui să aduci mai multe ierburi dacă vrei să ţii câinele aici, să-i faci un aşternut. Şi freacă după el cu oţet cu apă. Miroase ca în grajd aici.

— Aşa-i, am recunoscut. Am privit-o curios şi apoi am aşteptat.

— Ţi-am adus ceva. Mi s-a părut că ţi-a plăcut cel mai mult.

Scoase cimpoiul. M-am uitat la tuburile scurte şi groase, legate cu bucăţi de piele. Dintre cele trei instrumente, fusese preferatul meu. Harpa avea prea multe coarde, iar flautul suna prea ascuţit şi când cânta Patience la el.

— Te-a trimis Lady Patience să mi-l aduci? am întrebat-o, nedumerit.

— Nu. Nici nu ştie că l-am luat. O să creadă că l-a rătăcit, ca de obicei.

— De ce l-ai adus?

— Ca să exersezi la el. Când începi să te pricepi, adu-l înapoi şi arată-i ce ştii.

— De ce?

Lacey oftă.

— Pentru că s-ar simţi mult mai bine. Iar asta mi-ar face şi mie viaţa mai uşoară. Nu-i nimic mai rău decât să slujeşti pe cineva cu inima frântă, ca Lady Patience. Vrea cu disperare să te dovedeşti priceput la ceva. Încearcă întruna să te ajute, sperând că o să dai dovadă de talent brusc, ca să te expună şi să spună lumii: „Poftim! V-am zis eu că e talentat.” Acuma, am avut şi eu băieţi şi ştiu că nu merge aşa cu ei. Nu învaţă, nu cresc, nu au maniere dacă stai cu ochii pe ei. Întoarce-te cu spatele şi dintr-odată o să-i găseşti mai deştepţi, mai înalţi şi fermecând pe toată lumea în afară de mama lor.

Nu prea pricepeam.

— Vrei să învăţ să cânt la cimpoi pentru ca Patience să fie fericită?

— Ca să creadă că ţi-a oferit ceva.

— Mi l-a dat pe Faur. Nimic altceva nu poate fi mai bun decât el.

Lacey se arătă mirată de sinceritatea mea. Şi eu.

— Bine. Ai putea să i-o spui. Dar ai putea la fel de bine să încerci să înveţi cum se cântă la cimpoi sau cum se recită o baladă sau o rugăciune veche. Te-ar înţelege mai bine.

După plecarea lui Lacey, am căzut pe gânduri, şi furios, şi trist. Patience voia să fiu o reuşită şi credea că trebuie să descopere ceva ce ştiam să fac bine, de parcă, înaintea ei, nu făcusem sau nu realizasem nimic. Dar cum stăteam şi cugetam la ce făcusem şi la ce ştia ea despre mine, mi-am dat seama că nu-i lăsam o impresie prea bună. Ştiam să citesc şi să scriu, să am grijă de cai şi de câini. Mă pricepeam şi să fierb otrăvuri, să fac prafuri de dormit, să fur, să mint, să fac scamatorii cu mâinile. Niciuna dintre abilităţile acestea nu ar fi încântat-o, chiar dacă ar fi ştiut de ele. Aşa că ce

altceva era de capul meu, în afară de faptul că eram asasin şi spion?

A doua zi m-am sculat de dimineaţă şi l-am căutat pe Fedwren. A fost foarte bucuros când i-am cerut împrumut pensule şi culori. Mi-a dat hârtie mai bună decât cea pentru exerciţii şi m-a pus să-i promit că-i voi arăta strădaniile mele. În timp ce urcam scările, m-am întrebat cum ar fi să-i fiu ucenic. Nu putea fi mai greu decât încercările prin care treceam în ultima vreme.

Însă treaba la care m-am înhămat s-a dovedit mai grea decât oricare dintre cele primite de la Patience. Faur dormea pe perna lui. De ce era curba spinării lui altfel decât curba unei rune, de ce erau umbrele urechilor lui altfel decât umbrele ilustraţiilor cu ierburi pe care le-am copiat cu sârg de pe lucrările lui Fedwren? Dar erau şi am irosit foaie după foaie, până când mi-am dat seama că tocmai umbrele din jurul căţelului alcătuiau curbele spinării şi linia pulpelor.

Trebuia să pictez mai puţin, nu mai mult, şi să desenez ce vedeam cu ochii, nu ce ştiam în minte.

Târziu am spălat pensulele şi le-am lăsat deoparte. Aveam două planşe mulţumitoare şi una care îmi plăcea, deşi era cam neclară, mai mult bănuiai căţelul decât îl vedeai. Pictasem ce simţeam, nu ce vedeam, mi-am zis.

Dar când am ajuns în faţa uşii lui Lady Patience, m-am uitat la hârtii şi m-am simţit ca un ţânc care îi aduce mamei sale păpădii zdrobite şi ofilite. Ce fel de ocupaţie era asta pentru un tânăr? Dacă aş fi ucenicul lui Fedwren, atunci asemenea exerciţii ar fi foarte potrivite, căci un scrib dibaci trebuie să se priceapă şi la ilustraţii, nu numai la scris. Dar uşa s-a deschis înainte de a bate eu şi iată-mă în odaie, cu degetele mânjite de vopsea şi paginile încă ude în mână.

N-am scos o vorbă când Patience, nervoasă, mi-a spus să intru, că deja întârziasem. M-am cocoţat pe marginea unui scaun acoperit de o mantie şifonată şi un lucru de mână terminat numai pe jumătate. Am pus picturile la o parte, peste un teanc de tăbliţe.

— Cred că poţi învăţa să reciţi versuri, dacă vrei, zise ea cam acră. Şi după aceea să scrii versuri, dacă vrei. Ritmul şi metrica nu sunt decât... acela-i căţeluşul?

— Aşa am vrut, am murmurat. Nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată mai stânjenit decât atunci.

Ridică foile cu grijă şi le examina pe rând, de aproape şi de la distanţă. Stărui pe cea vagă.

— Cine ţi le-a desenat? mă întrebă, într-un sfârşit. Nu că ţi-ar scuza întârzierea. Dar aş şti ce să fac cu cineva care ştie să deseneze pe hârtie ce vede ochiul, în culori atât de reale. Asta e problema cu tratatele mele despre plante; toate ierburile sunt pictate cu verde, nu contează că sunt gri sau cu nuanţe rozalii când cresc. Asemenea tăbliţe sunt inutile dacă vrei să înveţi de pe ele...

— Cred că a pictat căţelul singur, doamnă, o întrerupse Lacey cu blândeţe.

— Iar hârtia e mai bună decât ce-am avut... Se opri brusc. Tu, Thomas? (Era pentru prima oară că-şi amintea să folosească numele cu care mă blagoslovise, cred.) Tu pictezi aşa?

Înainte să se uite la mine, apucasem să dau iute din cap. Ridică iar picturile.

— Tatăl tău nu era în stare să tragă o curbă, dacă nu era pe o hartă. Mama ta desena?

— Nu-mi aduc aminte de ea, doamnă, veni răspunsul meu pe un ton inflexibil. Nu îmi aminteam să se mai fi găsit cineva care să aibă curajul să mă întrebe aşa ceva.

— Cum? Nimic? Dar aveai şase ani. Trebuie să-ţi aminteşti ceva – culoarea părului, glasul, cum te striga...

Ce era în vocea ei? O durere flămândă, o curiozitate pe care nu suporta să şi-o astâmpere?

Preţ de-o clipă, aproape am găsit o amintire. Un miros de mentă? Sau... Dispăru.

— Nimic, doamnă. Dacă ar fi vrut să-mi amintesc de ea, m-ar fi păstrat, cred.

Am tras zăvorul la poarta inimii mele. Sigur că nu eram dator să-mi amintesc de mama care nu m-a ţinut lângă ea şi care nu m-a căutat vreodată.

— Aşa deci. Pentru prima dată, cred că Patience a înţeles că dusese conversaţia pe un teren delicat. Se uită pe fereastră la ziua cenuşie. Ai fost învăţat foarte bine să desenezi, remarcă ea dintr-odată, prea convinsă.

— Fedwren. Nu zise nimic, aşa că am adăugat: Scribul de la curte, ştiţi. Ar vrea să devin ucenicul lui. Îi place cum fac literele şi lucrează cu mine la copierea imaginilor. Când avem timp, vreau să spun. De multe ori sunt foarte ocupat, iar el pleacă deseori după papirus.

— După papirus?

— Mai are ceva hârtie. Câteva măsuri, dar foloseşte mereu din ea. A luat-o de la un neguţător, care o avea de la alt neguţător, care o avea de la alt neguţător, aşa că nu mai ştie care a fost primul. Dar, din câte i s-a spus, e făcută din stuf presat. E de calitate mult mai bună decât cea făcută de noi. E subţire, se îndoaie şi nu se sfărâmă repede cu vremea, dar absoarbe bine cerneala, nu o suge ca să se estompeze marginile runelor. Fedwren zice că, dacă am putea s-o multiplicăm, multe s-ar schimba. Cu hârtie bună, solidă, orice om ar avea o copie a cunoştinţelor de pe tăbliţele din turn. Dacă ar fi mai ieftină, mai mulţi copii ar învăţa să scrie şi să citească, aşa zice el. Nu înţeleg de ce e aşa de...

— N-am ştiut că există cineva aici care să aibă aceleaşi preocupări cu ale mele. Expresia de pe chipul doamnei se animă. A încercat hârtia din rădăcină de nufăr presată? Mi s-a părut de calitate. Şi hârtia făcută din fâşii de scoarţă de kinue, ţesute şi pe urmă presate ude? E solidă şi flexibilă, dar suprafaţa lasă de dorit... Spre deosebire de aceasta...

Se uită încă o dată la hârtiile din mâinile ei. Tăcu o clipă, apoi mă întrebă şovăitoare:

— Îţi place căţeluşul atât de mult?

— Da, am răspuns simplu şi imediat ni se întâlniră ochii.

Se uită la mine cu aceeaşi privire goală cu care se uita deseori pe fereastră. I se umplură ochii de lacrimi.

— Câteodată semeni cu el aşa de mult, încât... Se înecă. Ar fi trebuit să fii al meu! Nu-i cinstit, ar fi trebuit să fii al meu!

Strigă cu atâta forţă, încât am crezut că o să mă lovească. Dar se năpusti asupra mea şi mă luă în braţe, călcând peste câinele ei şi răsturnând o vază cu verdeaţă. Câinele sări schelălăind, vaza se făcu bucăţi pe podea, împrăştiind apă şi cioburi în toate direcţiile, iar doamna îmi trase una cu fruntea sub bărbie de-am văzut stele verzi. N-am avut timp să reacţionez, că se şi depărtă de mine şi fugi în dormitor, ţipând ca o pisică opărită. Trânti uşa după ea.

Tot timpul, Lacey îşi văzu liniştită de dantela ei.

— Mai face uneori aşa, remarcă ea cu blândeţe şi-mi arătă uşa cu capul. Vino înapoi mâine, îmi reaminti, apoi adăugă: Ştii, Lady Patience a ajuns să ţină foarte mult la tine.

14

GALEN

Galen, fiu de ţesător, a venit la Buckkeep în copilărie. Tatăl lui a fost unul dintre servitorii personali ai reginei Desire şi a urmat-o aici de la Farrow. Pe vremea aceea, maestra Meşteşugului din Buckkeep era Solicity. Îi învăţase Meşteşugul pe regele Bounty şi pe fiul lui, Shrewd, deci, când fiii celui din urmă erau mici, ea era deja bătrână. I-a cerut regelui Bounty să-şi ia un ucenic, iar el a acceptat. Galen era în graţiile reginei, iar la îndemnul intens al viitoarei regine, Desire, Solicity l-a ales pe el. Atunci, ca şi acum, bastarzii Casei Farseer nu aveau voie să înveţe Meşteşugul, dar când cei din afara casei regale se dovedeau talentaţi, harul lor era cultivat şi răsplătit. Fără îndoială, Galen s-a aflat printre ei, un băiat talentat peste noapte care a intrat dintr-odată în atenţia maestrei.

Când prinţii Chivalry şi Verity au împlinit vârsta la care să fie iniţiaţi în Meşteşug, Galen avansase suficient ca să ajute în instruirea lor, deşi nu era decât cu un an sau doi mai mare decât ei.

Mi-am găsit încă o dată echilibrul în viaţă, pentru scurtă vreme. Lady Patience şi cu mine nu ne-am mai stânjenit reciproc, ci am acceptat amândoi că nu vom fi niciodată apropiaţi sau foarte în largul nostru unul cu altul. N-am mai simţit nevoia să ne împărtăşim sentimentele; le evitam şi păstram o distanţă formală între noi, dar am reuşit să ne înţelegem. Cu toate acestea, prinşi în dansul formal al relaţiei noastre, am reuşit câteodată să păşim pe aceeaşi melodie.

Odată ce a renunţat la ideea de a mă învăţa tot ceea ce ar trebui să ştie un prinţ din neamul Farseer, a reuşit să îmi arate foarte multe. Foarte puţine din cunoştinţele primite de la ea făceau parte din bagajul pregătit la început. Am învăţat, într-adevăr, câte ceva despre muzică, dar asta pentru că îi împrumutam instrumentele şi exersam singur ore întregi. Am devenit mai degrabă mesagerul decât pajul ei şi, tot ducând mesaje, am „prins” unele lucruri despre arta parfumurilor şi mi-am îmbogăţit cunoştinţele despre plante. Până şi Chade a fost entuziasmat când a descoperit noul meu talent de a cultiva rădăcini şi frunze şi a urmărit cu interes experimentele – puţine dintre ele reuşite – prin care Lady Patience şi cu mine încercam să convingem mugurii unui copac să înfrunzească dacă sunt altoiţi pe altul. Era o vrajă de care ea auzise, dar ezitase s-o practice. Şi azi există în Grădina Femeilor un măr cu o creangă pe care rodesc pere. Când mi-am exprimat interesul faţă de arta tatuajelor, nu mi-a dat voie să-mi însemn corpul, zicând că eram prea tânăr pentru o asemenea hotărâre, dar n-a avut nicio reţinere în a mă lăsa s-o urmăresc cum şi-a înşirat înţepături de vopsea pe gleznă şi pe gambă, în forma unei ghirlande de flori încolăcite.

Dar, pentru ca toate acestea să se întâmple, a fost nevoie să treacă luni şi ani întregi. După zece zile, reuşisem să instaurăm între noi o politeţe fără menajamente. L-a cunoscut pe Fedwren şi l-a implicat în proiectul ei cu hârtie din rădăcini. Căţeluşul creştea văzând cu ochii şi era bucuria zilelor mele. Comisioanele făcute pentru Lady Patience mi-au dat nenumărate ocazii să mă întâlnesc cu prietenii mei din oraş, mai ales cu Molly, care s-a dovedit un ghid nepreţuit al dughenelor de unde cumpăram parfumuri pentru Lady Patience. Ameninţarea piraţilor plutea la orizont, dar în cele câteva săptămâni petrecute cu doamna aceasta mi-a părut foarte îndepărtată, aşa cum ţi se pare frigul iernii într-o zi de vară. O perioadă foarte scurtă am fost fericit şi, rară binecuvântare, ştiam că eram fericit.

Apoi au început lecţiile cu Galen.

Cu o seară înainte, Burrich a trimis după mine. M-am dus la el întrebându-mă ce nu făcusem bine şi ce mustrări mă aşteptau. L-am găsit aşteptându-mă în faţa grajdurilor, mişcându-se de pe un picior pe altul, agitat ca un armăsar închis. Mi-a făcut imediat semn să-l urmez şi m-a dus în odaia lui.

— Ceai? îmi oferi el şi-mi turnă o cană din ceainicul de pe cămin.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, luând cana. Nu-l mai văzusem atât de încordat. Nu-i stătea în fire şi m-am temut de vreo veste înspăimântătoare, murise ori se îmbolnăvise Cenuşia ori îl descoperise pe Faur.

— Nimic, minţi el atât de prost, încât o recunoscu şi el imediat. Uite ce e, băiete, mărturisi. Azi a venit la mine Galen. Mi-a zis că urmează să fii învăţat Meşteşugul. Şi mi-a atras atenţia că, atâta vreme cât te învaţă el, nu am voie să-mi bag nasul în niciun fel. Fără sfaturi, fără treburi de făcut, fără să mâncăm împreună. A fost foarte... direct.

Făcu o pauză. Oare ce cuvânt ocolise? Întoarse privirea de la mine.

— A fost o vreme când am sperat să ţi se ofere şansa asta, dar, cum nu s-a întâmplat nimic, mi-am zis că poate-i mai bine aşa. Galen poate să fie un dascăl aspru. Foarte aspru. Am auzit lumea vorbind. Îşi loveşte elevii, dar pretinde că nu le cere nimic mai mult decât îşi cere lui însuşi. Şi, băiete dragă, am auzit asta şi despre mine, dacă-ţi vine să crezi.

Mi-am permis un zâmbet discret, care încruntă sprâncenele lui Burrich.

— Ascultă ce-ţi spun. Galen nu ascunde faptul că nu te suportă. Bineînţeles, nu te cunoaşte deloc, deci nu e vina ta. Se bazează numai pe... ce eşti şi ce ai provocat, dar zeii ştiu că n-a fost vina ta. Dar dacă Galen ar recunoaşte asta, ar însemna să admită greşeala lui Chivalry, iar eu nu l-am auzit să spună vreodată că Chivalry ar fi avut vreun cusur... deşi poţi să iubeşti un om chiar dacă e plin de metehne.

Burrich dădu un scurt ocol camerei, pe urmă se întoarse lângă foc.

— Spune odată ce vrei să-mi spui.

— Încerc, se răţoi el. Nu-i uşor să ştii ce să spui. Nici măcar nu sunt sigur că ar trebui să stau de vorbă cu tine. Îmi bag nasul unde nu-mi fierbe oala sau îţi dau sfaturi? Încă n-ai început lecţiile. Aşa că ţi-o spun acum. Dă tot ce poţi din tine în faţa lui. Nu-i răspunde înapoi. Fii respectuos şi politicos. Ascultă ce-ţi spune şi învaţă cât de repede eşti în stare.

Mai făcu o pauză.

— Nici n-aveam de gând să fac altfel, am zis cam zeflemitor, ştiind că nu asta voia el să-mi spună de fapt.

— Ştiu asta, Fitz!

Oftă şi se aşeză de partea cealaltă a mesei. Îşi apăsă tâmplele cu partea de jos a palmelor, ca şi cum l-ar fi durut. Aşa agitat nu-l mai văzusem.

— Demult de tot, ţi-am vorbit de cealaltă... vrajă. Harul. Să te însoţeşti cu animalele, să devii aproape un animal.

Se uită în jur, parcă îngrijorat să nu-l audă cineva. Se aplecă mai tare spre mine şi-mi vorbi în şoaptă, dar agitat:

— Fereşte-te de el. Am făcut tot ce-am putut să te fac să înţelegi că e ruşinos şi păcătos, însă nu mi s-a părut că tu ai fi de acord cu mine. Of, ştiu că mi-ai respectat regula împotriva lui de cele mai multe ori. Dar de câteva ori am simţit, am suspectat că te joci cu lucruri de care un om nu trebuie să se atingă. Crede-mă, Fitz, aş prefera să te văd... neom, ca ostaticii din Forge. Da, nu te uita aşa la mine, aşa simt. Iar Galen... Fitz, nici măcar să nu-i pomeneşti de Har. Să nu vorbeşti de el, nici să nu te gândeşti la el în preajma lui. Ştii puţine despre Meşteşug şi despre cum stă treaba cu el. Numai că uneori... of, uneori, când tatăl tău mă atingea cu el, parcă ştia dinaintea mea ce-am în suflet, vedea lucruri pe care eu le ţineam adânc îngropate şi pentru mine.

Obrajii lui negri se înroşiră brusc. Mai avea puţin şi plângea. Întoarse ochii spre foc. Mi-am dat seama că ne apropiam de ceea

ce trebuia să-mi spună, de fapt. Trebuia, nu voia. Îl copleşea o teamă profundă pe care el însuşi o nega. Un bărbat mai slab de înger, nu atât de ferm ca el, ar fi tremurat.

—... mă tem pentru tine, băiete.

Vorbea către pietrele de deasupra poliţei, atât de gros, că de-abia-l înţelegeam.

— De ce?

O întrebare simplă primeşte cel mai bun răspuns mă învăţase Chade.

— Nu ştiu dacă o să-l descopere în tine. Sau ce-o să facă dacă-l descoperă. Am auzit... Nu ştiu dacă e adevărat. O femeie, mai degrabă o fetişcană. Se înţelegea cu păsările. Locuia pe dealuri, la apus de aici, se zicea că ştia să cheme vulturul de pe cer. Unii o admirau şi ziceau că e dăruită. Duceau la ea păsăret bolnav sau o chemau la ei când găinile nu voiau să clocească ouăle. Fata nu făcea decât bine, din câte a auzit. Dar Galen a început s-o vorbească de rău. A spus că-i o oroare, că ar fi un dezastru pentru oameni dacă ea ar ajunge să facă copii. Şi într-o dimineaţă a fost găsită omorâtă în bătaie.

— Galen a făcut-o?

Burrich înălţă din umeri, gest care nu-i stătea în fire.

— Calul lui nu fusese în grajd în noaptea aceea. Atâta ştiu. Şi era plin de vânătăi pe mâini, iar pe faţă şi pe gât avea numai zgârieturi însă nu zgârieturi făcute de o femeie, băiete. Urme de gheare, de parcă s-ar fi luptat cu un vultur.

— Şi n-ai spus nimic? l-am întrebat, nevenindu-mi să cred.

Râse scurt, amar.

— A făcut-o altul înaintea mea. Galen a fost acuzat de verişorul fetei, care întâmplător lucra aici, la grajduri. Galen n-a negat. S-au dus la Martorii de Piatră şi s-au luptat pentru dreptatea lui El, a cărui judecată conduce aici. Mai presus decât curtea regelui e sentinţa dată de el şi nimeni nu are voie s-o pună la îndoială. Băiatul a murit. Toţi au zis că El a făcut dreptate, că băiatul îl acuzase pe Galen pe nedrept. Cineva i-a spus-o lui Galen. A replicat

că dreptatea lui El s-a văzut în faptul că fata a murit înainte de a se înmulţi, la fel ca şi vărul ei mânjit.

Burrich tăcu. Mă cuprinse scârba la auzul celor povestite de el şi un fior de groază îmi străbătu şira spinării. O sentinţă dată la Martorii de Piatră nu putea fi contestată. Era mai presus de lege, era însăşi voia zeilor. Aşadar, urma să am ca dascăl un ucigaş, un turbat care va încerca să mă omoare dacă va suspecta că sunt înzestrat cu Har.

— Da, aprobă Burrich, de parcă aş fi gândit cu voce tare. Of, Fitz, fiule, ai grijă, poartă-te înţelept. Am căzut pe gânduri, vorbea de parcă se temea pentru mine. Nu mă face de ruşine, băiete, adăugă el. Nici pe tatăl tău. Nu-i da prilejul lui Galen să spună că l-am lăsat pe fiul prinţului meu să ajungă pe jumătate animal. Dovedeşte-i că în vinele tale curge sângele lui Chivalry.

— Voi încerca, am şoptit.

În seara aceea, m-am dus la culcare nenorocit şi înfricoşat.

Grădina Reginei nu era în niciun caz aproape de Grădina Femeilor, de grădina de legume sau de vreo altă grădină din Buckkeep. Se afla în vârful unui turn rotund. Zidurile dinspre mare se ridicau înalte, dar cele dinspre miazăzi şi apus erau scunde şi aveau scaune aliniate de-a lungul lor. Pereţii de piatră atrăgeau căldura soarelui şi ţineau la distanţă briza sărată a mării. Era o linişte înăbuşitoare, de parcă cineva îmi acoperea urechile cu palmele. Dar grădina ridicată pe piatră avea un aer sălbatic. Bazine din piatră, cândva poate scăldătoare pentru păsări ori grădini pe apă, căzi şi vase şi troace de pământ împrăştiate printre statui. Odată, căzile şi vasele fuseseră poate pline de verdeaţă şi flori. Din plante nu mai rămăseseră decât nişte biete tulpini şi muşchiul de pe fundul căzilor. Lujeri uscaţi se căţărau pe un spalier putrezit pe jumătate. Îmi provoca o tristeţe veche, mai rece decât gheara iernii care avea să vină curând. Patience ar fi trebuit să ia grădina, mi-am zis. Ar fi adus-o iarăşi la viaţă.

Eu am fost primul care a ajuns. August a venit şi el imediat. Era masiv, ca Verity, aşa cum eu eram înalt, ca Chivalry, şi avea ochii negri ai neamului Farseer. Ca întotdeauna, se purtă distant, dar politicos. Mă salută din cap şi începu să se plimbe, admirând statuile.

Ceilalţi apărură de îndată după el. Spre surprinderea mea, ne-am adunat destul de mulţi, cel puţin zece. În afară de August, fiul surorii regelui, niciunul dintre ei nu se putea lăuda că are în vine mai mult sânge de Farseer decât mine: verişori primari, de gradul al doilea, de ambele sexe, şi mai tineri, şi mai bătrâni ca mine. August era, probabil, cel mai tânăr, cu doi ani mai mic decât mine, iar Serene, o femeie pe la douăzeci şi cinci de ani, cea mai în vârstă. Alcătuiam un grup ciudat de liniştit. Câţiva se adunară şi vorbiră în şoaptă, dar cei mai mulţi se plimbau, arătând spre grădina pustie sau contemplând statuile.

Apoi sosi Galen.

Lăsă uşa din casa scărilor să se trântească în spatele lui. Câţiva tresăriră. Rămase pe loc să ne privească, iar noi l-am privit, la rândul nostru.

Am observat un lucru la slăbănogi. Unii, cum e Chade, par atât de preocupaţi, încât fie uită să mănânce, fie ard orice fărâmă de hrană în focul pasiunii lor fascinante pentru viaţă. Alţii arată ca nişte cadavre vii, cu obrajii supţi, numai piele şi os, şi îţi dau senzaţia că atât de mult dispreţuiesc lumea, încât urăsc orice bucăţică din ea pe care o înghit. În clipa aceea, aş fi putut jura că lui Galen nu-i căzuse bine nicio înghiţitură de mâncare ori vreun gât de băutură în viaţa lui.

Mă nedumerea veşmântul lui. Era ostentativ de luxos, cu blană la guler şi la ceafă, cu un strat de mărgele bun de armură pe vestă, însă hainele scumpe pocneau pe el, erau atât de strâmte, încât te întrebai dacă nu cumva croitorul rămăsese în pană de material. Pe vremea aceea, când mânecile largi şi colorate erau un semn de bogăţie, el avea o cămaşă care se lipea de el ca blana de pisică. Încălțase nişte cizme înalte, fixe pe gambă, şi căra o biciuşcă, de

parcă venea direct de la călărie. Straiele păreau foarte incomode şi, combinate cu silueta lui osoasă, subliniau impresia de zgârcenie.

Mătură apatic cu privirea Grădina Reginei. Ne măsură şi ne desconsideră imediat, căci eram plini de cusururi. Respiră pe nasul lui de vultur, ca un om aflat în faţa unei însărcinări enervante.

— Faceţi loc undeva, ne ordonă. Împingeţi tot gunoiul într-o parte. Faceţi o grămadă aici, la peretele ăla. Repede. N-am răbdare cu trântorii.

Aşa fură distruse ultimele rămăşiţe ale grădinii. Aranjamentele de ghivece care umbriseră cândva aleile fură înlăturate, aruncate într-o parte, apoi statuetele fermecătoare fură înghesuite peste ele. Galen nu mi se adresă decât o singură dată. „Mişcă-te, bastardule”, îmi ordonă el, în timp ce mă luptam cu un vas de pământ greu, şi mă atinse cu biciuşca peste umeri. N-a fost o lovitură puternică, mai degrabă o atenţionare, dar atât de evidentă, încât m-am oprit şi m-am uitat la el. „N-ai auzit ce-am spus?”, mă întrebă. Am înclinat din cap şi am cărat vasul mai departe. Cu colţul ochiului, i-am surprins privirea satisfăcută. Lovitura fusese un test, dar îl trecusem cu bine sau nu?

Acoperişul turnului deveni un loc pustiu, numai dungile verzi de muşchi şi pârâiaşele vechi de praf arătau unde fusese grădina. Galen ne comandă să ne aşezăm pe două rânduri. Ne ordonă după vârstă şi înălţime, apoi ne separă pe sexe, aşezând fetele în spatele băieţilor, în dreapta.

— Nu voi îngădui lipsa de atenţie sau hărmălaia. Aţi venit aici să învăţaţi, nu să pierdeţi vremea, ne avertiză el.

Pe urmă ne-a pus să întindem braţele în toate direcţiile, ca să nu ne atingem unul de altul, nici cu vârful degetului. Am crezut c-o să urmeze exerciţii fizice, dar ne ordonă să stăm nemişcaţi, cu mâinile pe lângă corp, şi să fim atenţi la el. Am stat toţi în frigul de pe acoperiş şi i-am ascultat predica.

— Sunt Maestru al Meşteşugului în acest turn de şaptesprezece ani. Înainte, am ţinut lecţii cu grupuri mici, pe ascuns. Cei care nu au dovedit înclinaţie au fost trimişi înapoi fără scandal. Pe vremea

aceea, în cele Şase Ducate nu era nevoie să fie instruite prea multe persoane. M-am ocupat numai de cei mai promiţători, n-am irosit timpul cu netalentaţii sau indisciplinaţii. De cincisprezece ani încoace, nu am mai iniţiat pe nimeni în taina Meşteşugului. Dar ne aşteaptă vremuri asupritoare. Străinii ne devastează ţărmurile şi ne transformă oamenii în neoameni. Regele Shrewd şi prinţul Verity se folosesc de Meşteşug ca să ne apere. Mult se străduiesc şi multe reuşesc, deşi oamenii de rând nu vor şti niciodată ce fac. Vă asigur că, împotriva minţilor pe care le-am instruit, Străinii au puţine şanse. Poate că au obţinut câteva victorii neînsemnate, căci ne-au luat pe nepregătite, dar forţele pe care le-am creat ca să se opună lor vor izbândi!

Ochii lui şterşi ardeau. Când vorbi, ridică braţele în sus. Făcu o pauză lungă, privind prelung cerul şi ţinând braţele deasupra capului, de parcă ar fi smuls cu ghearele puterea din cer. Pe urmă le coborî încet.

— Sunt convins, continuă el pe un ton mai potolit. Nu am nicio îndoială. Forţele pe care le-am creat vor izbândi. Însă regele nostru, fie ca toţi zeii să-l laude şi să-l binecuvânteze, se îndoieşte de mine. Fiind regele meu, mă închin în faţa voinţei sale. Îmi cere să caut printre voi, cei cu sânge de rând, să văd dacă este vreunul cu talent şi voinţă, cu idealuri curate şi suflet de neclintit, care să fie învăţat Meşteşugul. Voi face acest lucru, pentru că mi-a poruncit regele meu. Legenda spune că, în vremuri apuse, mulţi erau cei iniţiaţi în taina Meşteşugului care lucrau alături de regii lor, pentru a alunga primejdia de pe meleagurile lor. Poate că e adevărat; poate că legenda cea veche exagerează. În orice caz, regele meu mi-a poruncit să încerc să formez un grup de iniţiaţi, aşa că voi încerca.

Galen le ignora cu desăvârşire pe cele cinci femei din grupul nostru, sau câte or fi fost. Nu se uită nicio clipă la ele. Le excludea atât de evident, încât m-am întrebat în ce fel l-or fi supărat. Pe Serene o cunoşteam vag, fusese şi ea elevă silitoare de-a lui

Fedwren. Aproape că simţeam cât de jignită e. Un băiat se foi în rândul de lângă mine. Galen ajunse lângă el imediat.

— Suntem plictisiţi, nu? Ne enervează discursul unui om bătrân?

— Un junghi în pulpă, domnule, replică băiatul, fără sens.

Galen îi trase un dos de palmă care-i zgudui capul.

— Ţine-ţi gura şi nu te mişca. Sau pleacă. Mie mi-e totuna. Deja e clar că n-ai vână să dobândeşti Meşteşugul. Dar regele te-a considerat demn să te afli aici, aşa că voi încerca să te învăţ.

Tremuram. Când Galen i se adresă băiatului, de fapt se uită la mine. De parcă eu aş fi fost de vină că s-a mişcat. Mă copleşi dezgustul faţă de el. Primisem lovituri de la Hod în timp ce mă învăţa să mânuiesc spada şi ciomagul, îndurasem destul şi de la Chade când îmi arăta unde să apăs şi cum să strâng pe cineva de gât sau cum să reduc la tăcere un om fără să-l schilodesc. Avusesem parte de pumni, bocanci şi palme de la Burrich, unele meritate, altele nu, provocate de izbucnirile unui om împovărat de treburi. Dar nu mai văzusem pe nimeni care să lovească un băiat cu atâta poftă ca Galen. M-am luptat să nu-mi scape vreo grimasă şi să mă uit la el fără să pară că mă holbez. Ştiam că, dacă aş fi întors privirea, m-ar fi acuzat că nu sunt atent.

Satisfăcut, Galen dădu din cap pentru sine, apoi își reluă cuvântarea. Pentru ca noi să stăpânim Meşteşugul, mai întâi va trebui să ne înveţe să ne stăpânim pe noi înşine. Cheia era privaţiunea trupească. Mâine trebuia să venim înainte de răsăritul soarelui. Să nu purtăm pantofi, şosete, mantale sau haine de lână. Să nu ne acoperim capul. Trupul trebuie curăţat scrupulos. Ne îndemnă să mâncăm şi să trăim ca el. Să nu ne atingem de carne, fructe dulci, mâncăruri condimentate, lapte şi „hrană neserioasă”. Susţinu fiertura de ovăz şi apa rece, pâinea simplă şi fiertura din rădăcini de legume. Să nu luăm parte la conversaţii inutile, mai ales cu sexul opus. Ne predică prelung să ne ferim de pofte „senzuale”, printre care includea mâncarea preferată, somnul şi căldura. Ne anunţă că ceruse să ni se pregătească o masă separată

în sală, la care să mâncăm ce trebuie şi la care să nu ne distragă pălăvrăgeala. Sau întrebările. Ultimele cuvinte le rosti aproape ameninţător.

Pe urmă ne puse să facem exerciţii. Închideţi ochii şi rostogoliţi pupila cât se poate. Străduiţi-vă s-o răsuciţi într-un cerc complet, ca să vă vedeţi ceafa. Simţiţi presiunea. Imaginaţi-vă ce-aţi vedea dacă aţi putea să vă rostogoliţi atât pupila. A meritat ce-aţi văzut, a fost corect? Cu ochii închişi, staţi într-un picior. Încercaţi să nu vă mişcaţi. Echilibraţi-vă nu doar trupul, ci şi spiritul. Alungaţi din minte gândurile nedemne şi veţi putea sta aşa la nesfârşit.

În timp ce noi stăteam cu ochii închişi şi făceam diferite exerciţii, el se plimba printre noi. Ştiam unde e după zgomotul biciuştii. „Concentraţi-vă!”, ne ordona, sau „Încercaţi, măcar încercaţi!” Eu am încasat-o cu biciuşca de cel puţin patru ori în ziua aceea. Nu erau lovituri tari, poate puţin mai tari decât o atenţionare, dar mă enerva să fiu atins cu biciul, chiar dacă nu mă durea. Însă ultima oară când mă lovi, mă atinse sus, pe umeri, biciul se încolăci de gâtul meu gol, iar vârful mă plesni pe bărbie. Am tresărit, dar am reuşit să-mi ţin ochii închişi şi să-mi păstrez echilibrul, chiar precar, pe genunchiul dureros. Când Galen se depărtă de mine, am simţit un strop de sânge cald pe bărbie.

Ne-a ţinut acolo toată ziua, până când din soare nu rămase pe cer decât o jumătate de bănuţ şi începu să bată vântul nopţii. Nu ne-a dat voie deloc să mâncăm, să bem apă sau să ne facem necesităţile. Se uită la noi rânjind cum trecem pe lângă el unul după altul, şi numai când am ieşit pe uşă am îndrăznit să ne clătinam şi s-o luăm la fugă pe scări.

Eram lihnit, cu mâinile umflate de frig şi cu gura atât de uscată, încât n-aş fi putut vorbi nici dac-aş fi vrut. Ceilalţi nu erau cu nimic mai breji, deşi unii suferiseră mai mult decât mine. Eu, cel puţin, eram obişnuit cu orele lungi de efort petrecute în aer liber. Merry, care era cu un an mai mare, o ajuta pe doamna Hasty la ţesut. Faţa ei rotundă era mai mult albă decât roşie de frig. Am auzit-o şoptindu-i ceva lui Serene, care o luă de mână în timp ce coboram

scările. „N-ar fi fost atât de rău, dacă ne-ar fi băgat cât de cât în seamă”, îi murmură Serene. Pe urmă am trăit senzaţia neplăcută de a le vedea întorcând capul înapoi înspăimântate, să vadă dacă nu le auzise Galen.

Cina din seara aceea a fost cea mai tristă masă pe care am luat-o vreodată la Buckkeep. Fiertură de boabe rece, pâine, apă şi piure de napi. Galen nu mâncă, dar veni să ne supravegheze. Nimeni nu vorbi; cred că nici nu ne-am uitat unii la alţii. Mi-am mâncat porţia şi am plecat aproape la fel de flămând ca înainte de masă.

La jumătatea scărilor mi-am adus aminte de Faur. M-am întors în bucătărie să iau oasele şi resturile păstrate de bucătăreasă şi un urcior cu apă cu care să-i umplu vasul. Parcă duceam pietre, atât de grele mi s-au părut pe trepte. Mi se părea ciudat că o zi mai degrabă inactivă, petrecută în frig, mă obosise mai mult decât una de trudă.

Odată ajuns în camera mea, căldura cu care m-a întâmpinat Faur şi pofta cu care a mâncat carnea au fost un adevărat balsam. Imediat ce-a terminat, ne-am cuibărit în pat. A vrut să mă muşte şi să ne hârjonim, dar a renunţat curând. Eu am căzut în braţele somnului.

Şi m-am trezit tresărind în beznă, îngrozit că am dormit prea mult. M-am uitat la cer şi am văzut că puteam să ajung pe acoperişul turnului înaintea soarelui, dar cu greu. N-am mai avut timp să mă spăl sau să curăţ după Faur şi era foarte bine că Galen ne interzicea să purtăm pantofi şi şosete, că nici de ele n-am mai avut timp. Eram prea obosit ca să mă simt ridicol alergând prin turn. I-am văzut pe ceilalţi fugind înaintea mea în lumina tremurătoare a torţelor, iar când am ajuns în capul scărilor, am simţit biciuşca lui Galen pe umeri.

Muşcă neaşteptat de tare prin cămaşa mea subţire. Am ţipat, mai mult de uimire decât de durere.

— Stai drept ca un bărbat şi stăpâneşte-te, bastardule, îmi zise el aspru şi mă lovi a doua oară.

Ceilalţi erau deja la locurile lor. Arătau la fel de obosiţi ca mine şi la fel de şocaţi de tratamentul pe care mi-l aplica Galen. Nici astăzi nu ştiu să spun de ce, dar m-am dus în linişte la locul meu, cu faţa la Galen.

— Cine vine ultimul a întârziat şi va fi tratat în consecinţă, ne avertiză el.

O regulă crudă, pentru că singura cale de-a scăpa de biciuşca lui a doua zi era să ajung destul de devreme ca s-o văd lovindu-l pe un coleg de-al meu.

Urmă încă o zi de tortură şi abuz la întâmplare. Aşa o consider acum. Aşa cred că am considerat-o şi atunci, în adâncul sufletului. Dar Galen spunea întruna că ne face să ne dovedim demni, că ne face duri şi puternici. Era o onoare să stai în frig, cu picioarele goale pe piatra rece. A trezit în noi spiritul concurenţei; nu ne întreceam unii cu alţii, ci cu părerea deplorabilă pe care o avea despre noi. „Arătaţi-mi că mă înşel”, repeta la nesfârşit. „Vă implor, arătaţi-mi că greşesc, ca să-i arăt regelui măcar un elev demn de timpul meu.” Aşa că am încercat. Ce ciudat să privesc acum înapoi la zilele acelea şi să mă mir de mine. Într-o singură zi a reuşit să ne izoleze şi să ne arunce în altă realitate, în care regulile de politeţe şi bun simţ fuseseră abolite. Stăteam tăcuţi în frig, în diferite poziţii incomode, cu ochii închişi, numai cu izmenele pe noi. Iar el se plimba printre noi, împărţind plesnituri din biciuşca lui caraghioasă şi jigniri cu limba lui ascuţită. Câteodată dădea lovituri cu palma sau cu pumnul. Doare mult mai tare când eşti îngheţat până în măduva oaselor.

Cei care tresăreau sau se clătinau erau acuzaţi de slăbiciune. Ne ocăra şi ne numea nevrednici şi repeta întruna că acceptase să încerce să ne înveţe numai la porunca regelui. Pe fete le ignora şi, cu toate că pomenea adesea de foşti prinţi şi regi care folosiseră Meşteşugul la apărarea tărâmului, niciodată nu amintea de regine sau prinţese care făcuseră la fel. Şi nici nu spunea ce anume încerca să ne înveţe. Aveam parte numai de frig, de exerciţii chinuitoare şi de teama că nu ştiam când va lovi. De ce ne

străduiam să-l suportăm, nu ştiu. Am devenit foarte repede complici ai propriei noastre degradări.

Într-un sfârşit, soarele se îndură să coboare către linia orizontului, dar Galen ne pregătise două surprize pentru ziua aceea. Ne-a lăsat să stăm în două picioare, cu ochii deschişi, şi să ne întindem oasele câteva minute. Pe urmă ne-a ţinut o cuvântare de sfârşit, de data asta ca să ne atragă atenţia asupra celor care ne zădărniceau tuturor instruirea căzând pradă slăbiciunilor. Se plimba agale printre noi în timp ce vorbea, când printre rânduri, când în afara lor, şi i-am văzut pe mulţi dându-şi ochii peste cap şi ţinându-şi respiraţia. Apoi, pentru prima oară în ziua aceea, se îndreptă spre colţul fetelor.

— Unii, ne atrase el atenţia, se cred mai presus de reguli. Cred că merită atenţie deosebită şi îngăduinţă. Trebuie să vă scoateţi din cap asemenea iluzii de superioritate înainte de a putea învăţa ceva. Nu merită să-mi irosesc timpul învăţând leneşi şi neghiobi. E o ruşine că şi-au găsit loc în grupul nostru. Dar sunt printre noi, iar eu voi respecta voia regelui meu şi voi încerca să-i învăţ. Deşi nu cunosc decât o singură cale de a trezi asemenea minţi puturoase.

Pe Merry o pocni scurt de două ori cu biciuşca. Pe Serene o trânti într-un genunchi şi o lovi de patru ori. Spre ruşinea mea, am stat acolo cu ceilalţi, ascultând cum cade fiecare lovitură şi sperând ca Serene să nu ţipe şi să nu-şi atragă pedepse suplimentare.

Dar ea se ridică, se clătină o dată, apoi stătu iar în picioare, calmă, privind peste capul fetelor din faţa ei. Am scăpat un oftat de uşurare. Însă atunci Galen se întoarse, mergând în cerc, ca un rechin în jurul bărcii pescarilor, şi vorbi despre cei care se cred prea buni ca să respecte disciplina grupului, care se dedau la carne în vreme ce restul ciugulesc boabe şi alimente sănătoase. M-am întrebat tulburat cine fusese atât de prost, încât să dea o raită pe la bucătărie noaptea.

Atunci am simţit biciul fierbinte pe umeri. Dacă prima oară am crezut că nu putea lovi mai tare, m-am înşelat.

— Te-ai gândit să mă păcăleşti. Te-ai gândit că n-o să aflu că bucătăreasa a pus deoparte pentru preţiosul ei copilaş o farfurie cu bucăţele gustoase, aşa-i? Dar eu ştiu tot ce se întâmplă în Buckkeep. Să nu te îndoieşti de asta.

Mi-am dat seama că vorbea de resturile de carne pe care i le dusesem lui Faur.

— Mâncarea aceea n-a fost pentru mine, am protestat, dar mai bine mi-aş fi muşcat limba.

Mă săgeta cu ochi lucioşi.

— Eşti în stare să minţi ca să scapi de durere. N-o să stăpâneşti niciodată Meşteşugul. N-o să fii niciodată demn de el. Dar regele mi-a poruncit să încerc să te învăţ, aşa că voi încerca. În ciuda ta şi a origini tale de rând.

Am înghiţit umilit loviturile de bici. Mă ocăra de câte ori lovea, spunându-le celorlalţi că vechile reguli care îi interziceau unui bastard să înveţe Meşteşugul fuseseră făcute tocmai pentru a evita asemenea lucruri.

După aceea, am stat tăcut şi ruşinat în timp ce el trecea printre rânduri şi-l pocnea pe fiecare coleg de-al meu, explicând că toţi trebuie să plătească pentru greşelile unuia. Nu conta că vorbele lui erau lipsite de sens sau că-i plesnea mult mai uşor decât pe mine. Conta ideea că toţi plătesc pentru păcatul meu. Nu m-am simţit atât de ruşinat în viaţa mea.

Ne-a dat drumul să mergem la o altă masă searbădă la fel ca cea de ieri. De data asta, nu mai vorbi nimeni pe scări. După cină, m-am dus în camera mea.

Carne curând, i-am promis căţeluşului flămând care mă aştepta. Deşi mă dureau spatele şi muşchii, m-am obligat să deretic în cameră, să curăţ murdăria lăsată de Faur şi să merg după paie proaspete. Far era cam morocănos că stătea toată ziua singur. M-am îngrijorat când mi-am dat seama că nu ştiam cât va dura instruirea asta nenorocită.

Am aşteptat până târziu, când lumea din turn era deja în pat, înainte de a mă aventura să cobor după mâncare pentru căţel. Mă

îngrozea gândul că va afla Galen, dar ce puteam să fac? Pe la jumătatea scărilor mari, am zărit licărul unei lumânări venind spre mine. M-am lipit de perete, convins că era Galen. Însă era bufonul, palid ca lumânarea pe care o ducea. În cealaltă mână căra o găleată cu mâncare şi un pocal cu apă deasupra ei. În linişte, îmi făcu semn să merg înapoi în cameră.

Odată intraţi, cu uşa închisă, se întoarse către mine.

— Pot să am grijă de căţeluş, îmi zise el sec. Dar nu pot să am grijă de tine. Pune-ţi mintea la contribuţie, băiete. Ce poţi învăţa din ce-ţi face el?

Am scuturat din umeri, apoi m-am înfiorat.

— Vrea să ne întărească. Nu cred că mai durează mult până când va începe să ne înveţe ceva. Pot să rezist. Stai, am zis, în timp ce bufonul îi dădea lui Faur bucăţi de carne din găleată. De unde ştii ce ne face Galen?

— O, asta ar însemna să pârăsc, zise el voios. Nu pot să fac aşa ceva. Să pârăsc, adică. Îi aruncă lui Faur şi conţinutul găleţii şi îi umplu vasul cu apă.

— O să hrănesc căţeluşul. Ba chiar o să încerc să-l scot afară câte puţin în fiecare zi. Dar n-o să strâng după el. Se opri la uşă. Aici trag linia. Mai bine te-ai hotărî şi tu unde tragi linia. Curând. Foarte curând. Pericolul e mai mare decât crezi.

Apoi plecă, luând cu el lumânarea şi avertismentele. M-am întins şi am adormit ascultând cum Faur tăvăleşte un os şi mârâie fericit.

15

MARTORII DE PIATRĂ

Meşteşugul, în cea mai simplă formă a lui, înseamnă să construieşti o punte de la om la om. Se poate folosi în mai multe feluri. De exemplu, în luptă, comandantul poate trimite informaţii şi ordine simple direct ofiţerilor aflaţi sub comanda lui, dacă au fost instruiţi să le primească. Un maestru al Meşteşugului îşi poate folosi talentul pentru a influenţa chiar şi minţile neinstruite sau pe ale duşmanilor, inspirându-le teamă, confuzie sau îndoială. Oamenii atât de înzestraţi sunt rari. Dar, dacă e deosebit de talentat, omul poate aspira să vorbească direct cu Străbunii, cei care numai zeilor li se închină. Puţini au îndrăznit acest lucru, iar, dintre cei care au îndrăznit şi mai puţini au obţinut ce-au cerut. Se spune că, dacă le punem o întrebare Străbunilor, ei ar putea să-ţi răspundă nu la ea, ci la aceea pe care ar fi trebuit s-o pui. Iar omul nu întotdeauna rămâne în viaţă după ce aude răspunsul la acea întrebare.

Căci tocmai când cineva li se adresează Străbunilor, atunci e mai puternică şi mai periculoasă bucuria de a folosi Meşteşugul. Şi de acest lucru trebuie să se păzească cel care-l practică, fie slab, fie puternic. Pentru că, la întrebuinţarea lui, simţi cel mai tare că trăieşti şi fiinţa ta prinde aripi, iar tu ai putea uita să respiri. Copleşitor e acest sentiment, chiar când întrebuinţezi Meşteşugul în modul cel mai simplu, şi nu scapă de el cel care nu-i hotărât să-şi atingă ţelul. Dar intensitatea exaltării atunci când vorbeşti cu Străbunii nu se compară cu nimic. Poţi să-ţi pierzi şi simţurile, şi judecata, dacă întrebuinţezi Meşteşugul pentru a vorbi cu un

Străbun. Mori cu minţile rătăcite, dar, e adevărat, îţi rătăcesc pe câmpiile bucuriei.

Bufonul nu s-a înşelat. Habar n-aveam ce primejdie mă paşte. Mergeam înainte cu încăpăţânare. Nu am puterea să povestesc amănunţit despre săptămânile care au urmat. Destul să spun că, în fiecare zi, Galen ne supunea tot mai mult voinţei lui, devenea tot mai crud şi ne manipula din ce în ce mai mult. Câţiva elevi au renunţat de la început. Printre ei, şi Merry. După patru zile, n-a mai venit. Am văzut-o o singură dată după aceea, se târa prin turn cu o expresie jalnică şi cuprinsă de ruşine. Mai târziu am aflat că Serene şi celelalte fete se fereau de ea de când nu mai venea la pregătire şi vorbeau despre ea nu ca şi cum ar fi căzut la un examen, ci ca şi cum ar fi comis o faptă josnică şi abominabilă, pentru care nu va fi iertată niciodată. Nu ştiu unde s-a dus, doar că a plecat din Buckkeep şi nu s-a mai întors niciodată.

Aşa cum oceanul separă pietrele de nisip pe plajă şi le aranjează în straturi la limita fluxului, tot aşa îi separau loviturile şi „mângâierile” lui Galen pe elevii lui. La început, toţi ne străduiam să fim cei mai buni.

Nu pentru că ne plăcea sau îl admiram. Nu ştiu ce simţeau alţii, dar eu îl uram din tot sufletul. Şi era o ură atât de profundă, încât a născut în mine hotărârea de a nu mă lăsa doborât de un asemenea om. După ce i-am suportat abuzurile zile la rând, a-i smulge un singur cuvânt de apreciere era ca şi cum ai primi o cascadă de omagii de la oricare alt dascăl. După atâtea zile de umilinţă, batjocura lui n-ar mai fi trebuit să mă afecteze. În schimb, am ajuns să cred ce spunea şi am încercat zadarnic să mă schimb.

Ne întreceam care mai de care să-i atragem atenţia. Unii deveniră clar favoriţii lui. August era printre ei şi auzeam deseori îndemnul de a-l imita. Desigur, pe mine mă dispreţuia cel mai mult, însă asta nu m-a împiedicat să ard de dorinţa de a ieşi în evidenţă. Nu am mai ajuns niciodată ultimul în turn. Nu mă mai clătinam sub loviturile lui. Nici Serene, dispreţuită în aceeaşi măsură. A devenit

susţinătoarea lui servilă. Nu l-a mai criticat niciodată după ce a lovit-o prima oară. Cu toate acestea, el îi găsea întotdeauna greşeli, o ocăra, o ponegrea şi o lovea mult mai des decât pe celelalte fete. Însă nu făcea decât s-o întărească în hotărârea de a dovedi că va rezista abuzurilor. După Galen, ea îi tolera cel mai puţin pe cei care se clătinau sau se îndoiau de învăţătura primită.

Iarna se înăsprea. Era frig şi întuneric pe acoperişul turnului, numai de pe scări venea o dâră de lumină. Învăţam în cel mai izolat loc din lume, iar Galen era zeul lui. Ne-a modelat într-un grup unit. Ne credeam elita, superiori, privilegiaţi că învăţam Meşteşugul. Chiar şi eu, care înduram batjocură şi bătaie, credeam la fel. Pe cei care renunţau îi dispreţuiam. Toată vremea aia nu ne-am văzut decât unii pe alţii, nu l-am auzit decât pe Galen. La început îmi era dor de Chade. Mă întrebam ce mai fac Burrich şi Lady Patience. Însă, pe măsură ce se scurgeau lunile, asemenea ocupaţii neînsemnate şi-au pierdut farmecul. Au ajuns să mă enerveze chiar şi bufonul şi Faur, atât eram de hotărât să câştig preţuirea lui Galen. Bufonul venea şi pleca fără un cuvânt. Dar existau momente când, doborât de durere şi oboseală, nasul lui Faur pe obrazul meu era singura alinare, după cum existau clipe în care îmi era ruşine că nu-i dedicam căţelului mai mult timp.

După trei luni de frig şi tiranie, Galen ne-a redus numărul la opt candidaţi. De-abia atunci a început instruirea adevărată şi tot atunci am primit o mică răsplată: alinare şi demnitate. Le consideram nu numai un adevărat lux, ci şi daruri pentru care trebuia să-i fim recunoscători. Puţine fructe uscate, permisiunea de a pune pantofi, conversaţie scurtă la masă – atât, dar ne linguşeam plini de recunoştinţă pe lângă el. Schimbările însă de-abia începeau.

Amintirile mi se aşază la loc în minte ca nişte cioburi de cristal. Ţin minte când m-a atins prima oară cu Meşteşugul. Eram în vârful turnului. Distanţa dintre noi era şi mai mare, acum, că ne împuţinaserăm. Galen trecea de la unul la altul, oprindu-se scurt în faţa fiecăruia. Aşteptam în linişte, respectuoşi.

— Pregătiţi-vă mintea pentru atingere. Fiţi deschişi la ea, dar nu vă îngăduiţi prea multă plăcere. Nu plăcerea e scopul Meşteşugului.

Trecu de la unul la altul fără să ne ia într-o ordine anume. Distanţaţi cum eram, nu ne vedeam feţele, iar lui Galen nu-i plăcea să-i urmărim mişcările cu privirea. Aşa că i-am auzit numai vorba aspră, scurtă, apoi inspiraţia celui atins. Serenei îi spuse dezgustat:

— Deschide-ţi mintea, am zis. Nu te ghemui ca un câine bătut.

În cele din urmă, ajunse şi la mine. L-am ascultat şi, aşa cum ne sfătuise mai devreme, am încercat să-mi anulez orice senzaţie, ca să fiu deschis numai pentru el. Am simţit cum mintea lui se freacă de a mea, de parcă mi-ar fi gâdilat fruntea. Am stat neclintit în faţa ei. Devenea tot mai puternică, un val de căldură, o rază de lumină, dar am refuzat să-i cad în capcană. L-am lăsat pe Galen înăuntrul meu, să mă privească sever şi, folosind metodele învăţate de la el (imaginaţi-vă o găleată din lemnul cel mai alb şi turnaţi-vă în ea) am fost în stare să-i rezist, aşteptând, conştient de extazul Meşteşugului, dar fără să-i cedez. De trei ori m-a asaltat valul de căldură şi de trei ori l-am respins. Apoi Galen se retrase. Încuviinţă din cap scurt, dar în ochii lui am citit nu aprobare, ci o undă de teamă.

Prima atingere a fost scânteia care aprinde, în sfârşit, iasca. Am înţeles ce se întâmpla. Încă nu puteam să ating şi eu, nu-mi puteam trimite gândurile în afara mea, dar îi prinsesem înţelesul, deşi nu reuşeam să-l redau în cuvinte. Voi fi în stare să întrebuinţez Meşteşugul. Odată convins de acest lucru, hotărârea mea a devenit şi mai de neclintit. Galen nu mai putea face nimic, absolut nimic care să mă împiedice să-l învăţ.

Cred că ştia şi el. Dintr-un anumit motiv, îl speria, pentru că în zilele următoare s-a năpustit asupra mea cu şi mai multă cruzime, care acum mi se pare incredibilă. M-a jignit şi m-a lovit, dar n-am cedat. Odată m-a lovit cu biciuşca peste faţă. Mi-a lăsat o urmă destul de vizibilă. Din întâmplare, am dat peste Burrich în sala de mese. Se uită la mine cu ochi mari. Se ridică de la locul lui, cu fălcile încleştate, într-un fel pe care eu îl cunoşteam prea bine. Am

întors capul şi l-am aplecat. Rămase pe loc o clipă, săgetându-l din priviri pe Galen, care îi răspunse cu o privire trufaşă. Cu pumnii strânşi, Burrich se răsuci şi plecă din sală. M-am relaxat, uşurat că nu va avea loc o confruntare. Galen se uită la mine cu o expresie triumfătoare care-mi îngheţă inima. Eram al lui acum, o ştia.

În săptămâna următoare, durerea s-a împletit cu victoria. Galen nu scăpa nicio ocazie să mă umilească. Însă eu ştiam că făceam faţă cu strălucire fiecărui exerciţiu pe care ni-l dădea. Pe ceilalţi îi simţeam bâjbâind după atingerea lui, pe când pentru mine era foarte simplu, ca deschisul ochilor. Am cunoscut o singură clipă de teamă intensă. Îmi pătrunse în minte şi-mi dădu o propoziţie pe care s-o repet cu glas tare. „Sunt bastard şi fac de ruşine numele tatălui meu”, am repetat calm. Apoi îmi vorbi din nou în minte: *Îţi tragi puterea de undeva, bastardule. Nu e Meşteşugul tău. Crezi că nu voi descoperi sursa?* Am început să tremur şi m-am ferit de atingerea lui, ascunzându-l pe Faur într-un cotlon al minţii. Galen rânji, arătându-mi toţi dinţii.

Ne-am jucat de-a v-aţi ascunselea în zilele care au urmat. Trebuia să-l las să mă scruteze, ca să învăţ Meşteşugul. Odată intrat, dansam pe cărbuni aprinşi ca să-mi feresc secretele de el. Nu numai pe Faur, dar şi pe Chade şi pe bufon, pe Molly, Kerry şi Dirk şi alte taine mai vechi, pe care nici eu nu voiam să le dezgrop. Le căuta pe toate, iar eu le ascundeam disperat de el. În ciuda asaltului său, ori datorită lui, am început să stăpânesc Meşteşugul tot mai bine.

— Nu-ţi bate joc de mine! răcni el după o lecţie, apoi se înfurie mai tare când îi văzu pe ceilalţi elevi schimbând priviri. Vedeţi-vă de exerciţiile voastre! urlă către ei.

Se depărtă de mine, apoi se întoarse dintr-odată şi se năpusti asupra mea. Mă asaltă cu pumnii şi cu picioarele. Ca Molly mai demult, nu aveam alt gând decât să-mi apăr faţa şi burta. Ploaia de lovituri se transformă în atac firav, de copil înfuriat. Îşi pierdu din tărie. M-am înfiorat când mi-am dat seama că-l resping. Nu atât de tare încât să-şi dea seama, numai puţin, cât să-i slăbesc forţa

pumnului. În plus, ştiam că habar n-are ce fac. În cele din urmă, când s-a oprit, am îndrăznit să ridic privirea la el. Am simţit că, pe moment, l-am învins. Pentru că toţi ceilalţi de pe acoperiş se uitau la el cu un dezgust amestecat cu teamă. Întrecuse măsura chiar şi pentru Serene. Alb la faţă, se întoarse cu spatele la mine. Mi-am dat seama că luase o hotărâre.

În seara aceea, în camera mea, eram mort de obosit, chiar prea obosit ca să dorm. Bufonul lăsase mâncare pentru Faur, iar eu sâcâiam câinele cu un tendon mare de vită. Se agăţase cu dinţii de mâneca mea şi trăgea de ea, iar eu ridicam bucata ca să nu ajungă la ea. Îi plăcea foarte mult jocul şi mârâia, caraghios, scuturându-mă de braţ. Crescuse aproape cât un câine adult şi mă mândream cu muşchii din ceafa lui mică şi groasă. Cu mâna liberă l-am ciupit de coadă. Se răsuci arătându-şi colţii, gata să atace din nou. Mutam osul dintr-o mână într-alta şi mişca ochii după el, sărind să-l prindă.

— N-ai creier, l-am tachinat. Nu te gândeşti decât la ce vrei. N-ai creier, n-ai creier.

— Ca stăpânul lui.

Am tresărit. În clipa aceea, Faur înşfăcă osul. Se aruncă asupra lui, dând din coadă nepăsător către bufon. M-am aşezat, cu respiraţia tăiată.

— N-am auzit când ai deschis uşa. Nici când ai închis-o.

Bufonul mă ignoră şi trecu imediat la subiect:

— Crezi că Galen te va lăsa să reuşeşti?

Am rânjit îngâmfat.

— Crezi că mă poate împiedica?

Oftă şi se aşeză lângă mine.

— Ştiu că poate. Şi el ştie. Dar nu-mi dau seama dacă e destul de necruţător pentru asta. Bănuiesc că da.

— Atunci n-are decât să încerce, am zis eu, obraznic.

— Eu nu am niciun cuvânt de spus. Bufonul era foarte serios. Dar am sperat să te conving să renunţi.

— Mi-ai cere să renunţ? Acum? Nu-mi venea să cred.

— Da.

— De ce?

— Pentru că, începu el, apoi se opri, frustrat. Nu ştiu. Prea multe lucruri se leagă. Poate că, dacă trag de un fir, nu se formează nodul.

Mă cuprinse un val de oboseală, iar extazul victoriei asupra lui Galen pieri în faţa avertismentelor severe ale bufonului. M-am lăsat în voia nervilor şi m-am răstit la el:

— Dacă nu eşti în stare să vorbeşti clar, atunci de ce mai vorbeşti?

Tăcu, de parcă l-aş fi lovit.

— Ăsta-i încă un lucru pe care nu-l cunosc.

— Bufonule, am zis.

— Da, sunt un simplu bufon, spuse, apoi plecă.

Aşa că am perseverat şi m-am întărit. Mă enerva ritmul prea încet al instruirii. Repetam zilnic aceleaşi exerciţii. Treptat, ceilalţi au ajuns să stăpânească şi ei ceea ce mie mi se părea cât se poate de natural. Cum au putut fi atât de izolaţi de restul lumii? De ce le venea atât de greu să primească Meşteşugul lui Galen în minte? Eu nu trebuia atât să-mi deschid mintea, cât să ascund de el ceea ce nu voiam să afle. Adesea, când mă atingea, îi percepeam efortul discret de a se strecura în mintea mea. Dar i-l zădărniceam.

— Sunteţi pregătiţi, ne anunţă el într-o zi friguroasă.

Era după-amiază, dar stelele cele mai strălucitoare sclipeau deja pe cerul albastru închis. Tânjeam după norii care ninseseră ieri peste noi, dar alungaseră frigul pătrunzător. Mi-am mişcat degetele de la picioare în pantofii pe care Galen ne dădea voie să-i încălţăm, încercând să le dezmorţesc.

— Până acum v-am atins eu cu Meşteşugul, ca să vă obişnuiţi cu el. Acum, astăzi, vom încerca să ne unim. Mă veţi atinge când vă ating şi eu. Dar atenţie! Cei mai mulţi dintre voi au rezistat tentaţiilor atingerii, numai că forţa pe care aţi simţit-o a fost cea mai mică. Astăzi va fi mai intensă. Opuneţi-vă ei, dar rămâneţi deschişi Meşteşugului.

Trecu încă o dată de la unul la altul. L-am aşteptat, moleşit, dar nu speriat. Doar de-abia aşteptasem clipa aceea. Eram pregătit pentru ea.

Unii dădură greş clar şi fură certaţi pentru lene sau prostie. August primi laude. Serene încasă o palmă pentru că se avânta nestăpânit. Apoi veni rândul meu.

Mi-am încordat puterile ca la o întrecere de luptă. Am simţit cum se freacă cu mintea lui de a mea şi l-am întâmpinat prudent, cu o întrebare. *E bine aşa?*

Da, bastardule. E bine.

Ne-am clătinat, legănându-ne ca doi copii pe scrânciob. Galen echilibra contactul, apoi, pe neaşteptate, atacă. Am avut impresia că nu mai pot respira, dar nu cu trupul, ci cu mintea. Trăgeam aer în piept, dar nu-mi controlam gândurile. Îmi scotoci mintea, îmi răscoli intimitatea, lăsându-mă neputincios în faţa lui. Mă învinsese, o ştia. Dar am prins o clipă de slăbiciune în triumful lui şi am găsit o portiţă. L-am atacat, am încercat să-i străpung şi eu mintea. L-am prins şi l-am blocat, conştient preţ de-o clipă ameţitoare că sunt mai tare decât el, că pot să-i strecor în minte orice gând voiam.

— Nu! ţipă el.

Cândva, mi-am dat seama, se luptase în acelaşi fel cu cineva pe care-l dispreţuia. Cineva care îl învinsese, cum plănuiam şi eu.

— Da! m-am încăpăţânat.

— Mori! îmi ordonă, însă eu ştiam că nu voi muri, că sunt capabil să câştig, aşa că m-am concentrat şi l-am strâns mai puternic în ghearele voinţei mele.

Meşteşugului nu-i pasă cine învinge. Nu dă voie nimănui să cedeze unui singur gând, nicio clipă. Dar eu am cedat. Şi când am cedat am uitat să mă feresc de extazul care e şi dulceaţă, şi otravă. Am căzut în braţele euforiei, m-am înecat în ea, iar Galen se scufundă şi el odată cu mine, renunţând să mă exploreze şi căutând să se întoarcă în mintea lui.

A fost un moment unic.

Galen îl numise plăcere, aşa că mă aşteptam la o senzaţie plăcută, cum e căldura iarna, mirosul de trandafiri sau gustul prăjiturilor. Nici vorbă. Plăcerea descrie mai bine senzaţiile fizice, nu pe cele trăite de mine atunci. Nu avea nimic de-a face cu pielea sau trupul. Mă inunda, trecea peste mine în valuri pe care nu le puteam respinge. Extazul mă umplea şi curgea prin mine. Am uitat de Galen, de tot. Am simţit că-l scap, am ştiut că n-ar fi trebuit, dar nu-mi păsa. Nu voiam decât să mă scald în senzaţii.

— Bastardule! răcni Galen şi-mi trase un pumn în tâmplă. Am căzut, neputincios, pentru că durerea n-a fost destul de puternică, încât să mă smulgă din extaz. Simţeam că dă cu picioarele în mine, că mă lovesc şi mă zgârii de piatra rece, dar eram blocat, sufocat de voalul euforiei, care-mi distrăgea atenţia de la bătaie.

Undeva, departe, un val se retrăgea. Galen stătea deasupra mea, sălbatic, transpirat. Se aplecă spre mine, scoţând aburi din gură în aerul rece.

— Mori! strigă el, dar eu nu l-am auzit. L-am ghicit. Îşi luă mâinile de pe gâtul meu. M-am prăbuşit.

Extazul devorator al Meşteşugului se transformă, la trezire, în groaza eşecului şi a unui sentiment de vinovăţie atât de acut, încât suferinţa trupească nici nu conta. Îmi curgea sânge din nas, mă durea când încercam să respir. Din cauza loviturilor puternice, mă frecasem de pietrele turnului şi-mi julisem pielea. Atâtea feluri de durere se întreceau să mă asalteze, încât nici nu-mi dădeam seama ce păţisem exact. Nu eram în stare nici să mă adun şi să mă ridic în picioare. Însă mai ameninţător decât toate era gândul că dădusem greş. Eram înfrânt şi vrednic de dispreţ, iar Galen o dovedise.

L-am auzit, ca de la mare distanţă, strigând la ceilalţi, spunându-le să fie atenţi, pentru că aşa se va purta cu cei ce nu-şi întorceau mintea de la plăcere în Meşteşug. I-a avertizat pe toţi despre ce păţeşte cel care se străduieşte să folosească Meşteşugul, dar cade în capcana plăcerii: îşi pierde judecata, devine un adult cu minte de copil, nu mai vorbeşte, nu mai vede, se mânjeşte, uită să

gândească, uită până şi să mănânce şi să bea, până când moare. Asemenea creaturi sunt dezgustătoare.

Eu eram o asemenea creatură. M-am scufundat în ruşine. Neajutorat, am început să suspin. Meritam să se poarte cu mine aşa. Ba chiar mai rău. Numai din milă prost înţeleasă nu m-a omorât. I-am irosit timpul, i-am luat învăţătura pe care s-a străduit din greu să mi-o dea şi am transformat-o în satisfacţie egoistă. Am fugit de mine însumi, ascunzându-mă tot mai adânc, dar am găsit numai dezgust şi ură faţă de mine presărată printre gânduri. Mai bine aş fi murit. Nici dacă m-aş arunca de pe acoperişul turnului nu mi-aş spăla ruşinea, dar cel puţin n-ar mai trebui s-o îndur. Am stat nemişcat, plângând.

Ceilalţi plecară. Trecând pe lângă mine, îmi aruncă fiecare o insultă, un scuipat, o lovitură de pantof sau un pumn. Nici nu le-am simţit. Eu mă dispreţuiam cel mai tare. După ce se retraseră toţi, numai prezenţa lui Galen ameninţa deasupra mea. Îmi trase un picior, dar n-am fost capabil să reacţionez. Pe neaşteptate, l-am ghicit peste tot, pe mine, sub mine, în jurul meu, în mine şi nu-l putea respinge.

— Vezi, bastardule, zise el cu glas calm, dar viclean. Am încercat să le spun că nu meriţi. Am încercat să le spun că instruirea te va omorî. Dar n-ai vrut să asculţi. Te-ai străduit să furi un lucru dat altuia. Încă o dată am dreptate. Nu mi-am irosit vremea, dacă am petrecut-o ca să scap de tine.

Nu ştiu când a plecat. După un timp, în loc de ochii lui Galen, am zărit luna privindu-mă. M-am rostogolit pe burtă. Nu m-am putut ridica, dar m-am târât, încet, cu burta lipită de pământ, frecându-mă şi zgâriindu-mă. Cu un singur gând în cap, am început să mă târăsc spre zidul mai mic. Mi-am zis că, dacă reuşesc să mă caţăr pe o bancă, ajung mai uşor deasupra zidului. Iar de acolo, jos. Gata cu mine.

A fost un drum lung, prin frig şi beznă. Am prins, în depărtare, un scâncet. M-am dispreţuit şi pentru asta. Dar, pe măsură ce înaintam, se auzea crescând in intensitate, aşa cum un licăr se

transformă în foc când te apropii de el. Nu se lăsa ignorat. Îmi suna tot mai tare în minte, un geamăt împotriva sorţii mele, un glas plăpând, care îmi interzicea să mor, îmi nega eşecul. Cald şi luminos. Tot mai puternic pe măsură ce mă apropiam de el.

M-am oprit.

Am rămas nemişcat.

Venea din mine. Răspundea intens la căutarea mea. Mă iubea. Mă iubea, chiar dacă eu nu puteam, nu voiam, nu mă iubeam. Mă iubea, chiar dacă mă uram. Se agăţă cu dinţişorii de sufletul meu şi nu-i dădu drumul, ca să nu mă târăsc mai departe. Când m-am opus, răbufni într-un urlet disperat, interzicându-mi să calc în picioare încrederea sfântă.

Era Faur.

Suferea împreună cu mine, cu trupul şi cu mintea. Şi când am renunţat să mă îndrept spre zid, nu mai ştia de bucurie că triumfam amândoi. Nu l-am putut răsplăti decât stând nemişcat şi renunţând să mă distrug. M-a asigurat că e destul, e prea destul, e o fericire. Am închis ochii.

Luna se cocoţase sus de tot când Burrich mă întoarse blând pe spate. Bufonul înălţă o torţă. Faur îi zburda pe la picioare. Burrich mă luă în braţe de parcă încă mai eram un copil dat în grija lui. I-am aruncat o privire scurtă, dar n-am reuşit să-i citesc expresia. Coborî cu mine scările nesfârşite, luminate de torţa bufonului. Mă scoase din turn şi mă duse în grajduri, în odaia lui. Bufonul ne părăsi pe toţi acolo, pe Burrich, pe Faur şi pe mine. Nimeni nu rosti un cuvânt. Burrich mă aşeză pe patul lui, apoi îl trase lângă foc. Căldura îmi trezi durerea insuportabilă. Trupul mi l-am lăsat în mâinile lui Burrich, sufletul i l-am dat lui Faur, iar mintea mi-am coborât-o în beznă vreme îndelungată.

Când am deschis ochii, era noapte. Care noapte? Burrich stătea liniştit lângă mine. Nu moţăia, nici măcar nu şedea comod în scaun. Am simţit bandajele care mă strângeau la coaste. Am ridicat mâna să le pipăi, dar m-au împiedicat două degete în atele. Burrich îmi sesiză mişcarea.

— Erau umflate, dar nu numai de frig. Prea umflate ca să-mi dau seama dacă sunt rupte sau numai scrântite. Le-am pus în atele, pentru orice eventualitate. Cred că-s doar scrântite. Dacă ar fi fost rupte, te-ai fi trezit de durere când m-am ocupat de ele.

Vorbea domol, de parcă îmi povestea cum scăpase un câine nou de viermi, ca să nu le dea şi altora. M-a liniştit cu glasul potolit şi calmul lui, aşa cum liniştea un animal agitat. M-am relaxat. Dacă era calm, nu se întâmplaseră prea multe. Vârî un deget sub bandajele de la coaste, ca să verifice dacă ţin bine.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă şi se întoarse după o cană de ceai, de parcă întrebarea şi răspunsul n-ar fi avut importanţă.

M-am întors cu gândul la ultimele săptămâni, căutând o explicaţie. Întâmplările dansau în mintea mea, alunecau, fugeau. Nu-mi aminteam decât înfrângerea.

— Galen m-a testat, am zis moale. Am dat greş. Şi m-a pedepsit.

Odată cu vorbele, trecu peste mine un val de murdărie, ruşine şi vină, alungând scurtele clipe de alinare din odaia familiară. Lângă foc, Faur se trezi brusc şi se aşeză în fund. Din reflex, l-am potolit înainte de a scheuna. *Culcă-te. Odihneşte-te. Sunt bine.* Mă ascultă, spre uşurarea mea. Şi mai uşurat am fost când Burrich păru să nu sesizeze contactul nostru. Îmi oferi cana.

— Bea asta. Ai nevoie de lichide, iar plantele o să-ţi calmeze durerea şi-o să poţi dormi. Bea-l tot, acum.

— Miroase urât, m-am plâns şi el dădu din cap. Îmi ţinu cana cu mâinile lui, ale mele erau prea vinete ca să le pot îndoi. Am băut tot ceaiul, pe urmă m-am întins pe spate.

— Atât? întrebă el prudent. Am ghicit la ce se referea. Te-a testat să vadă ce ştii din ce te-a învăţat, şi tu n-ai ştiut. Aşa că te-a bătut?

— N-am putut să fac ce mi-a cerut. Nu m-am... controlat destul. Deci m-a pedepsit.

Nu-mi aminteam detalii. Eram copleşit de ruşine; mă înecam în nenorocirea mea.

— Nimeni nu învaţă să se controleze dacă primeşte o bătaie soră cu moartea.

Burrich vorbea precaut, arătându-i adevărul unui prost. Cu gesturi sigure, puse cana pe masă.

— N-a făcut-o ca să mă înveţe... Nu cred că mă vede în stare să învăţ. A vrut să le arate celorlalţi ce păţesc dacă dau greş.

— Foarte puţine lucruri merită învăţate cu ajutorul fricii, se încăpăţână el. Apoi rosti mai blând: Nu-i bun de nimic profesorul care încearcă să-şi educe elevii cu pumni şi ameninţări. Cum ar fi să îmblânzeşti un cal aşa? Sau un câine. Şi cea mai încuiată potaie învaţă mai mult cu palma deschisă decât cu băţul.

— Şi tu m-ai pocnit, când ai vrut să mă înveţi ceva.

— Da. Te-am pocnit. Ca să te trezesc ori ca să-ţi atrag atenţia. Nu ca să-ţi fac rău. Nu ca să-ţi rup oasele, să-ţi scot un ochi sau să-ţi schilodesc mâna. Să nu spui nimănui că te-am lovit aşa pe tine sau pe altă fiinţă aflată în grija mea, că nu-i adevărat.

Era indignat numai pentru că-mi trecuse prin cap ideea.

— Nu. Ai dreptate. Am căutat să-l fac să înţeleagă de ce fusesem pedepsit. Numai că acum a fost altfel, Burrich. Alt mod de a primi învăţătură, alt mod de-a o da. Mă simţeam obligat să apăr dreptatea lui Galen. Am meritat pedeapsa. Vina nu a fost a dascălului. Nu am reuşit să învăţ. Am încercat. Chiar am încercat. Dar, ca şi Galen, cred că există un motiv pentru care Meşteşugul nu le e arătat bastarzilor. Am un soi de boală, o slăbiciune inevitabilă.

— Rahat.

— Nu. Gândeşte-te, Burrich. Dacă împerechezi o iapă netrebnică cu un armăsar desăvârşit, mânzul moşteneşte şi meteahna mamei, şi frumuseţea tatălui.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Mă îndoiesc foarte tare că tatăl tău s-ar fi culcat cu o „netrebnică”. Dacă n-ar fi avut cât de cât gingăşie, un pic de inteligenţă, nu s-ar fi apropiat de ea. N-ar fi putut.

— Eu am auzit c-a fost vrăjit de o vrăjitoare de la munte.

A fost prima oară când i-am repetat o poveste deseori şoptită.

— Chivalry n-a fost bărbatul care să se lase vrăjit. Iar fiul lui nu e un prostovan sclifosit şi slab de înger, care zace şi scheaună că merită bătaie. Se aplecă şi mă apăsă uşor imediat sub tâmplă. Durerea îmi explodă în cap. Uite cât de aproape ai fost să-ţi pierzi un ochi de la „alt fel de a primi învăţătură”.

Începea să se enerveze, aşa că mi-am ţinut gura. Trase o raită prin cameră, apoi se răsuci cu faţa la mine.

— Căţelul ăsta. E de la căţeaua lui Patience, da?

— Da.

— Dar n-ai... of, Fitz, spune-mi că nu ţi-ai adus beleaua asta pe cap pentru că te-ai folosit de Har. Dacă te-a bătut din cauza asta, atunci nu pot să spun un cuvânt nimănui, nici să mă uit în ochii nimănui din turn ori din regatul întreg.

— Nu, Burrich. Îţi jur, n-a avut nimic de-a face cu câinele. N-am fost eu în stare să învăţ ce mi-a arătat. Sunt slab.

— Gura, îmi ordonă el nerăbdător. Cuvântul tău e de ajuns. Te cunosc destul de bine ca să ştiu c-o să-ţi ţii promisiunea. Dar celelalte vorbe ale tale n-au niciun înţeles. Culcă-te la loc. Trebuie să plec, dar nu stau mult. Odihneşte-te. Odihna e cel mai bun leac.

Burrich îşi pusese ceva în gând. Probabil că fusese, în sfârşit, mulţumit de ce-i spusesem, se lămurise. Trase repede alte haine pe el, îşi luă bocancii, o cămaşă largă şi o vestă de piele peste ea. Faur stătea şi scheuna agitat, dar nu putea să-mi transmită îngrijorarea. În schimb, veni şi se cocoţă în pat, ca să se cuibărească pe sub pături lângă mine şi să mă aline cu încrederea lui. În disperarea care mă copleşea, era singura mea rază de lumină. Am închis ochii. Ierburile lui Burrich m-au cufundat într-un somn adânc.

M-am trezit târziu, după-amiaza. Burrich intră şi aduse cu el un val de aer rece. Mă consultă, deschizându-mi ochii şi pipăindu-mă cu mâini pricepute la coaste şi pe vânătăi. Mormăi satisfăcut, apoi îşi schimbă cămaşa ruptă şi plină de noroi. Arăta voios, fredona. Nu se potrivea cu vânătăile şi deprimarea mea. A fost o uşurare să-l văd plecat din nou. L-am auzit cum fluieră şi dă ordine grăjdarilor de jos. Toate păreau să se desfăşoare cât se poate de normal – o zi

de lucru obişnuită, după care mă cuprinse un dor neaşteptat. Voiam să simt din nou miros de cai, câini şi fân, să-mi duc la capăt cu bine treburile mărunte, să dorm buştean la sfârşitul unei zile istovitoare. Tânjeam după astea, dar nevrednicia mă făcea să cred că nici pe ele nu le-aş îndeplini ca lumea. Galen îi batjocorise adesea pe cei ce aveau slujbe mărunte prin turn. Nu avea decât dispreţ pentru servitoarele de la bucătărie şi pentru bucătărese, îi ocăra pe grăjdari, iar despre războinicii care ne apărau cu săbiile şi arcurile spunea că sunt „nişte bandiţi şi nişte imbecili, condamnaţi să dea cu sabia în stânga şi în dreapta, încercând să controleze cu ea ce nu puteam controla cu mintea". Mă aflam într-o încurcătură ciudată. Jinduiam să redevin fiinţa care mă convinsese el că era demnă de dispreţ, dar mă îndoiam că mai sunt în stare de asta şi mă cuprindea disperarea.

Am stat în pat două zile. Burrich mă îngrijea cu o bunăvoinţă şi o voioşie pe care nu le pricepeam. Avea pasul mai uşor şi o siguranţă de sine care-l întinereau. Mă deprima şi mai tare că rănile mele îi creau atâta bună dispoziţie. Dar după cele două zile m-a anunţat că e destul cât m-am odihnit şi că trebuie să mă scol şi să fac mişcare dacă vreau să mă vindec. Aşa că îmi găsi diverse treburi mărunte, niciuna care să mă stoarcă de vlagă, dar destule ca să mă ţină ocupat, pentru că trebuia să mă întind destul de des. Cred că urmărea mai degrabă să-mi dea de lucru, nu să mă pună la exerciţii fizice, pentru că până atunci nu făcusem altceva decât să zac, să mă uit la pereţi şi să mă dispreţuiesc. Din cauza deprimării mele acute, Faur nu mai voia să mănânce, însă rămânea singura mea alinare. Nicicând nu fusese mai bucuros decât atunci când venea după mine prin grajd. Îmi transmitea orice miros şi privelişte cu o intensitate care, în ciuda amărăciunii mele, îmi amintea de bucuria trăită când intrasem prima oară în lumea lui Burrich. Faur era extraordinar de posesiv şi se enerva şi când mă adulmeca Cenuşia. Vulpiţa îl puse la punct, de-l trimise schelălăind la călcâiul meu.

Am cerut să fiu lăsat liber a doua zi şi am plecat în oraş. Drumul mi-a luat mai mult decât niciodată, dar lui Faur îi convenea pasul meu agale, pentru că avea timp să amuşine fiecare fir de iarbă sau copac. Credeam că o întâlnire cu Molly mă va înveseli şi-mi va da un rost nou vieţii. Dar când am ajuns la prăvălia de lumânări, am găsit-o ocupată cu trei comenzi mari pentru nave care plecau în alte ţări. M-am aşezat lângă cămin. Tatăl ei stătea vizavi de mine, bând şi aruncându-mi săgeţi veninoase din priviri. Deşi slăbit de boală, firea îi rămăsese aceeaşi, iar în zilele când se simţea destul de zdravăn ca să stea în capul oaselor, era destul de zdravăn ca să şi bea. După o vreme; am renunţat la orice tentativă de conversaţie cu el. M-am uitat pur şi simplu cum bea şi-şi mustră fata care nu ştia pe ce să pună mâna mai întâi, ca să fie şi rapidă, şi să-i mulţumească pe clienţi. M-a amărât cumplit meschinăria lui.

La prânz, Molly îi spuse tatălui ei că închide magazinul cât merge să ducă o comandă. Îmi dădu să car un suport de lumânări, apoi îşi umplu şi ea braţele. Am plecat şi-am zăvorât uşa, însoţiţi de blestemele beţivanului. Le-am ignorat. Odată ieşiţi în vântul aspru al iernii, am urmat-o pe Molly, care mergea cu paşi repezi, până în spatele magazinului. Îmi făcu semn să tac şi deschise uşa şi lăsă lumânările înăuntru. Am lăsat şi eu suportul şi pe urmă am plecat.

O vreme ne-am plimbat prin oraş, vorbind foarte puţin. M-a întrebat ce e cu vânătăile de pe faţă. I-am răspuns că le aveam de la o căzătură. Vântul muşca rece şi nemilos, aşa că piaţa era pustie, nici vânzători la tarabe, nici muşterii. Molly i-a acordat multă atenţie lui Faur, care nu şi-a mai încăput în piele de bucurie. La întoarcere ne-am oprit la o ceainărie. Mi-a cumpărat vin fiert şi s-a jucat atât de mult cu câinele, încât el s-a culcat pe spate şi n-a mai ştiut cum să-i câştige afecţiunea. Am rămas şocat că Faur ştia ce simte Molly, dar ea nu-l simţea pe el deloc, poate doar foarte puţin. Am pătruns-o uşor cu mintea, dar era evazivă şi plutea pe alte mări, ca un parfum care îţi intră brusc în nări, apoi dispare imediat, dus de vânt. Aş fi putut să insist, dar mi s-a părut cumva fără rost. M-a cuprins singurătatea, o tristeţe apăsătoare la gândul

că ea nu va fi niciodată mai conştientă de mine decât de Faur. I-am absorbit puţinele vorbe aşa cum o pasăre ciuguleşte firimituri de pâine uscată şi am ignorat tăcerea pe care o ridica între noi. În curând mi-a spus că nu mai poate întârzia mult, ca să nu fie rău de ea. Deşi tatăl ei nu mai avea puterea s-o bată, tot reuşea să-şi spargă cana cu bere de podea sau să dărâme suporturile cu marfă ca să-şi arate nemulţumirea de a fi neglijat. Spunând acestea, mi-a zâmbit straniu, ca şi cum comportamentul lui n-ar fi fost atât de urât dacă îl luam în râs. Eu n-am reuşit să zâmbesc, aşa că şi-a întors ochii de la mine.

Am ajutat-o să-şi îmbrace mantaua şi am plecat. Am pornit în sus pe deal, în bătaia vântului. Am avut dintr-odată revelaţia că urcuşul şi vântul erau o metaforă pentru toată viaţa mea. Când am ajuns la uşă, m-a surprins cu o îmbrăţişare şi un sărut în colţul gurii, o îmbrăţişare atât de scurtă, încât aproape părea un ghiont primit în piaţă.

— Bobocule... spuse ea, mulţumesc. Că mă înţelegi.

Pe urmă se furişă în prăvălie şi închise uşa, lăsându-mă afară, îngheţat şi năuc. Îmi mulţumea că o înţeleg, într-o vreme în care eu nu fusesem niciodată mai izolat de ea, de toată lumea. Tot drumul până la turn, Faur şi-a tot murmurat despre ce frumos mirosea ea, a mai multe parfumuri, şi cum îl scărpinase tocmai acolo unde nu ajungea, în faţa urechilor şi ce bun a fost biscuitul pe care i l-a dat în ceainărie.

După-amiaza trecuse de jumătate când ne-am înapoiat la grajduri. Am mai făcut nişte treabă şi pe urmă am urcat în odaia lui Burrich, unde am adormit cu Faur. M-a trezit Burrich, care se uita la mine puţin cam încruntat.

— Sus, hai să te controlez, îmi ordonă.

M-am ridicat fără chef şi am stat cuminte cât timp mi-a cercetat rănile cu degete destoinice. Se arătă mulţumit de mâna mea şi-mi zise că poate să stea fără bandaj, dar să ţin bandajul din jurul coastelor şi să vin să mi-l aşeze în fiecare seară.

— Celelalte răni spală-le şi usucă-le, dar nu le rupe coaja. Dacă începe vreuna să se infecteze, vino la mine.

Umplu un vas mic cu o alifie pentru muşchi şi mi-o întinse. Am înţeles că trebuia să plec.

Am rămas cu vasul în mână. În mine creştea o tristeţe grea, dar nu găseam cuvinte s-o exprim. Burrich se uită la mine, se încruntă, întoarse privirea.

— Termină, îmi comandă el supărat.

— Ce să termin?

— Câteodată te uiţi la mine cu ochii stăpânului meu, zise el calm. Apoi adăugă aspru ca înainte: Ei, ce te-ai gândit să faci? Să te ascunzi la grajduri pentru tot restul vieţii? Nu. Trebuie să-ţi revii. Trebuie să-ţi revii şi să ţii capul sus, să mănânci cu oamenii din turn, să dormi în camera ta şi să-ţi trăieşti viaţa. Şi, da, să termini de învăţat Meşteşugul acela nenorocit.

Primele porunci sunară greu de îndeplinit, dar ultima ştiam că e imposibilă.

— Nu pot, i-am spus. Nu-mi venea să cred cât de prost era. Galen nu m-ar primi înapoi în grup. Şi, chiar dacă m-ar primi, n-aş mai recupera ce-am pierdut. Am dat greş, Burrich. Am dat greş şi i-am pus capăt, şi trebuie să găsesc ce altceva să fac cu mine. Aş vrea să învăţ despre şoimi, dacă nu te superi.

M-am mirat că-i ceream aşa ceva, pentru că ideea nu-mi trecuse prin cap până atunci. Burrich îmi dădu un răspuns cel puţin ciudat:

— Nu poţi, pentru că şoimilor nu le place de tine. Eşti prea afectuos şi nu-ţi vezi de treaba ta. Acuma ascultă la mine. N-ai dat greş, prostule. Galen a încercat să te alunge. Dacă nu te întorci, îl laşi să câştige. Trebuie să te întorci şi să înveţi Meşteşugul. Dar – se enervă, şi se enervă pe mine – nu trebuie să stai în faţa lui ca un catâr şi să-l laşi să te bată. Ai dreptul, prin origine, la timpul şi la cunoştinţele lui. Obligă-l, să-ţi dea ce-i al tău. Nu fugi! Nimeni n-a câştigat nimic prin fugă. Se opri, vru să mai spună ceva, însă renunţă.

— Am pierdut prea multe lecţii. Niciodată nu...

— N-ai pierdut nimic, se încăpăţâna Burrich. Îmi întoarse spatele, iar din tonul vocii lui n-am putut ghici prea multe. Nu s-a mai ţinut nicio lecţie de când ai plecat. O să le reiei de unde le-ai lăsat.

— Nu vreau să mă întorc.

— Nu-mi pierde vremea certându-te cu mine, se răsti el. Nu-mi pune răbdarea la încercare. Ţi-am zis ce trebuie să faci. Fă-o.

Aveam din nou şase ani, iar un bărbat din bucătărie închidea gura gloatei cu un singur cuvânt. Am tremurat, m-am făcut mic. Dintr-odată, mi s-a părut mai uşor să-l înfrunt pe Galen decât să-l sfidez pe Burrich. Chiar atunci când a adăugat:

— Şi laşi căţelul ăla cu mine până se termină lecţiile. Nu-i viaţă pentru un câine să trăiască închis într-o cameră. O să-i cadă blana şi n-o să i se dezvolte muşchii. Dar fă bine şi vino aici în fiecare seară, să te ocupi de el şi de Cenuşia, altfel o să-mi dai socoteală. Şi nu-mi pasă ce părere are Galen despre asta, să ştii.

Şi cu asta m-a concediat. I-am transmis lui Faur că avea să stea cu Burrich. A acceptat cu o nepăsare care m-a mirat şi m-a durut deopotrivă. Abătut, mi-am luat alifia şi m-am târât în turn. Am luat mâncare din bucătărie, pentru că nu aveam chef să dau ochii cu nimeni la masă, şi m-am dus în camera mea. Era frig şi întuneric, în cămin nu ardea focul, nici candelele în sfeşnic, iar stuful murdar de sub picioare puţea. Am adus lumânări şi lemne, am aprins focul şi, până când s-au mai încălzit pereţii, am curăţat murdăria de pe podea. După aceea, aşa cum mă sfătuise Lacey, am frecat podeaua cu apă fierbinte şi oţet. Nu ştiu cum s-a făcut, dar găsisem oţet dres cu tarhon, aşa că, la sfârşit, camera mirosea a condimentul respectiv. Vlăguit, m-am aruncat în pat şi am adormit întrebându-mă de ce nu descoperisem niciodată cum să deschid uşile nevăzute spre odaia lui Chade. Dar nu mă îndoiam că m-ar fi trimis înapoi imediat, pentru că era om de cuvânt şi nu avea să intervină până când Galen nu termina cu mine. Sau până când nu descoperea că am terminat eu cu Galen.

M-au trezit lumânările bufonului. Eram complet dezorientat, nu ştiam unde sunt şi cât e ceasul, până nu mi-a spus:

— Ai timp să te speli, să mănânci şi să ajungi primul pe acoperiş.

Adusese apă caldă într-un ulcior şi cornuri proaspete din cuptoarele de la bucătărie.

— Nu mă duc.

L-am văzut mirat pentru prima oară.

— De ce nu?

— N-are rost. Nu voi reuşi. Pur şi simplu nu am talent şi m-am săturat să dau cu capul de pereţi.

Bufonul căscă ochii mai mari de uimire.

— Am crezut că te-ai descurcat bine înainte de...

Veni rândul meu să mă mir.

— Bine? De ce crezi că-şi bate joc de mine şi mă bate? Ca să mă răsplătească pentru succesele mele? Nu. N-am fost în stare să înţeleg despre ce e vorba. Toţi ceilalţi m-au depăşit deja. De ce să mă întorc? Să-i dau lui Galen prilejul să dovedească încă o dată că are dreptate?

— Ceva nu-i bine aici, rosti bufonul prudent. Stătu puţin pe gânduri. Înainte, te-am rugat să renunţi la lecţii. N-ai vrut. Mai ţii minte?

Am încercat să-mi amintesc.

— Uneori sunt cam încăpăţânat, am recunoscut.

— Şi dacă acum te-aş ruga să continui? Să mergi în vârful turnului şi să continui să încerci?

— De ce te-ai răzgândit?

— Pentru că s-a întâmplat lucrul pe care am încercat să-l împiedic. Dar ai supravieţuit. Aşa că acum caut să... Nu-şi termină propoziţia. E aşa cum ai spus. De ce să mai vorbesc, dacă nu pot vorbi limpede?

— Dacă aşa am spus, îmi pare rău. Nu se spune aşa ceva unui prieten. Nu-mi aduc aminte.

Îmi oferi un surâs discret.

— Dacă tu nu-ţi aminteşti, atunci nici eu. Se întinse şi îmi luă mâinile într-ale lui. Erau ciudat de reci. Mă străbătu un fior la atingerea lui. Ai merge mai departe, dacă te-aş ruga? Ca prieten?

Ce straniu suna cuvântul pe buzele lui! Fără ironie, prudent, de parcă rostindu-l cu glas tare i-ar fi schimbat înţelesul. Mă fixă cu ochii lui palizi. Nu l-am putut refuza. Am făcut un semn de încuviinţare cu capul.

M-am sculat, dar ezitările nu m-au părăsit. S-a uitat la mine pasiv în timp ce mi-am netezit hainele în care dormisem, mi-am dat cu apă pe faţă şi m-am repezit la cornurile aduse de el.

— Nu vreau să merg, i-am spus, când l-am terminat pe primul şi l-am luat pe al doilea. Nu văd ce-aş avea de câştigat.

— Nu ştiu de ce-şi pierde vremea cu tine, mă aprobă el. Revenise la cinismul obişnuit.

— Galen? E obligat, regele...

— Burrich.

— Îi place să facă pe şeful, m-am plâns. Mi-am dat şi eu seama că vorbisem ca un ţânc.

Bufonul clătină din cap.

— Habar n-ai, nu-i aşa?

— Despre ce?

— Că stăpânul grajdurilor l-a târât pe Galen din pat până la Martorii de Piatră. Eu n-am fost de faţă, bineînţeles, altfel aş fi ştiut să-ţi povestesc cum la început Galen l-a înjurat şi a dat în el, dar stăpânul grajdurilor nu l-a băgat în seamă. A stat cu umerii adunaţi şi-a încasat loviturile fără o vorbă. Pe urmă l-a strâns de guler pe Maestrul Meşteşugului, mai-mai să-l sufoce, şi l-a târât după el. Gărzile, ostaşii şi băieţii de la grajd s-au adunat în urma lui şuvoi. Dacă aş fi fost acolo, ţi-aş fi putut spune că niciunul nu a îndrăznit să intervină, pentru că stăpânul grajdurilor redevenise parcă Burrich cel de odinioară, un bărbat cu muşchi de fier şi fire năvalnică, ce se purta ca un nebun când îl apuca. Aşadar, nimeni nu a îndrăznit să-i zguduie firea şi în ziua aceea Burrich a fost iarăşi omul de demult. Dacă a şchiopătat, n-a observat nimeni. Maestrul

Meşteşugului s-a zbătut şi a blestemat. După aceea s-a potolit şi toţi au bănuit că l-a atacat pe agresor cu vrăjile lui. Dacă a făcut-o, n-a avut niciun efect, pentru că stăpânul grajdurilor l-a strâns mai tare de gât. Iar dacă Galen a încercat să-i cheme pe alţii în ajutorul lui, nimeni nu l-a ascultat. Poate din cauză că era sufocat şi târât şi-a pierdut concentrarea. Ori poate că nu e atât de priceput la Meşteşug cum se zvoneşte. Ori poate că prea mulţi şi-au adus aminte că s-a purtat urât cu ei ca să se lase amăgiţi. Ori poate...

— Bufonule! Povesteşte în continuare. Ce s-a mai întâmplat?

Curgea transpiraţia pe mine şi tremuram, neştiind la ce să mă aştept.

— Bineînţeles, eu n-am fost acolo, repetă bufonul suav, dar am auzit că omul negru l-a târât pe slăbănog până la Martorii de Piatră. Şi acolo, tot ţinându-l de gât ca să nu poată vorbi, şi-a lansat provocarea. Se vor bate. Fără arme, numai cu braţele, aşa cum Maestrul Meşteşugului a bătut un anumit băiat cu o zi înainte. Iar dacă va câştiga Burrich, Martorii de Piatră vor arăta că Galen nu avea niciun drept să-l lovească pe băiat, nici să refuze să-l înveţe. Galen ar fi respins provocarea şi s-ar fi dus la rege, numai că omul negru chemase deja Martorii de Piatră să fie de faţă. Aşa că s-au luptat cum se luptă un taur cu un balot de fân, azvârlindu-l, lovind cu picioarele şi împungându-l cu coarnele. La sfârşit, stăpânul grajdurilor s-a aplecat şi a şoptit ceva la urechea maestrului, înainte ca toţi ceilalţi să se întoarcă şi să-l lase să zacă acolo, scâncind şi sângerând în faţa Martorilor.

— Ce i-a spus?

— N-am fost de faţă. N-am văzut şi n-am auzit nimic. Bufonul se ridică şi se întinse. O să întârzii dacă mai tândăleşti mult.

Arătă cu degetul spre mine şi plecă. Am plecat şi eu, ca capul plin de întrebări, şi m-am căţărat în turnul cel înalt, până la Grădina pustie a Reginei. Nu numai că am ajuns la timp, dar am fost cel dintâi la lecţie în dimineaţa aceea.

16

LECŢII

Cronicile străvechi spun că iniţiaţii în Meşteşug erau organizaţi în grupuri de câte şase. În aceste grupuri nu se includea neapărat o persoană de sânge albastru; ele se limitau la verişori şi nepoţi descendenţi din neam regesc sau la cei care dovedeau talent şi erau consideraţi vrednici. Unul dintre aceste grupuri, cel al lui Crossfire, e un exemplu grăitor. Devotaţi reginei Vision, Crossfire şi cei din grupul ei fuseseră instruiţi de un maestru pe nume Tactic. Partenerii se alegeau unul pe altul şi apoi erau instruiţi special pentru a se crea o legătură strânsă între ei. Fie risipiţi prin cele Şase Ducate pentru a strânge sau a răspândi informaţii, fie adunaţi în grup pentru a încurca şi demoraliza duşmanul, faptele lor au ajuns legendare. Ultimul lor act de eroism, descris amănunţit în balada numită „Sacrificiul lui Crossfire”, a fost să-şi adune toţi puterile şi să le canalizeze spre regina Vision în timpul bătăliei de la Besham. Necunoscuţi reginei extenuate, i-au dat acesteia mai mult decât aveau, iar în toiul sărbătorii victoriei, au fost găsiţi în turnul lor, secaţi de putere, pe moarte. Poate că dragostea poporului faţă de Grupul lui Crossfire a izvorât, în parte, din faptul că toţi cei şase sufereau de o infirmitate: erau orbi, şchiopi, cu buză de iepure sau desfiguraţi. Însă, graţie Meşteşugului, aveau putere mai multă decât cel mai mare vas de război şi erau mai importanţi pentru apărarea reginei.

În anii paşnici ai domniei regelui Bounty, s-a renunţat la iniţierea în Meşteşug pentru formarea de grupuri. Cele existente s-au destrămat din cauza bătrâneţii, a morţii sau a lipsei unui fel.

Instruirea a început să se limiteze la prinţi şi, un timp, Meşteşugul a fost considerat o artă învechită. Când şi-au început raidurile Piraţii de pe Corăbiile Roşii, numai regele Shrewd şi fiul lui, Verity, practicau Meşteşugul. Shrewd s-a străduit să găsească şi să recruteze foşti iniţiaţi, dar majoritatea era bătrâni sau îşi pierduseră îndemânarea.

Galen, pe vremea aceea maestrul lui Shrewd, a primit sarcina de a forma grupuri noi pentru apărarea regatului. El a ales să ignore tradiţia. Membrii grupului erau numiţi, nu se alegeau unii pe alţii. Metodele lui erau dure, ţelul lui – acela ca fiecare membru să devină o parte integrantă dintr-o unitate, o unealtă de care regele să se folosească la nevoie. Această idee deosebită a fost doar a lui Galen, iar primul grup pe care l-a format l-a prezentat regelui Shrewd de parcă putea să-l ofere cadou. Cel puţin un membru al familiei regale şi-a manifestat ura faţă de metoda lui Galen. Dar vremurile presau şi regele Shrewd n-a rezistat să folosească arma care i s-a dat pe mână.

Atâta ură. Doamne, cât mă urau. Fiecare elev care ajungea în capul scărilor şi mă găsea aşteptând mă desconsidera. Dispreţul lor prindea viaţă, parcă m-ar fi stropit pe rând cu apă rece. Când a apărut şi ultimul elev, ura lor mă înconjura ca un zid de gheaţă. Dar am stat la locul meu, tăcut şi reţinut, şi am înfruntat toate perechile de ochi care se ridicau către mine. De asta cred că nimeni nu mi-a adresat o vorbă. Nu vorbeau nici între ei. Am aşteptat.

Răsări soarele, trecu de turn, dar Galen nu veni. Ceilalţi nu se mişcară din loc. Aşa că nu m-am mişcat nici eu.

Într-un sfârşit, am auzit paşi împleticiţi pe trepte. Când apăru, clipi în soarele pal, se uită la mine şi tresări vizibil. Am rămas ferm pe poziţie. Ne-am privit. Văzu ura cu care mă copleşiseră ceilalţi şi se bucură, aşa cum se bucură să vadă bandajul pe care încă îl purtam pe tâmple.

Am devenit conştient de groaza cu care îl priveau colegii mei. Nu te puteai uita la el fără să vezi cât de crunt fusese bătut.

Martorii de Piatră îl consideraseră lipsit de forţă şi toţi cei ce-l vor vedea vor afla acest lucru. Faţa suptă era colorată în violet şi verde, pe alocuri în galben. Buza de jos era crăpată la mijloc şi tăiată în colţul gurii. Îmbrăcase o robă cu mâneci lungi, care-i acoperea braţele; era atât de largă faţă de cămăşile cu dantelă şi vestele lui normale, încât dădea impresia că purta o cămaşă de noapte. Mâinile erau şi ele violete şi umflate. Nu ţineam minte să fi văzut vreo vânătaie pe corpul lui Burrich. Am tras concluzia că Galen le ridicase în zadar, încercând să-şi ferească faţa. Nu renunţase la biciuşcă, dar mă îndoiesc că avea forţa necesară s-o folosească eficient.

Ne-am cercetat reciproc. N-am simţit nicio satisfacţie la vederea vânătăilor lui, ci un sentiment vecin cu ruşinea. Crezusem atât de tare că nu poate fi vătămat, că era superior, încât m-am simţit ca un prost în faţa dovezii că tot om era şi el. Asta i-a tulburat liniştea. De două ori a deschis gura să-mi vorbească. A treia oară s-a întors cu spatele la noi şi ne-a spus:

— Începeţi exerciţiile fizice. Vă voi urmări, să văd dacă vă mişcaţi corect.

Rostea vorbele cu dificultate, mai mult pe jumătate, pentru că îl durea gura. În timp ce noi ne întindeam, ne răsuceam şi ne înclinam la unison, el se plimba greoi prin turn. Nu se mai auzea plesnetul biciuştii pe coapsa lui, ţinând ritmul exerciţiilor. O ţinea de parcă se temea să n-o scape. I-am fost recunoscător lui Burrich că m-a ridicat din pat şi m-a pus să fac mişcare. Coapsele bandajate mă împiedicau să mă îndoi cât voia Galen. Dar măcar încercam.

În ziua aceea nu ne-a învăţat nimic nou, am repetat ce ştiam deja. Iar lecţia s-a terminat mai repede, înainte de apusul soarelui.

— V-aţi descurcat bine, ne spuse el moale. Meritaţi aceste ore libere, pentru că sunt mulţumit că aţi continuat să exersaţi în absenţa mea.

Înainte de a ne da drumul, ne-a chemat pe rând în faţa lui şi ne-a atins cu Meşteşugul. Colegii mei au plecat nemulţumiţi, aruncând

priviri peste umăr, curioşi să vadă cum se poartă cu mine. Pe măsură ce numărul lor se împuţina, mi-am încordat puterile pentru confruntarea cu Galen.

Însă şi ea se dovedi o dezamăgire. M-a chemat în faţa lui şi m-am dus, tăcut şi arătându-mă politicos, asemenea colegilor. Am stat, ca ei, în faţa lui. Galen făcu câteva pase cu mâna în faţa ochilor mei. Apoi îmi vorbi rece:

— Te protejezi prea mult. Trebuie să înveţi să slăbeşti garda dacă vrei să-ţi trimiţi gândurile altora sau să le primeşti pe ale lor. Du-te!

Am plecat, ca şi colegii mei, dar plin de regrete. Am ţesălat-o pe Cenuşia în grabă, urmărit de Faur. Eram agitat şi nemulţumit. Ştiam că ar fi trebuit să mă odihnesc, că voi regreta dacă n-o voi face. *Plimbare, pietre?* sugeră Faur. Am acceptat să-l duc în oraş. Când am ieşit din turn, începu să alerge în jurul meu şi să adulmece. Era o după-amiază gălăgioasă, după o dimineaţă calmă; se pregătea de furtună pe mare. Însă vântul era neobişnuit de cald şi aerul rece îmi limpezea capul, iar mersul în ritm susţinut îmi relua şi-mi întindea muşchii încordaţi şi dureroşi de la exerciţiile lui Galen. Şoaptele sensibile ale lui Faur mă aduseră cu picioarele pe pământ, ajutându-mi să uit de nemulţumirile mele.

Mi-am spus că el a fost cel care m-a condus direct la uşa lui Molly. Ca orice câine, se întorcea acolo unde fusese bine primit. Tatăl lui Molly rămăsese în pat în ziua aceea şi în prăvălie era linişte. Un singur client zăbovi de vorbă cu Molly. Ea mi-l prezentă drept Jade. Era un prieten de-al ei de pe un vas comercial din Sealbay. Nu avea douăzeci de ani şi îmi vorbea ca unui puşti de zece, râzând tot timpul către Molly peste capul meu. Ştia o groază de poveşti cu Corăbiile Roşii şi furtunile de pe mare. Avea un cercel cu piatră roşie în ureche şi o barbă tunsă de-a lungul bărbiei. Stătu mult prea mult ca să aleagă lumânări şi o lampă nouă de bronz, dar în cele din urmă plecă.

— Închide puţin prăvălia, am îndemnat-o pe Molly. Hai să mergem pe plajă. Vântul adie minunat astăzi.

Ea scutură din cap a părere de rău.

— Am rămas în urmă cu treaba. Ar trebui să fac lumânări în după-masa asta, dacă nu am clienţi. Iar dacă chiar am clienţi, trebuie să fiu aici.

Mă cuprinse o dezamăgire nejustificată. Am scrutat-o şi am descoperit cât de mult ar fi vrut să meargă.

— Nu mai e mult şi se întunecă, am stăruit eu. Poţi să faci lumânările diseară. Şi clienţii tăi o să vină mâine dacă azi găsesc închis.

Înclină capul într-o parte, gânditoare, şi lăsă brusc deoparte fitilul pe care-l ţinea în mână.

— Ai dreptate, ştiu. Aerul proaspăt îmi va face bine. Îşi luă mantaua cu o grabă care-l încântă pe Faur şi mă surprinse pe mine. Am închis prăvălia şi am plecat.

Molly păşea în ritmul ei alert obişnuit. Faur zburda în jurul ei, fericit. N-am prea vorbit. Vântul îi aduse bujori în obraji şi-i făcu ochii să strălucească mai tare. Mi s-a părut că se uită la mine mai des şi mai gânditoare decât altă dată.

Oraşul era liniştit, piaţa – pustie. Ne-am dus pe plajă şi ne-am plimbat netulburaţi prin locurile în care fugiserăm şi ţipaserăm cu nişte ani în urmă. M-a întrebat dacă m-am învăţat minte să aprind felinarul înainte de a coborî treptele noaptea. M-a surprins, dar mi-am adus aminte că-mi justificasem rănile cu o căzătură pe scări. A vrut să ştie dacă profesorul şi stăpânul cailor erau tot învrăjbiţi şi din asta am înţeles că lupta dintre Burrich şi Galen de la Martorii de Piatră ajunsese deja o legendă locală. Am asigurat-o că făcuseră pace. O vreme am cules un fel de alge pe care voia să le pună în supă diseară. Apoi, pentru că eu gâfâiam, ne-am adăpostit lângă nişte stânci şi ne-am uitat la Faur, care nu se dădea bătut şi voia să alunge toţi pescăruşii de pe plajă.

— Aud că prinţul Verity se însoară, zise ea.

— Ce? am întrebat, şocat.

Râse din toată inima.

— Bobocule, n-am mai cunoscut pe nimeni care să nu ştie nicio bârfă! Cum să trăieşti chiar în mijlocul turnului şi să nu ştii ce bârfeşte tot oraşul? Verity a căzut de acord să-şi caute o mireasă pentru a asigura succesiunea la tron. Dar în oraş se zvoneşte că e prea ocupat pentru a se ocupa de curtat, aşa că o să-i găsească Regal o domniţă.

— O, nu!

Eram sincer îngrozit. L-am şi văzut pe Verity, cel atât de sincer, pereche cu vreo mironosiţă de-a lui Regal. Ori de câte ori se ţinea un festival în turn, Sosirea Primăverii, Miezul Iernii sau Ziua Recoltei, veneau grămadă din Chalced, Farrow şi Bearns, în caleşti, călare pe buiestraşi împopoţonaţi sau în lectici. Purtau rochii ca nişte aripi de fluture, ciuguleau din mâncare graţios, ca rândunicile, şi se fâţâiau în preajma lui Regal. Iar el stătea în mijlocul lor, în straie de mătase şi catifea, şi se fandosea în vreme ce ele îi ciripeau melodios la ureche şi-şi fluturau evantaiele sau lucrul de mână. Li se spunea „pescuitoare de prinţi”, nobile care se afişează ca marfa în vitrină, sperând că se vor mărita cu vreunul. Purtarea lor nu era chiar scandaloasă, dar mie mi se părea că sunt disperate, iar Regal crud: îi zâmbea uneia, dansa cu alta toată seara, iar dimineaţa se scula târziu şi fugea cu alta în grădină. Fetele astea îl adorau pe Regal. Am încercat să mi-o închipui pe una dintre ele la braţul lui Verity la un bal în timp ce el se uită la perechile care dansează sau pe alta ţesând liniştită în cabinetul lui, în timp ce el meditează şi desenează hărţile pe care le iubeşte atâta. Fără plimbări în grădină; Verity se plimbă pe la docuri şi printre culturi, oprindu-se deseori să stea de vorbă cu marinarii sau cu fermierii din spatele plugurilor. Pantofiorii delicaţi şi fustele brodate nu se potrivesc cu aşa ceva.

Molly îmi vârî un bănuţ în palmă.

— De ce mi l-ai dat?

— Ca să-mi spui la ce te gândeşti atât de adânc. Mi te-ai aşezat pe marginea fustei şi te-am rugat de două ori să te ridici. Nu cred că ai auzit o vorbă din ce ţi-am spus.

Am oftat.

— Verity şi Regal sunt aşa de diferiţi, nu-mi închipui cum e să aleagă unul nevasta pentru celălalt.

Molly păru nedumerită.

— Regal va alege o domniţă frumoasă, bogată şi cu sânge albastru, care ştie să danseze, să cânte cu vocea şi din clopoţei. Una care se îmbracă elegant, poartă bijuterii în păr la dejun şi miroase întotdeauna a florile care cresc în Tărâmul Ploilor Sălbatice.

— Şi lui Verity nu i-ar plăcea aşa o femeie? Molly se arătă în continuare atât de nedumerită, de parcă aş fi insistat că marea e o ciorbă.

— Verity merită o camaradă, nu o bijuterie pe care s-o poarte pe mânecă, am protestat, dispreţuitor. Dacă aş fi în locul lui, aş vrea o femeie care să ştie să facă multe lucruri. Nu doar să-şi aleagă bijuteriile sau să-şi împletească părul. Ar trebui să ştie să coasă o cămaşă, să sape grădina, să facă ceva special, numai de ea ştiut, cum ar fi gravura sau ştiinţa ierburilor.

— Bobocule, astfel de ocupaţii nu sunt pentru doamnele fine, mă certă Molly. Ele trebuie doar să fie frumoase, de decor. Şi sunt bogate. Nu se cade să facă asemenea treburi.

— Ba sigur că se cade. Uită-te la Lady Patience şi la servitoarea ei, Lacey. Întotdeauna au câte-o ocupaţie. Odăile lor sunt ca o junglă, gem de plantele doamnei, iar manşetele ei sunt câteodată lipicioase pentru că face hârtie sau are frunze în păr de la ierburile cu care lucrează şi totuşi e foarte frumoasă. Frumuseţea nu e singurul lucru important la o femeie. M-am uitat la mâinile lui Lacey când croşeta o plasă de peşte din iută pentru unul dintre copiii din turn. Are degetele iuţi şi destoinice ca ale pescarilor de la docuri; iată un lucru frumos, care nu are nicio legătură cu faţa ei. Şi Hod, cea care ne învaţă să mânuim armele. Îi place să lucreze argintărie şi gravură. A făcut un pumnal pentru tatăl ei, de ziua lui, cu un mâner de forma unui căprior săltând. E atât de iscusit lucrat, că e o plăcere să-l ţii în mână, nu agaţă deloc. Iată un soi de frumuseţe

care va dăinui şi după ce Hod va încărunţi şi va avea riduri pe faţă. Într-o zi, nepoţii ei se vor uita la lucrurile făcute de ea şi vor spune: „Ce femeie înţeleaptă a fost bunica!”

— Aşa crezi, serios?

— Sigur că da. M-am foit, conştient dintr-odată că stăteam foarte aproape de Molly. M-am foit, dar nu m-am îndepărtat de ea. Pe plajă, Faur sparse încă o gaşcă de pescăruşi. Scotea limba de un cot, dar nu se potolea.

— Dar dacă femeile acelea nobile o să facă atâtea treabă, o să-şi distrugă mâinile, iar vântul o să le asprească părul şi-o să le bronzeze faţa. Sunt sigură că Verity nu merită o femeie care arată ca un marinar!

— Ba da. Mult mai mult decât o femeie care seamănă cu un crap gras şi roşu dintr-un acvariu.

Molly chicoti.

— Are nevoie de o femeie care să călărească alături de el dimineaţa, când îl scoate pe Vânător la galop, care să se uite la bucata de hartă pe care a desenat-o şi să înţeleagă că e o lucrare foarte reuşită. Asta merită Verity.

— N-am călărit niciodată, protestă Molly dintr-odată. Şi nu ştiu decât puţine litere.

Am privit-o curios, întrebându-mă de ce se întristase dintr-odată.

— Ce contează? Eşti destul de deşteaptă ca să înveţi orice. Gândeşte-te câte ai învăţat singură despre lumânări şi ierburi. Să nu-mi zici că ai învăţat de la tatăl tău. Câteodată, când vin la prăvălie, părul şi hainele îţi miros a ierburi proaspete şi ştiu că ai încercat arome noi pentru lumânările tale. Dacă ai vrea să înveţi să citeşti sau să scrii, ai putea. Cât despre călărit, sunt convins că te-ai descurca de parcă te-ai fi născut pe cal. Ai echilibru şi putere... uite cum te caţeri pe stânci. Şi animalele te plac. Faur nici nu mă mai iubeşte...

— Ha! Mă împinse cu umărul. Vorbeşti de parcă ar coborî Făt-Frumos din turn pe cal alb şi m-ar lua cu el.

M-am gândit la August şi la cât de arţăgos putea fi, la Regal, cu zâmbetul lui afectat.

— Să te ferească Eda! Ar însemna să te iroseşti. N-ar avea destulă minte să te înţeleagă, nici suflet să te aprecieze.

Molly se uită la mâinile ei muncite.

— Atunci, cine-ar avea?

Băieţii sunt nişte proşti. Conversaţia se învârtea în jurul nostru, cuvintele îmi ieşeau pe gură natural, ca aerul respirat. N-am vrut nici s-o flatez, nici s-o curtez pe ocolite. Soarele cobora spre apă, iar noi stăteam aproape unul de celălalt şi plaja parcă era lumea întinsă la picioarele noastre. Dacă în clipa aceea i-aş fi răspuns „Eu", cred că mi-ar fi pus inima ei în palme, ca o roadă pârguită căzută din pom. Cred că m-ar fi sărutat şi mi s-ar fi promis de bună voie, dar n-am fost în stare să înţeleg cât de profunde erau sentimentele mele pentru ea. Mi-a gonit adevărul de pe buze şi am tăcut ca o stană de piatră. În clipa următoare veni Faur, plin de apă şi nisip, şi sări pe noi. Molly se ridică în picioare ca să nu-i murdărească fusta şi uite-aşa, vântul duse cu el pentru totdeauna prilejul de a-i răspunde la întrebare.

Ne-am ridicat şi ne-am întins. Molly s-a speriat că e târziu, eu mi-am adus aminte de rănile mele. Ce prostie să stau şi să mă răcoresc pe o plajă friguroasă. N-aş fi făcut unui cal aşa ceva niciodată. Am condus-o pe Molly acasă. M-a încercat stânjeneala când s-a aplecat şi l-a îmbrăţişat pe Faur. După aceea am rămas singur cu căţelul curios să ştie de ce merg aşa de încet, lui îi era foame şi voia s-o ia la fugă şi să se hârjonească tot drumul pe deal, până la turn.

Am urcat cu greu, îngheţat pe dinăuntru şi pe dinafară. L-am dus pe Faur la grajduri, i-am spus noapte bună Cenuşiei şi pe urmă am urcat în turn. Galen şi învăţăceii lui îşi mâncaseră deja cina searbădă. De fapt, tot turnul mâncase şi m-am pomenit că revin în locuri familiare. Întotdeauna găseai de mâncare la bucătărie şi tovărăşie în încăperea de serviciu. Ostaşii veneau şi plecau de-acolo zi şi noapte, aşa că bucătăreasa avea mereu pe foc o oală

care fierbea şi tot adăuga în ea apă, legume şi carne când scădea. Se găseau vin, bere şi brânză, pe lângă tovărăşia gărzilor din turn. Devenisem unul de-al lor din ziua în care fusesem dat în grija lui Burrich. Aşa că mi-am pregătit o masă simplă, nu atât de sărăcăcioasă cum ar fi vrut Galen, dar nici atât de săţioasă cum aş fi vrut eu. Aşa mă învăţase Burrich; m-am hrănit ca un animal bolnav.

Şi am ascultat conversaţia de toată ziua din jur, concentrându-mă pe viaţa din turn. Cum nu mai făcusem de luni de zile. Am fost şocat de câte nu ştiam din cauză că mă scufundasem în învăţătura lui Galen. Toţi vorbeau numai de însurătoarea lui Verity. Am auzit obişnuitele glume deşucheate ale soldaţilor, dar şi multe vorbe de compătimire. Ce ghinion, să-i aleagă Regal viitoarea soţie. Că mariajul se va baza pe alianţe politice nici nu încăpea îndoială; prinţul nu avea voie să se irosească făcând un lucru atât de stupid, încât să-şi aleagă el soţia. Fusese mare tămbălău când Chivalry se încăpăţânase s-o curteze pe Lady Patience. Fata se născuse pe meleagurile noastre ca fiică de nobil, unul deja foarte bun prieten cu familia regală. Niciun avantaj politic nu se născuse din căsătoria lor.

Cu Verity nu era voie să se întâmple la fel. Mai ales că Piraţii de pe Corăbiile Roşii ne ameninţau ţărmul. Speculaţiile nu mai conteneau. Cine să fie viitoarea mireasă? O femeie din Insulele Apropiate de la nord, din Marea Albă? Insulele nu erau decât bucăţi stâncoase din oasele pământului, azvârlite din mare, dar mai multe turnuri înălţate printre ele ne-ar avertiza când se aventurează năvălitorii în apele noastre. La sud-vest de hotarele noastre, dincolo de Tărâmul Ploilor Sălbatice, unde nu conducea nimeni, se afla Coasa Mirodeniilor. O prinţesă de acolo ar însemna puţine avantaje defensive, dar unii susţineau înţelegerile comerciale fructuoase pe care le-ar fi adus. La câteva zile de drum pe apă spre sud şi est, se aflau insulele acelea mari, unde creşteau copacii la care râvneau constructorii de nave. Oare s-ar găsi acolo un rege şi o fiică de rege care să renunţe la vânturile calde şi la fructele zemoase, în

schimbul unui turn pe un tărâm mărginit de gheaţă? Ce anume ni s-ar cere în schimbul unei femei gingaşe din sud şi al preţiosului comerţ cu buşteni? Blănuri, ziceau unii. Grâne, ziceau alţii. Şi mai existau regatele muntoase, cu trecătorile lor de invidiat, care te scoteau în tundra de dincolo de ele. O prinţesă de acolo ar conduce războinici din poporul său şi ar crea legături cu muncitorii în fildeş şi crescătorii de reni care trăiau peste hotarele ei. La graniţa lor de la miazăzi se afla trecătoarea care ducea la izvoarele marelui râu Sălbatic, care făcea meandre prin Tărâmul Ploilor Sălbatice. Fiece ostaş cunoştea vechile poveşti despre templele abandonate pline cu comori, de pe malurile acelui râu, despre zeii măreţi sculptaţi care încă tronau deasupra izvoarelor lor sfinte şi despre foiţele de aur care scânteiau în cursurile de apă mai mici. Aşadar, o prinţesă munteancă?

Fiecare variantă era dezbătută cu mult mai multă iscusinţă politică decât i-ar fi crezut Galen în stare pe ostaşii aceştia simpli. Am plecat din mijlocul lor, ruşinat că-i desconsiderasem; într-un timp foarte scurt, Galen mă făcuse să-i cred doar nişte mânuitori de sabie ignoranţi, oameni musculoşi, nu mintoşi. Trăiam printre ei de când mă ştiam. Ar fi trebuit să judec mai bine. Nu, judecasem bine. Dar din cauza foamei de a mă ridica, de a-mi dovedi dreptul la arta aceea vrăjită regească, acceptasem orice prostie îmi spunea el. Am avut o revelaţie, ca şi cum ultima piesă a unui joc de lemn şi-ar fi găsit şi ea locul. Fusesem mituit cu ştiinţă aşa cum alţii ar fi fost mituiţi cu bani.

Nu aveam o părere prea bună despre mine în timp ce urcam scările spre camera mea. M-am întins în pat, hotărât să nu-l mai las pe Galen să mă păcălească, să nu mă convingă să mă păcălesc singur. La fel de hotărât mi-am promis că voi învăţa Meşteşugul, indiferent cât de dureros sau greu va fi.

Aşa că a doua zi dimineaţa, devreme, pe întuneric încă, am revenit complet la lecţii şi la rutina zilnică. Ascultam fiecare vorbă a lui Galen, mă forţam să fac fiecare exerciţiu cât puteam de bine, cu trupul sau cu mintea. Dar pe măsură ce s-a scurs greoi săptămâna,

apoi luna, mă simţeam ca un câine care încearcă zadarnic să ajungă la bucata de carne agăţată prea sus deasupra capului. Pentru ceilalţi, sigur se întâmpla ceva. Se construia între ei o reţea de gânduri comune, comunicau unii cu ceilalţi înainte de a vorbi, îşi făceau exerciţiile fizice de parcă erau o singură fiinţă. Ursuzi, în silă, lucrau cu mine câte unul, dar nu-mi trimiteau nimic şi se simţeau zguduiţi şi respinşi, şi i se plângeau lui Galen că forţa pe care o exercitam asupra lor era ori adiere, ori furtună.

Îi priveam disperat cum dansează în perechi, cum îşi controlează reciproc muşchii sau cum unul dintre ei merge cu ochii închişi prin labirintul de cărbune, călăuzit de ochii partenerului aşezat. Uneori ştiam că aveam harul Meşteşugului. Îl simţeam ridicându-se în mine, pocnind ca un mugur, dar nu-l puteam orienta sau controla. O clipă era în mine, puternic ca valurile izbind stânca, în următoarea dispărea şi lăsa în urmă deşert. Când era la apogeu, îl puteam obliga pe August să stea în picioare, să se încline, să meargă, dar apoi stătea în faţa mea, îmi arunca priviri sfredelitoare şi mă sfida să-l contactez.

Nimeni nu putea să-mi pătrundă în minte.

— Lasă garda jos, dărâmă-ţi zidurile, îmi ordona Galen nervos, încercând zadarnic să-mi transmită cea mai simplă indicaţie sau sugestie. De-abia mă atingea. Dar eu nu eram capabil să-i dau voie să-mi scruteze mintea, aşa cum n-aş fi răbdat să mă străpungă cineva cu sabia în coaste. Oricât încercam să mă oblig, mă feream de atingerea lui, fizică sau mintală, iar pe ale colegilor mei nu le simţeam deloc.

Ei progresau zilnic, în vreme ce eu mă uitam şi de-abia stăpâneam cele mai simple lucruri. Într-o zi, August se uita la o pagină şi, în partea opusă a acoperişului, partenerul lui o citea cu glas tare, iar alţi doi parteneri mutau piesele pe o tablă de şah la comanda altor doi, care nici n-o vedeau. Galen era mulţumit de toţi, în afară de mine. În fiecare zi ne dădea drumul după ce ne atingea, dar eu rareori îi simţeam atingerea. Şi în fiecare zi eram ultimul

care pleca, după ce îmi amintea cu glas de gheaţă că sunt un bastard şi mă învaţă numai pentru că aşa îi comandă regele.

A venit primăvara şi Faur se făcuse câine în toată regula. Cenuşia a fătat, cât eu eram la lecţii, un mânz de toată frumuseţea, făcut cu armăsarul lui Verity. Am văzut-o pe Molly o dată şi ne-am plimbat mai mult în tăcere prin piaţă. Apăruse o tarabă nouă, la care un bărbat aspru vindea păsări şi animale sălbatice prinse de el. Avea ciori, vrăbii, o rândunea şi un vulpoi tânăr atât de slăbit de viermi, încât de-abia se ţinea pe picioare. Avea să moară înainte de a apuca să-l cumpere cineva. Chiar dacă aş fi avut bani, nu l-aş fi luat. În starea aceea, leacurile l-ar fi otrăvit la fel de repede ca paraziţii. M-am supărat şi le-am transmis păsărilor cum să mişte cu ciocul o bucăţică lucioasă de metal ca să deschidă uşa coliviei. Molly a crezut că mă uit încremenit la bietele animale. Am simţit cum se răceşte şi se distanţează faţă de mine mai mult ca niciodată. În drum spre prăvălie, Faur a tot scâncit ca să-i cerşească atenţia, aşa că a primit de la ea o îmbrăţişare şi o mângâiere la plecare. L-am invidiat că ştia să cerşească aşa de bine. Pe mine, Molly parcă nu mă auzea.

Odată cu venirea primăverii, lumea din port îşi aduna forţele, pentru că în curând începea vremea raidurilor. Mâncam cu gărzile în fiecare seară şi ascultam atent toate zvonurile. Neoamenii se făcuseră hoţi de drumul mare şi în taverne nu se povestea decât despre jafurile şi prădăciunile lor. Ajunşi tâlhari, era mai lipsiţi de judecată şi îndurare decât un animal sălbatic. Nu era deloc greu să uiţi că fuseseră cândva oameni şi să-i urăşti din tot sufletul.

Teama de a ajunge neom creştea treptat. La piaţă se vindeau mărgele de otravă trase în ciocolată, pe care mamele trebuiau să le dea copiilor dacă erau prinşi de piraţi. Se zvonea că unii locuitori din oraşele de pe coastă îşi adunaseră lucrurile în căruţe şi se mutaseră mai în interiorul regatului, renunţând la ocupaţiile lor tradiţionale de pescari şi negustori ca să se facă fermieri şi vânători, departe de ameninţarea de pe mare. Bineînţeles, a crescut numărul cerşetorilor din oraş. Un neom, bărbat, a ajuns

chiar în turn la noi şi s-a plimbat pe stradă. Lumea se ferea de el ca de un ciumat, în timp ce el fura de pe tarabe tot ce voia. A doua zi dispăruse. Cadavrul lui, ziceau gurile rele, o să apară pe plajă, adus de valuri. Se mai zvonea că se găsise o mireasă pentru Verity printre muntence. Unii ziceau că a fost aleasă ca să avem acces la trecători; alţii, pentru că nu ne puteam permite încă un duşman la spate, când din faţă ne ameninţau Piraţii de pe Corăbiile Roşii. Şi mai circulau nişte vorbe, nu, mai mult nişte şoapte prea slabe şi vagi ca să fie zvonuri, că prinţul Verity nu se simţea bine. Era obosit şi bolnav, spuneau unii, ba plictisit şi agitat că va fi mire, râdeau alţii pe înfundate. Cică se apucase de băut şi nu-l vedeai decât ziua, când îl durea capul cel mai tare.

Zvonurile m-au îngrijorat mai mult decât m-am aşteptat. Niciun membru al familiei regale nu se interesa prea mult de mine, nu direct. Shrewd se ocupa de educaţia şi bunăstarea mea şi îmi cumpărase devotamentul cu multă vreme în urmă, deci eram al lui şi nici nu mă gândeam la alte variante. Regal mă dispreţuia şi învăţasem de mult să-i evit căutătura urâtă, îmbrâncelile şi ghionturile furişe care fuseseră cândva suficiente să clatine un băieţel. Dar Verity era bun cu mine, aşa zăpăcit cum părea, şi îi înţelegeam dragostea pentru cai, câini şi şoimi. Voiam să-l văd ţeapăn şi fălos la nunta lui şi speram ca într-o zi să stau lângă tronul lui, aşa cum stătea Chade în spatele tronului lui Shrewd. Nădăjduiam că e sănătos, dar nu puteam face nimic dacă era bolnav, nici măcar nu aveam cum să-l văd. Chiar dacă aveam acelaşi program, rareori ne învârteam în acelaşi anturaj.

Primăvara nu se instalase încă definitiv când Galen ne-a făcut un anunţ. Turnul se pregătea de Festivalul Primăverii. Grajdurile urma să fie curăţate, presărate cu nisip curat şi revopsite în culori vii, urma să se înfigă crengi în pereţi, ca să înflorească şi să înveselească ospăţul de Ajunul Primăverii. Dar nu verdeaţă proaspătă şi prăjituri din ouă presărate cu seminţe de carris ne pregătea Galen, nici teatru de păpuşi sau dansuri vânătoreşti.

Odată cu noul anotimp, urma să fim testaţi, fie pentru a ne dovedi demni, fie pentru a fi respinşi.

„Respinşi”, repetă el. Colegii mei n-ar fi fost mai atenţi nici dacă ar fi rostit condamnarea la moartea celor nealeşi. Am încercat, amorţit, să-mi dau seama ce va însemna pentru mine să dau greş la test. Nu credeam că mă va testa corect, nici că l-aş fi trecut chiar dacă ar fi fost corect cu mine.

— Veţi forma un grup, cei care veţi trece testul. N-a mai existat un asemenea grup, nu cred. La mijlocul Festivalului Primăverii, vă voi prezenta eu însumi regelui vostru şi va vedea cu ochii lui minunea pe care am săvârşit-o. Pentru că am ajuns cu voi atât de departe, ştiu că nu vă veţi face de ruşine în faţa lui. Aşa că vă voi testa eu însumi şi vă voi forţa limitele, ca să fiu sigur că arma pe care o dau în mâna regelui va avea un tăiş demn de ţelul lui. Mâine vă voi împrăştia, ca vântul seminţele, prin tot regatul. Am aranjat să fiţi duşi de aici la destinaţie cu cai iuţi. Acolo, fiecare dintre voi va fi lăsat singur. Niciunul nu va şti unde se află ceilalţi.

Luă o pauză, cred că pentru a ne lăsa să vibrăm de tensiune. Ştiam că toţi ceilalţi vibrează la unison, într-un sentiment comun, primind instrucţiunile ca o singură minte. Bănuiesc că auzeau mult mai mult decât cuvintele ieşite de pe buzele lui Galen. Eram un intrus printre ei, ascultând vorbe într-o limbă pe care n-o puteam înţelege. Voi da greş.

— După două zile, veţi fi chemaţi. De mine. Vi se va spune pe cine să contactaţi şi unde. Fiecare dintre voi va primi informaţiile necesare ca să se întoarcă aici. Dacă aţi învăţat, dacă aţi învăţat bine, grupul meu va ajunge aici în Ajunul Primăverii, gata să fie prezentat regelui.

Urmă încă o pauză.

— Să nu credeţi însă că nu aveţi altceva de făcut decât să găsiţi drumul înapoi. Trebuie să fiţi un grup, nu porumbei mesageri. Cum veţi veni şi cu cine – asta va fi dovada că stăpâniţi Meşteşugul. Fiţi gata de plecare mâine-dimineaţă.

Ne-a dat drumul, unul câte unul, după ce ne-a atins pe fiecare. A spus câte o vorbă de laudă tuturor, în afară de mine. Am stat în faţa lui cât am putut de deschis, cât de vulnerabil am îndrăznit, dar n-am simţit decât o boare. Se uită la mine de sus. N-aveam nevoie de Meşteşug ca să-mi dau seama că mă ura şi mă desconsidera deopotrivă. Scoase un pufnet dispreţuitor şi întoarse privirea, eliberându-mă. Am vrut să plec.

— Ar fi fost mult mai bine, zise cu glasul lui cavernos, dacă ai fi sărit de pe zid în noaptea aceea, bastardule. Mult mai bine. Burrich a crezut că am abuzat, însă eu n-am făcut decât să-ţi ofer o cale de scăpare, una cât se poate de onorabilă. Du-te şi mori, băiete, sau măcar dispari. Faci de ruşine numele tatălui tău prin existenţa ta. În numele Edei, nu ştiu cum de-ai ajuns să vii pe lume. Nu-mi pot imagina cum e posibil ca un om ca tatăl tău să cadă atât de jos, încât să se fi culcat cu o oarecare şi să-ţi dea viaţă.

Ca întotdeauna, în glas i se strecura o undă de fanatism când vorbea de Chivalry, iar ochii lui priveau în gol de atâta devotament orb. Cu minţile parcă pierdute, se întoarse şi plecă. Când ajunse la scări, se opri, apoi se răsuci din nou, încet, către mine:

— Trebuie să te întreb, zise cu voce scăldată în veninul urii. Eşti pederastul lui, de te lasă să sugi atâta putere de la el? De-asta e aşa de posesiv?

— Pederast? am repetat.

Nu cunoşteam cuvântul. Cu zâmbetul pe buze, capul lui semăna şi mai mult cu un craniu.

— Credeai că nu l-am descoperit? Credeai c-o să sugi putere de la el pentru test? Nici să nu te gândeşti bastardule, nici să nu te gândeşti.

Se întoarse şi coborî scările, lăsându-mă singur pe acoperiş. Habar n-aveam ce voiau să însemne ultimele lui cuvinte, dar forţa urii lui mă scârbise şi mă vlăguise, de parcă mi-ar fi pus otravă în bucate. Mi-am adus aminte de ultima oară când rămăsesem singur pe acoperiş. M-am văzut silit să merg la marginea lui şi să privesc în jos. Din partea aceasta nu se vedea marea, dar era plin stânci

colţuroase la picioarele turnului. Aş fi putut lua o decizie fermă, de o clipă, şi apoi scăpam de grijă. Şi n-ar mai fi trebuit să-mi bat capul cu ce cred Burrich sau Chade despre ea.

Un ecou de scâncet îndepărtat.

— Vin acum, Faur, am şoptit şi am plecat.

17

TESTUL

Ceremonia de trecere în rândul bărbaţilor trebuie să aibă loc în prima lună după ce băiatul împlineşte paisprezece ani. Nu toţi au cinstea de a participa la ea. E nevoie de un Bărbat care să susţină şi să boteze candidatul. Acesta trebuie să găsească alţi doisprezece Bărbaţi care să garanteze că băiatul e vrednic şi pregătit. Trăind printre războinici, aflasem de ceremonie şi ştiam cât e de solemnă şi de pretenţioasă în alegerea candidaţilor, aşa că nu mă aşteptam să am şi eu parte de una. În primul rând, nu mi se cunoştea data naşterii în al doilea, nu cunoşteam niciun Bărbat, cu atât mai puţin alţi doisprezece care să mă considere demn de ceremonie.

Dar într-o noapte, la multe luni după ce am îndurat testul lui Galen, m-am trezit că sunt înconjurat de siluete ascunse în robe şi glugi sub care am desluşit măştile Apărătorilor.

Nimeni nu are voie să vorbească sau să scrie despre amănuntele ceremoniei. Cred că măcar atât am voie să spun. De câte ori mi-a ajuns în mâini o fiinţă – peşte, pasăre, animal – am ales s-o eliberez, nu s-o dau morţii, ci să-i redau viaţa în libertate. Nu s-a petrecut nicio moarte la ceremonia mea, aşadar, nimeni nu s-a ospătat. Dar chiar şi în starea mea de spirit de atunci, am socotit că văzusem sânge şi moarte cât pentru o viaţă întreagă şi am refuzat să omor cu mâna sau cu dinţii. Bărbatul totuşi nu a fost tocmai nemulţumit, pentru că mi-a ales un nume. Numele e unul din limba veche, nu e format din litere şi nu poate fi scris. Nu am găsit pe nimeni căruia să-i împărtăşesc numele meu de Bărbat însă

cred că pot să destăinui aici înţelesul lui străvechi. Catalizator. Cel care schimbă.

M-am dus direct la grajduri, la Faur şi la Cenuşia. Mă tulbura atât de tare gândul la a doua zi, încât mi s-a făcut de-a dreptul greaţă şi am stat în staulul iepei, cu capul proptit de grumazul ei. Burrich mă găsi acolo. I-am recunoscut pasul apăsat pe cărarea din grajd. Se opri brusc la staulul Cenuşiei. Am simţit că se uită la mine.

— Ei, ce mai e acum? mă întrebă supărat. Mi-am dat seama după vocea lui cât era de sătul de mine şi de necazurile mele. Dacă n-aş fi fost atât de nenorocit, mândria mi-ar fi impus să-mi îndrept ţinuta şi să răspund că nu-i nimic în neregulă cu mine. În schimb, am mormăit, cu buzele lipite de părul Cenuşiei:

— Galen are de gând să ne pună la încercare mâine.

— Ştiu. Mi-a cerut, pe nepusă masă, să-i dau cai pentru planul lui idiot. L-aş fi refuzat dacă nu ar fi avut o hârtie cu pecetea regală. Şi nu ştiu la ce-i trebuie caii, aşa că nu mă întreba, adăugă morocănos, când am ridicat brusc privirea spre el.

— Nici n-am avut de gând, i-am răspuns bosumflat. Aveam de gând să joc cinstit cu Galen sau să nu joc deloc.

— N-ai nicio şansă să treci testul, nu-i aşa? Vorbea pe tonul lui obişnuit, dar ştiam că se pregăteşte să audă un răspuns dezamăgitor.

— Niciuna, am recunoscut sincer.

Am tăcut amândoi, cumpănind greutatea răspunsului meu.

— Păi... Tuşi, apoi îşi aranjă cureaua. Atunci mai bine termină odată cu el şi întoarce-te aici. Te-ai descurcat bine la lecţiile celelalte. Nu te poţi aştepta de la cineva să reuşească în tot ce întreprinde.

Încerca să mă convingă că eşecul meu în deprinderea Meşteşugului nu avea nicio importanţă.

— Probabil că nu. O să ai grijă de Faur cât sunt eu plecat?

— Da. Se întoarse să plece, apoi reveni, şovăitor. Cât de tare o să-ţi simtă lipsa câinele ăla?

Am ştiut care era de fapt întrebarea pe care ar fi vrut să mi-o pună.

— Nu ştiu. Am fost nevoit să-l las singur atâta vreme din cauza lecţiilor, încât nu cred că-i va fi deloc dor de mine.

— Nu te cred, zise Burrich, gânditor. Deloc nu te cred, zise el, în timp ce străbătea intervalul dintre grajduri.

Ştia adevărul şi era dezgustat, nu din cauză că între mine şi Faur exista o legătură, ci pentru că nu voiam s-o recunosc.

„De parcă aş putea s-o recunosc”, am bolborosit către Cenuşia. Mi-am luat rămas-bun de la animale, încercând să-l conving pe Faur că vor trece câteva nopţi şi va mânca de mai multe ori până ne vom vedea din nou. Se fâţâi şi se gudură să-l iau cu mine, că voi avea nevoie de el. Era prea mare ca să-l mai pot ţine în braţe. M-am aşezat şi mi-a sărit în poală. Era atât de cald şi de robust, atât de afectuos şi de real. Preţ de-o clipă, am simţit câtă dreptate avea. Voi avea nevoie de el ca să supravieţuiesc nereuşitei. Dar mi-am reamintit că el va fi aici, îl voi găsi la întoarcere. I-am promis că voi petrece câteva zile numai cu el. Îl voi duce la o vânătoare lungă, pentru care nu avusesem timp până atunci. Acum, propuse el. Curând, i-am promis eu. După aceea m-am dus în cameră ca să-mi împachetez un schimb de haine şi mâncare pentru drum.

Dimineaţa a venit cu mare pompă, fără rost, după părerea mea. Elevii care aveau să fie testaţi erau în culmea fericirii. Din cei opt care plecau, eu eram singurul neimpresionat de caii agitaţi şi de cele opt lectici acoperite. Galen ne-a aliniat şi ne-a legat la ochi în faţa a peste şaizeci de gură-cască, cei mai mulţi rude sau prieteni de-ai elevilor sau bârfitori de serviciu. A ţinut o cuvântare scurtă, mai mult de ochii lumii, dar ne-a spus numai ce ştiam deja: vom fi transportaţi şi abandonaţi în locuri diferite; va trebui să cooperăm, cu ajutorul Meşteşugului, pentru a găsi drumul înapoi la turn; dacă vom reuşi, vom deveni un grup şi-l vom servi pe rege şi vom fi de neînlocuit în a-i înfrânge pe Piraţii Corăbiilor Roşii. Ultima

parte i-a impresionat pe privitori, pentru că am auzit şoapte când am fost condus şi ajutat să intru în lectică.

Am petrecut o zi oribilă şi încă o jumătate la fel. Lectica se clătina şi, cum nu aveam aer proaspăt şi nici nu vedeam peisajul, mi s-a făcut rău. Omul care mâna caii fusese pus să jure că nu deschide gura şi s-a ţinut de promisiune. Noaptea am făcut un popas scurt. Am primit o cină săracă, pâine, brânză şi apă, apoi am fost urcat şi au început din nou hurducăturile şi clătinatul.

A doua zi, pe la prânz, lectica se opri. Am fost ajutat din nou să cobor. Nu s-a rostit niciun cuvânt. Am rămas în picioare, ţeapăn, cu o durere de cap şi legat la ochi, pe un vânt pişcător. După ce am auzit caii îndepărtându-se, am tras concluzia că ajunsesem la destinaţie şi mi-am dezlegat legătura de la ochi. Galen făcuse un nod strâns şi mi-a trebuit ceva timp să-l desfac.

Mă aflam pe un deal cu iarbă. Însoţitorul meu pornise hotărât spre drumul care şerpuia la poalele lui şi mergea repede. Iarba, veştejită de iarnă, dar verde la rădăcină, îmi ajungea până la genunchi. Am văzut şi alte dealuri ierboase, cu stânci care ieşeau în afară, şi păduri întinse ca o panglică la poala lor. Am scuturat din umeri şi m-am întors să văd unde mă aflu. Era un ţinut deluros, dar simţeam mirosul mării şi auzeam zgomot de valuri îndepărtate, undeva spre răsărit. Peisajul îmi era curios de familiar; nu mai fusesem neapărat în locul acela, dar cunoşteam aşezarea reliefului. M-am întors spre apus şi am văzut Santinela. N-aveam cum să-i confund creasta dublă.

Cu nici un an în urmă copiasem pentru Fedwren o hartă, iar autorul ei alesese creasta unică a Santinelei ca motiv decorativ. Marea acolo, Santinela dincolo. Am simţit un nod în stomac, pentru că am ştiut unde mă aflam. Nu departe de Forge.

M-am răsucit repede în cerc, ca să cercetez pantele din jur, pădurea şi drumul. Nici picior de om. Am explorat înnebunit împrejurimile cu mintea, dar am descoperit numai păsări, vânat mic şi un căprior care înălţă capul şi adulmecă aerul, întrebându-se ce

eram. M-am liniştit, dar mi-am adus aminte imediat că pe neoamenii întâlniţi înainte nu-i descoperisem cu simţul meu.

Am coborât pe pantă şi m-am adăpostit printre nişte bolovani care ieşeau în afară. Nu pentru că ar fi bătut un vânt, era rece – ziua mirosea a primăvară –, dar ca să am spatele acoperit şi să nu fiu o ţintă atât de evidentă cum fusesem în vârful dealului. Am încercat să gândesc la rece ce era de făcut. Galen ne sugerase să rămânem în linişte acolo unde eram lăsaţi, să meditām şi să stăm cu simţurile în alertă. Urma să încerce să ne contacteze în următoarele două zile.

Nimic nu descurajează mai mult un om decât perspectiva eşecului. Nu credeam că va încerca să mă contacteze într-adevăr, cu atât mai puţin să primesc o dovadă clară a încercării lui. În plus, nu eram convins că destinaţia aleasă pentru mine era un loc sigur. Fără să mai stau pe gânduri, m-am ridicat, am cercetat iar împrejurimile ca să văd dacă nu sunt urmărit, apoi am pornit călăuzit de mirosul mării. Dacă mă aflam într-adevăr unde bănuiam, de pe malul ei ar fi trebuit să văd Insula Cornului şi, într-o zi senină, poate şi Insula Pânzei. Oricare dintre ele m-ar fi ajutat să-mi dau seama cât de departe eram de Forge.

Pe drum, mi-am zis că nu voiam decât să văd cât aveam de mers pe jos până la Buckkeep. Numai un prost mai credea în primejdia neoamenilor. Mai mult ca sigur că-şi găsiseră moartea în timpul iernii ori erau prea lihniţi şi vlăguiţi ca să mai ameninţe pe cineva. Nu credeam în poveştile cu bande de ucigaşi şi hoţi. Nu mă temeam. Pur şi simplu voiam să aflu unde sunt. Dacă Galen voia într-adevăr să mă contacteze, locul nu era un obstacol. Ne asigurase de nenumărate ori că încerca să intre în legătură cu persoana, nu cu locul. Mă putea găsi la fel de uşor pe plajă, ca şi pe deal.

Târziu, după-amiază, m-am căţărat pe faleza stâncoasă şi am privit marea. Am desluşit Insula Cornului şi am bănuit că văd Insula Pânzei, în ceaţă. Mă aflam la nord de Forge. Drumul de coastă până

acasă trecea exact prin ruinele localităţii. O perspectivă deloc liniştitoare.

Ce era de făcut?

Seara m-am întors în vârful dealului, pitit printre bolovani. Hotărâsem că era un loc de aşteptare la fel de bun ca oricare altul. În ciuda îndoielilor, voi rămâne unde fusesem lăsat, până la vremea contactului. Am mâncat pâine cu peşte sărat şi am băut cu zgârcenie din apă. Îmi adusesem şi o manta în plus. M-am învelit cu ea şi am alungat orice gând de a aprinde focul. Cât de mic ar fi fost, tot l-ar fi zărit oricine trecea pe drumul colbuit de lângă deal.

Nu cred că există ceva mai crud de supărător decât nervozitatea necontenită. Am încercat să meditez, să-mi deschid simţurile Meşteşugului lui Galen, tot timpul tremurând de frig şi refuzând să recunosc că mi-e teamă. Copilul din mine îşi imagina întruna creaturi fioroase urcând dealul în linişte, neoameni care m-ar bate şi m-ar omorî ca să-mi ia mantaua şi mâncarea din traistă. Îmi croisem cu cuţitul un ciomag când mă întorsesem pe deal. Îl ţineam strâns cu ambele mâini, dar nu mi-ar fi fost de prea mare folos. Am aţipit de câteva ori, în ciuda fricii, dar l-am visat pe Galen triumfând în faţa eşecului meu, în timp ce neoamenii mă încercuiau, şi m-am trezit de fiecare dată tresărind şi scrutând împrejurimile, ca să verific dacă nu mi se adevereau coşmarurile.

Am văzut soarele răsărind printre copaci şi apoi am moţăit în reprize toată dimineaţa. După-amiaza m-a cuprins o pace stranie. M-am distrat cercetând cu mintea vietăţile de pe deal. Şoarecii şi păsările cântătoare nu erau decât scântei de foame în mintea mea, iepurii puţin mai mult decât atât, dar un vulpoi în călduri îşi căuta disperat o pereche, iar, puţin mai departe, un cerb lovea cu coarnele hotărât, ca un fierar nicovala. Seara mi s-a părut nesfârşită. M-am mirat cu câtă greutate am recunoscut, la căderea nopţii, că nu simţisem nimic, nici cea mai vagă atingere a Meşteşugului. Ori nu mă chemase Galen, ori nu-l auzisem eu. Am mâncat pâine şi peşte pe întuneric şi mi-am zis că nu mai avea importanţă. O vreme am încercat să-mi aprind scânteile furiei, dar

disperarea mea era prea rece şi umedă şi neagră ca să ardă. Eram convins că Galen mă înşelase, dar nu puteam s-o dovedesc niciodată, nici măcar mie. Nu aveam să aflu niciodată dacă dispreţul lui faţă de mine era justificat. În bezna deasă, m-am lipit cu spatele de stâncă, cu ciomagul pe genunchi, şi m-am culcat.

Am visat urât şi înfricoşător. Eram din nou copil şi dormeam pe paiele din grajd, iar Regal se apleca deasupra mea, râdea şi ţinea în mână un cuţit. Verity scutura din umeri şi-mi zâmbea în semn de scuză. Chade îmi întorcea spatele, dezamăgit. Molly îi zâmbea lui Jade şi trecea pe lângă mine, mă uita. Burrich mă prindea de pieptul hainei şi mă scutura, zicându-mi să mă port ca un bărbat, nu ca un animal. Dar eu zăceam pe paie şi pe-o cămaşă veche şi rodeam un os. Era foarte bun şi nu mă gândeam la altceva.

Mi-a fost foarte bine până când cineva trase de o uşă a grajdului şi-o lăsă întredeschisă. O pală obraznică se furişă pe podea şi mă îngheţă. Am ridicat privirea cu un mârâit. Am simţit mirosul lui Burrich şi un damf de bere. Burrich se apropie prin întuneric şi trecu pe lângă mine, mormăind: „E-n regulă, Faur”. Am lăsat capul jos când el începu să urce scările.

Am auzit un ţipăt şi trupuri de om bufnind pe trepte. Se băteau. Am sărit în picioare, mi-am arătat colţii şi m-am pus pe lătrat. Bărbaţii au căzut peste mine. M-a pocnit un bocanc, am apucat cu dinţii piciorul şi l-am strâns. Am prins mai mult de bocanc şi de pantaloni decât de carne, dar bărbatul a şuierat de furie şi durere şi m-a lovit iarăşi.

Un cuţit m-a străpuns în coaste.

Am muşcat mai zdravăn, mârâind neîncetat. Se treziseră şi alţi câini şi lătrau, iar caii tropăiau în staule. *Băiat, băiat,* am strigat după ajutor. L-am simţit în mine, dar n-a venit. Intrusul m-a pocnit, dar nu i-am dat drumul. Burrich zăcea în fân. I-am simţit mirosul sângelui. Nu se mişca. Am mârâit mai furios. Am auzit-o pe bătrâna Vulpiţă aruncându-se pe uşa din capul scărilor. Cuţitul mă străpunse o dată şi încă o dată. Am strigat ultima oară după băiatul meu, apoi n-am mai rezistat. O lovitură de picior m-a izbit de un

staul. Mă înecam, aveam sânge în gură şi în nas. Am auzit zgomot de picioare fugind. Durere pe întuneric. M-am târât lângă Burrich. Mi-am vârât nasul în palma lui. Nu s-a mişcat. Glasuri şi lumină, lumină şi glasuri...

M-am trezit pe un deal întunecos. Strângeam ciomagul cu atâta putere, că-mi amorţiseră mâinile. Nici o clipă nu am crezut că visasem. Simţeam încă lama în coaste şi gustul de sânge în gură. Amintirile îmi reveneau una peste alta, ca refrenul unui cântec îndepărtat: pala de vânt, cuţitul, bocancul, gustul de sânge duşman în gura mea, gustul sângelui meu. M-am străduit să înţeleg ce văzuse Faur. Cineva îl pândise pe Burrich în capul scărilor. Cineva cu un cuţit. Burrich căzuse, iar Faur mirosise sânge...

M-am ridicat şi mi-am strâns lucrurile. Prezenţa lui Faur era vagă şi neputincioasă în mintea mea. Slabă, dar încă acolo. L-am cercetat, dar m-am oprit când am văzut cât de greu îi era să-mi răspundă. *Cuminte. Stai cuminte. Vin.* Îmi era frig şi-mi tremurau genunchii, dar pe spate îmi curgea o transpiraţie lipicioasă. Nu o dată m-am întrebat ce trebuie să fac. Am coborât dealul până la drumul prăfuit. Era pentru negustori, o cărare pentru neguţătorii ambulanţi. Dacă o urmam, sigur se intersecta undeva cu drumul de coastă. O voi urma, voi găsi drumul, voi ajunge acasă. Şi, dacă Eda ţine cu mine, voi ajunge la timp ca să-l salvez pe Faur. Şi pe Burrich.

Am mers, nu am fugit. Mergând în acelaşi ritm aş fi ajuns mai repede decât gonind nebuneşte prin beznă. Noaptea era senină, drumul, drept. M-am gândit o dată că îmi anulam orice şansă de a dovedi că stăpânesc Meşteşugul. Toate strădaniile mele de până atunci, timpul, suferinţa, pe toate le iroseam. Dar îmi era imposibil să stau şi să aştept încă o zi să mă contacteze Galen. Ca să-mi deschid mintea atingerii lui, ar fi trebuit să tai firul subţire care mă lega de Faur. Nu voiam. Balanţa se înclina mult mai grea în favoarea lui Faur – şi a lui Burrich –, nu a Meşteşugului

De ce Burrich? Cine să-l urască atât de mult, încât să-l atace prin surprindere? Şi chiar în faţa odăii lui. Meticulos, aşa cum i-aş fi

raportat lui Chade, am început să pun lucrurile cap la cap. Cineva care îl cunoştea destul de bine ca să ştie unde stă; asta elimina posibilitatea unei jigniri întâmplătoare în vreun birt din Buckkeep. Cineva care adusese un cuţit; asta însemna că nu era cineva care voia doar să-i tragă o bătaie. Cuţitul fusese ascuţit, mânuit cu dibăcie. M-am înfiorat la amintirea lui.

Acestea erau faptele. Prudent, am început să fac presupuneri pe marginea lor. Cineva care cunoştea obiceiurile lui Burrich îi purta serios pică, destul de serios să-l vrea mort. Mi-am încetinit brusc paşii. De ce nu-l simţise Faur cât stătuse la pândă? De ce nu-l lătrase Vulpiţa prin uşă? Dacă se ferise atât de bine de câini pe propriul lor teritoriu înseamnă că ştia cum să se furişeze.

Galen.

Nu. Eu voiam să fie Galen. Am refuzat să trag concluzii pripite. Fizic, Galen nu i-ar fi făcut faţă lui Burrich şi o ştia. Nici înarmat cu un cuţit, pe întuneric, nici dacă Burrich ar fi fost beat şi luat pe nepregătite. Nu. Poate că Galen ar fi vrut să-l omoare, dar n-ar fi făcut-o. Nu cu mâna lui.

Ar pune pe altcineva? M-am tot gândit şi am hotărât că nu ştiu răspunsul. Mai cumpăneşte. Galen era cel mai nou duşman al lui, dar nu singurul. Am întors faptele pe toate părţile, ca să pot trage o concluzie clară, dar pur şi simplu nu aveam destule informaţii pe care s-o întemeiez.

În cele din urmă, am ajuns la un pârâu şi am băut puţin. Am plecat iar la drum. Pădurea se îndesea, copacii de pe marginea drumului mai că acopereau luna. Nu m-am uitat înapoi. Am mers mai departe, până când cărarea mea s-a împletit cu drumul de coastă ca un pârâu care se scurge într-un fluviu. Drumul ducea spre miazăzi şi se lărgea, sclipind ca argintul sub razele lunii.

Am mers şi am cugetat toată noaptea. Când zorii începură să coloreze peisajul, m-am simţit foarte obosit, dar la fel de hotărât. Îngrijorarea mea era o povară pe care n-o puteam coborî de pe umeri. Am ţinut cu dinţii de firul subţire care mă lega de Faur, pentru că îmi spunea că mai trăieşte, şi m-am gândit la Burrich. Nu

aveau de unde să ştiu cât de grav fusese rănit. Faur îi simţise mirosul sângelui, deci cuţitul îl înjunghiase cel puţin o dată. Şi căzătura pe scări? Am încercat să las grijile la o parte. Nu-mi trecuse niciodată prin cap că Burrich ar putea fi rănit astfel, cu atât mai puţin că m-ar fi afectat atât de tare. Nu reuşeam să-mi definesc senzaţia. Un suflet gol, mi-am zis. Gol. Şi istovit.

Am mâncat puţin din mers şi mi-am umplut plosca cu apă dintr-un pârâu. Pe la mijlocul dimineţi s-a înnorat şi m-a plouat puţin, dar s-a înseninat dintr-odată la începutul după-amiezii. Mi-am continuat drumul. Mă aşteptasem să întâlnesc oameni pe drum, dar n-am văzut pe nimeni. Mai târziu, drumul se abătea mai spre stânci. Dacă mă uitam dincolo de un golfuleţ, puţin mai jos, zăream locul care fusese cândva Forge. Liniştea de mormânt mi-a dat fiori. Nu ieşea fum din hornuri, nu intrau vase în port. Ştiam că voi trece direct prin el. Nu mă încânta ideea, dar legătura caldă cu Faur mă încuraja.

Am ridicat capul, auzind târşâit de picioare pe piatră. Numai reflexele formate prin exerciţiile lui Hod m-au salvat. Am făcut un pas în faţă şi, cu ciomagul pregătit, m-am învârtit în cerc. I-am crăpat falca agresorului care venea în spatele meu. Ceilalţi se retraseră. Erau patru la număr. Toţi neoameni, cu suflet de piatră. Cel pe care-l lovisem se rostogolea şi urla pe pământ. Nimeni nu se uită la el în afară de mine. I-am mai tras una peste spate. Urlă mai tare şi se zvârcoli turbat. M-am mirat şi eu de acţiunile mele, în ciuda împrejurărilor. Ştiam că era înţelept să te asiguri că un duşman, odată doborât, nu se va mai ridica. Însă n-aş fi fost în stare să lovesc un câine turbat aşa cum l-am lovit pe neomul acela. Să te lupţi cu neoamenii era ca şi cum te-ai fi luptat cu stafiile. Nu le simţeam prezenţa; nu percepeam durerea celui pe care-l burduşisem, furia sau teama lui. Parcă trânteam o uşă. Când l-am pocnit din nou, ca să mă asigur că n-o să mă atace pe la spate în timp ce sar într-un loc mai ferit, parcă am trântit o uşă. Violenţă fără victime.

Am rotit ciomagul, ţinându-i pe ceilalţi la distanţă. Arătau zdrenţuiţi şi flămânzi, dar tot m-ar fi ajuns din urmă dacă aş fi luat-o la fugă. Deja eram obosit, iar ei se purtau ca nişte lupi flămânzi. M-ar fi urmărit până când aş fi căzut. Unul se apropie prea mult şi i-am ars una peste încheietură. Scăpă un cuţit ruginit şi-şi duse mâna în dreptul inimii, ţipând. Ceilalţi doi nici nu se uitară la el. Am făcut câţiva paşi înapoi.

— Ce vreţi? i-am întrebat.

— Ce ai? rosti un glas răguşit şi ezitant, fără nicio intonaţie, de parcă nu mai fusese folosit de multă vreme. Neomul se rotea încet în jurul meu, într-un cerc larg, care mă obliga să mă învârt. Morţi vorbitori, mi-am zis, şi n-am fost în stare să-mi scot gândul din cap.

— Nimic, am zis, printre gâfâieli, ameninţând cu ciomagul, ca să-l ţin la distanţă. Nu am nimic pentru voi. Mi-am pierdut toate lucrurile pe drum.

— Nimic, repetă celălalt. Atunci mi-am dat seama că fusese, cândva, femeie. Acum devenise o marionetă malefică, goală pe dinăuntru, cu ochii şterşi lucind brusc de lăcomie. Manta. Vreau mantaua ta.

Păru mulţumită că-şi rostise gândul şi fu destul de neglijentă ca să mă lase să-i trag una în fluierul piciorului. Se uită la umflătură buimacă, pe urmă continuă să se apropie de mine şchiopătând.

— Manta, repetă şi celălalt. Se săgetară din priviri, dându-şi seama că se bat pentru acelaşi lucru. Mie. A mea.

— Nu. Te omor, zise femeia calm. Omor şi pe tine, îmi aminti şi veni mai aproape de mine.

Am vrut s-o lovesc cu ciomagul, dar sări în spate şi apoi se năpusti la el. M-am răsucit la timp ca să-l pocnesc pe cel lovit mai devreme la încheietură. Pe urmă am sărit peste el şi am luat-o la sănătoasa. Fugeam cam greu, strângând într-o mână ciomagul şi cu cealaltă marginile mantalei. În cele din urmă, mantaua se desfăcu. I-am dat drumul, fără să mă opresc din alergat. Era ultima mea mişcare în avantaj, pentru că mă lăsau picioarele. Peste câteva clipe însă probabil că neoamenii începură să se certe pe ea,

pentru că am auzit ţipete furioase. M-am rugat să-i ţină ocupaţi pe toţi patru şi am fugit mai departe. Drumul cotea, dar nu cât să nu mai fiu văzut deloc. Am alergat cât am putut, apoi am mers cu paşi mărunţi şi iuţi o bucată bună şi numai după aceea am îndrăznit să mă uit înapoi. Drumul se întindea larg şi gol în faţa mea. M-am obligat să merg mai departe şi, când am zărit o ascunzătoare, m-am abătut de la el.

Am dat peste nişte tufe de muri dese şi pline de ţepi şi mi-am croit drum cu greu printre ele. Tremurând de frică şi extenuat, m-am ghemuit printre crengile dese şi spinoase şi mi-am încordat auzul să prind vreun zgomot de-al urmăritorilor mei. Am sorbit de câteva ori din apă şi am încercat să mă liniştesc. Nu-mi permiteam să mai întârzii; trebuia să mă întorc la Buckkeep, dar nu îndrăzneam să ies din ascunzătoare.

Nici acum nu-mi vine să cred, dar am adormit acolo.

M-am trezit treptat. Foarte ameţit, eram sigur că-mi reveneam după o rană gravă sau o boală îndelungată. Mi se lipeau ochii şi aveam gura uscată. Am desfăcut cu greu pleoapele şi m-am uitat buimac în jur. Luna se pitise după nori şi nu mai dădea lumină.

Fusesem atât de vlăguit, încât mă proptisem de tufele spinoase şi adormisem, în ciuda nenumăratelor înţepături. Am scăpat dintre ele cu mare dificultate, lăsând în urmă bucăţi de haine, păr şi piele. Am ieşit din ascunzătoare prudent, ca un animal hăituit, nu numai explorând cu mintea cât de departe am putut, dar şi mirosind aerul şi cercetând împrejurimile. Ştiam că nu voi descoperi neoameni, dar speram ca, dacă erau prin apropiere, animalele din pădure să-i vadă şi să reacţioneze. Însă era linişte peste tot.

Precaut, am revenit pe drum. Era pustiu. M-am uitat o dată la cer şi apoi am încercat să văd pe unde-o fi Forge. M-am ţinut la marginea drumului, cât mai aproape de crengile dese. Înaintam cât puteam de repede şi fără zgomot. Nu prea reuşeam. Renunţasem să mă gândesc la altceva decât la vigilenţă şi la nevoia de a mă întoarce la Buckkeep. Pe Faur îl percepeam acum foarte, foarte vag. Cred că singura senzaţie rămasă vie în mine era teama,

pentru că mă tot uitam peste umăr şi scrutam pădurea de ambele părţi.

Când am ajuns pe dealul de pe care se vedea oraşul Forge, bezna se îndesise. O vreme am stat şi l-am privit, căutând semne de viaţă, apoi m-au urnit şi-am plecat din nou la drum. Se pornise şi vântul şi mai gonea câte-un nor de pe faţa lunii. Era un avantaj înşelător, pentru că îmi dezvăluia şi-mi ascundea peisajul deopotrivă. Vedeam când umbre mişcând pe la colţurile caselor, când sclipiri neaşteptate, ca lama de cuţit, pe bălţile de pe stradă. Dar nici picior de om. Niciun în port, niciun fuior de fum din hornuri. Localnici sănătoşi abandonaseră oraşul la scurtă vreme după năvala prădătorilor, iar neoamenii se vede că plecaseră şi ei, odată ce nu se mai găsise nimic de mâncat şi de furat. Oraşul nu fusese reconstruit după jaful acela nimicitor, iar mareele şi iarna prelungă distruseseră ce lăsaseră năvălitorii în urmă. Numai portul arăta normal, în afară de calele pustii. Digurile se aplecau spre golf ca nişte mâini care să protejeze docurile, dar nu mai exista nimic de protejat.

Am străbătut greu pustiul numit Forge. Mi s-a făcut părul măciucă pe lângă uşile atârnând în tocurile crăpate, în clădiri pe jumătate arse. Am fost de-a dreptul uşurat când nu am mai simţit mirosul de mucegai din colibele goale şi am ajuns pe chei. Drumul ducea direct la docuri şi şerpuia pe lângă golfuleţ. Un dig din piatră neprelucrată îl apărase cândva de marea lacomă, dar, neîntreţinut de mâna omului, se dărâma. Cădeau pietrele, iar buştenii aduşi de mare, adevăraţi berbeci abandonaţi de maree, se îngrămădeau pe plajă. Odată, căruţe pline cu blocuri de fier alunecaseră pe drumul acesta, în aşteptarea vaselor. M-am plimbat de-a lungul digului şi mi-am dat seamă că, deşi de sus, de pe deal, părea destul de solid, dacă nu era reparat, după cel mult două ierni urma să cadă pradă valurilor.

Stelele se străduiau să lumineze prin spărturile dintre nori. Luna şovăitoare când se ascundea, când se dezvăluia, arătându-mi crâmpeie din port. Vuietul valurilor semăna cu respiraţia unui

gigant. Era o noapte de coşmar, iar când m-am uitat la mare, stafia Corăbiei Roşii traversa cărarea mângâiată de lună pe apă, spre port. Lungă, strălucitoare şi cu catarge rămase fără pânză, aluneca spre mal. Carena şi prova luceau, roşii ca sângele proaspăt vărsat, de parcă ar fi străbătut tuneluri de sânge, nu apă sărată. În oraşul mort din spatele meu, nu se auzi niciun strigăt de avertizare.

Am stat ca un prost pe dig, tremurând în faţa corabiei-stafii, până când scârţâitul vâslelor şi stropii argintii de pe marginea uneia îmi spuseră că era adevărată.

M-am trântit la pământ, apoi m-am rostogolit de pe drum printre grămezile de bolovani şi buşteni. De frică, nici nu respiram. Mi se urcase sângele în cap, îmi pulsa şi nu aveam aer în plămâni. Am fost nevoit să-mi iau capul în mâini şi să închid ochii ca să-mi revin. Am auzit zgomotele înăbuşite, dar clare, ale navei care acosta în port, chiar dacă pe furiş. Un bărbat tuşi, o vâslă fu aşezată la locul ei, un obiect căzu pe punte cu o bufnitură. Am aşteptat un strigăt sau un ordin, crezând că fusesem zărit. Nimic. Am ridicat capul cu grijă, privind printre rădăcinile albite ale unui buştean. Nimic, doar plescăitul uniform al vâslelor care aduceau treptat corabia la mal.

În curând am auzit glasuri într-o limbă asemănătoare cu a noastră, dar atât de dură, încât de-abia înţelegeam cuvintele. Un bărbat sări peste bord cu o parâmă şi ateriză greoi pe mal. Legă corabia la nici două lungimi de navă de locul în care mă pitisem eu printre bolovani şi lemne. Apărură sărind alţi doi, cu cuţitele în mână, şi se urcară pe dig. Alergară în direcţii opuse, ca să-şi ia în primire posturile de santinele. Unul stătea exact deasupra mea. M-am făcut mic şi-am împietrit. Mă agăţăm de firul slab care mă lega de Faur ca un copil de o jucărie care să-l apere de coşmaruri. Trebuia să ajung acasă, la el, deci nu aveam voie să mă las descoperit. Gândul mă ajută să stau nemişcat, ca o statuie.

Bărbaţii coborâră grabnic de pe corabie. Mi se părea că-i cunosc foarte bine. N-am înţeles de ce acostaseră aici până când n-am văzut că descarcă butoaie de apă goale. Le rostogoliră pe

drumul de pe dig. Mi-am amintit că trecusem pe lângă o fântână. Învăţăcelul lui Chade îşi însemnă să-i spună cât de bine cunoşteau Forge-ul, încât să tragă corabia aproape peste drum de ea. Nu veneau aici prima oară după apă. „Otrăveşte fântâna înainte de a pleca”, mi-am zis. Dar nu aveam cu ce şi nici curajul necesar, nu aveam decât ideea că trebuia să rămân ascuns.

Alţi bărbaţi părăsiră corabia ca să-şi întindă oasele. Am auzit un bărbat şi o femeie certându-se. Bărbatul îi ceru voie să aprindă un foc şi să prăjească nişte carne. Ea nu-l lăsă, zicând că nu ajunseseră destul de departe şi că focul ar fi prea uşor de zărit. Aşadar, prădaseră nu demult şi în apropiere, dacă aveau carne proaspătă. Femeia permise un lucru, n-am înţeles exact ce anume decât după ce am văzut că se descarcă două butoiaşe pline. Un bărbat coborî pe mal cu un jambon întreg pe umăr şi-l trânti pe-un butoiaş. Scoase cuţitul şi începu să taie felii groase, în vreme ce un tovarăş de-al lui deschidea celălalt butoiaş. Nu aveau de gând să plece prea repede. Iar dacă aprindeau focul până la urmă, ascunzătoarea mea n-ar mai fi fost ascunzătoare. Trebuia s-o şterg de-acolo.

M-am târât pe burtă, pe nisip şi pietre, printre gângănii marine şi alge încâlcite. Jur că m-a rănit fiecare rădăcină şi m-a încetinit fiecare dală de piatră mişcată din loc. Se schimbase fluxul. Valurile se izbeau nemiloase de stânci, iar vântul împrăştia stropii de apă. În curând eram ud leoarcă. Am încercat să mă mişc odată cu vuietul valurilor, ca să-mi acopere zgomotele. Stâncile erau pline de scoici, iar nisipul intra în tăieturile pe care mi le făceau pe mâini şi pe genunchi. Ciomagul se îngreunase, dar nu voiam să arunc singura mea armă. N-am îndrăznit să mă ridic în picioare nici după ce nu i-am mai văzut şi nu i-am mai auzit pe piraţi, ci m-am târât mai departe, pe pietre şi buşteni. Până la urmă, m-am aventurat pe dig şi m-am târât pe el. Odată ferit de umbra unui depozit gata să cadă, m-am ridicat, m-am lipit de perete şi am cercetat cu privirea împrejurimile.

Linişte. Am făcut doi paşi în faţă pe drum, dar tot n-am văzut corabia şi santinelele. Poate că nici ele nu mă vedeau pe mine. Am respirat uşurat. L-am căutat cu mintea pe Faur, aşa cum pipăi punga când vrei să te asiguri că banii sunt la locul lor. L-am găsit, dar era slăbit şi tăcut, cu mintea ca un iaz netulburat. Vin, i-am şoptit, de teamă să nu-l agit. Şi am plecat.

Vântul pişca aspru. Hainele de pe mine, ude, atârnau grele şi mi se frecau de piele. Eram lihnit de foame, înfrigurat şi obosit. Pantofii, uzi şi ei, erau vai şi-amar. Dar nici prin cap nu-mi trecea să mă opresc. Am mers cu paşi repezi şi mărunţi, aruncându-mi ochii la stânga şi la dreapta, cu urechile ciulite. Drumul se întindea pustiu şi negru în faţa mea. Într-o clipă, din beznă se iviră mai mulţi bărbaţi. Doi în faţă, unul în spatele meu. Nu-i auzisem venind din cauza valurilor, iar luna se tot ascundea şi nu-i desluşeam clar în timp ce se apropiau de mine. M-am lipit cu spatele de zidul depozitului, am ridicat ciomagul şi am aşteptat.

I-am văzut venind, în linişte, la pândă. M-am mirat. De ce nu ţipau, de ce nu venea după mine tot echipajul? Însă bărbaţii nu se uitară unul la altul şi nici la mine. Nu vânau în turmă, ci fiecare spera să murim în luptă şi eu, şi ceilalţi, ca să-i rămână prada. Erau neoameni, nu piraţi.

Am simţit o gheară rece pe şira spinării. Cel mai mic zgomot de luptă i-ar fi atras pe piraţi, eram sigur. Dacă nu mă terminau neoamenii, mă ucideau piraţii. Dar când toate drumurile duc la moarte, ce rost are s-o iei la fugă? O să mă ocup de ei pe rând. Mai întâi, cei trei neoameni. Unul avea un cuţit, dar eu ţineam în mâini un ciomag şi ştiam să-l mânuiesc foarte bine. Erau piperniciţi, zdrenţăroşi şi la fel de flămânzi şi de înfriguraţi ca mine, probabil. Cred că una era femeia de noaptea trecută. Pentru că se apropiau de mine fără zgomot, am dedus că se fereau şi se temeau şi ei de piraţi. N-avea rost să mă gândesc la disperarea care i-ar fi făcut să mă atace. Oare ştiau ce înseamnă disperarea ori alt sentiment? Poate că erau prea lipsiţi de raţiune ca să-şi dea seama de pericol.

Nimic din cunoştinţele secrete învăţate de la Chade, niciuna dintre strategiile iscusite şi brutale ale lui Hod de a lupta cu doi sau mai mulţi duşmani dintr-odată nu mă ajutară cu nimic. Când primii doi neoameni apărură în faţa mea, am simţit căldura lui Faur în minte. „Faur!” am şoptit, implorându-l disperat să rămână alături de mine. Parcă am văzut un vârf de codiţă cum se chinuie să se mişte. Firul subţire dintre noi se rupse şi imaginea dispăru. Eram singur.

Am simţit furia în mine ca un val de nebunie. Am păşit înainte, l-am lovit pe un bărbat în faţă cu ciomagul, l-am tras repede înapoi şi l-am rotit, plesnind-o pe femeie sub bărbie. Lemnul îi rase jumătate de faţă, atât de puternic o lovisem. I-am mai tras câteva în vreme ce se prăbuşea. Parcă loveam un rechin prins în plasă cu bâta de pescar. Al treilea se năpusti greoi asupra mea, poate cu gândul că, prea aproape fiind, nu-l mai pot atinge cu ciomagul. Nu mi-a păsat. Am aruncat arma şi l-am prins cu braţele. Era numai piele şi os şi puţea. L-am trântit pe spate. Respiraţia îi duhnea a hoit. Cât de neom era, l-am atacat cu degetele şi cu dinţii. Din cauza lor nu-l mai prindeam pe Faur în viaţă. Nu mă interesa ce-i fac, câtă vreme îl durea. Atacă şi el. L-am târât cu faţa pe pietrele de pe drum şi i-am înfipt degetul mare în ochi. Mă prinse cu dinţii de încheietura mâinii şi-mi însângera obrazul cu ghearele. Când, în cele din urmă, cedă strânsorii mele, l-am târât şi l-am azvârlit jos, pe stânci.

Cu pumnii încleştaţi, gâfâiam. Am aruncat o privire cruntă în direcţia piraţilor, provocându-i să mă atace, dar n-am auzit decât valurile şi vântul şi gâlgâitul femeii care murea. Fie nu ne auziseră, fie erau prea ocupaţi cu prada ca să-i mai intereseze sunetele nopţii. Am aşteptat în vânt să vină cineva şi să mă omoare. Tăcere. În locul furiei de nebun, mă copleşi o senzaţie de pustietate. Atâta moarte într-o singură noapte, şi numai eu îi găseam rostul.

Am lăsat cadavrele schilodite pe digul gata să se dărâme, ca să le ia valurile ori să le mănânce pescăruşii.

M-am depărtat de el. Nu simţisem nimic când îi omorâsem pe neoameni. Nu teamă, nu mânie, nu durere, nici măcar disperare. Fuseseră nişte obiecte. Pe drumul lung înapoi către Buckkeep, n-am mai simţit nimic nici dinăuntrul meu. Poate că neoamenii suferă de o boală contagioasă şi o luasem şi eu. Nu-mi păsa.

Nu-mi amintesc decât vag restul călătoriei. Am mers pe jos tot drumul, în frig, flămând şi istovit. N-am mai întâlnit neoameni, iar puţinii călători zăriţi pe aceeaşi bucată de drum nu aveau nici ei chef să discute cu străinii. Nu mă gândeam decât că trebuie să ajung la Buckkeep. Şi la Burrich. Am ajuns la două zile după începerea Festivalului Primăverii. Paznicii porţii încercară să mă oprească. I-am ţintuit cu privirea.

— E Fitz, zise un ostaş cu respiraţia tăiată. Am auzit c-ai murit.

— Ţine-ţi gura, se răsti celălalt. Era Gage, veche cunoştinţă de-a mea. Burrich a fost rănit, îmi zise el repede. Îl găseşti la bolniţă.

I-am mulţumit înclinând din cap şi am trecut pe lângă ei.

De când stăteam la Buckkeep, nu fusesem niciodată la bolniţă. Că mă lovise vreo boală de copil ori că mă rănisem, mă îngrijise numai Burrich. Totuşi, ştiam unde era. Am trecut printre grupurile de cheflii fără să-i văd. M-am simţit din nou copil de şase ani, parcă atunci aş fi venit la Buckkeep prima oară. Mă agăţasem de cureaua lui Burrich. Tot drumul acela lung de la Moonseye, când avea piciorul sfâşiat şi bandajat, şi niciodată nu mă aşezase pe alt cal şi nu mă dăduse în grija altuia.

Mi-am croit drum cu coatele spre turnul din interior, printre locuitorii care sunau din clopoţei, se împodobeau cu flori şi mâncau prăjituri. În spatele cazărmilor se afla o clădire separată din piatră văruită. N-am găsit pe nimeni acolo şi am trecut nestingherit prin anticameră până în odaia din spate.

Pe jos erau împrăştiate ierburi proaspete, iar prin fereastra largă pătrundeau aerul şi lumina primăverii. Cu toate astea, n-am scăpat de senzaţia de celulă şi boală. Nu era un loc potrivit pentru Burrich. Toate paturile erau goale, în afară de unul. Niciun ostaş nu stătea în pat la Festivalul Primăverii decât dacă nu avea de ales.

Burrich zăcea cu ochii închişi pe un pat îngust, scăldat de razele soarelui. Nu-l mai văzusem atât de liniştit. Dăduse păturile la o parte. Pieptul nu i se vedea de bandaje. M-am dus repede la el şi m-am aşezat pe podea, lângă pat. Nu se mişca, dar îl simţeam, iar bandajele se mişcau în ritmul respiraţiei lui lente. L-am luat de mână.

— Fitz, rosti el, fără să deschidă ochii. Mă strânse de degete.

— Da.

— Te-ai întors. Trăieşti.

— Da. Am venit direct aici, cât de repede am putut. Of, Burrich m-am temut c-ai murit.

— Eu am crezut c-ai murit. Ceilalţi s-au întors cu multe zile în urmă. Respiră hârâind. Bineînţeles, bastardul ăla le-a lăsat cai.

— Nu, i-am reamintit eu, tot ţinându-l de mână. Eu sunt bastardul, ai uitat?

— Iartă-mă. Deschise ochii. Stângul era roşu tot. Încercă să-mi zâmbească. Am văzut că partea stângă a feţei nu i se dezumflase încă. Ce mai pereche facem noi doi! Ar trebui să-ţi bandajezi obrazul ăla. Se infectează. Seamănă cu o zgârietură de animal.

— De neom, i-am spus, dar n-am fost în stare să-i explic mai multe. M-a trimis la nord de Forge, Burrich, am adăugat, moale.

Faţa îi tresări de mânie.

— N-a vrut să-mi spună nimic. N-a zis nimănui nimic. Am trimis un om la Verity, să-l rog pe prinţul meu să-l oblige să spună ce ţi-a făcut. N-am primit niciun răspuns. Ar trebui să-l omor.

— Lasă-l în pace, am zis şi n-am minţit. M-am întors şi sunt în viaţă. N-am trecut testul, dar nici nu m-a omorât. Cum ai zis şi tu, mai sunt şi alte lucruri pe lumea asta.

Burrich se foi în pat. Mi-am dat seama că nu-i era totuna.

— O să fie foarte dezamăgit că n-ai murit. Respiră, tremurând din tot corpul. Am fost atacat. Cineva cu un cuţit. Nu ştiu cine.

— Cât e de grav?

— Nu-i prea bine, la vârsta mea. Un armăsar tânăr ca tine s-ar vindeca şi-ar fi în picioare cât ai zice peşte. N-a reuşit să mă

înjunghie decât o dată, dar am căzut şi m-am lovit la cap. Am fost leşinat vreo două zile. Şi, Fitz, câinele tău. O prostie, un lucru fără rost. Ţi-a omorât câinele.

— Ştiu.

— A murit repede, zise el, ca să mă aline.

M-am crispat auzind minciuna.

— A murit cum se cuvine, l-am corectat. Iar dacă n-ar fi murit, n-ai fi fost înjunghiat doar o singură dată.

Burrich rămase nemişcat.

— Ai fost acolo, nu-i aşa? întrebă într-un sfârşit.

Nu era o întrebare. Ştiam clar ce voia să spună.

— Da, m-am auzit spunând calm.

— Ai fost acolo, cu câinele, în noaptea aia, în loc să încerci să dobândeşti Meşteşugul? Ridică glasul, fiind înfuriat.

— Burrich, n-a fost aşa...

Îşi trase mâna dintr-a mea şi se depărtă de mine.

— Pleacă.

— Burrich, n-a fost Faur de vină. Pur şi simplu nu stăpânesc Meşteşugul. Aşa că lasă-mă să am ceea ce am, să fiu ceea ce sunt. Nu folosesc Harul ca să fac rău. Şi fără el, tot îmi plac animalele. De la tine am învăţat. Dacă-l folosesc, pot să...

— Să nu te mai apropii de grajdurile mele. Şi nici de mine. Se răsuci cu spatele la mine şi, spre uimirea mea, o lacrimă îi brazdă obrazul negricios. Tu ai dat greş? Nu, Fitz. Eu am dat greş. Nu m-a lăsat inima să te bat până-ţi piere Harul la primele semne. „Să-l creşti cum se cuvine”, mi-a spus Chivalry. Asta i-a fost ultima poruncă pentru mine. Şi nu i-am respectat-o. Şi tu... Dacă nu te-ai fi jucat cu Harul, Fitz, ai fi fost în stare să înveţi Meşteşugul. Galen ar fi putut să te înveţe. Făcu o pauză. Bastard sau nu, ai fi fost un fiu potrivit pentru Chivalry. Numai că ai dat la toate cu piciorul. Pentru ce? Pentru un câine. Ştiu ce înseamnă un câine pentru un om, dar nu-ţi nenoroceşti viaţa pentru...

— N-a fost doar un câine, i-am retezat vorba, cam aspru. A fost Faur. Prietenul meu. Şi n-a fost numai el la mijloc. Am renunţat să

aştept să mă cheme Galen şi am venit înapoi pentru tine. Am crezut că ai nevoie de mine. Faur a murit acum mai multe zile. Ştiu asta. Dar m-am întors pentru tine, crezând că ai nevoie de mine.

Burrich nu scoase un cuvânt lungă vreme. Am crezut că nu mai voia să-mi vorbească deloc.

— Nu era nevoie, rosti într-un sfârşit. Am eu grijă de mine. Ştii bine. Întotdeauna am avut, adăugă cu glas dur.

— Şi de mine, am recunoscut. Întotdeauna ai avut grijă de mine.

— Şi la ce ne-a folosit amândurora, ce să zic... Uite ce te-am lăsat să ajungi. Acum eşti numai un... Pleacă. Lasă-mă.

Îmi întoarse iarăşi spatele şi am simţit cum mă scoate din sufletul lui.

M-am ridicat încet în picioare.

— O să-ţi aduc o tinctură din frunze de helena pentru ochi. Ţi-o aduc după-masă.

— Nu-mi aduce nimic. Nu-mi face servicii. Du-te pe drumul tău şi fii ce vrei să fii. Am terminat-o cu tine.

Vorbea cu faţa la perete. În glasul lui n-am simţit milă pentru niciunul dintre noi.

Ieşind, m-am uitat înapoi peste umăr. Burrich nu se mişcase, dar chiar şi cu spatele arăta mai bătrân şi mai scund.

Aceasta a fost întoarcerea mea la Buckkeep. Eram cu totul alt om decât fiinţa naivă care plecase. S-a făcut puţin tămbălău pentru că nu murisem, cum crezuseră toţi. Eu n-am dat nimănui ocazia să-l facă. De la patul lui Burrich m-am dus direct în camera mea. M-am spălat şi mi-am schimbat hainele. Am dormit, dar agitat. Cât a ţinut festivalul, am mâncat numai noaptea, singur, în bucătărie. I-am scris un bilet regelui Shrewd, informându-l că piraţii iau apă regulat din fântâna din Forge. Nu mi-a răspuns şi m-am bucurat. Nu am căutat să iau legătura cu nimeni.

Cu multă pompă şi ceremonie, Galen şi-a prezentat regelui grupul de iniţiaţi închegat. Dintre cei plecaţi, unul nu s-a mai întors. Acum mi-e ruşine că nu mai ştiu cum îl chema şi nici ce s-a ales de

el. Am uitat. Ca şi Galen, probabil că mi l-am scos din minte, considerându-l neimportant.

Galen mi-a vorbit o singură dată în vara aceea, şi atunci indirect. Am trecut unul pe lângă altul în curte, la scurtă vreme după Festivalul Primăverii. Se plimba şi discuta cu Regal. Ajuns în dreptul meu, s-a oprit, m-a privit peste capul lui Regal şi mi-a aruncat cuvintele, batjocoritor: „Ai mai multe vieţi decât o pisică.”

M-am oprit şi m-am uitat lung după ei, până când amândoi au fost obligaţi să se întoarcă. L-am făcut pe Galen să mă privească în ochi; apoi am zâmbit şi am dat aprobator din cap. Nu i-am cerut socoteală niciodată că încercase să mă omoare. După aceea, parcă nici nu mă mai vedea. Ieşea din cameră dacă intram eu în ea, sau privirea îi aluneca pe lângă mine.

Mi se părea că pierdusem totul odată cu Faur. Sau poate că, în amărăciunea mea, am încercat să distrug puţinul care îmi rămăsese. Am mers bosumflat prin turn săptămâni la rând, jignind cu inteligenţă orice om care era suficient de prost să mi se adreseze. Bufonul mă evita. Chade nu m-a chemat la el. Am văzut-o pe Patience de două ori. Prima şi a doua oară când i-am răspuns la chemare, m-am străduit cât am putut să fiu politicos. A treia oară, plictisit s-o tot aud pălăvrăgind despre lăstarii de trandafir, pur şi simplu m-am ridicat şi am plecat. Nu m-a mai chemat a patra oară.

Dar a venit o vreme când am simţit nevoia să comunic cu cineva. Faur lăsase un mare gol în viaţa mea, şi nu mă aşteptam ca exilul de la grajduri să mă doară atât de tare. Întâlnirile întâmplătoare cu Burrich erau foarte stânjenitoare, până când am învăţat amândoi, chinuindu-ne, să ne prefacem că nu ne vedem.

Doream cu disperare să merg la Molly, să-i povestesc toate nenorocirile abătute asupra mea de la sosirea la Buckkeep. Mi-am imaginat fiecare amănunt al şederii noastre pe plajă. Eu îi povesteam totul, iar la sfârşit ea nu mă judeca şi nu-mi dădea sfaturi, ci mă lua de mână şi stătea lângă mine în tăcere. În sfârşit m-aş fi spovedit şi n-ar mai fi trebuit să-i ascund nimic. Şi ea nu mi-

ar fi întors spatele. Mai multe nu îndrăzneam să-mi imaginez. Tânjeam după ea şi mă temeam aşa cum poate să se teamă numai un băiat a cărui dragoste e mai mare cu doi ani decât el. Dacă i-aş fi înşirat necazurile mele, oare m-ar fi considerat un copil nefericit şi i s-ar fi făcut milă de mine? M-ar fi urât că i le-am ascuns până atunci? De zeci de ori am plecat spre oraş şi tot de atâtea ori m-am răzgândit.

Însă după vreo două luni, când, în sfârşit, mi-am luat inima în dinţi şi am ajuns în oraş, paşii mei trădători m-au dus tocmai la prăvălia ei de lumânări. Din întâmplare, aveam un coş cu o sticlă de vin şi patru-cinci trandafiri galbeni, pe care îi culesesem cu mari eforturi din Grădina Femeilor, unde miroseau mai tare chiar decât straturile de cimbru. Mi-am zis că nu aveam niciun plan. Nu trebuia să-i spun totul despre mine. Nici măcar nu trebuia s-o văd. O să mă hotărăsc pe drum. Dar până la urmă n-a mai trebuit să hotărăsc nimic, pentru că faptele petrecute n-au avut nicio legătură cu mine.

Am ajuns exact la timp ca s-o văd pe Molly plecând la braţul lui Jade. Îşi ţineau capetele apropiate, iar ea se apleca pe braţul lui şi amândoi vorbeau în şoaptă. În faţa uşii, Jade se opri s-o privească în ochi. Ea ridică privirea spre el. Când bărbatul duse mâna şovăitoare şi o mângâie pe obraz, Molly deveni pe neaşteptate femeie, una pe care nu o cunoşteam. Cei doi ani care ne despărţeau făceau cât o prăpastie peste care nu speram să trec niciodată. M-am ascuns după colţ înainte să mă vadă şi m-am întors cu spatele, cu ochii în pământ. Trecură pe lângă mine ca pe lângă un pom sau o piatră. Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi porniră încet la plimbare. Se scurse o veşnicie până dispărură din vedere.

În seara aceea am băut cât nu mai băusem vreodată. M-am trezit a doua zi, în nişte tufişuri, pe la jumătatea drumului spre turn.

18

CRIME

Chade Fallstar, sfătuitorul personal al regelui Shrewd, a studiat pe îndelete fenomenul transformării în neoameni chiar în perioada dinaintea începerii războaielor cu Piraţii Corăbiilor Roşii. Din tăbliţele lui am aflat următoarele: „Netta, fiica pescarului Gill şi a ţărăncii Ryda, a fost luată din satul ei, Goodwater, în a şaptesprezecea zi de după Festivalul Primăverii. Piraţii au făcut-o neom şi au adus-o înapoi în satul ei peste trei zile. Tatăl ei fusese omorât în acelaşi raid iar mama ei, având alţi cinci copii mai mici, nu s-a putut descurca cu Netta. Fata împlinise paisprezece veri. A ajuns la mine la şase luni de la transformare.

Când am văzut-o prima oară, era murdară, cu hainele rupte şi foarte slăbită de foame şi de frig. La porunca mea fost spălată, îmbrăcată şi adăpostită în odăi aproape de mine. Am început să lucrez cu ea de parcă ar fi fost un animal sălbatic. În fiecare zi îi duceam mâncare chiar eu şi stăteam cu ea cât mânca. M-am îngrijit să fie cald în cameră, să aibă aşternuturi curate şi să primească tot confortul necesar, apă de spălat, perie şi pieptăn, tot ce-şi putea dori o femeie. În plus, i-am adus felurite unelte pentru lucru de mană; descoperisem că, înainte de transformare, îi plăcuse să croşeteze şi făcuse câteva piese foarte reuşite. Prin toate acestea, planul meu era să văd dacă, prin mijloace blânde, un neom ar putea măcar semăna cu persoana care a fost odată.

Şi un animal sălbatic s-ar fi domesticit în asemenea împrejurări. Dar Netta rămânea nepăsătoare la toate. Nu-şi pierduse doar obiceiurile de femeie, dar şi simţurile animale. Mânca pană nu mai

încăpea în ea, cu mâinile, şi pe urmă arunca resturile pe jos şi le călca în picioare. Nu se spăla, nu-i păsa de ea. Până şi animalele murdăresc numai un colţ din vizuină, dar ea, ca un şoarece, îşi lăsa excrementele peste tot, chiar şi pe pat.

Era în stare să vorbească, destul de clar, dacă voia sau avea nevoie neapărat de ceva. Când vorbea din proprie iniţiativă, o făcea ca să mă acuze că fur de la ea sau ca să mă ameninţe dacă nu-i aduceam îndată obiectul pe care hotărâse că-l vrea. Faţă de mine era de obicei bănuitoare şi plină de ură. Mă ignora când încercam să stau de vorbă cu ea, dar, dacă o şantajam cu mâncarea, îmi răspundea. Îşi amintea perfect de familia ei, dar n-o interesa ce se întâmplase cu ea. Răspundea la întrebările mele despre familie ca şi cum ar fi fost vorba de vreme. Despre perioada cât a fost transformată mi-a spus numai că fuseseră ţinuţi în cala unei corăbii, că nu primiseră deloc mâncare şi li se dăduse doar puţină apă. Hrana nu fusese neobişnuită şi nici nu-şi amintea să fi fost atinsă în vreun fel. Aşa că nu mi-a dat niciun mănunt despre cum are loc transformarea. Am fost tare dezamăgit. Sperasem ca, aflând cum devine cineva neom, să descopăr cum să-l fac om la loc.

M-am străduit s-o învăţ cu vorba bună să se poarte ca un om. Zadarnic. Înţelegea ce-i spuneam, dar nu mă asculta. Când a primit două franzele şi am prevenit-o că trebuia să ţină una pentru a doua zi, altfel va muri de foame, tot a aruncat una pe jos şi a călcat-o în picioare, iar a doua zi a mâncat resturile de pe jos, chiar dacă erau pline de murdărie. Nu s-a arătat interesată de lucrul de mână sau de altă ocupaţie, nici de jucăriile frumoase pentru copii. Dacă nu mânca sau nu dormea, pur şi simplu şedea sau se întindea, cu mintea la fel de leneşă ca trupul. Dacă primea dulciuri sau plăcinte, mânca până vomita şi pe urmă iar mânca.

Am tratat-o cu felurite elixire şi ceaiuri de plante. Am ţinut-o la aburi, i-am purificat corpul. Duşurile reci sau fierbinţi nu aveau alt efect decât că o iritau. Am pus-o să doarmă o zi şi o noapte; nicio schimbare. I-am dat atâta scoarţă de spiriduş, încât n-a dormit

două nopţi, dar s-a enervat şi mai tare. O vreme am fost foarte blând cu ea, dar, ca atunci când am tratat-o cu asprime, n-a interesat-o cum mă port şi nici ea nu s-a purtat altfel cu mine. Când îi era foame, se fandosea şi zâmbea frumos dacă-i porunceam, dar, imediat ce primea mâncarea, nu-i mai păsa de poruncile sau cererile mele.

Nu suporta să-i ocupi teritoriul sau să-i iei lucrurile. De mai multe ori a încercat să mă atace doar pentru că m-am apropiat prea mult de mâncarea ei, iar o dată pentru că voia să-i dau inelul de pe degetul meu. Omora întruna şoarecii atraşi de mizerie; îi prindea cu o destoinicie uimitoare şi-i izbea de perete. Un pisoi care s-a aventurat în odaia ei a avut aceeaşi soartă.

Habar n-avea cât timp trecuse de când devenise neom. Putea să povestească despre traiul ei de dinainte dacă îi ceream amănunte când era flămândă, dar toate zilele de la transformare încoace erau pentru ea „ieri”.

Nu am reuşit să aflu de la ea dacă i se dăduse ori i se luase ceva. Nu ştiu dacă a înghiţit, a mirosit, a văzut sau a auzit ceva. Nu ştiu nici dacă a fost lucrătură de om ori de diavol al mării, diavoli pe care Cei din Tărâmurile Îndepărtate susţineau că-i stăpânesc. Din acel experiment lung şi istovitor nu am învăţat nimic.

Într-o seară i-am dat Nettei de trei ori cantitatea de licoare de dormit. Am pus să fie spălată şi pieptănată şi am trimis-o înapoi în satul ei, să fie îngropată cum cere tradiţia. Măcar o familie să scape de urgia transformării. Multe altele s-or fi întrebând, luni şi ani la rând, ce s-o fi ales de cei cândva dragi. Mai bine să nu afle.”

La vremea aceea, se ştia că fuseseră transformate peste o mie de suflete.

Burrich se ţinuse de cuvânt. Nu mai voia să aibă de-a face cu mine. Nu mai eram bine-venit la grajduri şi la adăpostul câinilor, iar Cob se bucura cu multă răutate. Deşi pleca deseori cu Regal, când era prin preajmă nu mă lăsa să intru în grajd. „Dă-mi voie să-ţi aduc calul, stăpâne”, mă lua el în zeflemea. „Stăpânul grajdurilor

preferă ca de animale să se ocupe numai grăjdarii.” Aşa că trebuia să aştept, ca un nobil nepriceput, ca Cenuşia să fie înşeuată şi adusă afară. Cob îi curăţa staulul şi o ţesăla cu mâna lui. Am simţit un junghi când am văzut cu câtă bucurie îl acceptase iapa înapoi. Nu-i decât un animal, mi-am zis, nu-i vinovată cu nimic. Dar m-am simţit mai mult decât părăsit de ea.

Dintr-odată, m-am pomenit cu prea mult timp liber. Dimineţile le petrecusem întotdeauna lucrând pentru Burrich. Acum erau numai ale mele. Hod instruia tineri pentru apărare. Puteam să mă duc şi eu, dar făceau lecţii pe care eu le învăţasem demult. Fedwren era plecat pe timpul verii, ca în fiecare an. Nu ştiam cum să-i cer iertare lui Lady Patience, iar la Molly nici nu mă gândeam. Până şi escapadele mele prin cârciumi le făceam de unul singur. Kerry intrase ucenic la un păpuşar, iar Dirk ajunsese marinar. Tăiam frunze la câini.

A fost o vară a nenorocirilor, nu doar pentru mine. Deşi mă înecam în amărăciune şi-mi rămâneau mici toate hainele, deşi mă răsteam şi-mi arătam colţii oricui n-avea de lucru şi încerca să-mi vorbească, deşi mă îmbătam până nu mai ştiam de mine de mai multe ori pe săptămână, tot ştiam că cele Şase Ducate erau devastate. Piraţii Corăbiilor Roşii, mai îndrăzneţi ca oricând, ne atacau ţărmurile. În vara aceea, pe lângă ameninţări, au început să ceară şi răscumpărare. Grâne, vite, dreptul de a lua ce vor din porturi, de a-şi acosta bărcile pe plajele noastre şi de a trăi de pe urma pământurilor şi a locuitorilor noştri, de a-şi lua sclavi dintre ei... fiecare cerere mai inacceptabilă decât cealaltă. Singurul lucru şi mai inacceptabil era transformarea ostaticilor în neoameni ori de câte ori regele refuza să se supună.

Oamenii părăseau porturile şi oraşele de la marginea apelor. Nu erau de condamnat, dar ţărmul rămânea şi mai vulnerabil. Se angajau tot mai mulţi ostaşi, deci creşteau şi sumele care trebuiau strânse pentru soldele lor, iar lumea mormăia nemulţumită împotriva poverii taxelor şi a atacurilor piratereşti. Şi mai ciudaţi erau Străinii, care veneau pe ţărmurile noastre cu navele lor de

familie, cu vasele celelalte după ele, implorându-ne să-i primim şi povestind lucruri înfricoşătoare de pe Insulele Exterioare, unde piraţii domneau acum nestingheriţi. Au fost o binecuvântare, poate. Se angajau ca ostaşi pe bani puţini, deşi oamenii nu se prea încredeau în ei. Dar cel puţin poveştile lor despre Insulele Exterioare erau destul de înspăimântătoare ca să nu se gândească nimeni să cedeze cererilor piraţilor.

Cam la o lună de la întoarcerea mea, Chade şi-a deschis din nou uşa pentru mine. Eram supărat că mă ignorase şi am urcat treptele până la el mai încet ca niciodată. Când am ajuns acolo, ridică ochii de la seminţele pe care le măcina şi se uită la mine cu nişte ochi foarte obosiţi.

— Mă bucur că te văd, îmi spuse, dar n-am simţit nicio bucurie în vocea lui.

— De-asta te-ai grăbit aşa să mă întâmpini când m-am întors, am replicat, mâhnit.

Se opri din măcinat.

— Îmi pare rău. Am crezut că vrei să petreci un timp numai cu tine, să-ţi revii. Se întoarse iar la seminţe. Nici pentru mine n-a fost o iarnă sau o primăvară prea uşoară. Nu vrei să trecem cu buretele peste toate şi să mergem înainte?

Era o propunere prietenoasă, chibzuită. Ştiam că aşa era înţelept.

— Am de ales? l-am întrebat, sarcastic.

Chade termină de măcinat seminţele. Le aruncă într-o sită fină şi le aşeză pe o cană, să se scurgă.

— Nu, răspunse în cele din urmă, de parcă până atunci ar fi stat să se socotească. Nu, n-ai, şi nici eu. De multe ori nu avem de ales. Mă măsură din priviri, apoi amestecă în seminţe. Din clipa asta, toată vara ai să bei numai apă sau ceai. Duhneşti a vin. Pentru cineva aşa de tânăr, ai muşchii prea lăsaţi. Nu ţi-au făcut deloc bine lecţiile de iarnă cu Galen. Apucă-te de exerciţii. Începând de azi, o să urci în turnul lui Verity de patru ori pe zi. O să-i duci mâncare şi ceaiuri pe care o să-ţi arăt eu cum să le prepari. N-o să fii niciodată

posac în faţa lui, ci numai vesel şi amabil. Poate că, dacă-l slujeşti pe el o vreme, vei vedea că am avut motive să nu mă concentrez numai asupra ta. Asta vei face în fiecare zi cât stai la Buckkeep. În plus, vei îndeplini alte însărcinări primite de la mine.

Chade mă ruşinase în puţine cuvinte. Modul în care îmi priveam viaţa se schimbă de la înaltă tragedie la autocompătimire copilărească în câteva minute.

— Am cam tras mâţa de coadă, am recunoscut.

— Ai fost un tâmpit, mă aprobă Chade. Ai la dispoziţie o lună ca să-ţi pui ordine prin viaţă. Te-ai purtat ca... un ţânc răsfăţat. Nu mă mir că Burrich e dezgustat de tine.

De mult nu mă mai surprindea nimic din ce afla Chade. Însă acum eram convins că nu cunoştea motivul adevărat şi nu aveam chef să i-l spun.

— Ai aflat cine a încercat să-l omoare?

— Încă... nu am încercat, de fapt.

Acum Chade păru dezgustat, apoi nedumerit.

— Băiete, nu eşti deloc în apele tale. Acum şase luni ai fi dărâmat lumea ca să afli un astfel de secret. Acum şase luni, dacă ai fi primit una de vacanţă, ai fi fost ocupat zilnic până peste cap. Ce te tulbură?

Am lăsat ochii în jos, copleşit de adevărul din vorbele lui. Voiam să-i spun toate necazurile mele; voiam să nu spun o vorbă despre ele nimănui.

— O să-ţi spun tot ce ştiu despre atacul împotriva lui Burrich.

Şi i-am spus.

— Iar cel care a văzut toate astea, mă întrebă el când am terminat, îl cunoştea pe agresor?

— Nu l-a văzut prea bine, am răspuns, dând-o cotită. N-avea rost să-i spun că ştiam exact ce miros avea, dar chipul său nu era decât o imagine vagă în mintea mea.

Chade tăcu o clipă.

— Păi, stai cu urechile ciulite cât poţi. Aş vrea să ştiu cine e atât de curajos, încât să fi vrut să-l omoare pe grăjdarul regelui chiar în grajdurile lui.

— Atunci nu crezi c-a fost din cauza unei neînţelegeri dintre Burrich şi altcineva? am întrebat, prudent.

— Se poate şi asta. Dar să nu tragem concluzii pripite. Mie îmi miroase a mişcare făcută pentru alte avantaje viitoare. Cineva pune la cale ceva, dar a ratat prima lovitură. În avantajul nostru, sper.

— Poţi să-mi spui de ce?

— Aş putea, dar nu o s-o fac. Vreau să ai mintea liberă ca să judeci singur, nu influenţat de mine. Acum hai să-ţi arăt ceaiurile.

Am fost foarte jignit pentru că nu m-a întrebat nimic despre vremea petrecută cu Galen sau despre test. Parcă se aşteptase să dau greş. Dar când mi-a arătat din ce să prepar ceaiurile pentru Verity, am fost uluit de stimulentele puternice pe care le folosea.

Pe Verity îl văzusem prea puţin în ultima vreme, iar pe Regal prea des. În ultima lună, cel din urmă venise şi plecase întruna. Întotdeauna tocmai se întorcea sau tocmai venea de undeva, iar fiecare alai era mai pompos şi mai împopoţonat decât cel de dinainte. Aveam impresia că se folosea de scuza peţitului pentru fratele lui numai ca să se împodobească mai ceva ca un păun. Lumea zicea că aşa trebuie să se îmbrace, ca să-i impresioneze pe partenerii de negocieri. Eu însă vedeam în asta doar risipă de bani care ar fi putut fi folosiţi pentru apărare. Când pleca Regal, respiram uşurat, pentru că ura lui împotriva mea crescuse şi găsea cele mai curioase căi să şi-o manifeste.

În scurtele clipe în care îi văzusem pe Verity şi pe rege, amândoi arătaseră hărţuiţi şi storşi de vlagă. Îndeosebi Verity părea întotdeauna şocat de ceva. Impasibil şi distrat, mă observase o singură dată, îmi zâmbise obosit şi-mi spusese că am crescut. La atât se rezumase conversaţia noastră. Totuşi am observat că mânca puţin, cât un invalid, fără poftă, evitând carnea şi pâinea de

parcă era prea mare efortul să le mestece şi să le înghită, aşa că le înlocuia cu fiertură de ovăz şi supt.

— Foloseşte Meşteşugul prea mult. Atât mi-a spus Shrewd. Dar de ce îl sleieşte aşa, de ce îi roade carnea de pe oase, asta nu mi-a putut explica. Aşa că îi dă tonice şi elixire şi încearcă să-l facă să se odihnească, numai că nu reuşeşte. Nu îndrăzneşte, zice el. Îmi spune că numai eforturile lui sunt destule pentru a-i induce în eroare pe piraţi, pentru a le îndrepta navele spre stânci, pentru a le descuraja căpitanii. Aşa că se ridică din pat, se aşază pe un scaun lângă geam şi stă acolo toată ziua.

— Şi grupul de iniţiaţi ai lui Galen? Nu-i sunt de niciun folos? am întrebat puţin gelos, sperând să aud că nu sunt buni de nimic.

Chade oftă.

— Cred că îi întrebuinţează cum aş întrebuinţa eu porumbeii mesageri. I-a trimis în turnuri. Prin ei transmite avertizări ostaşilor lui şi primeşte poziţiile navelor. Dar misiunea apărării coastei nu o încredinţează nimănui. Cică nu sunt destul de experimentaţi, mi-a spus; s-ar putea trăda celor în mintea cărora pătrund. N-am prea înţeles. Dar ştiu că nu mai poate continua aşa multă vreme. De-abia aştept să se termine vara, ca viscolul să-i gonească pe piraţi acasă. Aş vrea să-l mai ajute cineva cu treaba asta. Mă tem c-o să-l doboare.

Am luat vorbele lui Chade drept o mustrare pentru eşecul meu şi am tăcut, bosumflat. M-am fâţâit prin odăile lui. Mi-au părut şi familiare, şi străine, după atâtea luni de absenţă din ele. Ca de obicei, instrumentele pentru lucrul cu ierburi zăceau trântite peste tot. Alunecosul era foarte activ, avea bucăţi de oase împuţite în toate colţurile. Am observat obişnuitul sortiment de tăbliţe şi suluri aruncate pe scaune. Cele mai multe se ocupau cu Străbunii. M-am fâţâit printre ele, intrigat de ilustraţiile colorate. O tăbliţă, mai veche şi mai migălos lucrată decât celelalte, îl descria pe străbun ca pe-o pasăre aurită cu cap de om şi pene în loc de păr. Am început să separ cuvintele. Erau scrise în piche, limba antică a Chalcedului, ducatul cel mai sudic. Multe dintre simbolurile pictate

erau cam şterse sau chiar se desprinseseră de pe lemnul vechi, iar eu nu m-am priceput niciodată la piche. Chade apăru lângă mine.

— Ştii, rosti el blând, nu mi-a fost nici mie uşor, dar mi-am respectat promisiunea. Galen a cerut ca numai el să comande asupra elevilor lui. A precizat să nu ia nimeni legătura cu voi sau să intervină în disciplina şi instruirea voastră. Şi, cum ţi-am spus, în Grădina Reginei sunt ca orb, nu am nicio influenţă.

— Ştiam, am şoptit.

— Dar nu am dezaprobat măsurile lui Burrich. Numai cuvântul dat regelui m-a împiedicat să iau legătura cu tine. Făcu o pauză prudentă. A fost greu, ştiu. Aş vrea să te fi putut ajuta. Şi n-ar trebui să te simţi prost că ai...

— Eşuat. Am rostit eu cuvintele, înainte să găsească el altele mai blânde. Am oftat şi am dat drumul durerii din mine. Hai s-o lăsăm baltă, Chade. Nu putem schimba lucrurile.

— Ştiu. Totuşi, continuă el mai prudent ca înainte, poate că ne folosim de ceea ce ai învăţat despre Meşteşug. Dacă mă ajuţi să-l înţeleg, s-ar putea să găsesc o cale mai eficientă de a-l ajuta pe Verity. Cunoştinţele astea sunt ţinute secrete de prea mulţi ani... nici nu prea se pomeneşte de ele în vechile pergamente, decât că Meşteşugul regelui a adus victoria sau că l-a buimăcit pe duşmanul cutare sau cutare. Dar nimic despre cum se face sau...

Deznădejdea muşcă iar cu dinţii din mine.

— Renunţă. Nu e de nasul bastarzilor. Cred că am dovedit-o.

Se lăsă liniştea între noi. În cele din urmă Chade rosti printre oftaturi:

— Bine. Să zicem. Am studiat şi transformarea în neoameni în ultimele luni. Dar nu am învăţat decât ce nu este şi ce nu ajută la vindecarea ei. Singurul leac pe care l-am descoperit e cel mai vechi din lume.

Am înfăşurat şi am legat manuscrisul la care mă uitam, bănuind ce va urma. Nu m-am înşelat.

— Regele m-a pus să-ţi dau o însărcinare.

În vara aceea, în trei luni, am ucis de şaptesprezece ori pentru rege. Dacă nu aş fi ucis înainte, din voia mea şi ca să mă apăr, mi-ar fi fost şi mai greu.

Îndatoririle mele păreau simple. Eu, un cal şi coşuri cu pâine otrăvită. Călăream pe drumurile pe care se ştia că atacă neoamenii şi fugeam când mă asaltau, aruncând franzelele ucigaşe. Poate dacă aş fi fost un războinic obişnuit nu mi-ar fi fost atât de frică, numai că toată viaţa mă bazasem pe Harul meu ca să ştiu când mai era cineva în preajma mea. Era ca şi cum aş fi acţionat orbeşte. Şi am aflat repede că nu toţi neoamenii fuseseră cizmari sau ţesători. În al doilea grup mic pe care l-am otrăvit am dat peste câţiva soldaţi. Am avut noroc că cei mai mulţi încă se băteau pe pâini, când unii m-au doborât de pe cal. Am fost înjunghiat adânc, mai am şi azi cicatricea pe umărul drept. Erau puternici şi pricepuţi şi păreau să lupte ca un grup, poate pentru că aşa fuseseră instruiţi înainte de a fi transformaţi. Aş fi murit dacă nu le-aş fi strigat că era o prostie să se bată cu mine în vreme ce restul bandei mânca pâinea. M-au lăsat în pace, m-am urcat pe cal şi am scăpat.

Otrăvurile nu erau mai crude decât trebuia, dar, ca să fie eficiente chiar în doze mici, le foloseam pe cele mai tari. Neoamenii nu aveau parte de o moarte uşoară, însă era cea mai rapidă pe care le-o putea oferi Chade. Îşi smulgeau moartea din mâinile mele cu poftă. Nu eram obligat să mă uit cum se zvârcolesc şi fac spume la gură, nici să le văd cadavrele pe marginea drumului. Când s-a auzit prin Buckkeep despre moartea oamenilor, minciuna lui Chade – cum că muriseră pentru că mâncaseră peşte stricat din râuri – s-a răspândise pretutindeni. Rudele strângeau cadavrele şi le înmormântau cum se cuvine. Mi-am zis că erau, probabil, uşurate, şi că neoamenii au sfârşit-o mai repede aşa decât să moară de foame iarna. Aşa că m-am învăţat să ucid şi aveam deja aproape douăzeci de morţi pe răbojul meu când a trebuit să mă uit în ochii unui om înainte de a-i lua viaţa.

Nici atunci nu mi-a fost extraordinar de greu. Era un nobil neînsemnat, care stăpânea moşii dincolo de Turlake. Prin Buckkeep

se zvonea că, într-o criză de nervi, o lovise pe fata unui servitor şi o lăsase înapoiată la minte. A fost destul ca regele să ia măsuri. Nobilul l-a plătit pe servitor, iar acesta i-a primit şi nu i-a mai cerut dreptate regelui. Dar peste câteva luni a venit la curte o verişoară de-a fetei şi a cerut audienţă la rege.

Am fost trimis să-i confirm povestea şi am văzut-o cu ochii mei pe fata care era ţinută ca un câine la picioarele scaunului. Mai mult, pântecele începuse să îi crească. Nu mi-a venit greu, când nobilul mi-a oferit vin şi m-a întrebat ce mai e nou pe la curte, să ridic paharul în lumină şi să laud calitatea cristalului şi a băuturii. Am plecat peste câteva zile, cu datoria împlinită, cu mostrele de hârtie promise lui Fedwren şi însoţit de urările de drum bun ale nobilului. După plecarea mea, acesta s-a simţit rău. A murit peste o lună, plin de sânge, cu spume la gură, într-un atac de nebunie. Verişoară a luat-o la ea pe fată cu tot cu copil. Nici azi nu regret că l-am ucis sau că i-am ales o moarte lentă.

Când nu mă ocupam de neoameni, îl serveam pe domnul meu, prinţul Verity. Ţin minte prima oară când am urcat scările spre turnul lui, clătinând o tavă în mâini. Mă aşteptasem să dau peste un paznic sau o santinelă în vârf. Nu era nimeni. Am bătut la uşă şi, neprimind răspuns, am intrat fără zgomot. Verity stătea pe un scaun lângă fereastră. Vântul verii, care bătea dinspre mare, pătrundea şi în cameră. Ar fi fost o odaie plăcută, luminoasă şi aerisită într-o zi cu zăduf. Mie mi s-a părut o celulă. Am văzut doar scaunul de lângă geam, o măsuţă lângă el, iar în colţuri şi pe margini praf şi resturi de ierburi. Şi pe Verity, cu bărbia în piept, ca adormit, numai că în odaie apăsa efortul depus de mintea lui. Prinţul era nepieptănat, nebărbierit de-o zi şi cu hainele atârnând pe trupul lui scheletic.

Am împins uşa cu piciorul şi am dus tava pe masă. Am rămas lângă ea, aşteptând în linişte. Peste câteva minute, Verity se întoarse de pe unde-i călătorise mintea. Se uită la mine, îmi oferi stafia zâmbetului său de odinioară, apoi ochii îi căzură pe tavă.

— Ce-i acolo?

— Micul dejun, domnule. Toată lumea a mâncat acum câteva ore, în afară de dumneavoastră.

— Am mâncat, băiete. Dis-de-dimineaţă. O supă de peşte oribilă. Bucătăresele ar trebui spânzurate. Nimeni n-ar trebui să pună gura pe peşte dimineaţa.

Părea nesigur, semăna cu un bătrân scuturat de tremurături încercând să-şi aducă aminte de tinereţe.

— Asta a fost ieri, domnule.

Am dezvelit farfuriile. Pâine cu miere şi stafide, carne rece, un bol cu căpşuni şi un vas cu smântână pentru ele. Toate porţii mici, ca pentru un copil. Am turnat ceaiul fierbinte în cana care aştepta. Avea aromă puternică de ghimbir şi izmă, ca s-o acopere pe cea de scoarţă de spiriduş.

Verity se uită la mâncare, apoi la mine.

— Chade nu se dă bătut, nu-i aşa?

Rosti numele atât de nepăsător, de parcă l-ar fi auzit pe buzele tuturor.

— Trebuie să mâncaţi, domnule, dacă vreţi să continuaţi, i-am spus fără intonaţie.

— Cam aşa, zise el obosit, şi se întoarse spre tavă, ca şi cum bunătăţile aranjate cu migală ar fi fost încă o datorie de îndeplinit.

Mâncă fără poftă şi bău ceaiul dintr-o înghiţitură, bărbăteşte, ca pe un leac, fără să se lase păcălit de ghimbir şi izmă. La mijlocul mesei se opri, oftă şi se uită pe fereastră. Apoi, ca revenit de pe alte tărâmuri, se forţă să mănânce fiecare fel. Împinse tava la o parte şi se lăsă pe spătarul scaunului, extenuat. Am căscat ochii de mirare. Dacă Cenuşia ar fi băut ceaiul din scoarţă de spiriduş, ar fi sărit peste stavila din staul.

— Domnule? am întrebat. Nu se mişcă. L-am atins uşor pe umăr. Verity, vă simţiţi bine?

— Verity, repetă el ca în transă. Da. Îmi place mai mult decât „domnule”, „prinţul meu” sau „stăpâne”. Asta-i mişcarea tatălui meu, să te trimită pe tine. Ei, bine, s-ar putea să-l surprind. Dar, da,

zi-mi Verity. Şi spune-le că am mâncat. Ascultător, ca întotdeauna. Acum du-te, băiete. Am treabă.

Îşi îndreptă spatele cu mare efort şi privi încă o dată în zări. Am aşezat vasele pe tavă în cea mai mare linişte şi am pornit spre uşă. Când am ridicat încuietoarea, i-am auzit vocea:

— Băiete?

— Domnule?

— Of, of! mă avertiză el.

— Verity?

— Leon e în odaia mea, băiete. Scoate-l la plimbare în locul meu, vrei? Tânjeşte să iasă afară. N-are rost să îmbătrânim amândoi aici.

— Da, domnule. Verity.

Aşa a ajuns câinele trecut de prima tinereţe în grija mea. În fiecare zi îl luam din camera lui Verity şi hoinăream pe dealuri şi pe stânci şi pe plajă după lupi care nu mai alergaseră pe acolo de douăzeci de ani. Aşa cum bănuise Chade, nu mai eram în formă şi la început de-abia mă ţineam după câinele bătrân. Pe măsură ce treceau zilele, ne-am întărit amândoi, iar Leon chiar mi-a prins doi iepuri. Acum, că nu mai aveam voie pe domeniul lui Burrich, mă foloseam de Har de câte ori aveam chef. Aşa cum descoperisem cu multă vreme în urmă, puteam comunica cu Leon, dar nu s-a format o legătură strânsă între noi. Nu mă asculta întotdeauna, nu mă credea întotdeauna. Dacă ar fi fost un căţeluş, sigur ne-am fi apropiat. Dar îmbătrânise, iar inima lui îi aparţinea lui Verity. Cu Harul nu le puteai domina pe animale, prindeai doar frânturi din viaţa lor.

De trei ori pe zi urcam scările şerpuitoare ca să-l conving pe Verity să mănânce şi să schimb cu el două-trei vorbe. Uneori, parcă vorbeam cu un copil sau cu un boşorog. Alteori mă întreba ce mai face Leon şi ce se mai întâmplă prin oraş. Câteodată lipseam zile întregi, plecat cu alte însărcinări. De obicei nu-mi spunea nimic, dar după escapada în care am fost înjunghiat se uită la mine strâmb, în timp ce strângeam vasele pe tavă.

— Ce şi-or mai râde în barbă, văzând că ne omorâm propriii oameni...

Am îngheţat. Ce răspuns să-i dau? Din câte ştiam eu, numai Shrewd şi Chade îmi cunoşteau drumurile. Apoi Verity privi iar în gol, şi eu am plecat în linişte.

Fără intenţie, am început să fac schimbări în jurul lui. Într-o zi, în timp ce mânca, am dat cu mătura prin odaie, iar seara am făcut un drum în plus şi am adus un sac de stuf proaspăt. M-am temut să nu-l distrag, dar Chade mă învăţase să mă mişc fără zgomot. Am lucrat fără să-i vorbesc, nici n-a ştiut când am intrat sau când am ieşit. Dar camera era aerisită, iar parfumul florilor de ververia se împletea cu aroma ierburilor şi împrospăta aerul. Odată l-am prins pe Verity moţăind în scaunul cu spătar tare. I-am adus perne, pe care le ignorase de zile întregi, şi i le-am aranjat cât mai comod. Am lăsat camera aproape goală, bănuind că aşa o dorea el, ca să se poată concentra pe un singur lucru. I-am dus numai obiectele pentru cel mai umil confort, nu tapiserii sau draperii, nici vase de flori sau clopoţei care să sune în bătaia vântului, ci ghivece cu cimbru înflorit, ca să-i alung durerile de cap care-l supărau mereu şi, într-o zi cu furtună, o pătură care să-l apere de ploaia şi de frigul ce pătrundeau prin geamul deschis.

Aceea a fost ziua în care l-am găsit dormind în scaun, moleşit, aproape fără viaţă. L-am învelit în pătură ca pe-un invalid şi i-am aşezat tava în faţă, dar am lăsat-o acoperită, ca să nu se răcească mâncarea. M-am aşezat pe podea, lângă scaun, proptit de una dintre pernele aruncate şi am stat în linişte. Părea o zi mai paşnică, în ciuda ropotului de ploaie de afară şi a palelor rare de vânt. Probabil că am aţipit şi eu, pentru că m-a trezit mângâindu-mă pe păr.

— Ţi-au zis să mă păzeşti şi când dorm, băiete? De ce anume se tem?

— De nimic, din câte ştiu eu, Verity. Îmi zic numai să-ţi aduc mâncare şi să am grijă să mănânci tot. Atât.

— Şi pături, şi perne, şi ghivece de flori ce au un miros dulceag?

— Eu le-am adus, prinţul meu. Nimeni nu ar trebui să trăiască într-un loc aşa de pustiu.

În clipa aceea mi-am dat seama că nu vorbeam cu glas tare. Am sărit ca ars şi m-am uitat la el.

Şi Verity părea să-şi revină. Se foi în scaunul tare.

— Binecuvântată fie furtuna, mă lasă să mă odihnesc. Am ascuns-o de trei dintre navele lor, convingându-i pe cei ce se uitau la cer că erau doar câţiva stropi. Acum trag la vâsle şi mijesc ochii prin ploaie, încercând să menţină cursul. Şi pot să trag un somn câteva minute. Te rog să mă ierţi, băiete, adăugă el după o pauză. Zilele astea, Meşteşugul îmi vine mai la îndemână decât vorba. N-am vrut să te deranjez.

— Nu face nimic, prinţul meu. M-am speriat puţin. Eu nu mă pricep la Meşteşug, doar foarte puţin şi numai din când în când. Nu ştiu cum mi-am deschis mintea pentru tine.

— Verity, băiete, nu „prinţul meu”. Niciun prinţ nu stă nemişcat într-o cămaşă transpirată, cu barba nerasă de două zile. Dar ce-i prostia asta? Nu s-au luat măsuri să înveţi Meşteşugul? Ţin bine minte cum l-a convins Patience pe tata, cu limba ei ascuţită. Îşi permise un surâs ofilit.

— Galen a încercat să mă înveţe, dar nu am talent. Mi s-a spus că aşa e cu bastarzii...

— Aşteaptă, mormăi el şi într-o clipă fu în mintea mea. Aşa e mai repede, îmi spuse el scuzându-se, apoi şopti către sine: Ce-i asta, ce-i cu zidul ăsta în jurul tău? Ah! Şi într-o clipă ieşi din mintea mea.

Totul se petrecuse repede şi uşor, cum lua şi Burrich căpuşa din urechea câinelui. Am stat amândoi în linişte. Eu am început să-mi pun întrebări.

— În mine Meşteşugul e puternic, aşa cum era şi în tatăl tău. Nu şi în Galen.

— Şi cum a devenit maestru? am murmurat. Oare Verity îmi spunea lucrurile astea numai ca să mă consoleze?

Se opri, vrând parcă să evite un subiect delicat.

— Galen a fost... preferatul reginei Desire. Ea a insistat să ajungă ucenicul lui Solicity. Adesea mă gândesc că bătrâna noastră maestră era disperată. Ştia că era pe moarte când l-a luat ca ucenic. Cred că a acţionat în pripă şi, înainte de a muri, a regretat. Nu cred că era nici pe jumătate instruit când a devenit „maestru”. Dar, ce să facem, altul nu avem.

Îşi drese vocea, apoi reluă:

— Îţi voi vorbi cât se poate de deschis, băiete, pentru că am observat că ştii să taci când trebuie. Galen a primit rangul de maestru drept cadou, nu pentru că îl merita. Nu cred că a înţeles vreodată cu adevărat sensul cuvântului. A, ştie că rangul acesta înseamnă putere şi se foloseşte de el fără scrupule. Numai că Solicity făcea mai mult decât să se împăuneze cu poziţia ei. Era sfătuitoarea lui Bounty, legătura dintre rege şi cei care practicau Meşteşugul pentru el. A considerat de datoria ei să caute şi să instruiască multe persoane care arătau talent şi judecata de a-l folosi cu chibzuinţă. Grupul de iniţiaţi de acum e primul instruit de Galen din copilăria lui Chivalry şi a mea. Şi nu cred că i-a învăţat prea bine. Sunt pregătiţi, dar aşa cum sunt învăţate maimuţele şi papagalii să imite omul, fără să înţeleagă ce fac. Însă nu avem alţii. Verity se uită pe fereastră, continuând să-mi vorbească: Galen nu are fineţe. E la fel de aspru ca mama lui şi la fel de îngâmfat.

Se întrerupse şi se roşi în obraji, de parcă ar fi spus ceva nesocotit. Reluă ceva mai şoptit:

— Băiete, Meşteşugul e ca limba. Nu trebuie să strig la tine ca să-ţi spun ce vreau. Pot să te rog politicos sau să fac o aluzie sau să-ţi comunic dorinţa mea cu o înclinare a capului şi un zâmbet. Pot intra în mintea unui om, iar el va fi convins că a fost ideea lui să-mi facă mie pe plac. Dar lui Galen îi scapă lucrurile astea şi când foloseşte Meşteşugul, şi când îi instruieşte pe alţii. Apelează la forţă ca să se impună. Nu cu privaţiune şi durere spargi apărarea unui om; dar el numai în aşa ceva crede. Solicity folosea şiretenia. Mă punea să urmăresc un zmeu sau praful plutind în razele soarelui, să mă concentrez asupra lui de parcă altceva n-ar fi existat pe lume.

Şi dintr-odată mă trezeam cu ea în minte, zâmbind şi lăudându-mă. M-a învăţat că a avea mintea deschisă înseamnă, pur şi simplu, a nu o ţine închisă. Iar ca să pătrunzi în mintea altuia trebuie mai întâi să vrei să ieşi dintr-a ta. Înţelegi, băiete?

— Oarecum, m-am eschivat eu.

— Oarecum... Oftă. Te-aş putea învăţa Meşteşugul, dacă aş avea timp. Dar nu am. Spune-mi... înainte de test, mergeau bine lecţiile?

— Nu. N-am avut talent niciodată... Stai! Nu-i adevărat! Ce tot spun, ce e în mintea mea?

Deşi stăteam jos, m-am ridicat imediat, lovindu-mă cu capul de braţul scaunului lui Verity. Întinse mâna şi mă linişti.

— M-am mişcat prea repede, cred. Linişteşte-te acum, băiete. Cineva te-a păcălit, te-a ameţit, aşa cum fac eu cu Piraţii Corăbiilor Roşii şi cu cârmacii lor. Îi conving că şi-au luat deja un reper şi cursul e bun, când, de fapt, merg contra curentului. Îi conving că au trecut pe lângă un punct pe care nici nu l-au reperat încă. Cineva te-a convins că nu poţi stăpâni Meşteşugul.

— Galen, am rostit eu, convins. Am ştiut-o chiar în clipa aceea. Se lovise de mine în după-masa aceea şi de atunci nimic nu mai fusese la fel. Trăisem în ceaţă luni de zile...

— Probabil. Deşi, dacă i-ai fi scrutat mintea, sunt sigur că ai fi văzut ce i-a făcut Chivalry. Îl ura pe tatăl tău din adâncul sufletului înainte ca Chiv să facă din el un căţel de salon. Ne-a părut rău. Am fi schimbat lucrurile, dacă am fi ştiut cum s-o facem fără să ne prindă Solicity. Dar Chivalry stăpânea foarte bine Meşteşugul şi pe vremea aceea eram nişte băieţei, iar Chiv era mânios când a făcut-o. Culmea ironiei, a fost din cauză că Galen îmi făcuse mie ceva. Chiar atunci când Chiv nu era supărat, dacă te pătrundea cu Meşteşugul aveai impresia că te zdrobeşte un cal cu copitele. Sau că cineva îţi ţine capul sub apă, mai degrabă. Se grăbea şi se năpustea asupra minţii tale, afla ce voia să afle şi ieşea. Se opri şi dădu la o parte capacul de pe supă. Am bănuit că ştii lucrurile astea. Dar, să fiu al naibii, de unde să le ştii? Cine să ţi le fi spus?

Am prins cu dinţii de o informaţie.

— M-ai putea învăţa Meşteşugul?

— Dacă aş avea timp. Foarte mult timp. Eşti exact ca Chiv şi ca mine când eram de vârsta ta. Aiurit. Puternic, dar fără să ai habar cum să-ţi controlezi puterea. Iar Galen te-a... speriat, cred. Ai ridicat nişte ziduri pe care nu le pot pătrunde, deşi sunt puternic şi eu. Va trebui să înveţi să le dobori. E o treabă grea. Totuşi, da, te-aş putea învăţa. Dacă am avea un an la dispoziţie şi nimic altceva pe cap. Împinse farfuria cu supă la o parte. Dar nu avem.

Speranţele mi s-au năruit din nou. Al doilea val de dezamăgire m-a înghiţit cu totul, m-a sfărâmat de stâncile frustrării. Mi-au revenit toate amintirile în ordine şi am priceput, dintr-odată, tot răul care mi se făcuse. Dacă n-ar fi fost Faur, aş fi sărit din turn în seara aceea. Galen încercase să mă omoare incorect, dar aproape că reuşise, ca şi cum ar fi avut cuţitul în mână. Nimeni n-ar fi ştiut cum m-a bătut, în afară de grupul devotat lui. Iar când a văzut că nu i-a mers, mi-a luat şansa de a învăţa Meşteşugul. M-a ologit, şi-l voi... Am sărit în picioare, furios.

— Stai! Fii calm şi prudent. Suferi, dar nu ne permitem gâlceavă în turn acum. Poartă-ţi suferinţa în inimă până când te poţi elibera de ea în linişte, de dragul regelui.

M-am închinat în faţa înţelepciunii sfatului primit. Verity trase capacul de pe farfuria cu pui prăjit, apoi îl puse la loc.

— Dar de ce vrei să înveţi Meşteşugul? E o pacoste. Nu-i treabă de om normal.

— Ca să te ajut, am zis fără să mă gândesc, deşi chiar era adevărat.

Mai demult, aş fi învăţat ca să dovedesc că merit să fiu băiatul lui Chivalry, ca să-i impresionez pe Burrich şi pe Chade, ca să-mi întăresc poziţia în turn. Acum, văzând ce face Verity zi după zi, fără laude sau mulţumiri din partea supuşilor, am descoperit că nu voiam decât să-l ajut.

— Ca să mă ajuţi, repetă el. Vântul se domolea. Cu extenuarea resemnării, ridică ochii spre fereastră. Ia mâncarea de aici, băiete. Nu am timp de ea acum.

— Dar trebuie să fii puternic, am protestat.

Mă simţeam vinovat că-şi petrecuse vremea cu mine în loc să mănânce şi să doarmă.

— Ştiu. Dar nu am timp. Mâncatul consumă energie. Ce ciudat să-ţi dai seama de asta. Nu am destulă ca să-ţi dau şi ţie acum.

Scruta depărtările prin perdeaua de ploaie care începea să se rărească.

— Ţi-aş da forţa mea, Verity. Dacă aş putea.

— Eşti sigur? Foarte sigur? mă întrebă, privindu-mă cu ochi stranii.

N-am înţeles profunzimea întrebării lui, dar cunoşteam răspunsul.

— Sigur că da. Sunt omul regelui, am adăugat în şoaptă.

— Şi sânge din sângele meu, declară el.

Oftă. Am avut impresia că i se face rău. Se uită din nou la mâncare, apoi la fereastră.

— Este timp, murmură. Poate chiar destul. Fir-ai să fii, tată! Trebuie să câştigi întotdeauna? Vino aici, băiete.

M-am speriat de intensitatea vorbelor lui, dar m-am supus. Când am ajuns lângă scaunul lui, întinse mâna. Mi-o puse pe umăr, de parcă ar fi avut nevoie de ajutor să se ridice.

M-am uitat la el de jos, de pe podea. Aveam o pernă sub cap. Aruncă peste mine pătura pe care i-o adusesem mai devreme. Verity se ridică, se aplecă pe fereastră. Tremura de efort, iar atingerea Meşteşugului său venea în valuri. Aproape că le simţeam şi eu.

— Pe stânci, zise el foarte satisfăcut şi se răsuci de la fereastră. Îmi zâmbi sau de fapt rânji fioros, dar când privi spre mine rânjetul se stinse treptat. Ca un viţel la abator, zise el mâhnit. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu ştii ce spui.

— Ce mi s-a întâmplat? am îngăimat. Îmi clănţăneau dinţii şi tremuram tot. Simţeam c-o să mi se desfacă oasele din încheieturi.

— Mi-ai oferit puterea ta. Am luat-o. Îmi turnă o ceaşcă de ceai şi mi-o duse la buze. Bea încet. Eu m-am grăbit. Ţi-am pomenit că Chivalry se năpustea cu Meşteşugul lui ca un taur? Ce să mai spun despre mine atunci?

Îşi recăpătase vigoarea şi veselia. Aveam în faţă un Verity pe care nu-l mai văzusem de luni de zile. Am reuşit să sorb din ceai şi am simţit cum mă înţeapă scoarţa de spiriduş în gură şi în gât. Începeam să mă calmez. Verity trase o înghiţitură zdravănă.

— Mai demult, zise el lejer, regele îşi trăgea puterea din grupul de iniţiaţi. Şase sau mai mulţi oameni, toţi în armonie unul cu celălalt, capabili să îşi adune forţele şi să dea din ele, după cum era nevoie. Acesta era scopul cel adevărat al grupului. Să dea putere regelui sau omului lor de bază. Nu cred că Galen înţelege lucrul ăsta. Şi-a alcătuit un grup după voia lui. Membrii lui sunt ca nişte cai, boi sau măgari înhămaţi toţi la acelaşi plug. Nu sunt un grup în adevăratul înţeles al cuvântului. Nu se pot concentra ca o singură minte.

— Ai luat putere de la mine?

— Da. Crede-mă, băiete, n-aş fi făcut-o, dar am avut nevoie de ea pe nepregătite şi am crezut că ştii ce-mi oferi. Tu singur ai spus că eşti omul regelui, ai folosit expresia asta veche şi, fiind rude atât de apropiate, am ştiut că-ţi pot suge puterile.

Trânti cana pe masă. I-am simţit dezgustul profund din voce:

— Shrewd. El pune lucrurile în mişcare, învârte roţile, trage pendulele. Nu din întâmplare îmi aduci tu mâncarea, băiete. El te-a pus la dispoziţia mea.

Trase o raită prin încăpere şi se opri lângă mine.

— Nu se va mai întâmpla.

— N-a fost chiar aşa de rău, am şoptit.

— Nu? Atunci de ce nu încerci să te ridici în picioare? Sau măcar în capul oaselor? Eşti singur, nu un grup. Dacă nu mi-aş fi dat seama de ignoranţa ta şi nu m-aş fi retras, aş fi putut să te

omor. Pur şi simplu n-ai mai fi respirat şi ţi s-ar fi oprit inima. Nu te voi seca aşa de dragul nimănui. Hai!

Se apleacă şi, fără niciun pic de efort, mă ridică şi mă aşează pe scaunul lui.

— Stai puţin aici. Şi mănâncă. Eu n-am nevoie de hrană acum. Când te vei simţi mai bine, du-te la Shrewd din partea mea. Spune-i că-mi distragi atenţia. De acum înainte vreau să-mi aducă mâncarea un băiat de la bucătărie.

— Verity...

— Nu. Spune-mi „prinţul meu”, mă corectă el. Pentru că în situaţia asta sunt prinţul tău şi nu accept să mă pui la îndoială. Acum mănâncă.

Am lăsat capul jos, nenorocit, dar am mâncat, iar scoarţa de spiriduş m-a întremat mai iute decât m-aş fi aşteptat. Curând am fost în stare să stau pe picioare, să adun vasele pe tavă şi să le duc la uşă. Mă simţeam înfrânt. Am ridicat zăvorul.

— FitzChivalry Farseer.

Am înlemnit. M-am întors către el.

— Aşa te cheamă, băiete. Asta e numele pe care l-am trecut eu cu mâna mea în registrul militar, în ziua în care mi-ai fost adus. Încă un lucru pe care am crezut că-l ştii. Nu te mai gândi la tine ca la un bastard, FitzChivalry Farseer. Şi să te duci neapărat la Shrewd astăzi.

— La revedere, am murmurat, dar Verity era deja cu ochii pe fereastră.

Aşa ne-a găsit miezul verii. Chade cu tăbliţele lui, Verity la fereastră, Regal curtând o prinţesă pentru fratele lui, iar eu omorând pentru regele meu. Ducatele din interior şi cele de pe coastă s-au aşezat la masa de consiliu, şuierând şi scuipându-se reciproc, ca mâţa şi câinele. Stăpân peste toate, Shrewd încorda iţele strângându-le ca un păianjen, atent la cea mai mică vibraţie. Piraţii ne atacau ca peştii momeala, luând ostatici şi transformându-i. Neoamenii împovărau lumea, cerşeau, prădau sau îşi asupreau familiile. Locuitorii se temeau să pescuiască, să facă

negoţ sau să cultive câmpiile de la gurile râurilor care se vărsau în mare. Totuşi taxele trebuiau strânse, pentru a-i hrăni pe ostaşii şi paznicii care nu erau în stare să apere pământul, deşi numărul lor creştea. Shrewd mă eliberase morocănos din serviciul lui Verity. Nu m-a chemat la el o lună de zile, apoi a trimis brusc după mine într-o dimineaţă.

— Nu este vremea potrivită pentru nuntă, obiectă Verity.

M-am uitat la bărbatul pământiu, numai piele şi os, care mânca la masă cu regele şi m-am întrebat dacă acesta era prinţul voinic şi vesel din copilăria mea. Starea lui se înrăutăţise într-o lună. Frământă o bucată de pâine, apoi o aşeză la loc pe masă. Nu mai avea culoare în ochi şi în obraji, părul i se pleoştise, muşchii îi atârnau. Era galben în jurul pupilei. Burrich i-ar fi dat leacuri de viermi dacă ar fi fost câine. M-am băgat în vorbă neîntrebat:

— Am vânat cu Leon zilele trecute. Mi-a prins un iepure.

Verity se uită la mine şi-mi oferi o umbră palidă de zâmbet.

— Mi-ai pus câinele să prindă iepuri?

— I-a plăcut. Dar îi e dor de tine. Mi-a adus iepurele, l-am lăudat, dar n-a fost prea mulţumit.

Nu i-am putut spune că animalul mă privise parcă zicând „nu-i pentru tine” şi din ochi, şi din comportament.

Verity ridică paharul cu o mână tremurândă.

— Mă bucur că se înţelege cu tine. E mai bine decât…

— Nunta, interveni Shrewd, îi va înveseli pe oameni. Îmbătrânesc, Verity, şi vremurile sunt tulburi. Oamenii nu mai văd capătul necazurilor, iar eu nu îndrăznesc să le promit lucruri pe care nu le pot face. Străinii au dreptate, Verity. Nu mai suntem luptătorii care s-au aşezat prima oară aici. Am devenit un popor aşezat. Iar un neam aşezat poate fi ameninţat într-un fel care pe nomazi şi corsari nu-i interesează. Şi putem fi distruşi în acelaşi fel. Când un astfel de popor caută siguranţă, caută continuitate.

Am ridicat brusc privirea. Erau cuvintele lui Chade, puteam să jur. Să însemne asta că şi el trăgea iţele să se facă nunta? Am

devenit tot mai interesat de discuţie şi m-am întrebat din nou de ce fusesem chemat.

— E o chestiune de încurajare a populaţiei, Verity. Nu ai şarmul lui Regal, nici înfăţişarea care-l ajuta pe Chivalry să convingă pe oricine că le va rezolva el pe toate. Nu lua asta ca pe un eşec; ai la fel de mult talent în folosirea Meşteşugului ca oricine din neam şi, în multe epoci, priceperea ta de tactician ar fi fost mai importantă decât diplomaţia lui Chivalry.

Suna ca un discurs mult repetat. Shrewd luă o pauză. Puse brânză şi carne pe o bucată de pâine şi muşcă din ea gânditor. Verity tăcu, privindu-şi tatăl. Părea şi atent, şi ameţit, ca un om care se străduieşte să rămână treaz şi alert când de fapt nu doreşte decât să pună capul pe pernă şi să închidă ochii. Arăta cel puţin atât de obosit. Ştiam din scurtele mele experienţe cu Meşteşugul câtă concentrare cerea şi mă minunam de capacitatea lui de a-l folosi zilnic.

Shrewd se uită de la Verity la mine, apoi din nou la chipul fiului său.

— Ca să mă exprim mai simplu, trebuie să te însori. Mai mult, trebuie să ai un copil. Oamenii s-ar simţi încurajaţi. Ar zice: „Păi, nu poate să fie chiar aşa de rău, dacă prinţul nostru nu se teme să se însoare şi să aibă un copil. Sigur că nu s-ar gândi la asta dacă regatul ar fi pe marginea prăpastiei."

— Dar tu şi cu mine ştim că nu e aşa, nu, tată? întrebă Verity cu glas uşor răguşit şi mai amărât decât îl auzisem vreodată.

— Verity...

— Regele meu, rosti Verity formal. Noi doi ştim că suntem pe marginea prăpastiei. Acum, tocmai acum, nu putem să renunţăm la vigilenţă. Nu am timp de curtat şi peţit, cu atât mai puţin pentru negocieri subtile care să-mi aducă o mireasă de sânge regesc. Cât e vreme bună, piraţii vor prăda. Când se strică vremea şi furtunile le vor goni corăbiile în propriile porturi, atunci trebuie să ne adunăm forţele şi să ne gândim cum să ne fortificăm linia de coastă şi să instruim echipaje care să facă şi ele raiduri. Asta vreau să

discut cu tine. Hai să ne construim propria flotă, nu doar nave comerciale greoaie care se clatină pe apă tentându-i pe piraţi, ci vase de război iuţi, cum am avut odată, cum încă mai ştiu să construiască meşterii noştri. Şi hai să dăm bătălia asta la Străini – da, chiar prin viscolul iernii. Am avut marinari şi războinici neînfricaţi. Dacă începem să construim şi să ne instruim acum, până la primăvară am reuşi să-i ţinem la distanţă de ţărmurile noastre, iar până la iarna următoare poate că...

— E nevoie de bani pentru asta. Oamenii înfricoşaţi nu se înghesuie să plătească. Ca să strângem cat avem nevoie, negustorii noştri trebuie să-şi vadă de negoţ încrezători, iar fermierii noştri trebuie să-şi păstorească turmele pe păşunile şi dealurile de pe coastă fără teamă. Şi am ajuns de unde am plecat, Verity. Îţi trebuie o soţie.

Verity, animat la gândul navelor de război, se propti pe spătarul scaunului. Se încovoie, ca şi cum s-ar fi dărâmat o clădire dinăuntrul lui. Aveam impresii că nu mai avea mult şi se prăbuşea.

— Cum doreşti, regele meu, spuse el, dar scutură din cap, negându-şi propriile cuvinte. O să fac cum consideri că e mai înţelept. Aceasta e datoria unui prinţ faţă de regele şi regatul său. Dar îţi spun ca om, tată, că e foarte trist şi pustiitor să-mi ceri să iau de nevastă o femeie aleasă de fratele meu mai tânăr. Pun rămăşag că, după ce l-a văzut pe Regal prima dată, pe mine n-o să mă considere un premiu prea valoros.

Verity se uită la mâinile sale, la cicatricele din bătălii care ieşeau acum în evidenţă pe pielea palidă. Am auzit adevărul în vorbele pe care le şopti:

— Pentru tine am fost întotdeauna pe locul doi. Mai întâi după Chivalry, frumos, puternic şi înţelept. Acum după Regal, deştept, fermecător şi cu aere. Ştiu, crezi că ar fi un rege mai bun decât mine. Nu întotdeauna te contrazic. Sunt al doilea născut şi tot al doilea crescut. Am crezut întotdeauna că locul meu e în spatele tronului, nu pe el. Şi când am crezut că Chivalry îţi va urma pe acel scaun înalt, nu m-am supărat. Fratele meu mă considera foarte

vrednic, încrederea lui mă onora, mă făcea părtaş la realizările lui. Să fii mâna dreaptă a unui astfel de rege e mai bine decât să fii rege peste pământuri neînsemnate. Am crezut în el cât a crezut şi el în mine. Dar el nu mai este. Şi nu-ţi spun nimic nou când afirm că între mine şi Regal nu există o asemenea legătură. Poate ne despart prea mulţi ani; poate Chivalry şi cu mine am fost atât de apropiaţi, încât nu era loc pentru al treilea. Oricum, nu cred că Regal mi-a căutat o femeie care să mă iubească. Sau una care...

— Ţi-a ales o regină! îl întrerupse Shrewd furios.

Nu era prima oară când regele venea cu acest argument şi cred că cel mai tare îl irita că auzisem şi eu discuţia.

— Regal a ales o femeie. Nu pentru tine, nu pentru el, nici vorbă de asemenea copilării. A ales o femeie care să fie regina acestei ţări, a celor Şase Ducate. Una care să ne aducă bogăţiile, oamenii şi înţelegerile comerciale de care avem nevoie acum, dacă vrem să supravieţuim atacurilor date de piraţi. Mâinile delicate şi parfumul dulceag nu construiesc vapoare, Verity. Trebuie să te dezbari de gelozia asta pe fratele tău; nu-i poţi alunga pe duşmani dacă nu ai încredere în cei care te susţin.

— Exact, spuse Verity calm. Se ridică şi-şi împinse scaunul în spate.

— Unde te duci? îl întrebă Shrewd nervos.

— Să-mi văd de îndatoriri, veni răspunsul scurt. Unde altundeva să merg?

Shrewd păru luat prin surprindere.

— Dar de-abia ai pus gura pe mâncare... Nu-şi termină propoziţia.

— Meşteşugul îţi taie pofta de mâncare. Ştii asta.

— Da. Şi mai ştiu, la fel de bine ca tine, că atunci când se întâmplă aşa ceva, ai ajuns la limită. Apetitul pentru Meşteşug te devorează, nu te hrăneşte.

Amândoi uitaseră cu totul de mine. M-am făcui mic şi neînsemnat, muşcând dintr-un biscuit ca şoarecele într-un colţ.

— Ce contează că te devorează, dacă salvează un regat?

Verity nu se deranja să-şi ascundă amărăciunea din glas. Pentru mine era clar că nu vorbea numai despre Meşteşug. Împinse farfuria la o parte, apoi adăugă cu sarcasm:

— La urma urmei, doar mai ai un fiu care să-ţi poarte coroana. Unul nepătat de Meşteşug. Unul liber să se însoare fie că vrea, fie că nu.

— Nu e vina lui Regal că nu cunoaşte Meşteşugul. A fost un copil bolnăvicios, prea bolnăvicios ca să-l instruiască Galen. Şi cine ar fi prevăzut că doi prinţi instruiţi nu vor fi de ajuns? protestă Shrewd. Se ridică brusc şi începu să patruleze în lungul camerei. La fereastră, se propti de pervaz şi se uită la marea de dedesubt. Fac ce pot, fiule, murmură. Crezi că nu-mi pasă, că nu văd cât eşti de stors?

Verity oftă din străfunduri.

— Nu. Ştiu că-ţi pasă. Vorbeşte oboseala din mine. Măcar unul dintre noi trebuie să fie cu capul limpede şi să înţeleagă ce se întâmplă. Pentru mine nu există nimic altceva decât simţul, apoi alegerea, încercarea de a separa navigatorul de vâslaş, de a transmite temerile pe care Meşteşugul le poate amplifica, de a găsi inimile slabe din echipaj şi de a le ataca pe ele mai întâi. Când dorm, aşa ceva visez, iar când încerc să mănânc, tot asta îmi stă în gât. Ştii că nu m-a încântat niciodată Meşteşugul, tată. Nu e demn de un războinic să se furişeze şi să scotocească prin minţile oamenilor. Dă-mi o sabie şi le scotocesc bucuros prin măruntaie. Mai bine nenorocesc un om cu lama decât să-i asmut gândurile ca pe nişte câini, să-l muşte de picioare.

— Ştiu, ştiu, spuse Shrewd blând.

Însă nu-l credeam pe rege. Eu, cel puţin, chiar înţelegeam dezgustul lui Verity faţă de îndatorirea lui. Am fost nevoit să recunosc că i-l împărtăşeam, îl consideram mânjit de Meşteşug. Dar, când se uită la mine, nu citi în ochii mei că-l judecam. Şi mai adânc în mine era vinovăţia că nu reuşisem să învăţ Meşteşugul şi nu-i eram de folos unchiului acum. M-am gândit să-i dau din puterea mea din nou. Era o idee înfricoşătoare, dar mi-am adunat

forţele în faţa unei asemenea cereri din partea lui. El însă nu făcu decât să-mi zâmbească blând, deşi absent, ca şi cum nici nu i-ar fi trecut prin cap ideea. Când se ridică şi trecu pe lângă mine, se jucă puţin cu părul meu cum se juca cu blana lui Leon.

— Du-te cu câinele la plimbare în locul meu, chiar dacă numai pentru iepuri. Îmi pare rău să-l las în camera mea în fiecare zi, dar mă distrăgea, sărmanul, de la treburile mele, când cerşea să-l plimb.

Am încuviinţat din cap, uimit de ceea ce simţeam că emană. O umbră a durerii care mă săgetase şi pe mine când fusesem separat de câinii mei.

— Verity.

Prinţul se întoarse când îl strigă tatăl său.

— Era să uit de ce te-am chemat aici. E, desigur, prinţesa de la munte. Ketkin cred că o cheamă...

— Kettricken. Măcar atâta mai ţin minte. Un copil slăbănog, aşa era ultima oară când am văzut-o. Deci pe ea ai ales-o?

— Da. Din toate motivele pe care le-am discutat deja. Şi s-a stabilit deja data nunţii. La zece zile după Festivalul Recoltei. Va trebui să pleci de aici la începură Secerişului ca să ajungi la timp. Va avea loc o ceremonie acolo, în faţa poporului ei, prin care vă veţi lega unul de celălalt şi veţi pecetlui toate înţelegerile, iar nunta mare se va ţine mai târziu, după ce te întorci cu ea aici. Regal ne-a trimis vorbă că tu trebuie să...

Verity se oprise în loc, cu o expresie de frustrare pe chipul pământiu.

— Nu pot. Ştii că nu pot. Dacă îmi părăsesc munca de aici înainte să se termine Secerişul, nu vom mai avea ce să-i oferim miresei. Străinii au fost dintotdeauna mai lacomi şi mai cutezători în luna de dinaintea primelor furtuni de iarnă care îi gonesc spre ţărmul lor nenorocit. Crezi că anul acesta va fi altfel? Mai mult ca sigur c-o s-o aduc pe Kettricken aici ca să-i găsesc benchetuind în Buckkeepul nostru, în jurul capului tău înfipt într-o ţeapă!

Regele Shrewd se supără, dar se controla:

— Chiar crezi că ne-ar presa atât de tare dacă ai renunţa la eforturile tale douăzeci de zile?

— Da, îi răspunse Verity obosit. Sunt la fel de sigur cum ştiu acum că ar trebui să lucrez, nu să mă cert aici cu tine. Tată, spune-le că nunta trebuie amânată. O să mă duc după mireasă imediat ce a căzut primul strat de zăpadă şi o furtună binecuvântată a alungat navele piraţilor în porturile lor.

— Nu se poate, zise Shrewd cu părere de rău. Au şi ei credinţele lor acolo, sus, în munţi. O nuntă făcută iarna e semn de recoltă slabă. Trebuie s-o iei toamna, când rodeşte pământul, sau la sfârşitul primăverii, când îşi ară micile ogoare dintre munţi.

— Nu pot. Până când vine primăvara la ei în munţi, aci e deja vreme bună şi piraţii ne bat la uşă. Sunt convins că o să înţeleagă lucrul ăsta!

Verity clătina din cap ca un cal agitat tras de-o funie scurtă. Nu voia să fie aici. Cât de greaţă îi făcea Meşteşugul, avea nevoie de el. Voia să meargă după el, să-l întrebuinţeze, şi nu îl ispitea numai pentru că trebuia apărat regatul. Oare Shrewd îşi dădea seama? Dar Verity?

— Să înţelegi ceva e una, începu regele să explice, dar să insişti ca ei să-şi încalce tradiţiile e alta. Verity, trebuie să se întâmple cum am zis eu, acum. Shrewd se frecă la tâmple ca şi cum l-ar fi durut capul. Avem nevoie de alianţa asta. Avem nevoie de ostaşii ei, de darurile ei de nuntă, de tatăl ei care să ne apere spatele. Nu mai poate aştepta. N-ai putea merge la ea într-o lectică închisă, ca să nu trebuiască să te ocupi de cal, şi să lucrezi pe drum? Ţi-ar face bine să mai ieşi puţin, să inspiri aer proaspăt şi...

— NU! urlă Verity, iar Shrewd se întoarse în loc, ca încolţit lângă pervaz.

Prinţul veni la masă şi bătu cu pumnul în ea. Nu bănuisem că avea o asemenea fire.

— Nu şi nu şi nu! Nu am cum să-i ţin pe năvălitori departe de ţărmurile noastre dacă mă clatină şi mă hurducăie lectica. Şi nu, nu mă voi duce la mireasa pe care mi-ai ales-o, la femeia asta care

nici nu mai ştiu cum arată, într-o lectică închisă, ca un invalid sau un imbecil. Nu voi permite să mă vadă aşa, nici să mă batjocorească propriii oameni pe la spate, zicând: „Uite ce-a ajuns viteazul Verity, călătoreşte ca un paralitic şi e dus la o femeie ca o târfă la bărbaţi de peştele ei.” Unde ţi-e mintea, de vii cu astfel de planuri stupide? Ai fost printre munteni, ştii cum gândesc. Crezi că o femeie de-a lor ar accepta un bărbat care călătoreşte ca un bolnav? Până şi familia lor regală îşi abandonează odraslele dacă nu se nasc întregi. Ţi-ai da peste cap propriul plan şi ai lăsa cele Şase Ducate la îndemâna piraţilor.

— Atunci poate...

— Atunci poate că tocmai a apărut o Corabie Roşie, destul de aproape, încât piraţii de pe ea să poată vedea Insula Oului, iar căpitanul lor nu mai ţine cont de visul prevestitor de rău de azi-noapte, iar navigatorul corectează cursul, întrebându-se cum de o fi încurcat reperele de pe linia de coastă. Deja se duce de râpă tot ce am muncit noaptea trecută în timp ce tu dormeai, iar Regal dansa şi se îmbăta alături de curtenii lui. Şi noi stăm aici şi vorbim prostii. Tată, aranjează lucrurile. Aranjează-le cum vrei şi cum poţi, numai să nu mă pui pe mine să fac altceva decât să întrebuinţez Meşteşugul cât e vreme bună şi ţărmul nostru e ameninţat.

Vorbind, Verity se mişcase de la masă. Ultimele lui cuvinte fură acoperite de zgomotul uşii trântite.

Shrewd se uită la ea câteva clipe. Apoi se frecă la ochi, să-şi alunge oboseala, lacrimile sau vreun grăunte de praf, nu mi-am dat seama exact. Se uită prin cameră, se încruntă când mă văzu, de parcă n-aveam ce căuta acolo. Remarcă pe un ton sec, amintindu-şi de ce eram acolo:

— A mers bine, nu? Cu toate astea, trebuie să găsim o soluţie. Iar când Verity pleacă să-şi aducă mireasa, tu îl vei însoţi.

— Cum doreşte regele meu, am şoptit eu.

— Aşa doresc. Tuşi, apoi se întoarse cu faţa la fereastră. Prinţesa nu mai are decât un frate mai mare. Nu e un om prea sănătos. A fost cândva zdravăn şi voinic, dar l-a străpuns o săgeată

în piept pe Câmpiile de Gheaţă. A trecut prin el, aşa a auzit Regal. Rănile din piept şi din spate i s-au vindecat, dar iarna scuipă sânge şi vara nu poate sta pe cal ori instrui ostaşii decât câteva ore. Cunoscând-i pe munteni, tare mă mir că el e moştenitorul tronului.

Am stat şi m-am gândit puţin.

— Şi ei au acelaşi obicei ca noi. Bărbat sau femeie, copiii moştenesc tronul în ordinea în care s-au născut.

— Da, aşa este, aprobă Shrewd calm.

Ştiam deja ce gândeşte: Şapte Ducate ar fi mult mai puternice decât Şase.

— Tatăl prinţesei Kettricken cum stă cu sănătatea? am întrebat eu.

— E sănătos şi voios pentru vârsta lui. Sunt convins că va domni cel puţin zece ani de acum încolo, păstrându-şi regatul neciuntit şi în siguranţă pentru moştenitorul lui.

— Probabil că până atunci necazurile noastre cu Piraţii Corăbiilor Roşii se vor fi încheiat demult. Verity se va putea ocupa de altele.

— Probabil, încuviinţă Shrewd. Se uită, în sfârşit, în ochii mei. Când Verity merge să-şi aducă mireasa, îl vei însoţi, îmi repetă el. Înţelegi ce datorii vei avea? Mă încred în discreţia ta.

Mi-am plecat capul în faţa lui.

— Cum doreşte regele meu.

19

CĂLĂTORIA

A vorbi despre Regatul Munţilor ca despre un regat înseamnă a porni de la început cu o neînţelegere legată de zonă şi de oamenii care o populează. La fel de greşit e să numeşti regiunea Chyurda, deşi chyurda reprezintă într-adevăr majoritatea populaţiei de acolo. În loc de o singură fâşie de pământ, Regatul Munţilor e alcătuit din cătune atârnate pe versanţi, văi cu teren arabil, sate de negustori presărate de-a lungul drumurilor aspre care conduc la trecători şi clanuri de păstori şi vânători nomazi împrăştiate prin regiunile mai neospitaliere dintre ele. Un asemenea popor diversificat nu va fi unit niciodată, din cauza intereselor contradictorii. În mod ciudat însă, singura forţă mai puternică decât independenţa fiecărui grup şi tradiţiile insulare este devotamentul faţă de „regele” lor.

Tradiţia ne spune că prima din această linie de regi a fost o judecătoare-profet, o femeie nu doar înţeleaptă, ci şi filosoafă. Ea a creat o teorie a conducerii a cărei piatră de temelie este ideea că un conducător este servitorul poporului, deci trebuie să fie altruist. Nu se ştie exact când a ajuns judecătorul rege; a fost o trecere treptată, odată cu răspândirea zvonului despre cinstea şi înţelepciunea sfântului de la Jhaampe. Cum tot mai mulţi oameni mergeau acolo după sfaturi, gata să respecte hotărârea judecătorului, sigur că legile acelei aşezări au ajuns să fie respectate în toţi munţii şi că s-au înmulţit la număr cei care au preluat legile din Jhaampe. Şi aşa au ajuns judecătorii regi. Dar, lucru de mirare, au păstrat benevol hotărârea de a servi şi a se sacrifica pentru popor. Tradiţia celor din Jhaampe e bogată în

poveşti cu regi şi regine care s-au jertfit pentru popor în toate felurile imaginabile, de la a apăra copiii de păstor de animalele sălbatice până la a se lăsa luaţi ostatici în vremuri de război.

Despre munteni se spune că sunt aspri, aproape sălbatici în realitate, pământul pe care locuiesc e de neclintit, ca şi legile lor. E adevărat că pruncii născuţi strâmbi sunt abandonaţi sau, mai des, înecaţi ori otrăviţi. Bătrânii aleg deseori Izolarea, un exil benevol în locuri în care frigul şi foametea pun capăt bolii. Unui bărbat care-şi încalcă promisiunea i se taie limba şi trebuie să dea de două ori cât a promis. Asemenea obiceiuri par a fi barbare pentru aceia mai statornici din cele Şase Ducate, dar sunt foarte potrivite pentru populaţia din Regatul Munţilor.

Până la urmă, i s-a făcut pe voie lui Verity. Nu s-a bucurat, sunt convins, pentru că singurul motiv pentru amânarea nunţii a fost îndesirea bruscă a raidurilor. Într-o singură lună, au fost arse două sate şi treizeci şi doi de localnici au fost luaţi ostatici. Nouăsprezece aveau deja popularele sticluţe cu otravă şi au preferat să-şi ia viaţa. A treia localitate, cu populaţie mai mare, a reuşit să se apere, dar nu cu ajutorul trupelor regale, ci al trupelor de mercenari angajate şi organizate de locuitori. Ca o ironie, mulţi dintre luptători erau Străini imigranţi care întrebuinţau una dintre puţinele lor deprinderi. Şi aşa creştea numărul de proteste şoptite împotriva inactivităţii regelui.

N-a fost de mare ajutor să li se explice strădania lui Verity şi munca grupului format de Galen. Oamenilor le trebuiau nave de război care să apere ţărmul mării. Dar e nevoie de timp să construieşti nave, iar vasele comerciale care fuseseră transformate şi deja trimise pe apă erau nişte raţe grase puse pe bălăcit şi nu puteau face faţă corăbiilor iuţi care ne hărţuiau. Promisiunea că vor avea nave de război la primăvară nu le-a ţinut de cald fermierilor şi păstorilor care încercau să-şi protejeze recoltele şi turmele din acel an, iar ducatele din interior vociferau tot mai des împotriva taxelor împovărătoare pe care le plăteau pentru construirea navelor de

război menite să apere un ţărm de care ei nu erau legaţi. La rândul lor, conducătorii ducatelor de la ţărmul mării se întrebau, sarcastici, cum se vor descurca cei din interiorul ţării fără porturile şi vasele lor comerciale care să le transporte mărfurile. Nu o dată s-au auzit altercaţii zgomotoase la întâlnirile înaltului Consiliu; ducele Ram din Tilth a sugerat că n-ar fi mare pierdere dacă s-ar ceda piraţilor Insulele Apropiate şi Capul Blănurilor, dacă aşa s-ar pune capăt raidurilor, iar ducele Brawndy din Bearns a ameninţat că va opri circulaţia vaselor comerciale pe râul Ursului şi atunci să vedem dacă Tilth va mai considera că e o pierdere neînsemnată. Regele Shrewd a ameninţat că suspendă consiliul înainte să se încaiere cineva, dar nu înainte ca ducele din Farrow să declare ferm că e de partea Ducatului Tilth. Cu fiecare lună şi cu fiecare taxă, ducatele se separau tot mai mult. Era limpede că trebuia reconstruită unitatea regatului, iar Shrewd credea că numai o căsătorie între două familii regale putea fi soluţia.

Aşadar, Regal a dansat pe muzica diplomaţiei şi a aranjat ca el însuşi să ţină locul lui Verity la căsătoria cu prinţesa Kettricken, de faţă cu tot poporul ei, iar Verity să îşi spună jurămintele prin mijlocirea fratelui său. Desigur, avea să urmeze încă o ceremonie, la Buckkeep, cu reprezentanţi din poporul lui Kettricken drept martori. Prin urmare, Regal a rămas la Jhaampe, capitala Regatului Munţilor, iar între Buckkeep şi Jhaampe s-a pornit un schimb continuu de mesageri, daruri şi provizii. Nici o săptămână nu trecea fără o cavalcadă care să vină ori să plece. La Buckkeep nu se mai termina cu agitaţia.

După mine, era o cale penibilă şi stângace de a încheia o căsătorie. Mirii vor fi căsătoriţi de o lună înainte de a se vedea la faţă. Dar iţele politice erau mai importante decât sentimentele lor, aşa că s-au pus la cale ceremonii separate.

Îmi revenisem deja de multă vreme după ce Verity îmi sorbise din putere, dar încă nu înţelegeam pe deplin ce-mi făcuse Galen când îmi înceţoşase mintea. Cred că i-aş fi cerut socoteală, în ciuda sfatului lui Verity, dacă nu ar fi plecat din Buckkeep către Jhaampe,

oprindu-se la Farrow, unde avea rude pe care voia să le viziteze. Până când se întorcea, plecam eu la Jhaampe, deci nu aveam cum să-l întâlnesc.

Aveam din nou prea mult timp liber. Mă ocupam încă de Leon, dar asta nu-mi lua mai mult de o oră sau două pe zi. Nu descoperisem nimic legat de atacul împotriva lui Burrich şi nici el nu dădea semne de înduplecare. Am făcut o plimbare în oraş, dar când, din întâmplare, am trecut pe lângă prăvălia de lumânări, avea obloanele trase. M-am interesat la dugheana vecină şi bărbatul de acolo mi-a zis că-i închisă de zece zile şi, dacă nu vreau să cumpăr hamuri de piele, s-o şterg şi să nu-l mai bat la cap. Mi-am amintit de tânărul cu care o văzusem pe Molly ultima oară şi le-am urat, mâhnit, să n-aibă parte unul de celălalt.

De singurătate, nu din alte motive, m-am hotărât să-l caut pe bufon. Era prima dată când îl căutam eu. S-a dovedit mai greu de găsit decât credeam.

După ce am rătăcit câteva ore prin turn în speranţa de a-l întâlni, mi-am făcut curaj şi m-am dus în camera lui. Ştiam de ani de zile unde era, dar nu mai fusesem acolo şi nu doar fiindcă se afla într-un loc unde nu prea mergeam. Bufonul nu era amator de prieteni decât dacă şi când voia el. Locuia în vârful unui turn. Ştiam de la Fedwren că odaia lui fusese cândva destinată hărţilor şi din ea se vedea foarte bine terenul din jurul Buckkeepului, dar clădirile ridicate în timp blocaseră vederea, iar alte turnuri îl înlocuiseră ca post de observaţie. Nu mai servea la nimic, decât ca adăpost pentru bufon.

Am urcat până la ea într-o zi înainte de vremea culesului. Era deja cald, se lipea transpiraţia de tine. Turnul era închis, avea numai deschizături pentru tras săgeţi prin care intra lumină numai cât să văd cum ridicam în aer praful. La început mi s-a părut mai răcoare decât afară, dar, urcând, se făcea tot mai cald şi mai înăbuşitor. Când am ajuns la ultimul palier, nu mai puteam respira. Am ridicat obosit pumnul şi am bătut în uşa solidă.

— Eu sunt, Fitz! am strigat, dar aerul stătut şi încins îmi estompă vocea ca o pătură udă aruncată peste flăcări.

Oare asta să-mi fie scuza? Oare să-i spun că am crezut că nu m-a auzit şi de aceea am intrat? Sau că îmi era atât de cald şi de sete, încât am vrut să văd dacă nu cumva în odaia lui e mai mult aer şi puţină apă? Bănuiesc că nu contează. Am pus mâna pe zăvor. S-a mişcat şi am intrat.

— Bufonule? am strigat, dar am simţit că nu era acolo. Nu aşa cum simţeam prezenţa sau absenţa altora, dar din cauza aerului încremenit. Cu toate astea, am rămas în uşă şi ce-am văzut m-a lăsat cu gura căscată.

Risipă de lumină, flori şi culori. Un război într-un colţ; lângă el, coşuri cu aţă fină colorată. Nu mai văzusem niciodată cuverturi ca cele de pe pat şi draperii ca cele de la ferestrele deschise, ţesute în modele geometrice care te duceau cu gândul la un câmp de flori sub un cer senin. Într-un vas mare de ceramică pluteau flori, iar un peştişor argintiu înota printre tulpini şi deasupra pietricelelor lucioase de pe fund. Am încercat să mi-l închipui pe bufonul palid şi cinic în mijlocul acelui univers de culori şi bun gust. Am făcut un pas în faţă. Am crezut că-mi sare inima din piept.

Un bebeluş. Aşa am crezut la început şi, fără să mă gândesc prea mult, am mai făcut doi paşi şi-am îngenuncheat lângă leagăn. Nu era un copil adevărat, ci doar o păpuşă, atât de bine lucrată, încât mă aşteptam s-o văd respirând şi mişcându-şi pieptul. Am întins mâna spre faţa palidă şi delicată, dar n-am îndrăznit s-o ating. Curbura frunţii, pleoapele închise, obrajii uşor îmbujoraţi, până şi mânuţa care se odihnea pe pătură erau perfecte cum nu credeam că poate fi un obiect creat. Din ce argilă fină fusese făcută nu ştiam, nici ce mână înnegrise sprâncenele firave de deasupra obrajilor. Păturica avea broderie cu panseluţe, iar perna era din mătase. Nu ştiu cât am stat îngenuncheat acolo, fără zgomot, ca şi cum m-aş fi uitat la un bebeluş adormit. Până la urmă m-am ridicat şi am ieşit din cameră. Am închis uşa cât am putut de încet. Am coborât în linişte nenumăratele trepte, pe jumătate îngrozit că s-ar

putea să mă întâlnesc cu bufonul urcând şi pe jumătate împovărat de gândul că mai locuia cineva la fel de singur ca mine în turn.

În noaptea aceea m-a chemat Chade, dar, când m-am dus la el, am avut impresia că nu voia decât să mă vadă. Am stat tăcuţi în faţa căminului rece. Arăta mai bătrân ca niciodată. Aşa cum Verity era ros pe dinăuntru, el era sleit. Degetele osoase i se uscaseră şi avea ochii roşii. Deşi trebuia să doarmă, preferase să mă cheme pe mine. Stătea nemişcat şi tăcut, ciugulind câteodată din mâncarea aşezată în faţa noastră. În cele din urmă, m-am hotărât să-l ajut.

— Ţi-e teamă că n-o să reuşesc? l-am întrebat cu glas scăzut.

— Ce să reuşeşti? întrebă la rândul lui, absent.

— Să-l omor pe prinţul de la munte. Pe Rurisk.

Chade se întoarse ca să-mi vadă bine faţa. Liniştea domni multă vreme.

— N-ai ştiut că regele Shrewd mi-a cerut-o, m-am bâlbâit eu.

Încet de tot, se răsuci spre cămin şi-l studie ca şi cum ar fi jucat flăcări în el şi-ar fi citit în ele.

— Eu nu sunt decât făurarul de unelte. Altul e cel care le întrebuinţează.

— Crezi că e o misiune... rea? Greşită? Am inspirat adânc. Din câte mi s-a spus, prinţul oricum nu mai are mult de trăit. Poate că îi fac un bine dacă îi aduc moartea într-o noapte, în linişte, în loc să...

— Băiete, mă întrerupse Chade. Să nu pretinzi niciodată că suntem altceva decât ceea ce suntem. Asasini. Nu unelte miloase ale unui rege înţelept. Asasini politici care aduc moartea pentru perpetuarea monarhiei noastre. Asta suntem.

Veni rândul meu să studiez fantomele flăcărilor.

— Faci să-mi fie foarte greu. Mai greu decât îmi este deja. De ce? De ce m-ai făcut ce sunt, dacă încerci să-mi slăbeşti hotărârea...

N-am reuşit să duc la capăt întrebarea.

— Cred că... Lasă. Poate că sunt gelos, băiete. Mă întreb de ce te foloseşte regele pe tine, şi nu pe mine. Poate că am ajuns să

trăiesc prea mult şi nu-i mai sunt de folos. Poate că, acum, cunoscându-te pe tine, aş vrea să nu te fi făcut niciodată...

Nici el nu-şi termină propoziţia. În loc să vorbească, se lăsă dus de gânduri.

Am stat amândoi şi-am cugetat la însărcinarea mea. De data asta, nu împărţeam dreptatea regelui. Nu era o sentinţă de condamnare la moarte a unui criminal. Pur şi simplu înlăturam un bărbat care stătea în calea puterii mai mari. Atât am stat pe gânduri, încât până la urmă m-am întrebat dacă îmi voi îndeplini misiunea. Apoi am ridicat ochii la cuţitul de argint înfipt adânc în poliţa căminului şi am crezut că ştiam răspunsul.

— Verity s-a plâns în numele tău, rosti Chade.

— S-a plâns?

— Lui Shrewd. Mai întâi, că Galen s-a purtat urât cu tine şi te-a înşelat. A fost o plângere formală. A spus că a privat regatul de Meşteşugul tău într-o perioadă în care ar fi fost deosebit de folositor. I-a sugerat lui Shrewd să rezolve problema cu Galen, până nu iei tu taurul de coarne.

Am citit pe chipul lui Chade că ştia tot ce discutasem cu Verity. Nu ştiam ce să cred.

— N-aş face asta. Nu m-aş răzbuna singur pe Galen, mai ales după ce Verity mi-a cerut să n-o fac.

Chade mă privi aprobator.

— Aşa i-am spus şi eu lui Shrewd. Însă el m-a rugat să te anunţ că se va ocupa el de asta. Va face dreptate chiar el. Trebuie să aştepţi şi să fii mulţumit.

— Cum va proceda?

— Nu ştiu. Nici Shrewd nu cred că ştie încă. Omul ăla trebuie pedepsit. Dar să nu uităm că, dacă e să formeze şi alte grupuri de iniţiaţi, nu trebuie să sufere prea tare. Verity s-a mai plâns de ceva regelui, adăugă el după ce-şi drese glasul. Ne-a acuzat pe faţă, pe el şi pe mine, că suntem gata să te sacrificăm de dragul regatului.

De asta mă chemase Chade de fapt. Acum am înţeles. Am tăcut.

— Shrewd a pretins că nici prin cap nu i-a trecut aşa ceva. Eu nici n-am crezut că e posibil. Oftă de parcă îi durea să rostească vorbele. Shrewd e rege, băiete. Regatul e principala lui grijă.

Linişte se lăsă iar, prelungă.

— Zici că m-ar sacrifica. Fără nicio remuşcare.

Chade nu-şi luă ochii de la cămin.

— Pe tine. Pe mine. Chiar pe Verity, dacă aşa ar supravieţui regatul. Să nu uiţi niciodată, adăugă după ce se întoarse cu privirea la mine.

Cu o noapte înainte de plecarea alaiului de nuntă, a bătut Lacey la uşa mea. Era cam târziu. Când mi-a spus că Lady Patience vrea să mă vadă, am întrebat prosteşte:

— Acum?

— Păi, mâine pleci, sublinie femeia.

Am ascultat-o cuminte, căci avea dreptate.

Am găsit-o pe Patience într-un scaun dosit pe sub perne, cu o mantie prea brodată peste cămaşa de noapte. Părul îi aluneca până la umeri. M-am aşezat unde mi-a arătat. Lacey se apucă s-o pieptene.

— Am aşteptat să vii să-ţi ceri iertare, zise Patience. Am deschis imediat gura ca s-o potopesc cu scuzele, dar mă opri cu un gest nervos.

— Însă, stând de vorbă cu Lacey în seara asta, am ajuns la concluzia că te-am iertat deja. Băieţii, am tras eu concluzia, trebuie să-şi manifeste impoliteţea. Am hotărât că nu ai făcut nimic intenţionat, deci nu e nevoie să-ţi ceri iertare.

— Dar îmi pare rău, am protestat. Numai că n-am ştiut cum să...

— Acum e prea târziu, te-am iertat oricum. În plus, nu mai e timp. Sunt convinsă că ar fi trebuit să dormi deja. Însă, cum e prima oară când mergi la curtea altui rege, am vrut să-ţi dau ceva înainte de plecare.

Am deschis gura şi am închis-o imediat la loc. Dacă ea voia să creadă că asta era prima mea ieşire la curtea altui rege, de ce s-o contrazic?

— Stai aici, îmi porunci şi-mi arătă un loc de la picioarele ei.

M-am aşezat cuminte. De-abia atunci am observat că avea o cutie mică în poală. Era din lemn închis, cu un căprior în basorelief pe capac. Când a deschis-o, am simţit aroma lemnului. Scoase un cercel şi mi-l apropie de ureche.

— Prea mic, bombăni ea. Ce rost are să porţi o bijuterie dacă nu o vede nimeni? Ridică alte bijuterii şi le dădu deoparte, cu acelaşi comentariu. Până la urmă găsi una care semăna cu o bucată de plasă de argint. De ea era prinsă o piatră albastră. Se strâmbă la ea, apoi dădu din cap în silă. Bărbatul ăla are gusturi. Nu are altceva, dar are gusturi.

O apropie din nou de urechea mea şi, fără să mă prevină, îmi înfipse acul în lob.

Am ţipat şi mi-am dus palma la ureche, dar ea mi-o îndepărtă.

— Nu fi copil. Trece imediat.

Cercelul avea un soi de încheietoare. Patience îmi îndoi nemiloasă urechea şi o fixă.

— Îi stă bine. Ce zici, Lacey?

— Foarte bine, aprobă servitoarea, aplecată deasupra dantelei, ca întotdeauna.

Patience îmi făcu semn să plec. Când m-am ridicat, îmi spuse:

— Să nu uiţi, Fitz. Că stăpâneşti sau nu Meşteşugul, că-i porţi numele sau nu, eşti fiul lui Chivalry. Ai grijă să te porţi cu cinste. Acum du-te şi culcă-te.

— Cu urechea asta? am întrebat şi i-am arătat că aveam sânge în vârful degetelor.

— Nu m-am gândit. Iartă-mă...

— E prea târziu ca să vă cereţi scuze, am întrerupt-o. V-am iertat deja. Vă mulţumesc.

Când am ieşit de la ea, Lacey încă râdea.

A doua zi m-am trezit devreme ca să-mi iau locul în alai. Pentru a pecetlui noua alianţă dintre familii, trebuiau duse daruri bogate. Am văzut daruri pentru prinţesa Kettricken: o iapă pursânge, giuvaiere, materiale pentru veşminte, servitori şi parfumuri rare. Pe urmă am mai văzut daruri pentru familia ei: cai, şoimi şi aur prelucrat pentru tatăl şi fratele ei. Dar mai bogate erau darurile oferite regatului ei, pentru că, în tradiţia Jhaampe, ea însemna mai mult pentru popor decât pentru familie. Aşa că se ofereau vite, cai, mânji şi păsări de casă, arcuri din lemn de tisă, care nu se găseau pe la munte, unelte din metal prelucrat, din fier de la Forge, şi altele, şi altele care să-i îmbogăţească pe munteni. Pe lângă ele, li se ofereau cunoştinţe: cele mai frumos ilustrate manuale despre ierburi ale lui Fedwren, tăbliţe despre leacuri şi un pergament despre cum se prind insectele, o copie îngrijită făcută chiar de Hawker. Oficial, eu însoţeam alaiul ca să am grijă de acestea din urmă.

Pe lângă ele, am primit o provizie sănătoasă de plante şi rădăcini dintre cele ilustrate în manual, plus seminţe care să fie cultivate în caz că plantele nu puteau fi transportate. Nu era un dar obişnuit, aşa că mi-am luat responsabilitatea în serios, cum mi-am luat şi misiunea cealaltă. Au fost toate învelite şi aşezate într-un scrin din lemn de cedru. Le verificam pentru ultima oară înainte de a duce scrinul în curte, când l-am auzit pe bufon în spatele meu.

— Ţi-am adus ceva.

Stătea în pragul uşii mele. Nu îl auzisem deschizând uşa. Îmi oferi un săculeţ cu şiret.

— Ce este? l-am întrebat, încercând să nu mă dau de gol că-i văzusem florile şi păpuşa.

— Leacuri de mare pentru stomac.

Am ridicat din sprâncene.

— Purgative? Dar de nuntă? Păi, poate că unii l-ar considera potrivit, dar ierburile pe care le duc eu se pot cultiva la munte. Nu cred că...

— Nu e un dar de nuntă. E pentru tine.

Am luat săculeţul, neştiind ce să cred. Era un purgativ foarte puternic.

— Mulţumesc că te-ai gândit la mine. Dar, de obicei, nu sufăr cu stomacul când călătoresc şi...

— De obicei, când călătoreşti, nu eşti în pericol să fii otrăvit.

— Încerci să-mi spui ceva?

M-am străduit să fiu vesel şi să-l tachinez. Îmi era dor de strâmbăturile şi ironiile lui.

— Numai că ar fi înţelept să mănânci puţin sau deloc din mâncarea pe care nu ţi-o pregăteşti singur.

— La toate ospeţele care-o să fie acolo?

— Nu. Doar la cele după care vrei să supravieţuieşti.

Vru să plece.

— Iartă-mă, am spus repede. N-am vrut să te deranjez, te-am căutat, era zăpuşeală, uşa descuiată, aşa că am intrat. N-am vrut să-mi bag nasul în treaba ta.

Vorbi, dar tot cu spatele la mine:

— Şi te-ai distrat?

— Păi... păi...

Nu ştiam ce să-i spun, cum să-l asigur că nu voi spune nimănui ce-am văzut la el în odaie. Bufonul mai făcu doi paşi şi puse mâna pe zăvor.

— Aş vrea să am şi eu un loc care să semene cu mine aşa cum seamănă al tău cu tine, am zis repede. Un loc pe care să nu-l dezvălui nimănui.

Uşa rămase întredeschisă.

— Ascultă-mi sfatul şi poate că vei supravieţui călătoriei. Când judeci motivele cuiva, nu uita că nu trebuie să-i măsori grâul cu baniţa ta. Poate că baniţa lui are altă măsură decât a ta.

Şi cu asta bufonul închise uşa după el, dar îmi adresase cuvinte suficient de încâlcite, încât să-mi dea impresia că mă iertase pentru necuviinţa mea.

Mi-am îndesat purgativele în vestă. Nu le voiam, dar mi-era frică să nu le iau. Am aruncat o privire prin cameră. Era, ca de

obicei, mai mult goală şi practică. Doamna Hasty se ocupase de bagajul meu, pentru că nu avusese încredere că-mi pun hainele noi. Căpriorul tăiat fusese înlocuit cu altul, care-şi ţinea coarnele gata de atac. „Verity a poruncit aşa”, mi-a spus când am întrebat-o ce-i cu el. „Îmi place mai mult decât celălalt. Ţie nu?”. „Păi, ba da”, am zis, şi cu asta se încheiase discuţia. Un nume şi un blazon. Am dat din cap pentru mine, am ridicat pe umeri scrinul cu ierburi şi suluri şi am coborât să mă alătur caravanei.

Pe trepte, m-am întâlnit cu Verity. La început nu mi-am dat seama cine e, pentru că le suia ca un bătrân. M-am dat la o parte ca să-i fac loc şi, când a ridicat ochii la mine, l-am recunoscut. E ciudat să ţi se pară străină o faţă cândva atât de familiară. Am observat că alunecau hainele de pe el şi că în părul des, odată negru, avea fire cărunte. Îmi zâmbi absent şi apoi, ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva, mă opri.

— Pleci în Regatul Munţilor? Pentru ceremonia de nuntă?

— Da.

— Îmi faci o favoare, băiete?

— Bineînţeles, am zis, şocat de vocea lui răguşită,

— Vorbeşte frumos despre mine în faţa ei. Să spui adevărul, atenţie, nu-ţi cer să minţi. Dar să mă vorbeşti de bine. Întotdeauna am crezut că ai o părere bună despre mine.

— Am, l-am asigurat, în timp ce se îndepărta. Una foarte bună, domnule.

Nu mi-a răspuns. M-am simţit ca atunci când mă părăsise bufonul.

Curtea gemea de oameni şi de animale. De data asta nu se mergea cu căruţele; se ştia că drumurile de munte sunt foarte proaste şi s-a hotărât că vor fi folosiţi măgarii, de dragul rapidităţii. Nu se face să întârzie alaiul la nuntă; şi aşa era destul de rău că mirele nu participa.

Turmele şi cirezile fuseseră trimise cu câteva zile înainte. Călătoria era de aşteptat să dureze două săptămâni, dar lumea se pregătea pentru trei. Am supravegheat legarea scrinului de cedru

pe un măgar, pe urmă m-am dus lângă Cenuşia şi m-am pus pe aşteptat. Praful se ridica repede chiar şi în curtea cu dale. Deşi fusese meticulos plănuită, caravana părea haotică. L-am zărit scurt pe Sevrens, valetul preferat al lui Regal. Regal îl trimisese înapoi la Buckkeep cu o lună în urmă, cu îndrumări speciale pentru nişte straie pe care le voia cusute pentru el. Sevrens umbla fără astâmpăr în spatele lui Hands şi protesta, iar Hands nu părea foarte răbdător cu el. Când doamna Hasty mi-a spus cum să port noile mele haine, mi-a dezvăluit că Sevrens căra atâtea veşminte şi pălării pentru Regal, încât i se dăduseră trei măgari. Mi-am închipuit că Hands trebuia să se ocupe de ei, pentru că Sevrens era un valet desăvârşit, dar se speria de animalele mari. Rowd, sluga lui Regal, venea greoi în spatele lor, scos din pepeni şi nerăbdător. Pe umerii lui laţi căra un cufăr. Poate că din cauza asta se agita Sevrens. Unde să-l mai pună? În curând s-au pierdut toţi trei în mulţime.

Am fost surprins să-l văd pe Burrich verificând căpăstrul cailor pursânge şi al iepei pentru prinţesă. Putea să le verifice persoana care se ocupa de animale. Pe urmă, când l-am văzut că încalecă, am înţeles că venea şi el. M-am uitat să văd cine-l mai însoţeşte, dar n-am văzut pe nimeni cunoscut de la grajduri, în afară de Hands. Cob plecase de la Jhaampe, cu Regal. Aşadar, Burrich se ocupa singur de toate. Nu m-am mirat prea tare.

L-am zărit şi pe August, călare pe o iapă cenuşie splendidă, aşteptând plecarea nerăbdător, ca un animal. Timpul petrecut cu grupul de iniţiaţi îl schimbase deja. Cândva fusese un tinerel dolofan, tăcut, dar simpatic. Avea părul stufos şi negru, ca Verity, şi am auzit că semăna cu verişorul lui în copilărie. Cu cât va întrebuinţa mai des Meşteşugul, cu atât va semăna mai mult cu el. Venea la nuntă pe post de fereastră pentru Verity, care să ia astfel şi el parte la nunta în care Regal rostea jurămintele în locul lui. Glasul lui Regal, ochii lui August, mi-am zis. Eu ce rol jucam pentru Verity? Acela de pumnal?

Am încălecat pe Cenuşia ca să scap de cei care-şi luau rămas-bun de la gloată şi dădeau instrucţiuni de ultim moment, dar şi din alte motive. Mă rugam Edei să pornim odată. Am aşteptat la nesfârşit să se formeze şirul dezlânat, să se strângă şi ultimele curele. Dintr-odată se ridicară steagurile, se auzi cornul, iar şirul de cai, măgari încărcaţi şi oameni se urni. Am înălţat capul doar o dată şi am văzut că Verity se urcase în vârful turnului ca să vadă cum plecăm. I-am făcut cu mâna, dar nu cred că m-a zărit în mulţime. Apoi am ieşit pe poartă şi am început să urcăm pe cărarea şerpuitoare de pe deal, care se depăna de Buckkeep, ducând spre apus.

Drumul ne conducea pe malurile râului Buck, pe care urma să îl traversăm prin locurile mai puţin adânci de la graniţa ducatelor Buck şi Farrow, apoi urma să străbatem câmpiile întinse din Farrow, până ajungeam la Lacul Albastru. De acolo, planul era să urmăm cursul unui râu numit, simplu, Râul Rece, care izvora din Regatul Munţilor, după care începea drumul neguţătorilor, care străbătea munţii şi umbrele lor până sus, la Trecătoarea Furtunii; din acel loc trebuia să ne îndreptăm spre pădurile verzi şi dese din Tărâmul Ploilor Sălbatice. Dar nu ajungeam la ele, ci urma să oprim la Jhaampe, singurul loc din Regatul Munţilor care putea fi numit oraş.

A fost o călătorie obişnuită, lăsând la o parte micile evenimente nelipsite unei asemenea aventuri. După primele trei zile, totul a decurs monoton, numai peisajul se schimba. În fiecare sat ori cătun, localnicii ne întâmpinau şi ne ţineau în loc ca să-l felicite pe prinţ şi să-i ureze de bine cu ocazia căsătoriei.

Când am ajuns pe câmpiile din Tărâmul Ploilor Sălbatice, satele s-au rărit. Fermele bogate şi oraşele comerciale din Farrow se aflau la nord de drumul nostru, de-a lungul râului Vin. Am străbătut câmpiile şi am întâlnit văcari nomazi, care formau oraşe numai în lunile de iarnă, când se stabileau pe rutele comerciale pentru „sezonul verde”. Am trecut pe lângă turme de oi, capre şi cai şi, mai rar, pe lângă porcii graşi şi periculoşi numiţi haragar, dar nu am vorbit cu oamenii, ci am desluşit doar vârfurile corturilor conice

în depărtare ori câte-un cioban răzleţ stând trufaş în şa, ridicând bâta în semn de salut.

M-am reîmprietenit cu Hands. Împărţeam hrana şi căldura focului în fiecare seară. Mă desfăta povestindu-mi cum Sevrens bodogănea întruna, îngrijorat că se umplu de praf straiele de mătase, că insectele devorează gulerele de blană şi că se roade catifeaua de atâta drum. Şi mai nemulţumit era de Rowd. Nici eu nu mă dădeam în vânt după el, iar lui Hands i se părea o tovărăşie apăsătoare, pentru că îl bănuia pe băiat că încearcă să fure din bagajele lui Regal. Într-o seară, Rowd chiar a venit la focul nostru şi a început să ameninţe, chiar dacă vag, că-i va veni el de hac oricărui hoţ. În afară de aceste mici neplăceri, serile s-au scurs paşnice.

Am avut vreme frumoasă. Asudam ziua, dar noaptea era răcoare. Dormeam pe pătura mea şi rareori îmi căutam adăpost. În fiecare noapte verificam conţinutul scrinului, m-am străduit să nu las rădăcinile să se usuce şi am avut grijă să nu se distrugă pergamentele şi tăbliţele de atâta mutat. O singură dată m-a trezit nechezatul puternic al Cenuşiei şi am crezut că scrinul fusese puţin deplasat de la locul lui. Dar i-am verificat imediat conţinutul şi l-am găsit în ordine. Când i-am pomenit de incident lui Hands, mi-a spus că m-am molipsit de la Rowd.

Cătunele şi cirezile pe lângă care treceam ne ofereau adesea hrană proaspătă în cantităţi generoase, aşa că nu ne-a mers prea rău în călătorie. Apa nu se găsea pretutindeni la îndemână în Farrow, dar în fiecare zi dădeam peste un izvor sau o fântână prăfuită, deci nici de sete nu pot zice că am răbdat.

Pe Burrich l-am văzut foarte rar. Se scula înaintea tuturor şi o lua în faţa caravanei, pentru ca animalele din grija lui să pască iarba cea mai bună şi să bea apa cea mai proaspătă. Ştiam că voia ca, la sosirea în Jhaampe, caii lui să fie în cea mai buni stare. Şi August era aproape invizibil. Deşi, teoretic, el răspundea de expediţia noastră, a lăsat-o pe mâinile căpitanului gărzii sale de onoare. Nu mi-am dat seama dacă a procedat aşa din înţelepciune

sau din lene. În orice caz, stătea mai mult izolat, decât îi permitea lui Sevrens să îl îngrijească şi să mănânce cu el.

Pentru mine, călătoria a fost ca o întoarcere la un fel de copilărie. Aveam foarte puţine responsabilităţi. Hands era un camarad extraordinar şi n-a trebuit să-l încurajez prea mult să-şi deschidă traista cu bârfe şi poveşti. Uneori trecea şi câte-o zi întreagă fără să-mi aduc aminte că, la capătul călătoriei, trebuia să omor un prinţ.

Asemenea gânduri mă copleşeau când mă trezeam în toiul nopţii. În Farrow, cerul părea mai împânzit de stele decât la Buckkeep. Stăteam cu ochii la ele şi repetam în minte cum îi voi lua viaţa lui Rurisk. Mai adusesem un scrin, micuţ, împachetat cu grijă printre hainele şi lucrurile mele personale. Îl pregătisem după multă cumpănire şi spaimă, pentru că misiunea aceasta trebuia îndeplinită fără cusur. Curat, fără să se işte nicio bănuială. Trebuia să-mi plănuiesc bine mişcările în timp. Prinţul nu trebuia să moară cât ne aflam noi la Jhaampe. Niciun norişor nu trebuia să umbrească nunta. Nu putea muri nici înainte de ceremonia de la Buckkeep şi consumarea căsătoriei, pentru că ar fi fost semn rău pentru tânăra pereche. Nu era o misiune uşoară.

Câteodată mă întrebam de ce nu o primise Chade. Eram pus la încercare? Dacă nu reuşeam, aş fi fost omorât? Era Chade prea bătrân pentru aşa o provocare sau prea valoros ca să-şi rişte viaţa? Numai el se putea îngriji de sănătatea lui Verity? După ce îmi alungam din minte astfel de întrebări, începeam să mă gândesc dacă să folosesc un praf care să irite plămânii măcinaţi ai lui Rurisk şi să-l facă să tuşească până moare. Aş putea să-l împrăştii pe pernele şi-n patul lui. Să-i ofer un aşa-zis leac împotriva durerii, de care să devină dependent treptat şi să adoarmă în braţele morţii? Aveam un tonic pentru subţierea sângelui. Dacă plămânii lui sângerau deja, ar fi destul să-l doboare. Aveam şi o otravă fără gust, ca apa, care acţiona rapid. Ar trebui să mă asigur că i-o dau la timpul potrivit. Asemenea gânduri nu îmbie la somn, dar aerul

proaspăt şi călăritul toată ziua reuşeau să le alunge şi mă trezeam deseori nerăbdător să pornesc iar la drum.

Când, într-un sfârşit, am desluşit Lacul Albastru, ne-a apărut ca o minune. Nu mai fusesem de ani de zile departe de mare pentru un timp îndelungat şi m-am mirat ce bucuros am fost să văd apa. Fiecare animal din caravana noastră simţea – ştiam eu – mirosul curat al apei. Tărâmul era mai verde şi mai ospitalier în apropierea marelui lac şi cu greu am ţinut caii să nu pască noaptea până să li se umfle burţile.

Corăbiile navigau regulat pe lac, iar după culoarea pânzelor ştiai nu numai ce mărfuri vindeau, ci şi pentru ce familie. Aşezările de pe mal erau construite pe stâlpi, la suprafaţa apei. Am fost întâmpinaţi foarte frumos şi ospătaţi cu peşte proaspăt, care avea un gust ciudat pentru mine, obişnuit cu cel marin. M-am simţit într-adevăr călător, iar Hands şi cu mine ne-am umflat în pene când nişte fete cu ochi verzi, dintr-o familie de negustori, au venit la focul nostru şi-au chicotit toată seara. Au adus cu ele tobe mici şi colorate, fiecare cu alt sunet, şi ne-au cântat la ele şi cu vocea până când mamele lor au venit să le certe şi să le ducă acasă. A fost o experienţă ameţitoare şi în noaptea aceea nu m-am gândit deloc la prinţul Rurisk.

Am călătorit spre apus şi spre miazănoapte pe Lacul Albastru, pe nişte barje cu fund plat, care nu-mi inspirau deloc încredere. Când am ajuns iar pe uscat, ne-am pomenit într-o regiune împădurită, iar zilele fierbinţi din Farrow au devenit o amintire dragă. Drumul nostru trecea prin păduri de cedri nemărginite, presărate cu crânguri de mesteceni albi şi, în zone arse, cu arini şi sălcii. Caii pocneau din copite pe solul închis la culoare. Ne înconjura parfumul dulce al toamnei. Am văzut păsări necunoscute şi odată am zărit scurt un soi de cerb colorat cum nu ştiam că există. Pentru cai nu era bine să pască noaptea şi le-am fost recunoscători oamenilor de pe malul lacului pentru grânele date. Pe întuneric aprindeam focuri. Hands şi cu minte stăteam în acelaşi cort.

Am început să urcăm. Cărarea şerpuia printre pante din cele mai abrupte, sigur ne apropiam de munţi. Într-o după-masă ne-am întâlnit cu o solie din Jhaampe, trimisă pentru a ne saluta şi călăuzi. Pe urmă parcă am înaintat mai repede şi în fiecare seară ne distrau muzicanţi, poeţi şi jongleri şi ne ospătam cu delicatese. Gazdele s-au străduit mult să ne întâmpine frumos şi să ne onoreze. Eu însă găseam diferenţele dintre noi ciudate şi aproape înfricoşătoare. Nu o dată am fost obligat să-mi amintesc de ce mă învăţaseră Burrich şi Chade despre politeţuri, în vreme ce bietul Hands se izola total de noii noştri tovarăşi.

Aceştia erau, majoritatea, chyurda şi arătau cum mă aşteptasem: înalţi, palizi, cu păr şi ochi deschişi la culoare, unii cu plete roşcate ca vulpea, musculoşi – şi femeile, şi bărbaţii. Toţi cărau arcuri sau praştii şi se descurcau mult mai bine pe jos decât călare. Se îmbrăcau în straie de lână şi piele; chiar şi cei mai săraci aveau blănuri fine, pentru că le făceau acasă. Noi mergeam călare, ei, pe lângă noi, pe jos, dar nu se plângeau că trebuie să ţină ritmul cailor toată ziua. Cântau cântece lungi, într-o limbă care suna tânguitor, întrerupte însă de strigăte de victorie sau încântare. Mai târziu am aflat că ne cântau istoria lor, ca să ştim mai bine cui se alătura prinţul nostru. Am bănuit că erau, în mare parte, menestreli şi poeţi, „ospitalierii”, cum se numeau pe limba lor, trimişi, conform tradiţiei, să întâmpine musafirii şi să-i îndemne să se bucure că au venit, chiar înainte de a sosi la destinaţie.

În următoarele două zile, drumul s-a lărgit, pentru că i s-au adăugat cărări şi drumeaguri în apropiere de Jhaampe. A devenit un mare drum comercial, pe alocuri pavat cu pietriş alb. Cu cât ne apropiam mai mult de oraş, cu atât creştea procesiunea noastră, pentru că ni s-au alăturat sate şi triburi întregi din zone mai îndepărtate ale Regatului Munţilor, venite s-o vadă pe prinţesa lor căsătorită cu puternicul prinţ de la câmpie. În curând, însoţiţi de câini şi cai şi un soi de capre pe care le foloseau drept animale de povară, cu căruţe încărcate de daruri şi oameni de toate felurile grupaţi în cete şi familii, am ajuns la Jhaampe.

20

JHAAMPE

„… Aşa că lăsaţi-i să vină, sunt oamenii cărora le aparţin, iar când ajung în oraş, să poată spune oricând: «Acesta este oraşul nostru şi casa noastră, câtă vreme dorim să rămânem în ea.» Să fie întotdeauna loc liber pentru ei, să [cuvinte neclare] ale cirezilor şi turmelor. Atunci nu vor mai fi străini în Jhaampe, ci numai vecini şi prieteni care vin şi pleacă după cum doresc.” Iar voinţa Sacrificiului s-a observat în acest lucru, ca în toate lucrurile.

Aceste rânduri le-am citit peste ani, într-un fragment dintr-o tăbliţă sfântă a chyurda, şi am ajuns, în sfârşit, să înţeleg oraşul Jhaampe, dar prima oară când am călărit pe dealuri către el am fost şi dezamăgit, şi copleşit de cele văzute.

Templele, palatele şi clădirile publice semănau cu nişte lalele uriaşe închise, şi la culoare, şi ca formă. Forma o împrumutaseră de la cândva tradiţionalele adăposturi din piele ale nomazilor care întemeiaseră oraşul; aspectul lor se datora dragostei muntenilor pentru culori. Fiecare clădire fusese revopsită recent, pentru sosirea noastră şi pentru nuntă, aşa că luceau toate în noi culori ţipătoare. Dominau nuanţele de violet, îmblânzite de cele de galben, dar nu lipsea nicio culoare. Era ca şi cum ai da peste un strat de şofran care străpunge zăpada şi solul, pentru că stâncile negre ale munţilor şi plantele perene închise la culoare făceau culorile clădirilor şi mai impresionante. Pe lângă aceasta, oraşul e construit într-o regiune la fel de abruptă ca Buckkeep, deci când te

uiţi la el de jos, culorile şi nuanţele se aşază în straturi, ca nişte flori aranjate cu gust într-un coş.

Pe măsură ce înaintam, am observat că printre marile clădiri erau corturi şi colibe provizorii şi adăposturi mici de toate felurile. În Jhaampe, numai clădirile publice şi casele familiei regale sunt permanente. Restul e un flux şi reflux de oameni care vin să-şi vadă capitala, să ceară judecata de la Sacrificiu, cum îl numesc pe regele sau regina care domneşte acolo, să viziteze muzeele de bogăţii şi cunoştinţe sau să facă negoţ şi să se întâlnească şi cu alţi nomazi. Triburile vin şi pleacă, corturile sunt ridicate şi locuite o lună, două şi pe urmă, într-o dimineaţă, rămâne după ele numai pământul gol, până vine alt grup să le ia locul. Cu toate acestea, nu e un loc dezordonat, pentru că străzile sunt delimitate clar şi în locurile abrupte sunt scări de piatră. Fântânile, băile şi saunele sunt răspândite în tot oraşul şi există reguli stricte pentru aruncarea gunoiului şi a rămăşiţelor. Jhaampe e şi un oraş verde, pentru că la periferie se întind păşuni pentru cei care vin cu vitele şi caii după ei şi zone pentru corturi, la umbra copacilor şi lângă fântânile de acolo. În oraş sunt grădini cu flori şi arbori sculptaţi, îngrijite cu mai mult simţ artistic decât la Buckkeep. Vizitatorii îşi lasă creaţiile în ele: sculpturi în piatră, gravuri în lemn sau vase de ceramică multicolore. Într-un fel, mi-am adus aminte de camera Bufonului, pentru că în ambele locuri culorile şi formele se aranjau numai pentru încântarea ochiului.

Călăuzele noastre ne-au oprit pe o păşune din afara oraşului şi ne-au spus că fusese rezervată pentru noi. După o vreme, ne-a fost limpede că se aşteptau să ne lăsăm caii şi măgarii acolo şi să plecăm pe jos. August, conducătorul numit al caravanei noastre, nu a rezolvat problema foarte diplomat. M-am strâmbat când le-a explicat, aproape înfuriat, că noi am adus lucruri mult mai multe decât puteam căra în oraş şi că mulţi dintre noi sunt prea obosiţi de călătorie ca să mai meargă şi pe jos. Mi-am muşcat limba şi m-am forţat să stau liniştit, martor la nedumerirea politicoasă a gazdelor noastre. Regal sigur cunoştea aceste obiceiuri; de ce nu ne-a

prevenit, ca să nu ne începem vizita ca nişte bădărani şi nişte mofturoşi?

Dar localnicii ospitalieri s-au adaptat rapid la obiceiurile noastre ciudate. Ne-au lăsat să ne odihnim şi ne-au rugat să fim răbdători cu ei. O vreme ne-am fâţâit încoace şi încolo, încercând zadarnic să ne prefacem că ne e bine. Rowd şi Sevrens au venit la mine şi la Hands. Hands mai avea nişte vin pe care l-am împărţit, iar Rowd ne-a dat, cam şovăitor, felii de carne afumată. Am stat de vorbă, dar mărturisesc că n-am fost atent la discuţie. Aş fi vrut să am curajul să merg la August şi să-l implor să fie mai adaptabil la obiceiurile locale. Eram musafirii lor. Şi aşa era rău că mirele nu venise în persoană ca să-şi ia mireasa. Am privit de la distanţă cum August se consulta cu nişte nobili mai bătrâni care veniseră cu noi, dar din gesturile lor şi după cum mişcau din cap am dedus că încuviinţau ce spunea el.

Peste câteva minute, o mulţime de tineri solizi şi de servitoare chyurda au apărut pe drum în faţa noastră. Fuseseră chemaţi cărăuşi să ne ajute să ne ducem lucrurile în oraş şi au fost ridicate corturi pestriţe pentru servitorii care aveau să rămână pe loc; ca să aibă grijă de cai şi de măgari. Mi-a părut foarte rău că Hands era printre ei. I-am încredinţat-o pe Cenuşia. Apoi am luat pe un umăr scrinul de cedru şi pe celălalt bocceaua cu haine. Mergând în procesiune prin oraş, am simţit miros de carne friptă şi cartofi fierţi şi am văzut că gazdele noastre înălţau un pavilion numai cu acoperiş şi aranjau mese în el. Hands n-o să moară de foame, mi-am zis şi mi-am dorit să nu am altceva de făcut decât să îngrijesc animale şi să rătăcesc prin oraş.

Nu avansasem prea mult pe străzile şerpuitoare care duceau spre oraş când ne-am întâlnit cu un grup de lectici purtate de femei chyurda înalte. Am fost invitaţi politicos să ne urcăm în ele, ca să fim duşi în oraş. Ni s-au cerut mii de scuze că ne obosise călătoria.

August, Sevrens, ceilalţi nobili şi majoritatea doamnelor au fost foarte fericiţi să se urce în lectici, dar eu m-am simţit umilit să fiu purtat aşa. Însă n-ar fi fost frumos să le refuz invitaţia insistentă,

aşa că i-am dat cufărul unui băiat cu siguranţă mai tânăr decât mine şi m-am suit într-o lectică purtată de femei destul de bătrâne, încât să-mi poată fi bunici. Am roşit sub privirile curioase ale trecătorilor care se opreau să vorbească în şoaptă. Am mai văzut şi alte lectici, dar pentru bătrâni şi infirmi. Am scrâşnit din dinţi şi am încercat să nu mă gândesc ce părere ar fi avut Verity despre atâta ignoranţă. M-am străduit să le arunc priviri politicoase trecătorilor şi să îmi las aprecierea pentru grădinile şi clădirile graţioase să mi se vadă pe faţă.

Probabil că am reuşit, pentru că lectica mea începu să avanseze mai încet, ca să am mai mult timp să mă uit în jur, iar femeile se întreceau să-mi arate tot ceea ce li se părea că-mi scăpase. Îmi vorbeau în chyurdă şi au fost încântate să constate că înţelegeam câte ceva. Chade mă învăţase câteva vorbe, dar nu-mi spusese cât de melodioasă era această limbă şi în curând mi-am dat seama că înălţimea sunetului era la fel de importantă ca pronunţia. Din fericire, aveam ureche pentru limbi străine, aşa că am început să conversez curajos cu femeile, decis că, atunci când voi sta de vorbă cu mai-marii palatului, n-o să le par un străin netot. O femeie s-a angajat să-mi spună două-trei vorbe despre toate clădirile pe lângă care treceam. O chema Jonqui. Când i-am spus că mă cheamă FitzChivalry, mi-a repetat numele de mai multe ori, ca să şi-l fixeze în minte.

Cu mare greutate le-am convins pe femei să se oprească şi să-mi dea voie să admir o anumită grădină. Nu florile strălucitoare m-au atras, ci un soi de salcie care creştea în spirale şi bucle, nu drept, cum ştiam eu soiul. Am mângâiat coaja subţire a unei crengi. Eram sigur că aş fi putut tăia un butaş, dar n-am îndrăznit, ca să nu supăr pe cineva. O bătrână se aplecă lângă mine, zâmbi larg, apoi îşi plimbă degetele pe vârfurile unui strat de plante scunde, cu frunze mici. Parfumul pe care îl emanau era uimitor. Femeia râse de încântarea de pe faţa mea. Aş fi vrut să mai zăbovesc, dar femeile care mă purtau au insistat să trebuie să ne grăbim ca să-i

prindem din urmă pe ceilalţi înainte de a ajunge la palat. Am bănuit că urma o întâmpinare oficială, pe care nu aveam voie s-o ratez.

Procesiunea şerpuia pe o stradă în terase, tot mai înaltă, până când lecticile noastre s-au oprit în faţa palatului – un ciorchine de clădiri ca nişte muguri. Structurile principale, pictate în violet pătat cu alb, îmi aminteau de lupinul de pe marginea drumului şi de florile legumelor de la Buckkeep. Am stat lângă lectica mea şi am contemplat palatul. Când m-am întors către femeile care mă purtaseră, ca să-mi exprim încântarea, ele dispăruseră. Au apărut peste câteva minute, îmbrăcate în robe de culoarea şofranului îmbinată cu albastru, roz şi culoarea piersicii, la fel ca ceilalţi purtători de lecticii, şi s-au plimbat printre noi cu lighenaşe cu apă parfumată şi cârpe moi, ca să ne spălăm de praf pe faţă şi pe gât şi să ne alungăm oboseala. Băieţi şi bărbaţi în tunici albastre, strânse cu cureaua, au adus vin de fructe şi prăjituri cu miere. După ce toţi musafirii s-au spălat şi au gustat din vin şi prăjituri, am fost rugaţi să intrăm în palat.

Interiorul palatului a fost pentru mine o noutate la fel de mare ca restul oraşului Jhaampe. Un pilastru central imens sprijinea structura centrală. L-am cercetat atent şi am observat că era trunchiul unui copac uriaş. Rădăcinile umflate împingeau pietrele de pavaj de la bază. Pereţii graţios curbaţi se sprijineau tot pe copaci. Peste câteva zile, am aflat că palatul a avut nevoie de aproape o sută de ani ca să „crească”. Mai întâi a fost ales un copac central, s-a curăţat zona, apoi s-a plantat în jurul lui un cerc de copaci. Copacii au fost tăiaţi şi modelaţi ca să se încline toţi spre cel din centru. La un moment dat, s-au tăiat toate ramurile în afară de cele din vârf, care s-au unit şi au format o coroană. Apoi s-au ridicat zidurile: mai întâi un strat de ţesătură subţire, lăcuită ca să se întărească, ce a fost acoperit de straturi peste straturi de pânză tare, din scoarţă de copac. Peste ele s-a dat cu un clei local special, apoi cu vopsea lucioasă din răşină. Nu am reuşit să aflu dacă toate clădirile din oraş erau construite în acelaşi stil laborios, dar modul

în care fusese „crescut” palatul le permisese constructorilor să-i dea o graţie naturală pe care piatra nu poate s-o imite.

Interiorul imens era deschis, ca sala mare din Buckkeep, şi avea tot atâtea căminuri. Erau întinse mese şi prevăzute zone pentru gătit, ţesut, tors şi depozitat, precum şi toate celelalte lucruri necesare într-o gospodărie întinsă. Camerele erau simple alcovuri separate de draperii, sau odăi de forma unor corturi mici, aliniate lângă peretele exterior. Erau încăperi şi la etaj. Se ajungea la ele pe nişte scări de lemn fără balustradă; îmi aminteau de conurile atârnate pe platforme înălţate. Aceste camere se propteau pe trunchiuri de copaci. Am îngheţat când mi-am dat seama că nu prea aveam cum să mă ascund ca să-mi duc la capăt misiunea „tăcută”.

Am fost condus neîntârziat la o cameră-cort. Înăuntru mi-am găsit cufărul şi bocceaua cu haine, apă caldă şi parfumată şi un bol cu fructe. Mi-am schimbat repede hainele prăfuite de pe drum cu o robă brodată, cu mâneci crăpate, şi pantaloni verzi asortaţi, cum mă sfătuise doamna Hasty. M-am mirat din nou de căpriorul agresiv brodat pe ele, apoi mi l-am scos din minte. Poate că Verity considera blazonul ăsta mai puţin înjositor decât cel care-mi scotea în evidenţă însuşirea de bastard. În orice caz, era destul de bun. Am auzit clopoţei şi tobe în Sala Mare şi am plecat degrabă, ca să văd ce se pregăteşte.

Pe un podium aşezat în faţa copacului celui mare din mijloc şi decorat cu flori şi rămurele verzi, August şi Regal stăteau în faţa unui bătrân flancat de doi servitori în haine simple şi albe. Mulţimea se adunase într-un cerc larg în jurul podiumului. M-am dus şi eu acolo imediat. Una dintre femeile care mă purtase cu lectica, acum înveşmântată în straie trandafirii şi purtând o coroniţă de iederă, apăru lângă mine şi-mi zâmbi.

— Ce se întâmplă? am îndrăznit s-o întreb.

— Sacrificiul... ăăă, regele nostru, Eyod, o să vă ureze bun venit. Şi v-o va prezenta tuturor pe fiica lui, ca să fie Sacrificiul... ăăă... regina voastră. Şi pe fiul lui, care va conduce aici în locul ei.

Reuşi să mă lămurească printre multe pauze şi multe încurajări din partea mea. Cu aceeaşi dificultate, mi-a explicat că femeia care stătea lângă regele Eyod era nepoata ei şi am îngăimat un compliment, zicând că fata arată şi sănătoasă, şi voinică. În momentul acela mi s-a părut cel mai frumos lucru pe care puteam să-l spun despre femeia impresionantă care stătea atât de protectoare lângă regele ei. Avea o claie imensă de păr blond – am văzut multe în Jhaampe. O parte era împletit şi îi înconjura capul, restul îi cădea pe spate. Avea o expresie solemnă şi braţe dezvelite, musculoase. Bărbatul aflat de cealaltă parte a regelui era mai bătrân, dar semăna cu ea de parcă ar fi fost gemeni. Numai părul îl avea tuns scurt, până la gât. Avea aceiaşi ochi de jad, nas drept şi gură ţeapănă. Când am reuşit s-o întreb pe femeie dacă şi el îi era rudă, mi-a zâmbit ca unui copil prost, zicându-mi că îi era, normal, nepot. Apoi mi-a făcut semn să tac, tot ca unui ţânc, pentru că vorbea regele Eyod.

Acesta rostea cuvintele încet şi cu intonaţie, dar şi aşa tot am fost recunoscător pentru conversaţie femeilor care mă purtaseră cu lectica, pentru că am înţeles aproape toată cuvântarea lui. Ne-a salutat formal, inclusiv pe Regal, spunând că înainte îl salutase numai ca sol al regelui Shrewd, pe când acum îl saluta ca simbol al prinţului Verity. August a fost inclus şi el în acest cuvânt de întâmpinare. El şi Regal au primit amândoi daruri, nişte pumnale încrustate cu bijuterii, uleiuri parfumate şi blănuri. Când li s-au pus pe umăr blănurile, mi-am zis, întristat, că arată mai degrabă a podoabe decât a prinţi. Asta pentru că, spre deosebire de regele Eyod şi suita lui, Regal şi August erau acoperiţi cu brăţări şi inele, iar veşmintele lor erau făcute din materiale scumpe şi croite fără zgârcenie sau spirit practic. Amândoi mi se păreau nişte filfizoni şi nişte prostovani şi am sperat ca gazdele noastre să creadă că tradiţia noastră le cere să se îmbrace aşa.

Apoi, spre amărăciunea mea, regele l-a chemat pe însoţitorul lui şi l-a prezentat adunării drept prinţul Rurisk. Femeia era, desigur, prinţesa Kettricken, logodnica lui Verity.

Mi-am dat seama, în sfârşit, că cele care ne căraseră cu lectica şi ne primiseră cu vin şi prăjituri nu erau servitoare, ci femeile casei regale, bunici, mătuşi şi verişoare de-ale logodnicei lui Verity, toate urmând tradiţia din Jhaampe, care le spunea să-şi servească poporul. M-a apucat tremuratul când m-am gândit că le vorbisem atât de familiar şi l-am blestemat din nou pe Regal că nu trimisese mai multe informaţii despre obiceiurile lor, în loc de liste lungi cu haine şi bijuterii pentru el. Femeia în vârstă de lângă mine era aşadar sora regelui. Cred că şi-a dat seama de nedumerirea mea, pentru că m-a bătut prieteneşte pe umăr şi a zâmbit când m-a văzut că roşesc şi mă bâlbâi a scuză.

— N-ai făcut nimic de care să-ţi fie ruşine, îmi spuse ea, şi te rog să nu mai îmi spui „doamnă”, ci Jonqui.

August îi prezentă prinţesei bijuteriile alese de Verity pentru ea: o plasă de păr ţesută din fire de argint fin, cu pietre preţioase roşii, şi un colier de argint cu pietre tot roşii, dar mai mari; un inel de argint, lucrat cu model de viţă-de-vie, plin de chei sunătoare – cheile casei ei de la Buckkeep, când se va duce cu el acolo, explică August, şi opt inele de argint pentru degetele ei. Fata stătu nemişcată cât o împopoţona Regal. Pietrele de argint şi cele roşii i-ar fi stat mai bine unei brunete, dar încântarea lui Kettricken se vedea în zâmbetul ei. În jurul meu, oamenii se foiau şi aprobau din cap şi-şi şopteau mulţumirea că prinţesa lor era atât de înzorzonată. Până la urmă, mi-am zis, poate c-o să-i placă culorile şi veşmintele noastre.

M-am bucurat că următoarea cuvântare a regelui Eyod a fost scurtă. Nu a adăugat decât că ne urează bun venit şi că ne doreşte să ne odihnim, să ne relaxăm şi să ne simţim bine în oraş. Dacă avem nevoie de ceva, nu trebuie decât să cerem celor pe care-i întâlnim şi ei ne vor servi imediat. Mâine, la prânz, va începe ceremonia de trei zile a Uniunii. Voia să fim toţi odihniţi şi să ne bucurăm de ea. Apoi el şi odraslele lui coborâră şi se plimbară printre noi, de parcă eram ostaşi şi făceam de strajă împreună.

Jonqui se ataşase de mine şi nu aveam o cale politicoasă ca să scap de compania ei, aşa că m-am hotărât să aflu cât mai multe despre obiceiurile lor în cel mai scurt timp. Dar unul dintre primele lucruri pe care l-a făcut a fost să mă prezinte prinţului şi prinţesei. Cei doi stăteau cu August, care îi lămurea cum, prin el, Verity va fi martor la ceremonie. Vorbea cu glas tare, de parcă aşa s-ar fi făcut înţeles mai uşor. Jonqui îl ascultă puţin, apoi hotărî că terminase de explicat. Vorbea de parcă eram toţi nişte ţânci adunaţi să primim prăjituri cât stăteau de poveşti părinţii noştri.

— Rurisk, Kettricken, acest tânăr e foarte interesat de grădinile noastre. Poate că mai târziu aranjăm să stea de vorbă cu cei ce le îngrijesc. I se adresa mai ales fetei. Îl cheamă FitzChivalry.

August se încruntă brusc şi o corectă:

— Fitz. Bastardul.

Kettricken se arătă uluită de poreclă, dar Rurisk se întunecă puţin la faţă. Se răsuci spre mine foarte încet, cu umărul către August. Un gest care nu avea nevoie de explicaţie în nicio limbă.

— Da, spuse el în chyurda, măsurându-mă. Tatăl tău mi-a vorbit de tine când l-am văzut ultima oară. Mi-a părut rău când am auzit că a murit. A făcut multe pentru stabilirea acestei legături dintre popoarele noastre.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu? am întrebat, prosteşte.

Îmi zâmbi.

— Sigur că da. El şi cu mine purtam negocieri pentru folosirea Pasului Bluerock la Moonseye, la nord-est de aici, când a aflat prima oară despre tine. După ce terminam de vorbit despre trecători şi negoţ, misiunea noastră ca mesageri oficiali, stăteam la masă împreună, mâncam şi discutam despre ce trebuie să facă el mai departe – ca între prieteni. Mărturisesc că tot nu înţeleg de ce a simţit că nu trebuie să fie rege. Fiecare neam cu obiceiurile lui. Dar, prin căsătoria asta, poate vom face un pas înainte în a ne uni popoarele. Crezi că s-ar fi bucurat?

Rurisk mi se adresa numai mie. Cum nu vorbea chyurda, August era exclus din conversaţie. Kettricken părea fascinată. În

spatele lui Rurisk, August se uita ţeapăn. Apoi, după ce îmi aruncă un rânjet născut din ura cea mai pură, se întoarse şi se alătură grupului din jurul lui Regal, care vorbea cu regele Eyod. Nu ştiu de ce, mă bucuram de întreaga atenţie a lui Rurisk şi a lui Kettricken.

— Nu l-am cunoscut pe tata prea bine, dar cred că s-ar fi bucurat într-adevăr să vadă că...

În clipa aceea, prinţesa îmi zâmbi larg.

— Dar, bineînţeles, cum am putut fi atât de proastă? Eşti cel numit Fitz. Nu călătoreşti de obicei cu Lady Thyme, asasina regelui Shrewd? Şi nu eşti ucenicul ei? Regal ne-a vorbit de tine.

— Ce drăguţ din partea lui, am zis, prosteşte.

Habar nu am ce mi s-a spus mai departe, nici ce am răspuns. M-am bucurat că nu m-a luat cu ameţeală. Pentru prima oară mi-am dat seama că ceea ce simţeam faţă de Regal nu era simplu dezgust. Rurisk se încruntă mustrător către sora sa, apoi se întoarse să vadă ce instrucţiuni urgente îi cerea un servitor. În jurul meu, lumea conversa jovial, printre culori şi parfumuri văratice, dar eu am simţit fiori de gheaţă pe dinăuntru.

Mi-am revenit când Kettricken m-a tras de mânecă.

— S-au dus pe acolo, mă anunţă ea. Sau eşti prea obosit ca să te alături lor? Dacă vrei să te retragi, nu se supără nimeni. Am înţeles că mulţi dintre voi au fost prea obosiţi ca să vină pe jos în oraş.

— Dar mulţi nu au fost şi chiar le-ar fi plăcut să meargă pe jos prin Jhaampe. Am auzit de Fântânile Albastre şi de-abia aştept să le văd.

Nu m-am bâlbâit decât puţin şi am sperat că răspunsul meu are legătură cu ce îmi spusese. Măcar nu avea nimic de-a face cu otrăvurile.

— Mă ocup eu să fii condus la ele, poate chiar în seara asta. Deocamdată, vino pe-aici.

Fără prea multă ceremonie, Kettricken mă scoase din mulţime. August ne urmări cu privirea şi l-am văzut pe Regal cum se răsuceşte şi-i spune ceva lui Rowd. Regele Eyod se retrăsese şi se

uita la mulţime de pe o platformă înaltă. M-am întrebat de ce Rowd nu rămăsese la cai, cu servitorii ceilalţi, dar Kettricken dădu la o parte un paravan pictat care masca o uşă. Am ieşit din Sala Mare a palatului.

Eram afară, pe o cărare pietruită, sub o arcadă de sălcii ale căror crengi se împletiseră, formând un paravan împotriva soarelui de amiază.

— Apără şi cărarea de ploaie, spuse Kettricken. În mare parte, adăugă ea, când văzu că mă interesează. Poteca asta duce în grădina umbroasă. E preferata mea. Sau vrei să vezi grădina de plante mai întâi?

— Mă bucur să văd orice grădină, doamna mea, am răspuns şi nu minţeam.

Aici, afară, departe de mulţime, aş fi avut mai multe şanse să-mi pun ordine în gânduri şi să cuget ce să fac în situaţia mea imposibilă. Mi-am dat seama, cam târziu, că prinţul Rurisk nu arăta deloc suferind sau bolnav, cum raportase Regal. Trebuia să mă retrag şi să cumpănesc situaţia. Se întâmplau mult mai multe decât ştiam eu.

Am făcut un efort să uit de încurcătura mea şi să mă concentrez asupra cuvintelor prinţesei. Vorbea clar şi-mi era mult mai uşor s-o urmăresc decât pe cei din Sala Mare. Ştia multe despre grădini şi mi-a dat de înţeles că nu e vorba doar de o pasiune de-a ei, ci de cunoştinţe pe care o prinţesă e obligată să le aibă.

În timp ce ne plimbam şi povesteam, a trebuit să-mi amintesc întruna că era o prinţesă, una logodită cu Verity. Nu mai întâlnisem o femeie ca ea. Avea o ţinută demnă, rezervată, cu totul alta decât a persoanelor de neam mai ales decât mine, dar nu se ferea să zâmbească, să se entuziasmeze sau să se aplece şi să scormonească pământul în jurul unei plante, ca să-mi arate rădăcina de care vorbea. Curăţă rădăcina de pământ, apoi tăie o bucată din tubercul cu cuţitul de la centură şi-mi dădu să-i gust aroma. Mi-a arătat nişte ierburi picante pentru carne şi a insistat să

gust o frunză din trei varietăţi, pentru că, deşi plantele erau foarte asemănătoare, aveau arome foarte diferite. Într-un fel, semăna cu Patience, dar fără excentricităţile ei. În altul, cu Molly, dar fără asprimea de care avusese nevoie ca să supravieţuiască. Ca Molly, îmi vorbea sincer, deschis, ca şi cum am fi fost egali. M-am pomenit gândind că o să fie mai mult pe placul lui Verity decât s-ar fi aşteptat.

Cu toate acestea, mă îngrijora ce va crede el despre mireasa lui. Nu era un fustangiu, dar apropiaţii lui îi cunoşteau gusturile în ce priveşte femeile. Cele cărora le zâmbea erau, de obicei, scunde, rotunjoare şi brunete, cu păr ondulat, râs de copile şi mânuţe moi. Ce va zice de femeia asta înaltă şi palidă, care se îmbrăca simplu, ca o servitoare, şi spunea că îi place foarte mult să se ocupe de grădinile ei? Schimbând subiectul, am constatat că se pricepe la şoimi şi creşterea cailor la fel de bine ca un grăjdar. Iar când am întrebat-o ce face pentru propria ei plăcere, mi-a vorbit de mica ei fierărie şi de uneltele de prelucrat metalul. Şi-a ridicat părul şi mi-a arătat cerceii pe care şi-i făcuse singură: petalele de argint delicate ale unei flori strângeau o gemă ca un strop de rouă. Îi spusesem cândva lui Molly că Verity merita o soţie destoinică şi activă, dar acum mă întrebam dacă îl va atrage una ca ea. O va respecta, asta ştiam, dar era destul numai respectul între rege şi regina lui?

M-am hotărât să nu mai caut necazul cu lumânarea, ci să-mi respect promisiunea faţă de Verity. Am întrebat-o pe Kettricken dacă Regal i-a povestit multe despre soţul ei. Dintr-odată, deveni tăcută. Am simţit cum se încordează ca să-mi răspundă. Ştia despre el că avea să fie rege şi că regatul lui se confrunta cu multe probleme. Regal o avertizase că Verity era mult mai bătrân şi că era un bărbat direct, care nu se va interesa prea mult de ea. Dar el, Regal, îi promisese că îi va sta mereu alături, o va ajuta să se adapteze şi se va strădui să nu se simtă singură la curte. Aşa că era pregătită...

— Câţi ani ai? am întrebat, impulsiv.

— Optsprezece, îmi răspuns ea, apoi zâmbi când mă văzu atât de mirat. Pentru că sunt mai înaltă, poporul tău pare a crede că sunt mult mai în vârstă.

— Păi, eşti mai tânără ca Verity, atunci, însă diferenţa dintre voi nu e cu mult mai mare decât cea dintre alţi soţi. La primăvară împlineşte treizeci şi trei de ani.

— Am crezut că e mult mai bătrân, zise ea mirată. Regal mi-a spus că sunt fraţi numai după tată.

— E adevărat că Chivalry şi Verity au fost fiii regelui Shrewd cu prima lui regină, dar nu e aşa de mare diferenţa dintre ei. Iar Verity, când nu e împovărat de problemele regatului, nu e atât de posac şi aspru cum pare. Ştie şi să râdă.

Kettricken se uită la mine pieziş, de parcă voia să verifice că nu exagerez cu laudele la adresa lui Verity.

— E adevărat, prinţesă. L-am auzit râzând ca un copil la o piesă de teatru de păpuşi la Festivalul Primăverii. Şi când se adună toţi la teasc, în semn de noroc, ca să stoarcă vinul, nu se dă în lături. Dar cel mai mult îi place să vâneze. Are un câine, Leon, pe care îl iubeşte cum îşi iubesc unii taţi copiii.

— Sigur că aşa a fost mai demult, mă întrerupse Kettricken, pentru că Regal spune că arată mai bătrân decât este, împovărat de grija faţă de poporul lui.

— Împovărat ca un copac plin de zăpadă, care se îndreaptă odată cu primăvara. Înainte de a pleca, ultimele lui cuvinte au fost să-l vorbesc de bine în faţa ta.

Lăsă iute ochii în jos, parcă ascunzând de mine cât de uşurată se simţea.

— Când îmi vorbeşti de el, îmi închipui alt om. Nu mai spuse nimic, îşi lipi buzele, ca să nu rostească întrebarea pe care eu oricum o ghicisem.

— Eu întotdeauna l-am considerat un om bun. Cât se poate de bun, ţinând seama de răspunderea pe care o are. Îşi ia îndatoririle în serios şi nu se dă în lături de la nimic când poporul are nevoie de el. Din cauza asta nu a putut veni la tine. Dă o bătălie cu Piraţii

Corăbiilor Roşii şi nu se poate lupta cu ei de aici. Renunţă la interesele lui ca om, ca să-şi facă datoria de prinţ. Nu e un om rece, nici lipsit de poftă de viaţă.

Kettricken mă privi pieziş încă o dată. Încercă să-şi ascundă zâmbetul, de parcă i-aş fi făcut un compliment pe care o prinţesă nu trebuie să-l creadă.

— E mai înalt decât mine, dar nu cu mult. Are părul negru, la fel şi barba, când o lasă să crească. Ochii lui sunt şi mai negri, iar când se entuziasmează, lucesc. Da, are câteva fire albe pe care anul trecut nu le-ai fi văzut pe capul lui. Da, muncind atât de mult, nu l-au mai bătut soarele şi vântul, aşa că hainele nu-i mai vin bine pe umeri. Totuşi unchiul meu tot un bărbat adevărat rămâne şi cred că, după ce va dispărea pericolul adus de Corăbiile Roşii, va călări, va striga şi va vâna cu câinii lui din nou.

— Îmi dai curaj, şopti prinţesa, apoi îşi îndreptă ţinuta, de parcă şi-ar fi recunoscut o slăbiciune. Se uită la mine serioasă şi mă întrebă: De ce nu vorbeşte şi Regal aşa de fratele lui? Am crezut c-o să mă duc la un bătrân căruia îi tremură mâinile, prea copleşit de îndatoriri ca să vadă în soţie altceva decât o sarcină în plus...

— Poate că...

M-am oprit, pentru că nu-mi venea în minte în ce fel să-i spun că Regal minţea deseori ca să-şi atingă scopul. Nu înţelegeam în ce scop o făcuse pe Kettricken să se îngrozească de Verity.

— Poate că... a spus... neadevărul şi despre alte lucruri, gândi pe neaşteptate Kettricken cu voce tare. O tulbura ceva. Inspiră adânc şi deveni mai sinceră: Într-o seară eram în camera mea, după cină, şi Regal poate că a băut cam mult. A început să vorbească despre tine, zicând că mai demult ai fost un copil ursuz şi răsfăţat, prea ambiţios pentru condiţia ta, dar că de când regele te-a făcut asasinul lui, pari împăcat cu soarta. A spus că ţi se potriveşte ce faci, pentru că de mic ţi-a plăcut să tragi cu urechea şi să pândeşti şi să te ocupi cu alte îndeletniciri asemănătoare. Nu-ţi spun astea pentru că sunt rea, ci pentru că vreau să ştii ce am crezut despre tine la început. A doua zi, Regal m-a implorat să cred

că vorbise vinul din el şi-mi spusese numai prostii, însă a fost un lucru care m-a îngrozit prea tare ca să-l trec cu vederea. Mi-a zis că, dacă regele vă trimite aici pe tine sau pe Lady Thyme, o face ca să-l otrăviţi pe fratele meu, pentru ca eu să rămân singura moştenitoare a Regatului Munţilor.

— Vorbeşti prea repede, am mustrat-o eu cu blândeţe, sperând ca zâmbetul să-mi ascundă senzaţia bruscă de greaţă şi ameţeală. N-am înţeles tot ce mi-ai spus. Disperat, nu mai ştiam ce să-i spun. Până şi un mincinos desăvârşit ca mine se clătina în faţa unei asemenea confruntări directe.

— Îmi pare rău. Dar vorbeşti limba noastră atât de bine, de parcă te-ai fi născut aici. Parcă ai vorbit-o de mult, iar acum ţi-o aminteşti, nu o înveţi. O să vorbesc mai rar. Acum câteva săptămâni, nu, acum mai mult de o lună, Regal a venit la mine în cameră. Mă întrebase înainte dacă poate să ia cina cu mine ca să ne cunoaştem mai bine şi...

— Kettricken! strigă Rurisk de pe alee, venind să ne caute. Regal îţi cere să vii să-i cunoşti pe nobilii şi doamnele care au făcut atâta drum pentru căsătoria ta.

Jonqui era lângă prinţ, la fel de grăbită. Când m-a lovit al doilea val de ameţeală, inconfundabil, mi s-a părut că se uită la mine intenţionat. Şi m-am întrebat ce ar fi făcut Chade dacă cineva ar fi trimis un asasin la curtea lui Shrewd ca să-l omoare pe Verity. Răspunsul era clar.

— Poate că FitzChivalry vrea să vadă fântânile acum, sugeră Jonqui. Litress a spus că-l conduce bucuroasă.

— Poate mai târziu, după-amiază, am îngăimat. M-a cuprins brusc oboseala, nu ştiu de ce. Cred că mă duc în camera mea.

Niciunul dintre ei nu se arătă surprins.

— Să-ţi trimit nişte vin? se oferi Jonqui, amabilă. Sau nişte supă? Ceilalţi vor fi chemaţi imediat la masă. Dar, dacă eşti obosit, nu e niciun deranj să ţi se aducă mâncarea în odaie.

Anii de antrenament îşi spuneau cuvântul. M-am ţinut drept, în ciuda focului din stomac.

— Sunteţi deosebit de amabilă, am reuşit să rostesc. Reverenţa pe care m-am forţat s-o fac a fost o adevărată tortură. Sunt sigur că voi veni şi eu la masă imediat.

Am cerut voie să plec. N-am fugit, nu m-am îndoit ţinându-mă de stomac, nu m-am strâmbat aşa cum aş fi vrut. Am mers normal, prefăcându-mă că admir plantele, traversând grădina spre uşa ce se deschidea în Sala Mare. Cei trei s-au uitat cum mă îndepărtez şi au vorbit în şoaptă despre ceea ce ştim cu toţii.

Nu aveam decât o singură şansă şi o speranţa vagă că voi avea noroc. Întors în cameră, am scotocit în bagaj după purgativele primite de la Bufon. Cât trecuse de când mâncasem prăjiturile cu miere? Şi eu aş fi ales acelaşi mod de administrare a otravei. Era riscant, dar m-am hotărât să folosesc apa din ulcior. O parte din mine îmi spunea că e o prostie, dar cum mă treceau valuri de ameţeală, n-am fost în stare să mă gândesc la altceva. Cu mâini tremurânde, am sfărâmat leacul în apă. Ierburile uscate au absorbit-o şi s-au făcut un cocoloş verde şi lipicios, pe care am reuşit să-l înghit. Ştiam că o să-mi golească stomacul şi maţele. Oare va acţiona destul de repede sau otrava chyurdă se răspândise deja în mine?

Mi-a fost foarte rău toată seara. Nu mai insist cu amănuntele. Nu a venit nimeni să-mi aducă supă sau vin. În clipele de luciditate, mi-am zis că nu vor veni până când nu vor fi siguri că otrava şi-a făcut efectul. Abia dimineaţă vor trimite un servitor să mă trezească şi acela mă va găsi mort. Aveam timp până dimineaţă.

De-abia după miezul nopţii am fost în stare să mă ridic. Am ieşit din cameră în cea mai mare linişte, cât mi-au permis picioarele care-mi tremurau, şi m-am dus în grădină. Am găsit un bazin cu apă şi am băut până când am crezut că pocnesc. M-am aventurat mai departe în grădină, mergând încet şi prudent, pentru că mă dureau toate de parcă aş fi fost bătut şi îmi plesnea capul cu fiecare pas. În cele din urmă, am ajuns într-o zonă cu pomi fructiferi aliniaţi graţios lângă un zid. Aşa cum sperasem, se aplecau de rod. Am mâncat fructe şi mi-am umplut şi vesta cu ele. Voiam să le

ascund în camera mea, ca să mănânc hrană sigură. Mi-am propus ca mâine, la un moment dat, să caut o scuză şi să merg să văd ce făcea Cenuşia. Mai aveam nişte carne uscată şi pâine tare în desagi. Speram să-mi ajungă cât ţinea vizita asta.

În drum spre camera mea, m-am întrebat ce altceva vor încerca după ce vor vedea că otrava nu a avut efect.

21

PRINŢII

Despre iarba din Chyurda numită carryme se spun următoarele: „o frunză ca să dormi, două ca să-ţi treacă durerea grea, trei ca să ai un mormânt milostiv”.

Am reuşit să aţipesc de-abia înainte de a se crăpa de ziuă, numai ca să mă trezească prinţul Rurisk. Împinse paravanul care ţinea loc de uşă la camera mea şi năvăli înăuntru agitând o carafă cu apă. După cum atârna de larg veşmântul pe el, sigur era cămaşa lui de noapte. M-am rostogolit repede din pat şi am reuşit să stau în picioare. Patul se afla între noi. Eram încolţit, bolnav şi nu aveam la mine decât cuţitul de la curea.

— Mai trăieşti! exclamă prinţul uimit, apoi veni spre mine cu carafa. Repede, bea asta.

— Mai bine nu, i-am spus, retrăgându-mă.

Văzând că sunt precaut, se opri.

— Ai înghiţit otravă, îmi spuse prudent. Chranzuli a făcut o minune dacă mai trăieşti. Ăsta e un purgativ care va scoate otrava din tine. Bea-l şi s-ar putea să nu mori.

— Nu mai e nimic de scos din mine, i-am replicat, apoi am început să tremur şi m-am prins de masă. Am ştiut că am fost otrăvit încă de ieri, când m-am despărţit de voi.

— Şi nu mi-ai spus nimic? Nu-i venea să creadă.

Se întoarse spre uşă. Din prag, Kettricken se uita timidă înăuntru. Avea cosiţele încâlcite şi ochii roşii de plâns.

— A scăpat, dar nu datorită ţie, îi spuse fratele ei, aspru. Du-te şi fă-i o supă sărată din carnea rămasă de aseară. Şi adu şi o plăcintă dulce. Destul pentru amândoi. Şi ceai. Du-te odată, fată proastă!

Kettricken o şterse iute ca un copil. Rurisk arătă spre pat.

— Hai. Ai încredere în mine măcar cât să stai jos, înainte să dărâmi masa cu tremuratul tău. Cu tine vorbesc. Tu şi cu mine, FitzChivalry, nu avem timp pentru neîncredere. Avem multe de discutat noi doi.

M-am aşezat, nu atât pentru că aş fi avut încredere în el, ci pentru că altfel m-aş fi prăbuşit. Fără să se formalizeze, Rurisk se aşeză pe marginea patului.

— Sora mea, zise el serios, e cam pripită. Bietul Verity o să se pomenească însurat cu o copilă în loc de o femeie, mă tem, şi e numai vina mea, pentru că am răsfăţat-o. Dar, deşi asta explică afecţiunea ei faţă de mine, nu-i o scuză pentru faptul că a încercat să otrăvească un musafir. Mai ales în ajunul nunţii cu unchiul lui.

— Cred că mie mi-ar fi fost totuna momentul, am replicat.

Rurisk dădu capul pe spate şi râse.

— Semeni mult cu tatăl tău. Tot aşa ceva ar fi spus şi el, sunt sigur. Trebuie să-ţi explic mai departe. Sora mea a venit la mine acum câteva zile ca să mă anunţe că de asta veneai aici, ca să-mi iei viaţa. I-am spus că nu e treaba ei şi că mă ocup eu de tot. Dar, cum ţi-am spus, e cam impulsivă. Ieri a prins un prilej şi a profitat de el, fără să se gândească ce efect ar fi avut moartea unui musafir asupra unei nunţi atât de meticulos planificate. Nu s-a gândit decât să scape de tine înainte să depună jurământul care s-o lege de cele Şase Ducate şi să transforme o asemenea faptă în ceva de neimaginat. Ar fi trebuit s-o bănuiesc când te-a dus în grădină.

— Plantele pe care mi le-a dat?

Rurisk încuviinţă din cap. M-am simţit ca un idiot.

— Dar după ce le-ai mâncat, ai vorbit atât de deschis cu ea, încât a început să aibă îndoieli că eşti ceea ce se spune că eşti. Aşa că te-a întrebat, dar ai evitat să-i răspunzi, pretinzând că n-ai

înţeles cuvintele. Şi iarăşi s-a îndoit de tine. Totuşi n-ar fi trebuit să lase să treacă noaptea până să vină la mine să-mi spună ce-a făcut, nesigură de înţelepciunea faptelor ei. Pentru asta, îmi cer iertare.

— Prea târziu. Te-am iertat deja, m-am auzit spunând.

— Şi tatăl tău obişnuia să spună la fel.

Rurisk se uită la uşă cu o secundă înainte de a sosi Kettricken. Odată intrată în cameră, bărbatul trase paravanul şi luă tava din mâinile ei.

— Aşază-te, îi zise cu asprime. Şi priveşte un al mod de a te purta cu un asasin. Luă o cană grea de pe tavă şi bău zdravăn din ea, înainte de a mi-o întinde mie. Îi aruncă fetei încă o căutătură cruntă. Dacă a fost otrăvită, tocmai ţi-ai omorât fratele. Rupse o plăcintă cu mere în trei bucăţi. Alege una, îmi spuse, apoi luă bucata aleasă de mine pentru el şi pe următoarea i-o dădu lui Kettricken. Asta ca să vezi că nu e nimic în mâncare.

— Nu văd de ce mi-ai da otravă acum, după ce ai venit să-mi spui că am fost otrăvit aseară, am recunoscut.

Cu toate acestea, simţurile mele erau în alertă, căutând cel mai slab gust ciudat. Nu am găsit niciunul. Era doar o plăcintă săţioasă şi pufoasă cu mere coapte şi condimente. Chiar dacă nu mi-ar fi fost atât de foame, tot mi s-ar fi părut delicioasă.

— Întocmai, rosti Rurisk cu gura plină, apoi înghiţi. Şi, dacă ai fi un asasin – se uită spre Kettricken ca să-i închidă gura ai fi în aceeaşi situaţie. Unele crime au rost numai dacă nu ştie nimeni că sunt crime, în afară de asasin. De pildă, moartea mea. Dacă ar fi să mă înjunghii acum, dacă ar fi să mor în următoarele şase luni, Kettricken şi Jonqui ar striga în gura mare că am fost asasinat. Halal temelie pentru o alianţă între popoare! Eşti de acord?

Am reuşit să dau din cap. Supa caldă mă scăpase de tremurat, iar plăcinta avea un gust nemaipomenit.

— Bun. Suntem de acord că, dacă ai fi un asasin n-ar avea niciun rost să mă omori. Ai pierde mult prin moartea mea. Pentru că tatăl meu nu priveşte această alianţă cu ochi buni, ca mine. A, ştie că e înţelept s-o facă, deocamdată. Dar eu cred că e mai mult

decât înţeleaptă. E necesară. Spune-i asta regelui Shrewd. Populaţia noastră se înmulţeşte, dar avem puţin teren arabil. Animalele sălbatice nu ajung să-i hrănească pe toţi. Vine o vreme când o ţară trebuie să se apuce de negoţ, mai ales una atât de stâncoasă şi cu atâţia munţi ca a mea. Ai auzit, poate, că în Jhaampe conducătorul e servitorul poporului său. Ei bine, în felul acesta îmi servesc eu poporul. O căsătoresc pe iubita mea soră la mare depărtare, sperând să câştig grâne şi drumuri comerciale şi bunuri de la câmpie şi dreptul de a ne paşte animalele acolo în perioada rece a anului, când păşunile noastre sunt acoperite de zăpadă. Pentru acestea sunt gata să mai ofer lemn, chiar buştenii aceia înalţi şi drepţi de care va avea nevoie Verity să-şi construiască navele de război. Pe munţii noştri cresc nişte stejari cum n-ai mai văzut. Tatăl meu ar refuza să-i dea. Are idei învechite despre tăierea copacilor vii. Ca Regal, consideră că ţărmul vostru e o pierdere, iar marea voastră un obstacol. Dar eu o văd cum o vedea tatăl tău: un drum foarte lat care duce în toate direcţiile, iar ţărmul vostru e accesul nostru la el. Şi nu văd de ce să nu folosesc copaci dezrădăcinaţi de inundaţii şi furtuni în fiecare an.

Mi-am ţinut respiraţia o clipă. Era o concesie hotărâtoare. I-am aprobat spusele înclinând din cap.

— Aşadar, vrei să-i transmiţi aceste lucruri regelui Shrewd şi să-i spui că e mai bine să aibă în mine un prieten viu?

Nu aveam motive să-l refuz.

— N-ai de gând să-l întrebi dacă voia să te otrăvească? întrebă Kettricken.

— Dacă ar răspunde da, nu te-ai mai încrede în el niciodată. Dacă ar răspunde nu, probabil că nu l-ai crede, ci l-ai considera şi mincinos pe lângă asasin. Şi apoi, nu e destul să fie în camera asta o persoană care a otrăvit pe alta?

Kettricken lăsă ochii în pământ şi se înroşi în obraji.

— Haide, îi spuse Rurisk şi-i întinse o mână împăciuitoare. Musafirul nostru trebuie să se odihnească în puţinul timp rămas până la festivităţi, iar noi trebuie să ne întoarcem în camerele

noastre înainte să se întrebe toată casa ce căutăm pe afară în cămaşă de noapte,

M-au lăsat singur, să mă întind şi să stau pe gânduri. Ce fel de oameni erau aceştia? Să cred că sunt cinstiţi sau n-a fost totul decât o prefăcătorie extraordinar pentru un scop pe care numai Eda îl cunoaşte? Ce n-aş da să fie Chade aici. Senzaţia că nimic nu era ce părea a fi mă apăsa tot mai greu. Nu îndrăzneam să aţipesc, ştiam că, dacă adorm, nu mă trezesc înainte de lăsarea nopţii. În curând au venit servitorii cu ulcioare cu apă caldă şi rece şi un platou cu fructe şi brânză. Amintindu-mi că „servitorii” ar putea fi mai de neam decât mine, i-am tratat cu toată politeţea cuvenită, iar mai târziu m-am întrebat dacă nu cumva acesta e secretul armoniei într-o gospodărie: să-i tratezi pe toţi, slugi stăpâni, la fel de frumos.

A urmat o zi cu festivităţi ample. Uşile palatului fuseseră larg deschise. Oamenii veneau din toate colţurile Regatului Munţilor să vadă depunerea jurămintelor. Poeţii şi menestrelii dădeau spectacole, s-au făcut alte schimburi de daruri; am venit şi eu, cu manualele şi seminţele. Animalele de prăsilă trimise de la Buckkeep au fost aliniate şi apoi date celor ce aveau mai multă nevoie de ele sau ştiau să le înmulţească mai bine. Un singur berbec sau taur, cu o femelă sau două, putea fi trimis ca dar comun unui întreg sat. Însă toate cadourile, păsări, animale, grâne sau metal, au fost aduse la palat ca să fie admirate.

L-am văzut şi pe Burrich, după atâtea zile. Probabil că se sculase înainte de a se crăpa de ziuă, atât de frumos luceau animalele lui. Fiecare copită era proaspăt dată cu ulei, fiecare coamă şi coadă împletită cu panglici albe şi clopoţei. Iapa lui Kettricken avea şaua şi căpăstrul din pielea cea mai fină, iar coama şi coada răsunau ca un cor de clopoţei. Caii noştri arătau cu totul altfel decât cei mici şi păroşi de la munte şi atrăgeau mulţimile. Burrich arăta obosit, dar se ţinea mândru, iar caii stăteau potoliţi, în ciuda zarvei. Kettricken îşi admiră iapa multă vreme. Reţinerea lui Burrich se topi în faţa politeţii şi a deferenţei prinţesei. Apropiindu-

mă, am fost surprins să-l aud vorbind chyurda, chiar dacă mai ezitant.

Dar în după-amiaza acelei zile mă aştepta o surpriză şi mai mare. Pe mesele întinse fusese adusă mâncarea. Toată lumea, locuitori ai palatului şi invitaţi, a mâncat după pofta inimii. Multe bucate veneau din bucătăria palatului, dar şi mai multe de la muntenii veniţi în vizită. Au adus, fără să şovăie, roţi de brânză şi pâine neagră, carne uscată şi afumată, murături sau fructe. Mă lingeam pe buze, dar mă durea încă stomacul. M-a impresionat însă felul în care se servea mâncarea. Un cadou dezinteresat de la conducători pentru supuşi şi invers. Am mai observat că nu existau santinele sau gărzi la poartă. Oamenii mâncau şi se plimbau de colo-colo.

Exact la ora amiezii, peste mulţime coborî liniştea. Prinţesa Kettricken urcă singură pe podium. În cuvinte simple, ne anunţă că de acum aparţine celor Şase Ducate şi spera să le servească aşa cum se cuvine. Mulţumi regatului ei pentru ceea ce a făcut pentru ea, pentru că i-a dat hrană să crească, apă din zăpadă şi râuri şi aer din munţi. Ne aminti că nu-şi schimbă jurămintele pentru că nu-şi iubeşte ţara, ci în speranţa că aşa vor beneficia ambele popoare. Cât vorbi şi până coborî de pe podium, mulţimea păstră liniştea. Apoi reîncepu veselia.

Rurisk a venit să mă caute, să vadă cum mă simt. M-am străduit să-l conving că-mi revenisem complet, deşi, în realitate, muream de somn. Hainele de la doamna Hasty erau la modă, cu mâneci extrem de incomode şi ciucuri care intrau în orice mâncare. În plus mă cam strângeau în talie. De-abia aşteptam să scap de mulţime, să mai desfac nişte şireturi şi să scap de guler, dar ştiam că, dacă aş fi plecat acum, Chade s-ar fi încruntat şi mi-ar fi pretins să ştiu tot ce s-a întâmplat în lipsa mea. Cred că Rurisk şi-a dat seama că am nevoie de puţină linişte, pentru că mi-a propus pe neaşteptate să ne plimbăm până la adăposturile câinilor lui.

Am ieşit din palat şi am luat-o pe un drum scurt, spre o clădire scundă şi lungă, din lemn. Aerul curat îmi limpezi capul şi-mi

readuse buna dispoziţie. Înăuntru, prinţul mi-a arătat un ţarc în care o căţea împărăţea peste puii ei roşcovani. Erau nişte fiinţe sănătoase, cu blana lucioasă, care dădeau cu botul şi se rostogoleau prin fân. Au venit spre noi imediat, fără nicio teamă.

— Se trag dintr-un neam de câini din Buckkeep şi simt mirosului acelui loc de la o poştă, îmi spuse Rurisk mândru.

Îmi arătă şi alte rase, printre ele şi un căţel cu blană sârmoasă care era în stare să se urce şi în pom după vânat.

Am ieşit din adăpost afară, în soare, unde un câine mai bătrân trândăvea pe o grămadă de fân.

— Odihneşte-te, bătrâne. Ai făcut destui pui ca să nu mai trebuiască să vânezi, decât dacă aşa vrei tu, îi vorbi Rurisk pe ton familiar.

Auzind vocea stăpânului, câinele se ridică şi veni să se gudure. Ridică privirea spre mine. Era Curiosul.

M-am uitat lung la el. Ochii lui arămii îmi întoarseră privirea. L-am cercetat blând cu mintea. Nedumerit la început, în clipa următoare mă acoperi cu un val de căldură familiară. Era câinele lui Rurisk acum, fără îndoială; nu mai exista relaţia aceea strânsă dintre noi. Dar îmi oferi multă afecţiune şi amintiri duioase de pe vremea când eram pui amândoi. M-am lăsat într-un genunchi, am mângâiat blana roşcată, ţepoasă după atâţia ani, şi m-am uitat adânc în ochii lui, care dădeau semne de bătrâneţe. Graţie atingerii fizice, am simţit, preţ de-o clipă, aceeaşi legătură puternică dintre noi. Îi plăcea să moţăie în soare, dar putea fi convins imediat să vâneze, mai ales dacă venea şi Rurisk. L-am bătut prieteneşte pe spate şi m-am retras. Rurisk mă privea ciudat.

— L-am cunoscut când era pui, i-am explicat.

— Mi l-a trimis Burrich printr-un scrib rătăcitor, acum mulţi ani. Mi-a adus multă bucurie, şi ca prieten, şi la vânătoare.

— L-ai crescut foarte bine.

Am plecat înapoi spre palat, dar imediat ce m-a părăsit Rurisk m-am dus direct la Burrich. Când am ajuns la el, tocmai primise voie să scoată caii la aer, căci un animal, oricât de paşnic, tot

începe să se agite în locuri închise, înconjurat de atâţia străini. Am văzut că era în încurcătură: cât scotea un cal afară, ceilalţi rămâneau nepăziţi. În timp ce mă apropiam de el, l-am văzut că se uită precaut spre mine.

— Cu voia ta, te ajut să-i muţi, m-am oferit.

Mă privi impasibil, politicos. Dar, înainte să spună ceva, am auzi o voce în spatele meu:

— Te ajut eu, stăpâne. Să nu te murdăreşti pe mâneci sau să te oboseşti prea tare cu animalele.

M-am întors încet, şocat de veninul din glasul lui Cob. M-am uitat de la el la Burrich, dar acesta tăcea. L-am fixat cu privirea.

— Atunci voi merge pe lângă tine, dacă nu te superi, pentru că trebuie să-ţi comunic ceva important.

I-am vorbit ceremonios intenţionat. L-am văzut cum se holbează la mine.

— Adu iapa prinţesei, zise într-un sfârşit, şi mânza aceea murgă. Eu îi iau pe cei suri. Cob, ai grijă de restul. Nu stau mult.

Aşa că am luat de căpăstru iapa şi mânza şi l-am urmat pe Burrich prin mulţime, apoi afară.

— E un padoc, hai pe-aici, zise, apoi tăcu iar.

O vreme am mers în linişte. Pe măsură ce ne îndepărtam de palat, rândurile de oameni se subţiau. Copitele răsunau plăcut pe pământ. Am ajuns la padoc. În faţa lui se aflau un hambar mic şi o odaie pentru hamuri. Nu mi s-a părut deloc neobişnuit să lucrez iar cot la cot cu Burrich. Am luat şaua de pe iapă şi am şters animalul de transpiraţie, în vreme ce el le pregătea mâncarea. A venit lângă mine când am terminat cu iapa.

— E-o frumuseţe, am spus admirativ. E de la ducele Ranger?

— Da, îmi reteză el pofta de conversaţie. Ai spus că vrei să vorbeşti cu mine.

Am inspirat adânc, apoi am rostit simplu:

— Tocmai l-am văzut pe Curiosul. O duce bine. A îmbătrânit, dar a dus o viaţă fericită. În toţii anii ăştia, Burrich, am crezut că l-ai omorât atunci, noaptea. Că i-ai zburat creierii, i-ai tăiat gâtul, l-ai

strâns de gât... Mi-am imaginat că l-ai omorât într-o groază de feluri, de nenumărate ori. Atâţia ani.

Burrich mă privi neîncrezător.

— Ai crezut c-aş omorî un câine pentru ceea ce ai făcut tu?

— N-am ştiut decât că nu mai e. La altceva nu m-am gândit. Am crezut că aşa m-ai pedepsit.

Se scurseră minute bune de tăcere. Când se uită iar la mine, am văzut cât suferea.

— Cred că m-ai urât.

— Şi mi-a fost frică de tine.

— Atâţia ani? Şi n-ai avut alt gând mai bun despre mine, nu ţi-ai zis niciodată: „N-ar face aşa ceva”

Am scuturat din cap în semn că nu.

— Of, Fitz, spuse el trist. Un cal veni şi-l atinse cu botul. Îl mângâie distrat. Eu am crezut că eşti încăpăţânat şi supărat. Tu ai crezut c-am făcut o mare greşeală. Nu-i de mirare că nu ne-am înţeles.

— Putem drege lucrurile, m-am oferit. Mi-a fost dor de tine, să ştii. Foarte tare, în ciuda certurilor.

Căzu pe gânduri. Am crezut că-o să-mi zâmbească, o să mă bată pe umăr şi-o să mă trimită după ceilalţi cai. Împietri, apoi se înăspri la chip.

— Dar tot nu te-ai oprit. M-ai crezut în stare să omor un animal pe care l-ai manevrat cu Harul. Şi tot nu te-ai oprit.

— Eu nu văd Harul aşa ca tine, am început să-i explic.

El însă scutură din cap.

— Mai bine stăm despărţiţi, băiete. E mai bine pentru amândoi. N-avem cum să ne certăm, dacă nu există nici înţelegere între noi. Ce faci tu eu nu pot nici să încuviinţez, nici să trec cu vederea. Niciodată. Vino la mine când poţi să-mi spui că nu mai faci. O să te cred pe cuvânt, pentru că nu ţi l-ai încălcat niciodată în faţa mea. Până atunci, stăm departe unul de celălalt.

Mă lăsă lângă padoc şi plecă după ceilalţi cai. Am rămas acolo multă vreme, bolnav şi vlăguit, nu doar de la otrava lui Kettricken.

Apoi m-am întors în palat, m-am plimbat prin el, am stat de vorbă cu mai multă lume şi am mâncat. Ba chiar am îndurat în tăcere rânjetele batjocoritoare şi triumfătoare ale lui Cob.

Ziua s-a scurs mai greu decât două la un loc. Dacă nu m-ar fi durut stomacul şi nu m-ar fi ars pe dinăuntru, mi s-ar fi părut interesantă şi fascinantă. După-masă şi seara au avut loc întreceri de tras cu arcul, lupte şi alergare. Tineri şi bătrâni, bărbaţi şi femei au participat la ele. Tradiţia muntenilor spune că oricine câştigă cu un asemenea prilej favorabil o să aibă noroc tot anul. Pe urmă s-a adus iar de mâncare, s-a cântat, s-a dansat şi lumea s-a distrat la un fel de teatru, dar nu cu păpuşi, ci cu umbre pe un paravan de mătase. Când oamenii au început să se retragă, mie de mult mi se închideau ochii. Am fost de-a dreptul uşurat când am tras paravanul la cameră şi am rămas singur. Tocmai îmi scoteam cămaşa enervantă şi mă gândeam ce zi stranie fusese, când am auzit un ciocănit.

N-am apucat să deschid gura, că Sevrens trase paravanul şi se strecură înăuntru.

— Te cheamă Regal.

— Acum? am întrebat prosteşte.

— Altfel de ce m-ar fi trimis după tine acum? Vlăguit, am îmbrăcat iar cămaşa şi am ieşit după Sevrens. Odaia lui Regal se afla la un nivel superior al palatului. Nu era propriu-zis un etaj, mai degrabă o terasă de lemn construită într-o parte a Sălii Mari.

Pereţii erau nişte paravane şi exista şi un balcon de unde se putea uita jos înainte de a coborî. Câteva dintre ornamente erau sigur de origine chyurdă, păsări viu colorate pe panouri de mătase şi figurine de chihlimbar, însă Regal luase majoritatea tapiseriilor, statuetelor şi draperiilor pentru propria plăcere. Am aşteptat în anticameră până şi-a terminat baia. Când a apărut, în cămaşă de noapte, de-abia mai ţineam ochii deschişi.

— Ei? mă întrebă.

L-am privit tâmp.

— M-aţi chemat, i-am adus aminte.

— Da. Te-am chemat. Aş vrea să ştiu de ce a fost necesar. Credeam că ai primit ceva învăţătură în sensul ăsta. Cât aveai de gând să mai aştepţi până să-mi raportezi?

N-am ştiut ce să-i răspund. Nici prin cap nu-mi trecuse să-i raportez lui. Lui Shrewd şi lui Chade, evident, şi lui Verity. Dar lui Regal?

— Trebuie să-ţi amintesc ce datorie ai? Raportează.

M-am adunat în grabă.

— Vreţi să auziţi părerile mele despre chyurda ca popor? Sau informaţii despre ce ierburi cultivă? Sau…

— Vreau să ştiu ce-ai de gând în legătură cu... misiunea ta. Ai trecut la fapte? Ţi-ai făcut un plan? Când te aştepţi la rezultate şi la ce fel de rezultate? Nu vreau să mă pomenesc că-mi cade prinţul la picioare ca secerat şi eu să nu fiu pregătit.

Nu-mi venea să-mi cred urechilor. Shrewd nu vorbise niciodată atât de direct şi deschis despre treburile mele. Şi când eram într-un loc sigur se învârtea în cerc, se plimba şi mă lăsa să trag singur concluzia. Îl văzusem pe Sevrens intrând în cealaltă odaie, dar habar n-aveam ce ştia şi cât auzea de acolo. Iar Regal vorbea ca despre potcovitul cailor.

— Eşti obraznic sau tâmpit?

— Nici una, nici alta, am răspuns cât am putut de politicos. Sunt prudent. Prinţe, am adăugat, sperând să aduc în conversaţie un ton mai ceremonios.

— Eşti aiurea de prudent. Am încredere în valetul meu şi nu mai e nimeni aici. Aşa că raportează. Asasinul meu bastard.

Rosti ultimele cuvinte crezându-le de un sarcasm inteligent.

Am tras aer adânc în piept şi mi-am adus aminte că sunt omul regelui. Acum şi aici, Regal era regele, altul nu aveam. Mi-am ales vorbele cu grijă:

— Ieri, în grădină, prinţesa Kettricken mi-a zis că i-ai spus că sunt un asasin şi că ţinta mea e fratele ei, Rurisk.

— Minte, ripostă el categoric. Nu i-am spus aşa ceva. Fie te-ai dat de gol ca un tâmpit, fie te-a tras de limbă. Sper că nu te-ai dat de gol, să se ducă totul pe apa sâmbetei.

Ştiam să mint mult mai bine decât el. I-am ignorat remarcile şi am continuat cu raportul. I-am povestit tot, cum am fost otrăvit, cum au venit la mine dimineaţă Rurisk şi Kettricken. I-am repetat discuţia noastră cuvânt cu cuvânt. Când am terminat, Regal stătu să-şi admire unghiile înainte de a vorbi.

— Şi te-ai hotărât asupra metodei şi a momentului?

Nu mi-am ascuns surprinderea.

— În aceste condiţii, am crezut că e mai bine să nu-mi îndeplinesc misiunea.

— N-ai vână în tine, remarcă el scârbit. I-am zis tatei s-o trimită pe curviştina aia bătrână, Lady Thyme. Ea l-ar fi băgat deja în mormânt până acum.

— Prinţe? am rostit, întrebător.

Faptul că vorbea de Chade ca despre Lady Thyme m-a asigurat că habar n-avea cum stătea treaba cu el. Sigur că avea bănuielile lui, dar nici prin cap nu-mi trecea să-i spun adevărul.

— Prinţe? mă maimuţări Regal.

De-abia atunci mi-am dat seama că era beat. Nu se vedea pe el şi nici nu duhnea, dar băutura îi scotea la iveală meschinăria. Oftă din străfunduri, parcă prea dezgustat ca să vorbească, apoi se aruncă pe o canapea acoperită cu pături şi perne.

— Nu s-a schimbat nimic. Ai primit o misiune. Du-o la capăt. Dacă eşti deştept, faci să pară un accident. Cum ai fost atât de naiv să discuţi sincer cu Kettricken şi Rurisk, niciunul dintre ei n-o să bănuiască nimic. Dar vreau să-ţi îndeplineşti misiunea. Până mâine-seară.

— Înainte de nuntă? am întrebat, uimit. Nu ştiţi că moartea fratelui miresei poate duce la anularea ei?

— N-ar fi decât ceva temporar. O joc pe degete, băiete. E uşor de dus de nas. Asta e treaba mea. A ta e să ne scapi de fratele ei. Aşadar, cum o vei face?

— Habar n-am.

Mai bine aşa, decât să-i spun că nu am de gând s-o fac deloc. Mă voi întoarce la Buckkeep şi le voi raporta lui Shrewd şi lui Chade. Dacă ei vor spune că am făcut o alegere greşită, atunci să facă ce vor cu mine. Dar mi-am adus aminte vorbele lui Shrewd, citate de Regal cu multă vreme în urmă: *să nu faci ceva ce nu mai poţi desface până când nu te-ai gândit adânc la lucrul pe care nu-l mai poţi desface odată ce l-ai făcut.*

— Şi când vei avea habar? se interesă el, sarcastic.

— Nu ştiu, m-am eschivat. Asemenea lucruri nu se fac nici în pripă, nici de mântuială. Trebuie să studiez omul şi obiceiurile lui, să-i cercetez camera, să aflu ce obiceiuri au servitorii lui. Trebuie să găsesc o cale de a...

— Nunta e peste două zile, mă întrerupse Regal, concentrându-şi privirea. Ştiu deja ce trebuie să afli. Cu atât mai uşor, deci, să-ţi fac un plan. Vino la mine mâine-seară, să-ţi dau poruncile. Bagă bine la cap, bastardule. Nu vreau să acţionezi fără să mă anunţi înainte. Altfel, adio viaţă. Se uită la mine, dar nu văzu decât o privire goală. Eşti liber, mă concedie el. Vino să-mi raportezi aici, mâine-seară, la aceeaşi oră. Să nu mă faci să-l trimit pe Sevrens după tine. Are treburi mai importante de rezolvat. Şi să nu crezi că tatăl meu nu va afla cât eşti de delăsător. Va afla. O să-i pară rău că n-a trimis-o pe scorpia aia de Thyme să se ocupe de trebuşoara asta.

Se lăsă greu pe spate şi căscă. Am simţit un damf de vin, dar şi un miros discret de fum. Oare căpătase năravurile mamei sale?

M-am întors în camera mea, intenţionând să-mi cumpănesc posibilităţile şi să pun la cale un plan. Eram însă atât de frânt şi de slăbit, încât am adormit imediat ce-am pus capul pe pernă.

22

ÎNCURCĂTURI

În vis, bufonul stătea lângă patul meu. S-a uitat la mine şi mi-a spus: „De ce nu pot vorbi limpede? Pentru că tu faci din toate un talmeş-balmeş. Văd o răscruce prin ceaţă, cine stă mereu la ea? Tu. Crezi că te ţin în viaţă pentru că sunt fermecat de tine? Nu. Te ţin pentru că tu creezi nenumărate posibilităţi. Cât mai eşti în viaţă, dă-ne mai multe posibilităţi. Cu cât mai multe posibilităţi, cu atât mai multe şanse de a naviga spre ape liniştite. Deci nu pentru tine, ci pentru cele Şase Ducate te ţin în viaţă. Iar datoria ta tot aceeaşi este. Să trăieşti ca să continui să dai naştere la posibilităţi.”

M-am trezit exact cu aceeaşi dilemă cu care mă culcasem. Nu aveam idee ce voi face. Am zăcut în pat, ascultând zgomotele întâmplătoare ale palatului care se trezea. Aş fi vrut să mă consult cu Chade. Imposibil. Aşa că am închis încet ochii şi am încercat să gândesc cum mă învăţase el. „Ce ştii?” m-ar fi întrebat, apoi: „Ce bănuieşti?” Aşa. Acum să răspund.

Regal îi spusese regelui Shrewd numai minciuni despre sănătatea lui Rurisk şi atitudinea lui faţă de cele Şase Ducate. Sau mă minţise regele pe mine. Sau minţise Rurisk. Am cugetat puţin şi am hotărât să mă iau după prima presupunere. Shrewd nu mă minţise niciodată, ştiam sigur, iar Rurisk m-ar fi putut lăsa să mor în loc să dea năvală în camera mea. Mai departe.

Regal îl voia mort pe Rurisk. Sau nu? Dacă-l voia mort, de ce m-a dat de gol în faţa lui Kettricken? Dacă nu cumva mă minţise şi ea. Am stat pe gânduri. Puţin probabil. Poate că s-a întrebat dacă

Shrewd a trimis un asasin sau nu, dar de ce să mă acuze imediat pe mine? Nu. Îmi ştia numele. Şi ştia şi de Lady Thyme.

Seara trecută, Regal îmi spusese de două ori că îi ceruse tatălui său s-o trimită pe Lady Thyme. Dar şi pe ea o trădase în faţa lui Kettricken. Pe cine voia mort Regal cu adevărat? Pe prinţul Rurisk? Pe Lady Thyme sau pe mine, după ce se descoperea încercarea de asasinat? Şi ce folos i-ar fi adus asta lui şi căsătoriei pe care o pusese la cale? Şi de ce insista să-l omor pe Rurisk, dacă acesta, rămas în viaţă, aducea atâtea avantaje politice?

Trebuia să mă consult cu Chade. Nu aveam cum. Trebuia să hotărăsc singur. Dacă nu cumva...

Servitorii mi-au adus din nou apă şi fructe. M-am sculat din pat, m-am îmbrăcat cu hainele acelea incomode, am mâncat şi am ieşit din cameră. Ziua nu s-a scurs altfel decât cea de ieri. Atmosfera de sărbătoare începea să mă obosească. Am încercat să folosesc timpul în avantajul meu, să aflu mai multe despre palat, despre obiceiuri şi despre cum sunt dispuse încăperile. Am descoperit camerele lui Eyod, Kettricken şi Rurisk. Am studiat atent scara şi structurile de sprijin ale camerei lui Regal. Am aflat cum Cob dormea la grajduri, ca Burrich. Din partea lui Burrich, mă aşteptam; n-ar fi lăsat caii din Buckkeep pe mâna altuia cât stătea în Jhaampe. Dar Cob de ce dormea acolo? Ca să-l impresioneze pe Burrich? Sau să-l spioneze? Sevrens şi Rowd dormeau amândoi în anticamera lui Regal, deşi palatul avea odăi libere berechet. Am încercat să stabilesc cum sunt aşezate gărzile şi ce program au, dar n-am reuşit. În vremea asta, l-am tot căutat pe August. Mi-a luat aproape toată dimineaţa să-l găsesc şi să-i spun ceva fără să fiu auzit de alţii:

— Trebuie să discutăm. Între patru ochi.

Se enervă şi se uită în jur, să verifice dacă nu se uită cineva la noi.

— Nu aici, Fitz. Poate când ne întoarcem la Buckkeep. Am îndatoriri oficiale şi...

Mă pregătisem pentru un astfel de răspuns. Am deschis palma şi i-am arătat acul primit de la rege cu mulţi ani în urmă.

— Vezi acul ăsta? L-am primit de la regele Shrewd acum foarte mult timp şi, odată cu el, promisiunea că, dacă vreodată trebuie să-i vorbesc, nu trebuie decât să-l arăt şi voi fi lăsat să intru în camera lui.

— Sunt foarte mişcat, remarcă August cinic. Ai şi un motiv să-mi spui povestea asta? Să mă impresionezi, poate, cu importanţa ta?

— Trebuie să vorbesc cu regele. Acum.

— Nu e aici, rosti el scurt, apoi vru să plece.

L-am prins de braţ.

— Poţi să comunici cu el cu ajutorul Meşteşugului.

Scutură braţul şi se uită iar în jur.

— În niciun caz nu pot. Şi nici n-aş vrea, chiar dacă aş putea. Crezi că orice om care stăpâneşte Meşteşugul are voie să-l deranjeze pe rege?

— Ţi-am arătat acul. Îţi promit că nu va considera că-l întrerupi.

— Nu pot.

— Atunci cheamă-l pe Verity.

— Nu-l chem pe Verity până nu mă cheamă el. Bastardule, nu înţelegi. Ai fost la lecţii, ai căzut testul şi habar nu ai ce înseamnă Meşteşugul. Nu-i ca şi cum ai striga după un prieten peste dealuri. E un lucru serios, întrebuinţat numai cu scop precis.

Vru să plece a doua oară.

— Întoarce-te, August, altfel o să-ţi pară foarte rău. M-am străduit să fiu cât mai ameninţător. Era o ameninţare gratuită, nu aveam cum să-l fac să regrete; nu puteam decât să-i spun că-l voi pârî regelui. Shrewd nu se va bucura deloc că i-ai ignorat însemnul.

Se răsuci uşor spre mine şi mă sfredeli din priviri.

— Bine. O fac, dar trebuie să-mi promiţi că vei lua toată vina asupra ta.

— Promit. Acum vrei să vii la mine în cameră şi să-l chemi pe rege?

— Nu există alt loc?

— Camera ta? i-am propus.

— Nu, ar fi şi mai rău. Nu mă înţelege greşit, bastardule, dar nu vreau să zică lumea că suntem prieteni.

— Nu mă înţelege greşit, prinţişorule, dar nici eu nu vreau.

În cele din urmă, pe o bancă de piatră, într-un loc ferit al grădinii de ierburi a lui Kettricken, August se aşeză şi închise ochii.

— Ce mesaj să-i transmit lui Shrewd?

Am cugetat o clipă. Va trebui să compun un soi de ghicitoare, dacă nu voiam ca August să-mi afle problemele.

— Spune-i că prinţul Rurisk e sănătos tun şi că sperăm cu toţii să trăiască fericit până la adânci bătrâneţi. Regal tot mai vrea să-i ofere darul, dar eu nu cred că e bine.

August deschise ochii.

— Meşteşugul e un mijloc de a...

— Ştiu. Spune-i.

August trase de câteva ori aer în piept şi închise ochii. Îi deschise după câteva minute.

— Zice să-l asculţi pe Regal.

— Atât?

— E ocupat. Şi foarte supărat. Acum lasă-mă în pace. Mă tem că m-am făcut de râs în faţa regelui din cauza ta.

Aş fi putut să-i dau zeci de replici spirituale, dar l-am lăsat să plece. Oare chiar îl chemase pe rege? M-am aşezat pe banca de piatră şi am tras concluzia că nu câştigasem nimic, ci doar pierdusem timp preţios. Am cedat ispitei şi am încercat şi eu. Am închis ochii, am inspirat adânc, m-am concentrat, mi-am deschis mintea. *Shrewd, regele meu.*

Nimic. Niciun răspuns. Sigur nu-i transmisesem niciun gând. M-am ridicat şi m-am întors în palat.

La prânz, Kettricken se urcă din nou singură pe podium. Ne anunţă, în cuvinte simple, că se lega de poporul celor Şase Ducate. Din acest moment era Sacrificiul lor în toate privinţele şi în orice fel îi poruncea el. Apoi a mulţumit poporului ei, celor de acelaşi sânge

cu ea, care o crescuseră şi o învăţaseră bine, şi le-a reamintit că nu-şi schimbă jurămintele pentru că nu-i iubeşte, ci în speranţa că aşa vor beneficia ambele popoare. Mulţimea păstră liniştea până când prinţesa coborî de pe podium. Mâine era ziua în care urma să depună jurământul în faţa lui Verity ca o femeie în faţa unui bărbat. Din câte am înţeles, Regal şi August urmau să stea lângă ea în locul lui Verity şi, cu ajutorul Meşteşugului, acesta urma să-şi vadă mireasa depunând jurământul.

Timpul de-abia se târa. Jonqui a venit şi m-a condus la Fântânile Albastre. M-am străduit să par interesat şi încântat. Ne-am întors la palat să ascultăm alţi menestreli, să ne ospătăm şi să ne amuzăm la spectacolele oamenilor de la munte: numere cu jongleri şi acrobaţi, câini dresaţi şi spadasini care-şi demonstrau îndemânarea în aşa-zise dueluri. Pretutindeni se înălţa fumul albastru şi mulţi îl inspirau cu nesaţ, scuturând din vasele mici în timp ce se învârteau de colo-colo şi stăteau de poveşti. Am înţeles că fumul era pentru ei ca prăjitura cu seminţe de carris pentru noi, un răsfăţ la sărbători, dar eu am evitat fuioarele de fum. Trebuia să am capul limpede. Chade îmi dăduse o poţiune care să alunge aburii de vin din cap, dar nu şi fumul. Cu el nici nu eram obişnuit. M-am ascuns într-un colţ mai izolat şi m-am prefăcut fermecat de cântecul unui menestrel, dar îl urmăream pe Regal peste umărul artistului.

Stătea la masă, între două vase fierbinţi de alamă. August, foarte reţinut, se aşezase puţin mai departe. Din când în când vorbeau – August, serios, prinţul, nepăsător. Nu eram destul de aproape ca să aud ce-şi spun, dar am citit pe buzele lui August numele meu şi cuvântul „Meşteşug.” Kettricken se apropie de Regal. Am văzut că se fereşte să inspire fumul direct. Regal o ţinu mult de vorbă, zâmbitor şi libidinos, şi o dată se întinse s-o mângâie pe mână şi pe inelul de argint. Fumul îl făcea limbut şi lăudăros. Ea ciripea ca o pasăre pe creangă, ba apropiindu-se de el, ba trăgându-se înapoi, mai reţinută. Rurisk apăru în spatele ei. Îi vorbi scurt lui Regal, o luă pe Kettricken de braţ şi plecară amândoi. Sevrens veni să umple vasele de alamă. Regal îi zâmbi tâmp pe

post de mulţumire şi spuse ceva, apoi cuprinse toată sala într-un gest. Valetul râse şi dispăru. La scurtă vreme, Cob şi Rowd veniră să discute cu Regal. August se ridică şi plecă indignat. Regal îi aruncă priviri crunte şi-l trimise pe Cob să-l aducă înapoi. August se întoarse, deloc încântat. Regal îl mustră, August îi aruncă priviri fioroase, apoi lăsă ochii în jos şi cedă. Cât mi-aş fi dorit să fiu mai aproape şi să aud ce vorbesc... Sigur puneau ceva la cale. Poate nu avea nimic de-a face cu mine şi cu misiunea mea, dar mă îndoiam.

Am trecut în revistă puţinele informaţii pe care le aveam, convins că-mi scăpa esenţialul. Dar oare nu mă înşelam singur? Dacă făceam din ţânţar armăsar. Poate că cel mai sigur lucru era să fac ce-mi spune Regal şi să las responsabilitatea pe umerii lui. Poate că era mai simplu să-mi iau singur gâtul.

Bineînţeles, aş putea să merg direct la Rurisk, să-i spun că, în ciuda eforturilor mele, Regal tot îl voia mort şi să-l implor să mă primească la el. La urma urmei, cine ar refuza un asasin priceput care s-a întors împotriva propriului stăpân?

I-aş putea spune lui Regal că-l voi omorî pe Rurisk şi pe urmă pur şi simplu nu m-aş ţine de cuvânt.

I-aş putea spune lui Regal că-l voi omorî pe Rurisk şi pe urmă să-l omor chiar pe Regal. Fumul, mi-am zis. Numai din cauza fumului mi se părea că sunt înţelept.

Aş putea să merg la Burrich, să-i spun că sunt de fapt un asasin şi să-i cer sfatul.

Aş putea să fur iapa prinţesei şi să fug în munţi.

— Te distrezi bine? mă întrebă Jonqui şi mă luă de braţ.

Mi-am dat seama că mă holbam la un jongler care azvârlea cuţite şi torţe.

— Nu voi uita multă vreme această experienţă, i-am răspuns, apoi i-am sugerat să ne plimbăm prin grădinile răcoroase. Ştiam că mă tulbură fumul.

Seara târziu m-am prezentat în camera lui Regal. Mă întâmpină Rowd, cu un zâmbet plăcut.

— Bună seara, mă salută el.

Am intrat ca în vizuina unui jder. În odaie plutea fum, iată de ce era Rowd atât de vesel. Regal mă făcu iar să aştept şi, deşi ţineam bărbia în piept şi respiram cât puteam de puţin, fumul tot mă afecta. Controlează-te, mi-am zis, încercând să-mi alung ameţeala. M-am foit în scaun de câteva ori şi, în final, mi-am acoperit gura şi nasul cu mâna. Nici aşa n-am scăpat de fum.

Paravanul odăii interioare alunecă într-o parte. Era Sevrens. Se uită la Rowd, apoi se aşeză lângă mine. Văzând că tace, l-am întrebat:

— Mă poate primi Regal acum?

Sevrens scutură din cap.

— E cu... un prieten. Dar mi-a spus mie tot ce trebuie să ştii.

Desfăcu palma şi puse pe bancă, între noi, un săculeţ alb.

— A obţinut asta pentru tine. Speră că vei fi de acord. Puţin din ea, cu vin, va aduce moartea, dar nu prea repede. N-o să dea niciun semn că va muri câteva săptămâni, pe urmă o să cadă într-o letargie tot mai intensă. Nu va suferi, adăugă, de parcă asta m-ar fi interesat mai tare.

Mi-am frământat creierii.

— E gumă de Kex?

Auzisem de otravă, dar n-o văzusem. Dacă Regal avea o sursă, Chade ar fi vrut s-o cunoască şi el.

— Nu ştiu cum se cheamă şi nici nu contează. Altceva e important. Prinţul Regal zice că vei avea nevoie de ea diseară. Va trebui să găseşti momentul potrivit.

— Ce aşteaptă de la mine? Să merg pur şi simplu la el, să bat la uşă şi să-i duc un pahar cu vin otrăvit? Nu-i prea evident?

— În felul ăsta, sigur că da. Dar sigur că ai învăţat destule ca să te porţi cu mai multă discreţie.

— Am învăţat că asemenea lucruri nu se discută cu valeţii. Trebuie să-l aud din gura lui Regal, altfel nu fac nimic.

Sevrens oftă.

— Stăpânul meu a prevăzut asta. Îţi transmite mesajul următor: porţi acul regelui şi emblema lui pe piept, aşa că îţi porunceşte să

faci ce ţi-am spus eu. Refuză, şi-l vei refuza pe rege. Vei fi trădător şi se va îngriji să fii spânzurat.

— Dar eu...

— Ia sacul şi du-te. Cu cât aştepţi mai mult, cu atât se face mai târziu şi cu atât va fi mai nepotrivit să-l vizitezi în camera lui.

Sevrens se ridică imediat şi plecă. Rowd stătea ca un imbecil într-un colţ şi se uita la mine râzând. Trebuia să-i omor pe amândoi înainte de a ne întoarce la Buckkeep, altfel n-aş mai fi fost de folos ca asasin. Oare ei ştiau lucrul ăsta? I-am zâmbit înapoi lui Rowd, simţind fumul cum îmi coboară pe gât. Am luat otrava şi am ieşit.

Când am ajuns la baza scărilor care duceau la odaia lui Regal, m-am lipit de perete unde era mai multă umbră şi m-am căţărat cât de repede am putut pe unul dintre suporturile camerei. M-am agăţat de el ca o pisică şi m-am lipit de podea. M-am pus pe aşteptat, şi am aşteptat până când, afectat de fumul care mă ameţea, de oboseala şi de efectele prelungite ale ierburilor de la Kettricken, m-am întrebat dacă nu cumva visam totul. Oare capcana mea stângace îmi va aduce rezultate? Apoi mi-am adus aminte că Regal îmi spusese că o ceruse în mod special pe Lady Thyme, însă Shrewd mă trimisese pe mine, iar Chade se arătase destul de mirat. Într-un sfârşit, mi-am amintit cuvintele lui. Mă sacrificase regele meu pentru Regal? Dacă aşa era, ce le mai datoram? Până la urmă, l-am văzut pe Rowd plecând şi, după un timp care mi s-a părut o veşnicie, întorcându-se cu Cob.

Nu auzeam mare lucru prin podea, dar era destul cât să recunosc vocea lui Regal. Îi dezvăluia lui Cob ce trebuia să fac eu în noaptea aceea. După ce m-am asigurat că am auzit bine, m-am strecurat din ascunziş, am coborât şi m-am dus în camera mea. Mi-am luat nişte lucruri special trebuincioase. Mi-am reamintit, ferm, că sunt omul regelui. Aşa îi spusesem lui Verity. Am ieşit din cameră şi am mers repede prin palat. În Sala Mare, lumea de rând dormea pe rogojini, pe podea, în cercuri concentrice în jurul podiumului, ca să-şi păstreze locul de unde se vedea cel mai bine

cum depune prinţesa jurământul. Am trecut printre adormiţi fără să-i trezesc. Atâta încredere în cine nu trebuia...

Odăile familiei regale erau în capătul îndepărtat al palatului, departe de intrarea principală. Nu existau gărzi. Am trecut pe lângă uşa regelui, pe lângă cea a lui Rurisk şi a lui Kettricken. Pe a ei erau desenate colibri şi caprifoi. Bufonului i-ar fi plăcut foarte mult. Am bătut încet şi am aşteptat. S-au scurs greu câteva minute. Am mai bătut o dată.

Am auzit târşâit de picioare desculţe pe lemn. Paravanul alunecă. Părul lui Kettricken fusese împletit nu demult, dar deja îi ieşeau şuviţe din cozi. Cămaşa de noapte lungă şi albă îi accentua pielea deschisă la culoare, încât arăta palidă ca bufonul.

— Ai nevoie de ceva? mă întrebă somnoroasă

— Numai să-mi răspunzi la o întrebare. Mi se încâlceau gândurile din cauza fumului. Am vrut să zâmbesc, să-i par spiritual şi inteligent. Frumuseţe palidă, mi-am zis. Am alungat imediat gândul. Prinţesa aştepta.

— Dacă l-aş omorî pe fratele tău în noaptea asta, ce-ai face?

Nici măcar nu se dădu înapoi.

— Te-aş omorî, bineînţeles. Cel puţin aş cere să fii omorât, ca să se facă dreptate. Întrucât acum sunt jurată familiei tale, nu-ţi pot lua viaţa cu mâna mea.

— Dar te-ai mai căsători? Te-ai mai mărita cu Verity?

— Nu vrei să intri?

— N-am timp. Te-ai mai mărita cu Verity?

— Sunt făgăduită celor Şase Ducate, ca să ajung regina lor. Sunt făgăduită poporului lor. Mâine depun jurămintele în faţa viitorului rege. Nu a unui bărbat numit Verity. Dar, chiar dacă nu ar fi aşa, întreabă-te ce mă leagă mai tare. Deja sunt făgăduită. Nu e doar cuvântul meu, ci şi al tatălui meu. Şi al fratelui meu. N-aş vrea să mă căsătoresc cu bărbatul care a poruncit moartea fratelui meu. Numai că nu de el sunt legată prin jurământ, ci de cele Şase Ducate. Acolo voi fi trimisă, pentru a fi în câştig ambele popoare. Acolo trebuie să merg.

Am încuviinţat din cap.

— Mulţumesc, doamnă. Iartă-mă că ţi-am stricat odihna.

— Unde te duci acum?

— La fratele tău.

Kettricken rămase în uşă. Eu m-am întors şi am pornit spre camera fratelui ei. Am bătut şi am aşteptat. Probabil că Rurisk era treaz, pentru că mi-a deschis mult mai repede.

— Pot să intru?

— Desigur.

Drăguţ, cum mă aşteptam. În ciuda neclintirii mele, îmi venea să râd. Chade n-ar fi mândru de tine, mi-am zis, aşa că mi-am reţinut zâmbetul. Am intrat şi a tras paravanul.

— Vrei să bem vin? mă întrebă.

— Dacă doreşti, am zis, nedumerit, dar politicos.

M-am aşezat pe un scaun. El destupă o carafă şi ne turnă vin. Pe masă era un vas de ars, cald încă. Nu-l văzusem să inspire fum voit, înainte. Poate credea că e mai înţelept s-o facă în odaia lui, dar nu ştii niciodată când vine asasinul cu buzunarele pline de mesagerii morţii. Mi-am reţinut un alt zâmbet prostesc. Rurisk umplu două pahare. M-am aplecat şi i-am arătat plicul de hârtie. L-am golit meticulos în paharul lui, am ridicat paharul şi l-am agitat, ca să se dizolve otrava. Apoi i l-am dat înapoi.

— Ştii, am venit să te otrăvesc. Mori. Pe urmă Kettricken mă omoară pe mine. Pe urmă se mărită cu Verity. Am luat paharul meu şi am băut. Vin cu mere. Din Farrow, mi-am zis. Poate dar de nuntă. Ce câştigă Regal?

Rurisk se uită scârbit la vinul din pahar şi-l puse deoparte. Îmi luă paharul şi bău dintr-al meu. Rosti simplu, fără să se arate uimit:

— Scapă de tine. Socotesc că nu-i eşti prea drag. S-a purtat foarte galant cu mine şi cu regatul meu, dar dacă aş fi mort, Kettricken ar fi singura moştenitoare a Regatului Munţilor. Asta ar fi un câştig pentru cele Şase Ducate, nu crezi?

— Nu ne putem apăra pământul pe care deja îl avem. Şi cred că Regal l-ar considera un câştig pentru Verity, nu pentru regat. Am

auzit zgomot afară. Ăsta e Cob, am zis, a venit să mă prindă asupra faptului am presupus eu cu glas tare.

M-am ridicat, m-am dus la paravan şi am deschis-o. Kettricken mă împinse şi intră în cameră. Am tras paravanul repede la loc.

— A venit să te otrăvească, îl preveni ea pe Rurisk.

— Ştiu, spuse fratele ei serios. Mi-a turnat otravă în vin. De-asta beau din paharul lui. Umplu paharul din carafă şi i-l oferi. E de mere, o ispiti el când ea îl refuză.

— Nu văd nimic amuzant, se răsti Kettricken.

Rurisk şi cu mine ne-am uitat unul la altul şi am rânjit ca doi imbecili. Fumul. Prinţul surâse blând către sora lui.

— Uite cum stau lucrurile. FitzChivalry şi-a dat seama în seara asta că e un om mort. Prea mulţi oameni au aflat că e asasin. Dacă mă omoară pe mine, tu îl omori pe el. Dacă nu mă omoară, cum să meargă acasă, în faţa regelui său? Chiar dacă acesta îl iartă, jumătate de curte va şti că e asasin. Asta îl face inutil. Bastarzii inutili sunt o primejdie pentru regalitate.

Rurisk îşi termină cuvântarea şi bău restul vinului.

— Kettricken mi-a spus că, şi dacă te omor în seara asta, tot ar depune jurămintele faţă de Verity mâine.

Prinţul nu se arătă nici acum surprins.

— Ce-ar câştiga dacă n-ar face-o? Numai duşmănia celor Şase Ducate. În ochii poporului tău, ar însemna că a judecat strâmb, iar în faţa poporului meu s-ar face de ruşine. Ar ajunge o proscrisă, nimeni n-ar avea nevoie de ea. Nu m-ar aduce pe mine înapoi.

— Şi poporul tău nu s-ar răzvrăti să fie dată unui astfel de om?

— L-am proteja de asemenea cunoştinţe. Cel puţin Eyod şi sora mea. Să se răzvrătească un regat întreg pentru moartea unui singur om? Nu uita, eu sunt Sacrificiul aici.

Am început să înţeleg ce voia să spună.

— În curând o să te stânjenească prezenţa mea, l-am prevenit. Mi s-a spus că e o otravă lentă. Dar am studiat-o. Nu-i aşa. E un simplu extract de rădăcina-morţii, foarte rapid, dacă-l bei în cantitate suficientă. Mai întâi te apucă tremuratul. Rurisk întinse

mâinile pe masă. Tremurau. Kettricken era foarte supărată pe noi, amândoi. Moartea vine îndată. Şi mă aştept să fiu prins asupra faptului şi să scape de mine odată cu tine

Rurisk duse mâna la gât, apoi lăsă capul în piept.

— Am fost otrăvit! exclamă el prefăcut.

— M-am săturat de voi, se răsti Kettricken tocmai când Cob sparse paravanul.

— Trădare! ţipă el. Se albi când o văzu pe Kettricken. Prinţesă, doamnă, sper că n-ai băut vinul! Bastardul ăsta trădător l-a otrăvit.

Cred că piesa a avut de suferit din lipsă de reacţii la ea. Kettricken şi cu mine am schimbat priviri. Rurisk se rostogoli de pe scaun pe podea.

— Termină, şuieră nervoasă prinţesa.

— Am pus otrava în vin, i-am spus jovial lui Cob. Aşa cum mi s-a poruncit.

Spatele lui Rurisk se arcui în prima convulsie.

Nu mi-a trebuit decât o clipă să-mi dau seama că fusesem păcălit. Vin otrăvit. Vin de mere otrăvit, primit în dar probabil chiar în seara aceea. Regal nu avusese încredere în mine că-l voi otrăvi, dar i-a fost uşor s-o facă el, în locul acesta nepăzit. Rurisk se arcui din nou. Nu mai aveam ce-i face. Simţeam că-mi amorţeşte gura. Cât de puternică fusese doza? Nu sorbisem decât o dată. O să mor acum sau pe eşafod?

În clipa următoare, Kettricken înţelese şi ea că fratele ei era pe moarte.

— Gunoi fără suflet! mă ocărî, apoi se lăsă lângă Rurisk. L-ai ameţit cu glume şi fum, ai râs împreună cu el, iar el murea! Îşi aruncă ochii spre Cob. Cer să fie omorât. Spune-i lui Regal să vină aici chiar acum!

M-am îndreptat spre uşă, dar Cob fu mai rapid. Bineînţeles. Nu aspirase niciun pic de fum. Era mai rapid şi mai musculos decât mine, cu capul mai limpede. Mă prinse în braţe şi mă trânti la podea. Veni cu faţa aproape de obrazul meu şi-mi trase un pumn în stomac. I-am recunoscut respiraţia, am recunoscut şi mirosul

transpiraţiei lui. Îl simţise Faur înainte de a muri. Dar de data asta cuţitul era la mine în mânecă, foarte ascuţit şi mânjit cu cea mai rapidă otravă pe care o avea Chade. După ce l-am înjunghiat, a reuşit să mă lovească de două ori, să-mi tragă doi pumni zdraveni, apoi a căzut pe spate şi a murit. Adio, Cob. Am văzut un băiat pistruiat de la grajduri care zicea: „Haideţi, ia uite ce oameni de treabă.” Ar fi putut să fie cu totul altfel. L-am cunoscut pe omul acesta; omorându-l, am omorât o parte din viaţa mea.

Burrich va fi foarte supărat pe mine.

Toate astea mi-au trecut prin cap într-o fracţiune de secundă. Mâna lui Cob nici nu atinsese pământul, că eu m-am şi avântat spre uşă.

Kettricken însă a fost şi mai rapidă. Cred că m-a pocnit cu un ulcior de alamă. N-am mai văzut decât stele verzi.

Când mi-am revenit, mă dureau toate. Cel mai tare mă usturau încheieturile, pentru că funia cu care îmi fuseseră legate la spate era foarte strânsă. Eram cărat, dacă pot spune aşa. Nici lui Rowd, nici lui Sevrens nu le păsa care parte a corpului meu se târa pe jos. Era şi Regal acolo, cu o torţă în mână, şi un bărbat chyurda pe care nu-l ştiam, dar care mergea alături de el, în faţă. Nu ştiam unde sunt, decât că mă aflam undeva afară.

— Nu putem să-l ducem în altă parte? Un loc sigur? întrebă Regal. Se auzi un bombănit, apoi din nou Regal. Nu, ai dreptate. Nu vrem să stârnim o răscoală chiar acum. Mâine e destul de repede. Nu c-aş crede c-o să reziste atâta.

Se deschise o uşă. Am fost aruncat cu capul înainte pe o podea de pământ acoperită cu un strat foarte subţire de paie. Am inspirat praf şi pleavă. Nu puteam tuşi. Regal făcu semn cu torţa.

— Du-te la prinţesă, îl instrui pe Sevrens. Spune-i că vin imediat. Vezi ce putem face să-i fie prinţului mai bine. Tu, Rowd, cheamă-l pe August din camera lui. Avem nevoie de el ca să-i transmită regelui Shrewd ce şarpe a crescut la sân. Am nevoie de încuviinţarea lui înainte să moară bastardul. Dacă mai apucă să fie condamnat. Du-te acum. Hai, du-te.

Şi au plecat. Bărbatul chyurda le lumină drumul. Regal rămase pe loc. Se uită la mine. Aşteptă până se stinseră zgomotele de paşi, apoi mă lovi sălbatic în coaste. Am scos un strigăt mut, pentru că gura şi gâtul îmi erau amorţite.

— Mi se pare că am mai fost în situaţia asta, nu-i aşa? Tu tăvălindu-te prin fân, eu privindu-te de sus, întrebându-mă ce nenorocire te-a adus în viaţa mea. Ciudat câte lucruri se termină aşa cum au început. Şi dreptatea tot în cerc se învârte. Gândeşte-te cum ai căzut victimă otrăvii şi trădării. Ca mama mea. Aha, tresari. Credeai că nu ştiu? Ba ştiu. Ştiu mult mai multe decât crezi tu. De la duhoarea lui Lady Thyme şi până la felul în care ţi-ai pierdut Meşteşugul când Burrich nu te-a mai lăsat să sorbi putere de la el. Te-a părăsit foarte repede când a văzut că altfel îşi pierde viaţa.

Mă zgudui un fior. Regal îşi dădu capul pe spate şi râse. Apoi scoase un oftat şi se întoarse.

— Păcat că nu pot să stau şi să privesc. Dar am o prinţesă de consolat. Biata de ea, jurată unui bărbat pe care deja îl urăşte.

Ori a plecat Regal, ori am leşinat eu, nu ştiu sigur. Parcă s-a deschis cerul şi eu am plutit în sus, către el. „A avea mintea deschisă”, îmi spuse Verity, „Înseamnă, pur şi simplu, a nu o ţine închisă.” Pe urmă cred că l-am visat pe Bufon. Şi pe Verity, dormind cu braţele în jurul capului, vrând parcă să-şi ţină gândurile acolo. Am auzit vocea lui Galen răsunând într-o cameră friguroasă şi întunecată:

— Mâine e mai bine. Când foloseşte Meşteşugul acum, habar n-are în ce cameră se află. Legătura nu e destul de puternică pentru mine ca să fac lucrul ăsta de la distanţă. E nevoie de atingere.

Se auzi un chiţăit în beznă, o minte de şoarece abject, pe care nu o cunoşteam.

— Fă-o acum, insistă ea.

— Nu fi prost, se răsti Galen la vocea de şoarece. Vrei să pierdem tot din cauza grabei? Mâine e suficient de curând. Lasă-mă pe mine să mă îngrijorez. Tu trebuie să pui lucrurile în ordine acolo.

Rowd şi Sevrens ştiu prea multe. Iar şeful grajdurilor ne calcă pe nervi de prea multă vreme.

— Mă laşi într-o baie de sânge, chiţăi rozătoarea supărată.

— Înoată prin ea spre tron, îi sugeră Galen.

— Cob e mort. Cine o să se îngrijească de caii mei în drum spre casă?

— Atunci cruţă-l pe grăjdar, zise Galen dezgustat. Se gândi puţin şi adăugă: O să mă ocup eu însumi de el când ajungeţi acasă. Nu mă deranjează. Dar de ceilalţi fă bine şi scapă repede. Poate că bastardul a otrăvit şi vinul altora, în camera ta. Ce păcat că au gustat din el şi servitorii tăi...

— Aşa zic şi eu. Îmi trebuie un valet nou.

— O să se ocupe soţia ta de asta. Ar trebui să fii cu ea acum. Tocmai şi-a pierdut fratele. Trebuie să te arăţi îngrozit de ce s-a întâmplat. Încearcă să dai vina pe bastard, nu pe Verity. Dar nu fi prea convingător. Şi mâine, când vei fi la fel de întristat ca ea, vom vedea la ce duce compătimirea reciprocă.

— E mare cât o vacă şi palidă ca moartea.

— Însă cu terenurile de la munte, vei avea un regat interior care poate fi apărat. Ştii că ducatele de coastă nu te vor susţine, iar Farrow şi Tilth nu pot rezista singure între munţi şi ducatele de coastă. Pe lângă asta, ea nu trebuie neapărat să trăiască după ce naşte un copil.

— FitzChivalry Farseer, zise Verity în somn. Regele Shrewd şi Chade jucau zaruri din oase împreună. Patience se foi în somn.

— Chivalry? întrebă ea în şoaptă. Tu eşti?

— Nu, i-am răspuns. Nu e nimeni. Absolut nimeni.

Ea încuviinţă din cap şi dormi mai departe.

Când am reuşit să-mi concentrez privirea, eram singur pe întuneric. Îmi tremurau fălcile, bărbia şi piepţii cămăşii erau uzi de salivă. Începeam să mă dezmorţesc. Oare otrava nu mă va omorî? Ce mai contează... Slabe şanse să mă pot apăra. Nu-mi simţeam mâinile. Măcar nu mă mai dureau. Îmi era teribil de sete. Oare

Rurisk mai trăia? Băuse mult mai mult vin decât mine. Iar Chade spusese că otrava acţionează repede.

Vrând parcă să-mi răspundă la întrebare, un urlet de durere se ridică spre lună. Rămase atârnat în aer, smulgându-mi inima şi înălţând-o odată cu el. Murise stăpânul Curiosului.

M-am aruncat spre Curiosul, l-am învelit cu Harul. *Ştiu, ştiu.* Am tremurat împreună când cel pe care l-a iubit s-a dus într-un loc unde noi nu puteam ajunge. Mantia apăsătoare a singurătăţii ne învelea pe amândoi.

Băiat? Firav, dar adevărat. O labă şi un nas, o uşă deschisă. Veni tiptil la mine. Nasul lui îmi spuse cât de urât miroseam. Fumul, sângele şi teama miros urât. Când ajunse lângă mine, se aşeză şi se propti cu capul de spatele meu. Odată cu atingerea, s-a trezit şi legătura dintre noi. Mai puternică acum, după moartea lui Rurisk.

M-a părăsit. Doare.

Ştiu. Tăcerea se prelungi. *Mă eliberezi?* Câinele cel bătrân ridică botul. Omul nu poate să sufere cum suferă câinele. Ar trebui să fim recunoscători pentru asta. Cu toată durerea lui profundă, se ridică şi începu să roadă curelele cu dinţii lui puţini. Am simţit cum se dezleagă una câte una, dar Curiosul nu avu puterea să le dea la o parte. Întoarse capul, să le prindă cu dinţii din spate.

În cele din urmă, curelele cedară. Mi-am tras braţele în faţă. Imediat m-au săgetat alte dureri. Tot nu-mi simţeam mâinile, dar m-am rostogolit pe spate, ca nu mai stau cu faţa în praf. Câinele se propti cu capul de pieptul meu, iar eu l-am cuprins cu braţul amorţit. Mă zgudui un fior. Muşchii mi se contractară şi relaxară atât de violent, încât am văzut stele verzi. Dar am supravieţuit.

Am deschis ochii. Mă orbi o lumină. Era adevărată. Lângă mine, coada Curiosului începu să bată paiele. Burrich se ghemui încet lângă noi. Puse o mână uşoară pe spatele câinelui. Când mi s-au obişnuit ochii cu lumina, am citit durere pe chipul lui.

— Eşti pe moarte? mă întrebă. Un glas nepăsător de parcă vorbea o piatră.

— Nu sunt sigur.

Asta am încercat să spun. Gura nu mă prea ajuta. Se ridică şi plecă, luând lampa cu el. Am rămas pe întuneric.

Pe urmă lumina se întoarse. Burrich aduse o găleată cu apă, îmi înălţă capul şi-mă vărsă puţin lichid în gură.

— Să nu înghiţi, mă preveni. Oricum nu m-ar fi ajutat muşchii. Mi-a clătit gura de două ori, mai-mai să mă înece vrând să mă convingă să beau a treia oară. Am împins găleata cu braţul meu de lemn.

— Nu, am îngăimat.

După o vreme, am început să mă trezesc. Mi-am plimbat limba pe dinţi şi i-am simţit.

— L-am omorât pe Cob, i-am spus.

— Ştiu. I-au adus cadavrul la grajduri. Nimeni nu a vrut să-mi spună nimic.

— Cum de-ai ştiut unde sunt?

Oftă.

— Am avut aşa, un sentiment.

— L-ai auzit pe Curiosul.

— Da. Urlând.

— Nu la asta m-am referit.

Un timp, nu mai spuse nimic.

— Una e să simţi un lucru şi alta e să te foloseşti de el.

N-am ştiut ce să-i răspund la asta.

— Cob e cel care te-a înjunghiat pe scări.

— El a fost? Burrich stătu pe gânduri. M-am mirat eu de ce n-au lătrat câinii. Îl cunoşteau. Numai Faur a reacţionat.

Mâinile mele se treziră brusc la viaţă. Le-am dus la piept şi am început să mă clatin. Curiosul scheună.

— Termină, rosti Burrich printre dinţi.

— În clipa asta, nu pot, am ripostat. Mă doare atât de tare, că o să mă împrăştii peste tot.

Burrich tăcu.

— N-ai de gând să mă ajuţi? l-am întrebat eu, până la urmă.

— Nu ştiu, şopti el. Apoi, aproape rugător: Fitz, ce eşti tu? Ce s-a ales de tine?

— Sunt ceea ce eşti şi tu, i-am spus cu sinceritate. Omul regelui. Burrich, vor să-l omoare pe Verity. Dacă vor reuşi, Regal va fi rege.

— Ce tot spui acolo?

— Dacă stau să-ţi explic, sigur vor reuşi. Ajută-mă ies de-aici.

23

NUNTA

Arta diplomaţiei este norocul de a cunoaşte mai multe dintre secretele duşmanului tău decât cunoaşte el dintr-ale tale. Fii întotdeauna pe poziţii de forţă. Acestea erau maximele lui Shrewd. Şi Verity le respecta.

— Trebuie să te duci după August. E singura speranţă a lui Verity.

Stăteam pe o pantă de deal în atmosfera cenuşie dinaintea zorilor, în vecinătatea palatului. Nu mersesem prea departe. Terenul era abrupt, iar eu nu eram în stare să călătoresc. Am început să bănuiesc că lovitura primită de la Regal în coaste îmi scutura vechea rană, cea de la Galen. Durerea mă săgeta la fiecare respiraţie, încă tremuram din cauza otrăvii lui Regal, iar picioarele mă lăsau deseori şi pe neaşteptate. Singur nu mă puteam ţine pe picioare. Nu eram capabil nici să mă agăţ de un copac şi să stau drept; nu mă ajutau mâinile. În jurul nostru, păsările anunţau zorile, veveriţele îşi făceau provizii pentru iarnă, iar insectele ţistuiau. Era greu, când în jurul meu domnea atâta viaţă, să mă întreb în ce măsură îmi voi reveni. Oare zilele mele de tinereţe şi putere trecuseră şi rămâneau doar cele de tremurat şi slăbiciune? Am încercat să-mi scot întrebarea din minte, să mă concentrez pe greutăţile cu care se confruntau cele Şase Ducate. M-am liniştit, aşa cum mă învăţase Chade. Ne înconjurau arbori imenşi, paşnici. Am înţeles de ce Eyod nu voia să-i taie pentru cherestea. Acele lor cădeau moi sub picioarele noastre, parfumul lor ne alina. Aş fi vrut

să mă întind şi să dorm, alături de Curiosul. Încă ne împleteam suferinţa, dar măcar câinele evada din ghearele ei în somn.

— Ce te face să crezi că August ne va ajuta? vru să ştie Burrich. În caz că reuşesc să-l aduc aici.

M-am concentrat pe încurcătura noastră.

— Nu cred că e implicat alături de ceilalţi. Cred că îi e încă devotat regelui. Îi spusesem lui Burrich ce aflasem, pretinzând că erau concluziile mele. Nu era genul de bărbat care să creadă ce spun nişte voci-fantomă din capul meu. Nu aveam cum să-i spun că Galen nu sugerase uciderea lui August, aşa că probabil habar n-avea de complot. Nu ştiam sigur prin ce fel de experienţă trecusem. Regal nu cunoştea Meşteşugul. Chiar dacă l-ar fi cunoscut, cum aş fi putut auzi eu doi oameni care comunicau între ei cu gândul? Nu, altceva trebuie să fi fost la mijloc, altă magie. Una de-a lui Galen? Era el capabil de vrăji atât de puternice? Nu ştiam. Atât de multe nu ştiam! M-am forţat să nu mă mai gândesc la asta. Deocamdată, ideea nevinovăţiei lui August se potrivea cu faptele mai bine decât orice altă bănuială.

— Dacă e credincios regelui şi nu îl bănuieşte pe Regal, atunci îi e credincios şi lui, îmi sublinie Burrich, de parcă aş fi fost un nătâng.

— Atunci va trebui să-l obligăm. Verity trebuie avertizat repede.

— Bineînţeles. Merg la August, îi pun cuţitul la spate şi mărşăluiesc cu el până aici. N-o să ne întrebe nimeni de sănătate.

M-am frământat după o idee salvatoare.

— Mituieşte pe cineva să-l momească până aici. Pe urmă sari pe el.

— Şi dacă aş şti pe cine să mituiesc, cu ce l-am mitui?

— Cu ăsta. I-am arătat cercelul din ureche.

Burrich sări ca ars.

— De unde-l ai?

— Mi l-a dat Patience. Chiar înainte de a pleca.

— N-avea niciun drept! Am crezut că l-a dus în mormânt cu el, adăugă, ceva mai domolit.

Am tăcut, aşteptând. Burrich privi într-o parte.

— A fost al tatălui tău. Eu i l-am dat, murmură.

— De ce?

— Pentru că am vrut, normal.

Încheie subiectul. Eu am început să desfac cercelul.

— Nu, lasă-l acolo, îmi spuse el ţâfnos. Nu e un lucru de irosit pe mită. Oricum, pe chyurda nu-i poţi mitui.

Avea dreptate. Am încercat să plănuiesc altceva. Răsărea soarele. Venea dimineaţa şi Galen va acţiona. Poate că o făcuse deja. Aş fi vrut să ştiu ce se întâmpla jos, în palat. Ştiau că dispărusem? Se pregătea Kettricken să depună jurământul în faţa unui bărbat pe care îl ura? Fuseseră Sevrens şi Rowd omorâţi deja? Dacă nu, îi puteam întoarce împotriva lui Regal dacă-i preveneam?

— Vine cineva!

Burrich se făcu una cu pământul. Eu zăceam pe spate, resemnat cu orice s-ar întâmpla. Nu mai aveam putere în corp să lupt.

— O cunoşti? mă întrebă Burrich în şoaptă.

Am întors capul. Jonqui venea în spatele unui câine care nu se va mai urca niciodată în copaci pentru Rurisk.

— E sora regelui.

N-avea rost să vorbesc în şoaptă. Femeia căra una dintre cămăşile mele de noapte. În clipa următoare, câinele începu să zburde vesel în jurul nostru. Ţopăi îmbietor spre Curiosul, dar el nu făcu decât să-l privească întristat. Jonqui apăru lângă noi.

— Trebuie să te întorci, îmi spuse ea fără introducere. Cât mai repede.

— Nu-mi vine să mă grăbesc spre moarte.

M-am uitat dacă mai venea cineva după ea. Burrich se ridicase şi se postă lângă mine ca un paznic.

— Nu spre moarte, îmi promise Jonqui calmă. Kettricken te-a iertat. Am stat cu ea de vorbă toată noaptea şi am sfătuit-o, dar numai spre dimineaţă am reuşit s-o conving. A invocat dreptul de a ierta o rudă care i-a ucis o altă rudă. Conform legilor noastre, dacă

te iartă o rudă, nimeni nu te poate condamna. Regal al vostru a încercat să-i schimbe hotărârea, dar n-a făcut decât s-o supere. „Cât mai stau în acest palat, am dreptul să aplic legea locuitorilor de la munte”, i-a spus ea. Regele Eyod a fost de acord. Nu pentru că nu-l plânge pe Rurisk, ci pentru că toţi trebuie să respecte forţa şi înţelepciunea legii din Jhaampe. Aşa că trebuie să te întorci.

Am stat pe gânduri.

— Şi tu m-ai iertat?

— Nu, se supără ea. Nu-l iert pe ucigaşul nepotului meu. Dar pe tine nu pot să te iert pentru ceea ce nu ai făcut. Nu cred că ai bea din vinul pe care l-ai otrăvit. Nici măcar o înghiţitură. Cei ca noi, care cunoaştem cel mai bine pericolul otrăvurilor, nu ne jucăm cu ele. Tu te-ai fi prefăcut că bei şi nici n-ai fi pomenit de otravă. Nu. Rurisk a fost ucis de cineva care se consideră foarte inteligent, iar pe ceilalţi îi crede nişte proşti.

Am simţit mai mult decât am văzut că Burrich lăsa garda jos. Eu însă nu mă puteam relaxa de tot.

— De ce nu poate Kettricken să mă ierte şi să mă lase să plec? De ce trebuie să mă întorc?

— Nu avem timp pentru asta! rosti Jonqui printre dinţi. Nu văzusem până acum un chyurda care să se apropie atât de mult de mânie. Vrei să pierd luni şi ani de zile să te învăţ ce înseamnă a reface echilibrul? Să tragi, să împingi, să respiri, să oftezi? Crezi că nu vede nimeni cum se învârte şi se clatină puterea acum? O prinţesă trebuie să îndure să fie dată la schimb ca o vită. Dar nepoata mea nu e un bun pe care să-l câştigi la zaruri. Oricine mi-a ucis nepotul a vrut, în mod evident, să te omoare şi pe tine. Să-l las să câştige mâna asta? Nu prea cred. Nu ştiu cine vreau să câştige; până când aflu, nu voi permite să fie eliminat niciun jucător.

— Logica asta o pricep şi eu, o aprobă Burrich.

Se aplecă şi mă ridică brusc în picioare. Lumea se clătină periculos. Mi-am proptit un braţ pe umărul oferit de Jonqui. Cei doi mergeau, eu îmi târâm picioarele ca o marionetă între ei. Curiosul se sculă şi veni după noi. Aşa ne-am întors la palatul din Jhaampe.

Burrich şi Jonqui m-au târât chiar prin mulţimea răspândită împrejurul palatului şi înăuntrul lui, până în camera mea. N-am stârnit prea mult interes. Eram doar un străin care a băut prea mult vin şi a tras prea mult fum pe nas în noaptea dinainte. Oamenii erau prea preocupaţi să găsească locuri din care să vadă bine podiumul ca să se uite la mine. Nu era nimeni îndoliat, deci am presupus că nu se anunţase moartea lui Rurisk. Când am ajuns, în sfârşit, în camera mea, Jonqui se întunecă la faţă.

— Nu eu am făcut asta! N-am luat decât o cămaşă de noapte ca să i-o dau Rutei pentru adulmecat.

„Asta” era dezastrul din camera mea. Fusese răscolită temeinic, nu discret. Jonqui începu imediat să pună lucrurile la loc, iar Burrich o ajută şi el. Eu stăteam pe un scaun şi încercam să pun lucrurile cap la cap. Curiosul, nebăgat în seamă, se încolăci într-un colţ. Involuntar, i-am trimis o mângâiere. Burrich se uită imediat la mine, apoi la câinele copleşit de durere. Când Jonqui plecă să-mi aducă apă de spălat şi mâncare, l-am întrebat pe Burrich:

— Ai găsit un scrin mic de cedru? Gravat cu alune?

Îmi răspunse scuturând din cap. Aşadar îmi luaseră ascunzătoarea cu otrăvuri. Aş fi vrut să prepar o combinaţie rapidă sau măcar un praf. Burrich nu putea sta tot timpul lângă mine să mă apere, iar eu cu siguranţă nu eram în stare nici să pun pe fugă un agresor, nici s-o iau la sănătoasa. Dar nu mai aveam cu ce. Îmi rămânea doar să sper că nu voi avea nevoie de ele. Bănuiam că Rowd fusese cel care-mi răscolise prin cameră şi mă întrebam dacă asta fusese ultima lui activitate pe lume. Jonqui veni cu apă şi mâncare, apoi se scuză şi plecă. Burrich şi cu mine ne-am spălat, apoi m-a ajutat să mă schimb în haine curate, chiar dacă mai simple. Burrich mâncă un măr. Stomacul meu se revolta numai la gândul mâncării, dar am băut apa rece adusă din fântână de Jonqui. Am depus ceva efort ca să-mi pun la treabă muşchii gâtului şi să înghit şi am simţit cum apa se împrăştie prin mine, dar bănuiam că era semn de însănătoşire.

Simţeam cum se scurge fiecare clipă şi mă întrebam când va face Galen prima mişcare.

Paravanul se dădu la o parte. Am crezut că e Jonqui, dar era August, care aduse cu el un val de dispreţ. Începu să vorbească imediat, nerăbdător să-şi rezolve treaba şi să plece:

— Am venit la cererea viitorului rege, Verity, să-ţi transmit vorbele lui. Iată mesajul lui întocmai. E nespus de îndurerat...

— Te-ai folosit de Meşteşug să-l contactezi? Astăzi? Era bine?

August clocoti de mânie.

— În niciun caz nu era bine. Nu găseşte cuvinte să spună cât e de supărat că a murit Rurisk şi că l-ai trădat. Te sfătuieşte să sorbi putere de la cei ce-ţi sunt devotaţi, pentru că vei avea nevoie de ea când vei da ochii cu el.

— Atât? am întrebat.

— Din partea viitorului rege, Verity, da. Prinţul Regal te cheamă la el imediat, pentru că până la ceremonie nu mai sunt decât câteva ore şi trebuie să se îmbrace pentru ea. Iar otrava ta, fără îndoială pregătită pentru Regal, i-a omorât pe sărmanii Sevrens şi Rowd. Acum Regal trebuie să se descurce cu un valet neinstruit. O să-i ia mai mult să se îmbrace. Aşa că nu-l lăsa să aştepte. E la baia de aburi, încearcă să-şi revină. Îl găseşti acolo.

— Ce tragic... Un valet neinstruit, remarcă Burrich cu ironie.

August pufni ca un ţânc.

— Nu-i nimic de râs. Nu l-ai pierdut şi tu pe Cob ucis de mâna acestui ticălos? Cum de suporţi să-l ajuţi.

— Dacă n-aş şti că n-ai altă apărare decât ignoranţa, ţi-aş risipi-o imediat. Burrich adoptă o ţinută ameninţătoare.

— Şi tu vei fi acuzat, îl avertiză August, retrăgându-se. Mi s-a spus să-ţi transmit că viitorul rege, Verity, ştie că ai încercat să-l ajuţi pe bastard să evadeze, servindu-l ca şi cum el ţi-ar fi rege în locul lui Verity. Vei fi judecat.

— Verity a spus aşa? făcu Burrich pe curiosul.

— Da. A zis că, odată, ai fost cel mai bun om al regelui pentru Chivalry, dar se pare că ai uitat să-i ajuţi pe cei care îl slujesc cu

adevărat pe rege. Nu uita, te îndeamnă, şi te asigură că se va mânia foarte tare dacă nu vei veni în faţa lui ca să-ţi primeşti răsplata pentru faptele tale.

— Îmi aduc aminte întocmai. Îl voi aduce pe Fitz la Regal.

— Acum?

— După ce mănâncă.

August îl sfredeli din priviri şi plecă. Paravanele nu prea pot fi trântite, dar el încercă oricum.

— Nu mă lasă stomacul să mănânc, Burrich, am protestat eu.

— Ştiu, numai că avem nevoie de timp. Am ascultat atent vorbele lui Verity şi am înţeles din ele mai multe decât August. Tu nu?

I-am făcut semn afirmativ din cap, simţindu-mă cu adevărat înfrânt.

— Ba da. Dar e peste puterile mele.

— Eşti sigur? Verity e de altă părere şi se pricepe la asemenea lucruri. Mi-ai spus că de asta a încercat Cob să mă omoare, pentru că suspectau că-ţi tragi puterea de la mine. Deci Galen crede că poţi s-o faci.

Burrich veni la mine, se lăsă într-un genunchi şi întinse stângaci piciorul bolnav în spate. Îmi luă mâna moale şi mi-o aşeză pe umărul lui.

— Am fost om al regelui pentru Chivalry, murmură. Verity ştia. Nu stăpânesc Meşteşugul, înţelegi asta, dar Chivalry mi-a dat de înţeles că pentru o asemenea îndatorire era mai importantă prietenia dintre noi decât Meşteşugul. Am putere şi au fost câteva ocazii când a avut nevoie de ea; i-am oferit-o bucuros. Aşa că am mai făcut faţă şi altă dată, în situaţii mai rele. Încearcă, băiete. Dacă dăm greş, dăm greş, dar măcar am încercat.

— Nu ştiu cum. Nu ştiu cum să folosesc Meşteşugul şi sigur habar n-am cum să sug puterea cuiva ca s-o fac. Chiar dacă aş şti, chiar dacă am reuşi, ar putea să te omoare.

— Dacă reuşeşti, am putea salva viaţa regelui nostru. Asta am jurat să fac. Tu?

Făcea lucrurile să pară atât de simple...

Aşa că am încercat. Mi-am deschis mintea şi l-am căutat pe Verity. Am încercat, nici eu nu ştiu cum, să sug putere de la Burrich. Dar nu am auzit decât ciripitul păsărilor de dincolo de zidurile palatului, iar umărul lui Burrich n-a fost decât locul pe care mi-am proptit mâna. Am deschis ochii. N-a fost nevoie să-i spun că dădusem greş; şi-a dat seama singur. Oftă din străfunduri.

— Păi, atunci cred că trebuie să te duc la Regal.

— Dacă nu ne-am duce, toată viaţa m-aş întreba ce-a vrut.

Burrich nu zâmbi.

— Ţi-au luat-o minţile razna. Parcă vorbeşte bufonul, nu tu.

— Bufonul stă de vorbă cu tine? l-am întrebat curios.

— Câteodată, răspunse şi mă luă de braţ ca să mă ajute să mă ridic.

— Cu cât mă apropii mai mult de moarte, cu atât totul pare mai caraghios.

— Numai ţie ţi se pare, mă certă el. Mă întreb ce-o fi vrând.

— Să ne târguim. N-are ce să vrea altceva. Şi dacă vrea să ne târguim, poate câştigăm ceva.

— Vorbeşti de parcă Regal respectă regulile bunului simţ, ca noi. Nu ştiu să fi procedat vreodată aşa. Şi nici nu mi-au plăcut vreodată intrigile de la curte, se plânse Burrich. Prefer să curăţ grajduri. Mă ridică în picioare.

Dacă m-am întrebat vreodată ce simte cineva care a băut rădăcina morţii, acum am aflat răspunsul. Nu credeam că o să mor, dar nici nu ştiam cât de normal o să mai fiu după ce o scot din mine. Îmi tremurau picioarele şi nu puteam să apuc nimic cu putere. Muşchii mi se contractau la întâmplare. Nici respiraţia, nici bătăile inimii nu erau regulate. Aş fi vrut să stau nemişcat, ca să-mi ascult corpul şi să hotărăsc ce se întâmplase cu el. Dar Burrich îmi ghida paşii răbdător şi Curiosul se târa în spatele nostru.

Eu nu mai fusesem la baia de aburi, dar Burrich da. Un bulb de lalea separat înconjura un izvor care clocotea şi în care se putea face baie. În faţa lui stătea un chyurda. L-am recunoscut în el pe

purtătorul de torţă de noaptea trecută. Dacă i s-a părut ciudat să mă vadă viu, n-a schiţat niciun gest. S-a dat la o parte, de parcă ne aştepta, iar Burrich m-a târât pe treptele de la intrare.

Am pătruns într-o pădure de aburi cu miros de minerale. Am trecut pe lângă una sau două bănci de piatră. Burrich păşea atent pe podeaua de gresie lunecoasă, în vreme ce ne apropiam de sursa aburilor. Apa se ridica într-un izvor central, protejat de un zid de cărămidă. De acolo era canalizată prin jgheaburi către alte băi mai mici. Temperatura varia în funcţie de lungimea şi adâncimea bazinului. Nu se auzea nimic din cauza aburilor şi a apei care cădea. Nu-mi plăcea locul; de-abia puteam să respir. Când m-am obişnuit cu semiîntunericul, l-am văzut pe Regal bălăcindu-se într-unul dintre bazinele mai mari. Ridică privirea când ne văzu apropiindu-ne.

— Aha, făcu el, ca şi cum s-ar fi bucurat. Mi-a spus August c-o să te aducă Burrich. Bun. Bănuiesc că ai aflat că prinţesa te-a iertat că i-ai ucis fratele. Şi, cel puţin în locul ăsta, procedând aşa scapi de judecată. Eu cred că e o pierdere de timp, dar trebuie să respectăm obiceiurile localnicilor. Ea zice că acum te consideră ruda ei, deci trebuie să te tratez şi eu ca pe-o rudă. Nu înţelege că te-ai născut dintr-o uniune în afara legii, deci nu-i poţi fi rudă. Ei, asta e. Vrei să-l trimiţi pe Burrich de aici şi să intri în apă? Te-ar putea ajuta. Arăţi foarte bolnav, parcă eşti o rufă pusă la uscat.

Vorbea cu bunăvoinţă, prietenos, de parcă n-ar fi ştiut cât îl urăsc.

— Ce vrei să-mi spui, Regal? Am reuşit să păstrez un ton neutru.

— Nu vrei să-l trimiţi pe Burrich de aici? mă întrebă încă o dată.

— Nu sunt prost.

— Aş putea să te contrazic, dar să zicem... Atunci trebuie să-l trimit eu.

Aburii şi zgomotul apei îl ascunseseră bine pe bărbatul chyurda. Era mai înalt decât Burrich, iar bâta lui era deja în mişcare când Burrich se răsuci. Dacă nu m-ar fi sprijinit pe mine, s-ar fi putut feri.

Întoarse capul, dar bâta îl lovi cu un pocnet ascuţit, ca un topor care muşcă din lemn. Căzu, trăgându-mă după el. Am aterizat pe jumătate într-un bazin mic. Apa era aproape clocotită. Am reuşit să mă rostogolesc afară din el, dar nu şi să mă ridic. Nu mă ascultau picioarele. Lângă mine, Burrich zăcea nemişcat. Am întins mâna spre el, dar nu l-am putut atinge.

Regal se ridică şi-i făcu semn bărbatului.

— Mort?

Acesta îi trase lui Burrich un picior, apoi mişcă scurt din cap.

— Bine. Regal se arătă mulţumit o clipă. Târăşte-l în spatele rezervorului ăluia adânc din colţ. Pe urmă poţi să pleci. Apoi mi se adresă mie. E foarte puţin probabil să vină cineva aici înainte de ceremonie. Toţi se agită să-şi găsească un loc bun. Iar în colţul ăla... mă îndoiesc c-o să fie găsit înaintea ta.

N-am fost în stare să-i răspund. Bărbatul se aplecă şi-l prinse pe Burrich de glezne. În timp ce-l târa, claia neagră şi stufoasă lăsa o urmă de sânge pe gresie. Un amestec ameţitor de ură şi disperare îmi tulbura stomacul otrăvit. În mine se născu un singur scop rece. Nu mai speram să trăiesc, dar nu conta. Conta să-l previn pe Verity. Şi să-l răzbun pe Burrich. Nu aveam planuri, arme sau alternative. Trage de timp, m-ar fi sfătuit Chade. Cu cât câştigi mai mult timp, cu atât ai mai multe şanse să se întâmple ceva. Întârzie-l. Poate vine cineva să vadă de ce prinţul nu e îmbrăcat pentru nuntă. Poate mai vrea şi altcineva să folosească baia înainte de ceremonie. Atrage-i atenţia cumva.

— Prinţesa... am bâiguit.

—... nu e o problemă, termină Regal propoziţia începută de mine. Prinţesa nu l-a iertat pe Burrich. Numai pe tine. Am tot dreptul să fac ce i-am făcut. E un trădător. Trebuie să plătească. Iar omul care i-a venit de hac a ţinut foarte mult la prinţul lui, Rurisk. Nu are nimic împotrivă.

Bărbatul plecă fără să se uite înapoi. Am râcâit podeaua de gresie cu degetele de la mâini, dar nu am găsit nimic de care să mă

agăţ. Între timp, Regal se ştergea de apă. După plecarea bărbatului, veni lângă mine şi mă privi de sus.

— N-ai de gând să strigi după ajutor? mă întrebă el candid.

Am tras aer în piept, mi-am înăbuşit frica. Am adunat în mine tot dispreţul din lume.

— După al cui ajutor? Cine m-ar auzi, când apa face atâta zgomot?

— Deci nu-ţi iroseşti puterile. Un lucru înţelept. Zadarnic, dar înţelept.

— Crezi că Kettricken nu va şti ce s-a întâmplat?

— Va şti că ai venit la baia de aburi, lucru pe care n-ar fi trebuit să-l faci în starea ta. Ai alunecat sub apa fierbinte, fierbinte. Mare păcat.

— Regal, e-o nebunie. Câte cadavre crezi că poţi lăsa în urma ta? Cum vei explica moartea lui Burrich?

— La prima întrebare: destul de multe, câtă vreme nu sunt oameni însemnaţi. Se aplecă şi mă apucă de cămaşă. Mă târa, iar eu mă zvârcoleam cu ultimele puteri, ca peştele pe uscat. La a doua, păi, tot cam aşa. Cine crezi c-o să facă scandal pentru un grăjdar mort? Eşti atât de obsedat de importanţa ta de plebeu, încât ai impresia că până şi servitorii tăi contează.

Mă trânti peste Burrich. Cald încă, acesta stătea cu faţa la podea. Pe dalele din jurul feţei lui se coagula sângele care-i curgea din nas. La gură făcea baloane roşii, sparte de respiraţia lui slabă. Trăia. M-am mişcat în aşa fel încât Regal să nu-şi dea seama. Dacă reuşeam să scap, poate că şi Burrich ar fi avut o şansă.

Regal nu observă nimic îmi scoase bocancii şi-i puse deoparte.

— Vezi tu, bastardule, zise când se opri să-şi tragă respiraţia. Cruzimea îşi scrie propriile legi. Mama m-a învăţat aşa. Oamenii sunt intimidaţi de un bărbat care acţionează fără să-i pese de consecinţe. Poartă-te ca şi când nu poţi fi atins şi nimeni nu va îndrăzni să se atingă de tine. Priveşte lucrurile în ansamblu. Moartea ta îi va supăra pe unii, da. Dar crezi că vor lua măsuri care să afecteze siguranţa celor Şase Ducate? Nu prea cred. Pe lângă

asta, va fi lăsată în umbră de alte întâmplări. Aş fi un prost să nu profit de prilejul ăsta ca să scap de tine.

Era atât de afurisit de calm şi de îngâmfat. M-am luptat cu el, dar era surprinzător de voinic pentru traiul leneş pe care îl ducea. M-am simţit ca un pisoi când m-a scuturat din cămaşă. Îmi împături hainele şi le puse la o parte.

— Un alibi oarecare e suficient. Dacă aş face eforturi prea mari ca să par nevinovat, lumea ar crede că îmi pasă. Ar începe să caute atent. Aşa că eu pur şi simplu nu ştiu nimic. Servitorul meu te-a văzut intrând cu Burrich după ce am plecat. Acum o să mă duc la August să mă plâng că nu ai venit să vorbeşti cu mine ca să te iert, aşa cum i-am promis prinţesei Kettricken. Îl voi mustra foarte aspru că nu te-a adus chiar el. Se uită în jur. Să vedem. Unul adânc şi fierbinte. Aici.

L-am prins de gât când mă ridică peste marginea bazinului, dar îmi dădu mâinile la o parte cu foarte multă uşurinţă.

— Adio, bastardule, rosti pe ton calm. Nu te supăra că mă grăbesc, dar am cam întârziat. Trebuie să fug să mă îmbrac, altfel întârzii la nuntă.

Şi mă azvârli înăuntru.

Bazinul avea mai mult în adâncime decât eu înălţime şi era construit în aşa fel încât să ajungă până la gâtul unui chyurda înalt. Îmi frigea corpul rece. N-am mai primit aer şi m-am scufundat. M-am împins cu picioarele de fundul bazinului şi am reuşit să mă ridic la suprafaţă. „Burrich!” Mi-am irosit respiraţia strigând pe cineva care nu mă putea ajuta. M-am scufundat din nou. Nu-mi puteam coordona mâinile şi picioarele. M-am avântat spre un perete şi m-am împins pe sub apă până când am reuşit să mă ridic iar la suprafaţă şi să trag o gură de aer. Apa fierbinte îmi relaxa muşchii deja flasci. Cred că aş fi alunecat sub ea şi dacă mi-ar fi ajuns numai până la genunchi.

Nu mai ştiu de câte ori m-am luptat să mă ridic la suprafaţă, să respir. Nu mă puteam apuca de piatra fin lucrată a pereţilor bazinului din cauza degetelor amorţite, iar coastele mă dureau de

câte ori încercam să trag aer mai adânc în piept. Puterea se scurgea din mine şi-i lua locul moleşeala. Atât de cald, atât de adânc. Înecat ca un căţel, mi-am zis, în vreme ce se făcea întuneric. *Băiete?* mă chemă cineva. N-am mai văzut nimic.

Atâta apă, atât de fierbinte şi atât de adâncă. Nu mai ajungeam la fund, darămite la perete. M-am zvârcolit neputincios, dar n-am rezolvat nimic. N-am urcat, n-am coborât. N-avea rost să lupt să trăiesc pe dinăuntrul meu. Nu mai aveam ce apăra, aşa că lasă pereţii şi vezi dacă nu-l poţi servi pe regele tău pentru ultima oară. Zidurile din jurul lumii mele se dărâmară. Am ţâşnit dintre ele ca o săgeată, în sfârşit eliberat. Galen avusese dreptate. Distanţa nu însemna nimic, absolut nimic. Mă aflam la Buckkeep. *Shrewd,* am strigat disperat, dar regele avea alte treburi.

Era un zid între el şi mine, oricât m-am agitat. Nu mă va ajuta.

Nu mai aveam vlagă. Undeva, mă înecam. Nu-mi mai controlam corpul, legătura cu el era foarte slabă. Ultima şansă. *Verity, Verity,* am strigat. L-am găsit, i-am făcut semn, dar nu m-am putut agăţa de el. Era altundeva, se deschisese în faţa altcuiva, se închisese pentru mine. *Verity!* M-am tânguit, cuprins de disperare. Dintr-odată, parcă m-ar fi apucat două braţe puternice în timp ce mă târam pe o stâncă lunecoasă. Mă ţineau zdravăn şi mă trăgeau înapoi când alunecam.

Chivalry! Nu, imposibil, e băiatul. Fitz?

Ţi se pare, prinţul meu. Nu e nimeni acolo. Fii atent la ce facem acum. Galen, calm şi perfid ca otrava, încercând să mă dea la o parte. Nu-i puteam rezista, era prea puternic.

Fitz? Verity – nesigur din cauza lipsei mele de vlagă.

Nu ştiu de unde, am sorbit putere. Ceva a cedat în faţa mea şi m-am trezit cu forţe noi. M-am agăţat de Verity ca şoimul de încheietura lui. Eram lângă el, cu el. Vedeam cu ochii lui: sala tronului proaspăt împodobită, Cartea Întâmplărilor pe masa mare din faţa lui, deschisă pentru a trece în ea căsătoria lui Verity. În jurul lui, îmbrăcaţi în cele mai frumoase straie şi purtând cele mai scumpe giuvaiere, câteva cinstite feţe, invitate să ia parte la

jurământul miresei, prin ochii lui August. Galen, care trebuia să-şi ofere puterea ca om al regelui, stătea lângă Verity, puţin mai în spate, aşteptând ca prinţul să rămână sleit de vlagă. Shrewd, cu coroana şi roba de rege, aşezat pe tron, nu ştia nimic, pentru că întrebuinţase Meşteşugul greşit şi-şi pierduse deprinderea, dar era prea mândru s-o recunoască.

Ca un ecou, am văzut-o, prin ochii lui August, pe Kettricken, palidă ca ceara, pe un podium din faţa mulţimii. Le spunea oamenilor, în cuvinte simple şi blânde, că noaptea trecută fratele ei s-a stins din cauza săgeţii primite pe Câmpiile de Gheaţă. Spera să-i cinstească memoria căsătorindu-se aşa cum a aranjat el, cu viitorul rege al celor Şase Ducate. Se întoarse cu faţa la Regal.

La Buckkeep, Galen puse pe umărul lui Verity mâna lui ca o gheară.

I-am rupt legătura cu Verity, l-am împins la o parte. *Fereşte-te de Galen, Verity. Fereşte-te de un trădător venit să te sece de puteri. Nu-l atinge.*

Mâna lui Galen înteţi strânsoarea. Un vârtej se formă de nicăieri şi sugea, sorbea vlaga lui Verity. Nu prea mai avea ce sorbi. Se descurca aşa de bine cu Meşteşugul pentru că îl lăsase să-l secătuiască atât de repede. Instinctul de conservare l-ar fi mânat pe altul să-şi păstreze o parte din forţă, dar Verity şi-o folosise nesăbuit, zi de zi, ca să-i ţină pe Piraţii Corăbiilor Roşii departe de ţărmurile sale. Mai avea doar o fărâmă de vlagă pentru ceremonie şi i-o fura Galen. Care câştiga astfel putere. M-am agăţat de Verity, luptând cu disperare să-l împiedic. *Verity!* am strigat. *Prinţul meu.* Îşi reveni, dar foarte scurt, şi-l cuprinse ameţeala. I-am auzit pe cei din jur cum se agită când se clătină şi încearcă să se prindă de masă. Galen cel necredincios nu-i dădu drumul, se lăsă într-un genunchi deasupra lui şi murmură plin de bunăvoinţă:

— Prinţe? Te simţi bine?

I-am transmis lui Verity o vigoare pe care nu ştiam c-o am în mine. Mi-am deschis pentru el toate rezervele, cum făcea şi el când întrebuinţa Meşteşugul. De unde aveam atâta putere pentru el? „Ia-

o pe toată. Eu mor oricum. Şi tu ai fost întotdeauna bun cu mine când am fost mic.” Am auzit cuvintele de parcă le-aş fi rostit şi am simţit cum se rupe o legătură muritoare în vreme ce tăria se scurgea prin mine în el. Îşi recăpătă dintr-odată forţa, o forţă de animal sălbatic şi furios. Îl apucă pe Galen de mână. Deschise ochii.

— O să-mi revin, îi spuse cu glas tare. Se uită în jur şi se ridică în picioare. M-am îngrijorat. Tremurai. Eşti sigur că ai destulă vlagă pentru asta? Nu trebuie să te lupţi cu o provocare peste puterile tale. Gândeşte-te ce s-ar putea întâmpla.

Ca un grădinar care smulge o buruiană din pământ, Verity surâse şi sorbi din trădător tot ce mai avea în el. Galen se prăbuşi cu mâinile la piept, o formă goală cu chip de om. Ceilalţi se grăbiră să-i vină în ajutor, dar Verity, acum plin de vigoare, ridică ochii spre fereastră şi-şi trimise gândurile departe.

August. Ascultă-mă cu atenţie. Spune-i lui Regal că fratele lui vitreg e mort. Verity clocotea ca marea înfuriată şi am simţit cum August se cutremură în faţa minţii lui zdrobitoare. *Galen a fost prea ambiţios. A încercat să folosească Meşteşugul peste puterile lui. Păcat că bastardul reginei nu s-a mulţumit cu poziţia pe care i-a dat-o. Păcat că fratele meu mai tânăr nu l-a convins să renunţe la ambiţiile lui deplasate. Galen a depăşit limitele poziţiei sale. Fratele meu mai tânăr ar trebui să fie atent unde duce asemenea nechibzuinţă. Şi, August, fii sigur că vorbeşti cu Regal între patru ochi. Foarte puţini ştiu că Galen era bastardul reginei şi fratele lui vitreg. Sunt convins că n-ar vrea ca scandalul să mânjească numele mamei sale sau pe al lui. Asemenea secrete de familiei trebuie să fie bine păzite.*

Apoi, cu o forţă care-l îngenunche pe August, Verity îşi făcu loc în mintea lui Kettricken. Am simţit cât de blând se străduia să fie cu ea. *Te aştept, regina mea. Pe numele meu, îţi jur că nu am avut nimic de-a face cu moartea fratelui tău. Nu am ştiut că se pune la cale şi îţi înţeleg suferinţa. N-aş vrea să vii la mine crezând că am mâinile pătate de sânge.* Ca un giuvaier sclipitor se deschise inima lui Verity când îi dezvălui prinţesei că nu fusese făgăduită unui

ucigaş. Fără teamă, se lăsă să devină vulnerabil în faţa fetei, oferind încredere pentru a dobândi încredere. Kettricken se clătină, dar rămase în picioare. August leşină. Legătura se stinse.

Apoi Verity începu să mă respingă. *Înapoi, retrage-te, Fitz. E prea mult, o să mori. Înapoi, desprinde-te!* Mă împinse cu forţa unui urs şi m-am trezit în trupul meu schilodit, în întuneric.

24

URMAREA

În Marea Bibliotecă de la Jhaampe există o tapiserie despre care se spune că reprezintă harta drumului prin munţi către Tărâmul Ploilor Sălbatice. Ca multe hărţi şi cărţi din Jhaampe, informaţiile din ea au fost considerate atât de valoroase, încât li s-a dat formă de ghicitori şi jocuri. Pe tapiserie, printre nenumărate imagini, apare un bărbat cu păr negru şi pielea obrazului închisă, solid şi musculos, purtând un scut roşu. În colţul opus lui se află o creatură cu piele aurie. Aceasta a fost roasă de molii şi de vreme, dar în imaginea de ansamblu tot se mai desluşeşte că e mult mai mare decât un om şi, probabil, e înzestrată cu aripi. O legendă din Buckkeep spune că regele Wisdom a căutat şi a găsit tărâmul Străbunilor, mergând pe o cărare secretă prin Regatul Munţilor. Să fie cele două figuri un Străbun şi regele Wisdom? Să fie desenat pe tapiserie drumul prin Regatul Munţilor spre tărâmul Străbunilor din Tărâmul Ploilor Sălbatice?

Mult mai târziu, am aflat că fusesem găsit proptit de trupul lui Burrich, pe podeaua din baia cu aburi. Tremuram ca scuturat de friguri şi nu mă puteam trezi. Ne-a găsit Jonqui. Nu voi şti niciodată cum de i-a dat prin cap să ne caute acolo. Bănuiesc că era pentru Eyod ceea ce era Chade pentru Shrewd – poate nu chiar asasină, ci iscoadă care ştie tot ce se întâmplă în palat. Indiferent de asta, a luat imediat frâiele în mână. Burrich şi cu mine am fost izolaţi într-o cameră separată de palat. Cred că, o vreme, nimeni din Buckkeep

n-a ştiut unde suntem şi dacă mai trăim. Ne-a îngrijit chiar ea, ajutată de un servitor.

M-am trezit la câteva zile după nuntă. Au urmat patru dintre cele mai nefericite zile din viaţa mea, culcat în pat, cu membrele zvâcnind, fără să mă asculte. Dormitam deseori, cădeam într-o stare cumplită de semimoarte şi fie aveam vise foarte vii cu Verity, fie simţeam că mă cheamă. Nu înţelegeam nimic din visele acelea meşteşugite, decât că era îngrijorat de soarta mea. Prindeam numai frânturi din jurul lui – ce culoare aveau draperiile atârnate în camera din care mă chema sau senzaţia inelului răsucit pe deget în vreme ce încerca să mă găsească. Un muşchi de-al meu începea să se zbată şi mă trezea, iar spasmele mă chinuiau până când, istovit, adormeam din nou.

Nici în clipele de luciditate nu mă simţeam mai bine, pentru că Burrich zăcea pe o saltea în aceeaşi odaie şi nu făcea altceva decât să respire cu horcăituri. Era umflat la faţă şi avea o culoare stranie. Cu greu îl puteai recunoaşte. De la bun început, Jonqui mi-a spus să nu-mi fac speranţe că va trăi şi că, dacă supravieţuia, nu era sigur că va mai fi ca înainte.

Dar Burrich mai înşelase moartea şi altă dată. Faţa i s-a dezumflat, nu mai era vineţie. Odată trezit, şi-a revenit foarte repede. Nu mai ştia nimic din cele întâmplate după ce mă scosese din grajd şi nu i-am spus decât ce trebuia să afle. Şi aşa era prea mult pentru siguranţa lui, însă măcar atât îi datoram. S-a sculat din pat înaintea mea, deşi mai avea momente de ameţeală şi dureri de cap câteodată. În scurtă vreme, s-a obişnuit cu grajdurile din Jhaampe şi-a bătut oraşul pe jos cât a poftit. Seara se întorcea şi povesteam pe îndelete. Evitam amândoi subiectele pe care ne-am fi contrazis, iar despre anumite lucruri, cum ar fi învăţătura primită de la Chade, nu-i pomeneam deloc. Cel mai mult vorbeam despre câinii şi caii pe care îi dresase. Uneori îmi povestea despre Chivalry. Într-o seară i-am povestit despre Molly. O vreme a rămas tăcut, iar pe urmă mi-a spus că auzise că proprietarul prăvăliei de lumânări Balsamul Albinei murise plin de datorii. Fiica lui, care se aşteptase

să-l moştenească, plecase să locuiască la nişte rude, într-un sat. Uitase cum se numeşte satul, dar cunoştea pe cineva care ştia. Nu m-a luat în zeflemea, dar mi-a atras atenţia să mă gândesc foarte bine ce vreau înainte s-o văd încă o dată.

August nu a mai folosit niciodată Meşteşugul. A fost luat de pe podium în ziua nunţii, dar imediat ce şi-a revenit din leşin a cerut să vorbească cu Regal. Bănuiesc că i-a transmis mesajul lui Verity. Regal nu a venit să ne viziteze cât am fost bolnavi, dar a venit Kettricken. Ne-a spus că Regal spera să ne însănătoşim degrabă pentru că, aşa cum promisese, mă iertase întru totul. Prinţesa mi-a povestit că Burrich a alunecat şi s-a lovit la cap când a încercat să mă scoată din bazinul în care am căzut din cauză că mă apucase o criză. Nu ştiu cine a născocit minciuna asta. Poate chiar Jonqui. Nici Chade n-ar fi ticluit una mai reuşită. După mesajul de la Verity, August n-a mai fost conducătorul grupului de iniţiaţi şi nici de Meşteşug nu s-a mai apropiat. Nu ştiu dacă a renunţat de frică ori din cauză că-şi pierduse îndemânarea când Verity îi izbise mintea cu atâta forţă în ziua nunţii. A părăsit curtea şi s-a dus la Withywoods, unde domniseră odată Patience şi Chivalry. Cred că a ajuns un mare înţelept.

După nuntă, Kettricken şi tot oraşul Jhaampe au ţinut o lună de doliu după fratele ei. Eu, din pat, am auzit clopoţei şi cântece de jale şi mi-a pătruns în nări miros de tămâie arsă. Toate bunurile lui Rurisk au fost date. Eyod însuşi a venit la mine şi mi-a dat un inel de argint purtat de fiul lui şi capul săgeţii care-i străpunsese pieptul. Nu s-a lungit la vorbă, mi-a spus povestea celor două daruri şi să preţuiesc amintirea unui om excepţional. Nu mi-a spus de ce fuseseră alese pentru mine.

La sfârşitul lunii, Kettricken a lăsat doliul la o parte. A venit să-mi ureze mie şi lui Burrich însănătoşire grabnică şi să-şi ia la revedere. Aveam să ne întâlnim din nou la Buckkeep. Scurtele clipe când Verity îi pătrunsese în minte îi alungaseră orice reţineri faţă de el. Vorbea de soţul ei cu mândrie reţinută. A plecat la Buckkeep de bună voie, ştiind că aparţine unui om de onoare.

Nu eu am fost acela care a călărit alături de ea în faţa alaiului în drumul spre casă şi care a intrat în Buckkeep anunţat de sunete de corn, saltimbanci şi copii cu clopoţei. Lui Regal i-a revenit această onoare, iar el şi-a pus o mască binevoitoare pe chip. Se pare că a luat în serios avertismentul lui Verity. Nu cred că Verity l-a iertat vreodată, dar i-a trecut cu vederea urzelile ca pe nişte şiretlicuri puse la cale de un copil rău şi asta cred că l-a umilit pe Regal mai mult decât oprobriul public. Vina de a-l fi otrăvit pe Rurisk a căzut pe umerii lui Rowd şi ai lui Sevrens. La urma urmei, Sevrens făcuse rost de otravă, iar Rowd îi adusese prinţului vinul de mere. Kettricken s-a prefăcut convinsă că n-a fost la mijloc decât ambiţia deplasată a servitorilor unui stăpân care nu ştia nimic despre otravă. Oricum, nu se spunea pe faţă că Rurisk fusese otrăvit şi nici eu nu am ajuns să fiu cunoscut drept asasin. Indiferent ce credea el în adâncul sufletului, Regal s-a purtat ca un prinţ mai tânăr care îi aduce fratelui său mireasa acasă.

Am avut o convalescenţă prelungită. Jonqui mi-a dat ierburi despre care mi-a spus c-o să-mi lecuiască rănile. Ar fi trebuit să învăţ şi eu ierburile şi metodele ei, dar nu puteam să ţin minte prea mult, aşa cum nici în mână nu puteam ţine prea multe. De fapt, nici nu-mi amintesc mare lucru din perioada aceea. Recuperarea a fost foarte lentă. Jonqui a încercat să-mi alunge apăsarea aranjând să petrec timp în Marea Bibliotecă, dar ochii mei oboseau repede şi tremurau odată cu mâinile. Mi-am petrecut mare parte a zilelor în pat, gândindu-mă. O vreme m-am întrebat dacă vreau să mă întorc la Buckkeep. Mai puteam fi asasinul lui Shrewd? Ştiam că, dacă mă întorceam, ar fi trebuit să stau la masă pe un loc mai neînsemnat decât Regal şi, când ridic ochii, să-l văd în stânga regelui. Ar trebui să mă port cu el ca şi când nu ar fi încercat să mă omoare niciodată, nici nu m-ar fi pus să otrăvesc un om pe care-l admiram. Am vorbit despre asta cu Burrich. A stat şi m-a ascultat în linişte, apoi mi-a spus:

— Nu-mi închipui că va fi mai uşor pentru Kettricken decât pentru tine. Nu va fi nici pentru mine totuna să mă uit la un om

care a încercat să mă omoare de două ori şi să-i spun „prinţul meu”. Tu eşti cel care trebuie să hotărască. N-aş vrea deloc să creadă că ne-am îndepărtat de el de frică. Dar, dacă vrei să mergem în altă parte, atunci acolo vom merge.

Cred că atunci am înţeles, în sfârşit, ce însemnătate avea cercelul din urechea mea.

Când am plecat din munţi, iarna nu ne mai ameninţa. Venise deja. Burrich, Hands şi cu mine ne-am întors la Buckkeep mult mai târziu decât ceilalţi, pentru că nu ne-am grăbit deloc. Eu oboseam repede şi mă lăsau puterile când nu mă aşteptam. Din când în când, mă ghemuiam şi cădeam din şa ca un sac de tărâţe. Ei se opreau ca să mă ajute să încalec la loc, eu mă obligam să merg mai departe. Noaptea mă trezeam tremurând şi nu puteam nici să strig. Crizele îmi treceau greu. Cel mai rău era când nu mă puteam trezi, ci visam la nesfârşit că mă înec. Dintr-un asemenea vis m-am trezit cu Verity lângă mine.

Scoli şi morţii din somn, mi-a spus el prieteneşte. *Trebuie să găsim un maestru care să te înveţe să te controlezi, dacă nu şi altceva. Lui Kettricken i se pare ciudat că tot visez cu înecaţi. Probabil ar trebui să-ţi fiu recunoscător că ai dormit bine măcar în noaptea nunţii.*

Verity? am întrebat, buimac.

Culcă-te la loc. Galen a murit, iar pe Regal îl ţin din scurt. Nu ai de ce să te temi. Culcă-te şi nu mai visa atât de tare!

Verity, aşteaptă!

Am început să bâjbâi după el şi am rupt fără să vreau firul subţire cu care ne lega Meşteşugul. N-am avut de ales şi i-am ascultat sfatul.

Am călătorit mai departe, pe o vreme tot mai neîndurătoare. De-abia aşteptam să ajungem acasă. Burrich a aflat abia în călătoria aceea cât de priceput era Hands. Băiatul dădea dovadă de o iscusinţă care le aducea încredere şi cailor, şi câinilor. În cele din urmă, ne-a înlocuit şi pe mine, şi pe Cob la grajdurile din Buckkeep,

iar prietenia născută între el şi Burrich mi-a sporit singurătatea mai mult decât sunt gata să recunosc.

Moartea lui Galen a fost considerată un eveniment tragic la Buckkeep. Cei care îl cunoscuseră foarte puţin au vorbit frumos despre el. Era clar că bietul om se suprasolicitase, de îi cedase inima aşa de tânăr. Unii sugerau să se boteze o navă de război cu numele lui, de parcă ar fi fost un erou căzut la datorie, dar Verity n-a fost de acord, aşa că faptul nu s-a petrecut. Trupul lui a fost trimis la Farrow pentru a fi înmormântat cu toate onorurile. Dacă Shrewd bănuia că se petrecuse ceva între Verity şi Galen, îşi ţinea bănuiala pentru el. Nici el, nici Chade n-au pomenit de asta în faţa mea. Moartea Maestrului Meşteşugului, care nici măcar nu avea un ucenic să-i urmeze, nu era o întâmplare oarecare, mai ales cu ameninţarea Corăbiilor Roşii la orizont. Acesta era subiectul despre care se discuta deschis, dar Verity a refuzat categoric să-l înlocuiască pe Galen cu Serene sau cu alţi iniţiaţi propuşi.

Nu am descoperit niciodată dacă Shrewd îi dăduse lui Regal mână liberă ca să facă ce vrea cu mine. Nu l-am întrebat şi nici lui Chade nu i-am pomenit de suspiciunile mele. Cred că nu voiam să aflu adevărul. Am încercat ca acest fapt să nu-mi afecteze devotamentul faţă de el, dar în adâncul sufletului, când spuneam „regele meu”, mă gândeam la Verity.

Buştenii promişi de Rurisk au ajuns la noi. A trebuit să fie târâţi până la râul Vin, apoi transportaţi cu pluta la Turlake şi de acolo pe râul Buck, până la Buckkeep. Au venit la mijlocul iernii şi erau exact aşa cum spusese Rurisk. Prima navă de război construită din ei a fost botezată cu numele său. Cred că ar fi înţeles gestul, dar nu l-ar fi aprobat.

Planul regelui Shrewd reuşise. Buckkeep nu mai avusese o regină de foarte mulţi ani, iar sosirea lui Kettricken a înviorat viaţa de la curte. Moartea tragică a fratelui ei, în ajunul nunţii, şi curajul cu care ea a mers mai departe i-a captivat pe localnici. Admiraţia sinceră pentru soţul ei l-a transformat pe Verity într-un erou chiar şi în ochii poporului său. Alcătuiau un cuplu strălucitor, tinereţea şi

frumuseţea ei palidă contrastând cu forţa lui demnă. Shrewd îi prezenta la baluri care-i atrăgeau şi pe cei mai mărunţi nobili din ducate, iar Kettricken le vorbea cât se poate de convingător despre necesitatea de a fi uniţi împotriva Piraţilor de pe Corăbiile Roşii. Aşadar Shrewd a strâns banii, iar munca de întărire a celor Şase Ducate a început chiar când muşca viscolul mai tare. S-au înălţat mai multe turnuri şi localnicii s-au oferit să stea de pază în ele. Meşterii se întreceau care să aibă onoarea să construiască nave de război, iar Buckkeep gemea de voluntari pentru echipaje. În iarna aceea, oamenii au crezut, pentru scurtă vreme, în legendele născocite de ei. Li se părea că piraţii pot fi înfrânţi prin simpla lor voinţă. Eu nu prea aveam încredere în starea lor sufletească, dar am urmărit cum o susţinea Shrewd şi m-am întrebat ce-o să se facă atunci când o să apară iarăşi neoamenii printre noi.

Mai trebuie să vă povestesc despre cineva. Un suflet târât printre conflicte şi intrigi numai din devotament faţă de mine. Voi purta cicatricele până la sfârşitul zilelor mele. Şi-a înfipt colţii bătrâni în mâna mea de mai multe ori, până când a reuşit să mă tragă din bazin. Dar a fost găsit cu capul pe pieptul meu; legăturile lui cu lumea se pierduseră. Curiosul murise. Cred că s-a sacrificat de bună voie, amintindu-şi de prietenia care ne-a legat când eram amândoi pui. Omul nu poate să sufere cum suferă câinele. Dar suferă mulţi ani la rând.

EPILOG

„Eşti obosit”, îmi spune băiatul meu. Nu ştiu de câtă vreme stă lângă mine. Întinde mâna încet, ca să-mi ia condeiul dintre degetele moi. Privesc istovit dâra tot mai subţire de cerneală lăsată pe coală. Am mai văzut forma aceea, cred, dar nu trasă cu cerneală. O şuviţă de sânge, pe puntea unei Corăbii Roşii. Mâna mea a făcut rana? Sau e-un vălătuc de fum negru ridicându-se spre cerul senin, în timp ce eu aduc un avertisment întârziat unui sat pustiit de piraţi? Sau un vârtej de otravă gălbuie risipită într-un pahar cu apă pe care i-l ofer cuiva, zâmbindu-i? Cârlionţul din părul unei femei, rămas pe perna mea? Urma lăsată pe nisip de călcâiele unui bărbat, când târâm cadavrele din turnul de la Sealbay, care arde mocnit? Dâra lăsată de-o lacrimă pe obrazul mamei care-şi strânge la piept copilul neom, în ciuda ţipetelor lui sălbatice? Asemenea Corăbiilor Roşii, amintirile vin pe neaşteptate, necruţătoare. „Ar trebui să te odihneşti”, îmi spune băiatul. Îmi dau seama că stau pe scaun şi mă uit la o dâră de cerneală pe o pagină. Nu are sens. Încă o pagină distrusă, încă un efort zadarnic.

„Pune-le deoparte” îi spun băiatului şi nu mă opun când el adună hârtiile şi le pune unele peste altele, la grămadă. Manuale despre plante şi istorie, hărţi şi cugetări, toate de-a valma în mâna lui, ca în mintea mea. Nu-mi mai aduc aminte la ce anume am început să lucrez. A revenit durerea. Ce uşor ar fi s-o potolesc... Dar ar fi o nebunie, aşa cum s-a dovedit de atâtea ori. Aşa că, în schimb, îl trimit pe băiat după două frunze de carryme şi rădăcini de ghimbir şi izmă, ca să-mi facă un ceai. Oare într-o zi o să-l trimit după trei frunze din iarba aceea din Chyurda?

De undeva, un prieten îmi şopteşte: „Nu”.